

ДЖУЛИ ГАРУД

РАЗБИВАЧ НА СЪРЦА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДЖУЛИ ГАРУУД РАЗБИВАЧ НА СЪРЦА

Превод: Иванка Савова

chitanka.info

В сумрака на изповедалнята един покаял се грешник коленичи и изрича смразяващо признание: „Благослови ме отче, защото ще съгреша...“ Бавно и подигравателно, мъжът описва как е убил и възнамерява да го стори отново. Бъдещата му жертва се нарича Лорен и е сестра на свещеника, изслушал изповедта. Брат ѝ настоява Лорен да се довери на единствения човек, на когото той вярва — приятелят му Ник Бюканън. При работата си във ФБР агент Бюканън се е сблъсквал с някои от най-страшните отрепки на обществото. Но дори той не е подготвен за изобретателността на маниака, който я преследва. Магнетичното привличане между Лорен и Ник расте, а с него и опасността, надвиснала над нея...

Напрежение, страст и завладяващи герои... Запазена марка на Джули Гаруд.

ПЪРВА ГЛАВА

В изповедалнята беше горещо като в ада. Плътна черна завеса, от дълги години занемарена и потънала в прах, покриваше тесния вход от тавана на кабинката до протрития дървен под. Тя не пропускаше нито дневна светлина, нито чист въздух.

Отец Томас Мадън имаше чувството, че се намира в ковчег, който някой разсеяно е подпрял на стената в изправено положение и благодари на Бог, че не страда от клаустрофобия. Но въпреки това все повече му приляваше. Въздухът бе наситен със задушливата миризма на плесен. Отецът дишаше тежко, както едно време в Пен Стейт, когато изминаваше тичешком последните метри до вратата на игрището за ръгби, прегърнал здраво с една ръка топката. Тогава не обръщаше внимание на болката в гърдите, а и сега тя със сигурност нямаше значение. Всичко това бе просто част от работата.

Старите свещеници щяха да му кажат да се помоли на Бог да приеме неприятните си усещания като изкупление за греховете на нещастните души в чистилицето. Том нямаше нищо против да го направи, макар да се чудеше как собственото му страдание би могло да облекчи болезките на някой друг.

Той се размърда неспокойно върху твърдия дъбов стол, подобно на момче от църковния хор на неделна репетиция. Усещаше как капчиците пот се стичат по бузите и врата му. Дългите му черни одежди бяха пропити с пот и той искрено се съмняваше, че е останала и следа от аромата на сапуна „Ирландска пролет“, с който се беше изкъпал сутринта.

Температурата навън се колебаеше между тридесет и девет и четиридесет градуса в сянката на портика над входната врата. Там имаше термостат, окачен на варосаната каменна стена. Заради влажния въздух жегата бе дотолкова непоносима, че онези нещастници, които бяха принудени да напуснат домовете си, снабдени с климатични инсталации, се движеха бавно като призраци.

И точно в този отвратителен ден компресорът в църквата сдаде багажа. Прозорците, които въобще можеха да се отварят, много отдавна бяха заковани в безнадежден опит да се предпази храмът от набези на вандали. Останали бяха само два незаковани, разположени много високо на златистия куполовиден таван. Това бяха витражи с изображения на архангелите Гавраил и Михаил с бляскави мечове в ръце. Гавраил гледаше към небесата с благообразно изражение на лицето, а Михаил бе вторачил смръщен поглед в змиите, приковани от меча му току пред босите му нозе. За богомолците тези прозорци от цветно стъкло представляваха безценни произведения на изкуството, приканващи към молитва, но при битката с горещината бяха напълно безполезни.

Том беше едър и як мъж с дебел врат, напомнящ за отминалата му буйна младост, ала бе прокълнат да има нежна бебешка кожа. От жегата по тялото му избиха парещи обриви. Той придърпа расото над бедрата си, разкривайки боксерките си в жълто и черно, купени от сестра му Лорен. Изу изпръсканите си с боя джапанки и налапа дъвка „Дъбъл Бъбъл“.

Една проява на милосърдие беше станала причина да попадне в тази изповедалня, която повече приличаше на карцер. Докато очакваше резултатите от изследванията си, които щяха да определят дали се нуждае от още един курс химиотерапия в Медицинския център към Канзаския университет, той гостуваше на монсеньор Маккиндри, пастора на църквата „Нашата Майка на милосърдието“. Неговата епархия се намираще в най-запуснатия район на Канзас Сити, на няколко стотици мили южно от Холи Оукс, щата Айова, където се бе установил Том. Отрядът за бързо реагиране към кметството отдавна бе определил официално квартала като „бандитска зона“. Монсеньор винаги изповядваше енорияшите си в събота следобед, но сега Том бе предложил услугите си да го замести. Имайки предвид адската жегга, напредналата му възраст и повредената климатична инсталация, както и едно недоразумение в графика му — пасторът се подготвяше за дългоочакваната среща със свои съученици от семинарията в абатство „Успение Богородично“. Беше очаквал да седи лице в лице с някой каещ се грешник в стая с два прозореца, през които влиза свеж въздух. Ала отец Маккиндри бе уважил предпочитанията на ревностните си енорияши, които се бяха вкопчили твърдоглаво в старомодния начин на

изповядване. За това Том научи едва след като беше предложил услугите си и енорийският клисар го бе завел до тази разжарена пещ, в която трябваше да прекара следващите деветдесет минути.

В знак на признателност монсеньор му даде един твърде малък вентилатор, работещ с батерии. Негов енорияш го беше пуснал в кутията за волни пожертвования. Това нещо не бе по-голямо от човешка ръка. Том го нагласи под такъв ъгъл, че да духа право в лицето му, облегна се на стената и започна да чете „Холи Оукс Газет“ — вестника, който си беше донесъл в Канзас Сити.

Той се взря в отредената на светските новини втора страница, която му се виждаше страшно забавна. Хвърли един поглед на обичайните бизнес новини и малобройните съобщения — за две раждания, три годожежа и една сватба, а след това намери любимата си рубрика „Във вихъра на светските удоволствия“. Пишеха за играта „бинго“. Съобщаваше се броят на хората, посетили вечерта бингото в религиозния център, наред с имената на спечелилите джакпота от двайсет и пет долара. Следваха блиц интервюта с щастливците, всеки от които споделяше с читателите какво планира да направи с неочакваната си печалба. И винаги имаше коментар на равина Дейвид Спиърс, организатор на седмичното събитие. Той съобщаваше колко хубаво са си прекарвали всички. Том подозираше, че редакторката на светската страница Лорна Хамбърг тайно е хлътнала по вдовеца равин Дейв и затова вестникът отделя такова голямо внимание на бингото. Равинът казваше едно и също нещо всяка седмица и Том неизменно го задяваше за това в сряда следобед, когато двамата играеха голф. Тъй като обикновено го попиляваше на игрището, Дейв нямаше нищо против тези закачки, но все пак обвиняваше Том, че се опитва да отклони вниманието от своята скапана игра.

В останалата част от рубриката се съобщаваше на всички кой в града кани гости и с какво ги гощава. Ако през някоя седмица Лорна не беше попаднала на интересни новини, запълваше празното място с популярни готварски рецепти.

В Холи Оукс нямаше тайни. Първа страница беше пълна с новини за замисленото благоустройство на градския площад и за приближаващите тържества по случай стогодишния юбилей на абатството „Успение Богородично“. И с много мили думи се споменаваха, че сестрата на Том оказва голяма помощ на абатството.

Репортерът я наричаше неуморна и ентузиазизирана доброволка и подробно описваше всички проекти, с които се беше заела. Не само щеше да организира гаражна разпродажба на джунджуриите, струпани на тавана, но щеше и да прехвърли цялата информация от старите прашни папки в наскоро дарения компютър. А междувременно, когато ѝ оставаха няколко свободни минути, щеше да превежда френските дневници на наскоро починалия отец Хенри Ван Кърк. Том тихичко се изкиска, след като прочете бляскавата характеристика на сестра си. Всъщност Лорен не се беше нагърбила доброволно с нито една от споменатите задачи. Просто по една случайност се беше оказала до абата в момента, когато му хрумнаха тези идеи и с безкрайното си милосърдие тя прие да ги осъществи.

Когато Том изчете вестника, прогизналата му от пот яка вече бе залепнала на врата. Той го сложи на стола до себе си, отново попи капчиците от челото си и помисли дали да не се оттегли петнайсет минути по-рано.

Но веднага се отказа от тази идея. Знаеше, че ако напуснеш преждевременно изповедалнята, монсеньор щеше да му чете „конско“. А след този тежък ден нямаше сили за такова нещо. В първата сряда на всеки трети месец — мислено я наричаше Пепеляна сряда — Том се преселваше при монсеньор Маккиндри. Старият ирландец със счупен нос и напукана кожа никога не пропускаше възможността да използва своя гост и за седем дни да изцеди всичките му сили. Маккиндри беше груб и свадлив, но имаше златно сърце. Ала макар да бе състрадателен по природа, не страдеше от излишна сантименталност. Той твърдо вярваше, че мързелът е дяволска работа, особено когато жилището му на енорийски пастор имаше отчаяна нужда от боядисване. Поучаваше го, че тежкият труд можел да излекува всичко, дори рак.

Имаше дни, когато Том просто не можеше да си спомни защо харесваше монсеньор и го смяташе за сродна душа. Може би защото и двамата имаха ирландска жилка. Или пък понеже неговата философия в стил „само глупакът се опитва да поправи непоправимото“ му бе помогнала повече и от Йов^[1] да преживее многобройните изпитания. Битката, която водеше Том, бе детска игра в сравнение с преживяното от Маккиндри.

Том би направил всичко, за да облекчи бремето на Маккиндри. Монсеньор с нетърпение очакваше срещата със старите си приятели.

Единият от тях беше абат Джеймс Рокхил, шеф на Том в абатството „Успение Богородично“. А с другия — свещеника Винсънт Морено, никога не бяха се срещали. Но нито Рокхил, нито Морено смятаха да отседнат в къщата на свещеника при Маккиндри и Том, защото и двамата определено предпочитаха луксозните удобства, осигурени в енорията „Света Троица“. Там имаше топла вода, която течеше повече от десет минути и централна климатична инсталация. „Света Троица“ се намираше в сърцето на църковна община отвъд щатската граница, разделяща Мисури от Канзас. Маккиндри шеговито я наричаше „Нашата Майка на кракомобила“ и това наименование си беше съвсем на място, като се имаше предвид броят на луксозните автомобили, оставени на паркинга пред църквата в неделя сутрин. Повечето от енорияшите на „Нашата Майка на милосърдието“ не притежаваха коли и ходеха пеша до храма.

Том усети, че коремът му къркори. В горещината дрехите му лепнеха от пот, започна да ожаднява. Имаше нужда от още един душ и от една ледена „Бъд Лайт“. През цялото време, докато се печеше като коледна пуйка в изповедалнята, не се появи нито един желаещ да се изповяда. Според него по това време на деня едва ли имаше жива душа и в църквата. Освен, разбира се, Луис, който обичаше да се крие в стаичката до притвора и тайно да си попийва от бутилката долнокачествено уиски, скрито в кутията му с инструменти. Том погледна часовника си — оставаха още две минути до края на определеното време и реши да тръгва. Угаси лампата над изповедалнята и посегна да дръпне завесата, но в този момент долови лекото свистене, което се чуваше, когато някой коленичеше върху кожената възглавничка. Последва дискретно покашляне откъм отделението за изповядващите се.

Том с нежелание приседна отново на стола, извади дъвката от устата си и я сложи обратно в обвивката ѝ. След което молитвено наведе глава и плъзна нагоре дървената преграда.

— В името на Отца и Сина... — започна той и направи кръстния знак с ръка.

Изминаха няколко секунди в мълчание. Покаяният се грешник сигурно се опитваше да събере мислите си или да набере кураж, преди да се изповяда. Том оправи епитрахила около врата си и търпеливо зачака.

През решетката, която ги разделяше, го лъхна благоуханието на „Обсешън“, парфюма на Калвин Клайн. Том позна това тежко и сладко ухание, защото неговата икономка в Рим му беше подарила за рождения ден флаконче тоалетна вода от тази марка. Няколко капчици бяха достатъчни за дълго време, а каещият се явно бе прекалил с количеството. Изповедалнята направо вонеше на „Обсешън“. Този аромат, в съчетание с миризмата на плесен и пот, едва не го задуши. Стомахът му се разбунтува и той направи усилие да не повърне.

— Тук ли сте, отче?

— Тук съм — прошепна Том. — Когато сте готов да изповядате греховете си, можете да започнете.

— Това е... трудно за мен. За последен път се изповядах преди една година. Тогава не получих опрощение. Сега ще опростите ли греховете ми?

В гласа се долавяше някаква странна напевност и насмешливост. Това накара Том да застане нащрек. Дали непознатият беше просто изнервен, тъй като отдавна се бе изповядал за последен път, или пък нарочно се държеше непочтително?

— Не ви дадох опрощение ли?

— Така е, отче. Разгневих свещеника. И вие ще се разгневите. Онова, което трябва да изповядам, ще ви шокира. А след това ще побеснеете, също като другия свещеник.

— Каквото и да кажете, няма да ме шокира, нито да ме разгневи — увери го Том.

— Вече сте го чували и по-рано? Така ли е, отче?

Преди Том да успее да му отговори, каещият се добави шепнешком:

— Мрази греха, а не грешника.

Насмешливите нотки прозвучаха по-отчетливо. Том настръхна.

— Ще бъдете ли така добър да започнете изповедта?

— Да — отговори непознатият. — Благослови ме, отче, защото ще съгреша.

Объркан от чутото, Том се наведе към решетката и помоли човека да започне отначало.

— Искате да изповядате грях, който се каните да извършите ли?

— Да.

— Това някаква игричка ли е или...

— Не, не, не е никаква игра — бързо отговори непознатият. — Аз съм страшно сериозен. Ядосах ли ви вече?

Зад решетката внезапно избухна смях — гръмки, дразнещи звуци, подобно на изстрели среднощ.

Стараейки се гласът му да звучи спокойно, Том поясни:

— Не, не съм ядосан; а по-скоро объркан. Вие със сигурност разбирате, че не мога да ви дам опрощение на грехове, които тепърва замисляте да извършите. Прощката е за онези, които са осъзнали грешките си и искрено се разкайват. Те имат желание да платят за греховете си.

— О, отче! Но вие все още не знаете за какви грехове става дума! Как е възможно да откажете да ми дадете прошка?

— Назоваването на греховете няма да промени нищо.

— Не е така! Преди година признах на друг един свещеник какво се каня да извърша, но той не ми повярва, докато не стана прекалено късно. Не правете същата грешка.

— Откъде разбрахте, че свещеникът не ви е повярвал?

— Той не се опита да ме спре.

— От колко време сте католик?

— През целия си живот.

— Тогава сигурно знаете, че свещеникът не може да говори за греха или за грешника извън изповедалнята. Тайната на изповедта е свещена. Как по-точно би могъл да ви спре другият свещеник?

— Трябваше да намери начин. Тогава се... упражнявах и бях предпазлив. Щеше да е много лесно да ме спре, затова вината е негова, а не моя. Сега няма да е лесно.

Том отчаяно се мъчеше да проумее думите му. Упражнявал се? Но в какво? И какво прегрешение е могъл да предотврати другият свещеник?

— Мислех си, че мога да го овладеея — започна непознатият.

— Да овладееете кое?

— Непреодолимото си желание.

— Какъв беше грехът, който изповядахте тогава?

— Тя се казваше Милисът. Това е едно хубаво, старомодно име, не смятате ли? Приятелите ѝ я наричаха Мили, но не и аз. „Милисът“ повече ми допаднаше. То се знае, не ѝ бях точно приятел.

Гръмкият му смях раздра застиналата тишина. Челото на Том бе покрито с капчици пот, но изведнъж му стана студено. Този човек съвсем не беше никакъв шегаджия. Свещеникът се страхуваше от онова, което му предстоеше да чуе, но все пак бе принуден да попита:

— Какво се случи с Милисът?

— Аз разбих сърцето ѝ.

— Не ви разбирам...

— А вие какво смятате, че се е случило с нея? — настойчиво попита онзи и в гласа му отчетливо прозвучаха нотки на нетърпение. — Аз я убих. Беше истинска касапница, навсякъде имаше кръв, целият бях в кръв. По онова време бях страшно неопитен. Не бях усъвършенствал методите си. Когато отидох на изповед, още не бях я убил. Планирах го и свещеникът можеше да ме спре, но не го стори. Аз му признах какво смятам да направя.

— Обяснете ми по какъв точно начин е могъл да ви спре.

— Чрез молитви — отговори другият. Но пренебрежителните нотки отново прозвучаха в гласа му. — Казах му да се моли за мен, но той не се е молил достатъчно ревностно, нали така? Понеже все пак я убих. Жалко е, наистина. Тя беше такова красиво малко същество... много по-красива от другите.

Мили Боже, и други жени ли е имало? Колко на брой? — мислено се ужаси свещеникът.

— Колко престъпления сте... извършили?

— Прегрешения, отче — поправи го онзи. — Аз извърших прегрешения, но можех да се въздържа, ако онзи свещеник ми беше помогнал. Той не искаше да ми даде онова, от което имах нужда.

— А от какво имахте нужда?

— От опрощение и разбиране. И двете ми бяха отказани.

Непознатият изведнъж заби юмрука си в решетката. Едва сдържаната му ярост избухна с пълна сила и той припряно взе да описва грозните подробности около онова, което бе направил на бедничката невинна Милисът.

Том беше шокиран, зашеметен. Повдигаше му се от целия този ужас. Мили Боже, какво трябваше да направи? Твърдеше, че нищо не може да го ядоса, но се оказа съвършено неподготвен за страхотиите, които непознатият описваше с такова голямо удоволствие.

Мрази греха, а не грешника, — помисли си Том.

— Пристрастен съм към това — прошепна с налудничав глас мъжът.

— Още колко други жени сте убил?

— Милисът беше първата. Имах и други увлечения и когато жените ме разочароваха, трябваше да ги нараня. Но дотогава не бях убил нито една. След като срещнах Милисът, всичко се промени. Дълго време я наблюдавах и тя цялата беше... свършена. — Гласът му се превърна в ръмжене, когато продължи: — Но тя ми изневери, също като другите... Смяташе, че може да върти малките си игрички с други мъже, без да я забележа. Нямаше как да ѝ позволя да ме измъчва така. Трябваше да я накажа.

Той въздъхна шумно, а след това пресилено се изкиска.

— Аз убих тази малка кучка преди дванайсет месеца и я зарових на дълбоко, много надълбоко. Никой никога не ще я намери! Сега вече няма връщане назад. Но знаеш ли, господинчо, че няхах ни най-малка представа колко вълнуващо щеше да се окаже убийството! Накарах Милисът да ме моли за милост и тя го направи. Велики боже, наистина го направи. — Мъжът се изсмя. — Квичеше като прасе и само как ми хареса този звук. Бях по-възбуден, отколкото въобще някога съм предполагал, че е възможно. И затова трябваше да я накарам да пици още повече, нали така? Когато свърших с нея, направо щях да се пръсна от радост. Е, отче, няма ли да ме попитате дали съжалявам за греховете си? — подразни го той.

— Не, вие не се разкайвате.

Настъпилата тишина задушаваше Том. След това онзи глас прозвуча отново, подобно на змийско съскане:

— А сега непреодолимото желание отново се върна.

Свещеникът усети, че кожата му настръхва.

— Има хора, които биха могли да ви... помогнат.

— Смятате ли, че трябва да ме затворят? Аз наказвам само онези, които ме нараняват. Така че, нали виждате, не нося отговорност и не заслужавам порицание. Но вие мислите, че съм болен, нали така? На изповед сме, отче, трябва да ми кажете истината.

— Да, смятам, че сте болен.

— О, аз не мисля като вас. Просто съм се посветил на нещо.

— Има хора, които биха могли да ви помогнат.

— Аз съм блестящ! Няма да е лесно да ме спрете. Изучавам моите клиентки, преди да се заема с тях. Научавам всичко за техните семейства и приятелите им. Всичко! Да, сега вече ще е много по-сложно да ме спрат, но този път съм решил да го направя по-трудно за самия себе си. Разбирате ли? Не искам да сгреша. Наистина не искам. — В гласа му отново прозвучаха напевни нотки.

— Вижте какво — умолително каза Том. — Хайде да излезем заедно от изповедалнята, да седнем някъде само двамата и да обсъдим всичко това. — Изведнъж той изостави учтивата форма на общуване и се обърна приятелски към него: — Искам да ти помогна, стига да ми позволиш.

— Не. По-рано аз имах нужда от помощ и тя ми беше отказана. Сега ти ми дай опрощение. — Непознатият също му заговори на „ти“.

— Няма да го направя.

Онзи въздъхна тежко и продължително:

— Много добре, но този път ще променя правилата. Разрешавам ти да кажеш за това на когото поискаш. Виждаш ли сега колко сговорчив мога да бъда?

— Няма никакво значение дали ти ми даваш разрешение да говоря, този разговор ще си остане поверителен. Ще запазя мълчание, за да бъде защитена неприкосновеността на изповедта.

— Независимо от това какво ще изповядам ли?

— Да.

— Настоявам да разправиш на всички за моята изповед.

— Настоявай колкото си искаш, това няма да промени нищо. Не мога да съобщя на никого какво си ми доверил.

Настъпи кратко мълчание, а след това непознатият се изкиска.

— Свещеник със скрупули? Колко необичайно! Поставяш ме в затруднение, но не се вълнувай, отче. Всичко съм предвидил.

— Какво намекваш?

— Вече съм си избрал нова клиентка.

— Вече си избрал следващата ли? — ужаси се Том.

— Дори съобщих на властите — прекъсна го непознатият. — Скоро ще получат писмото ми. Е, разбира се, направих това, преди да знам, че ще се окажеш такъв педант! Все пак беше много мило от моя страна, нали така? Изпратих им една учтива бележчица, в която им

обясних какво възнамерявам да сторя. За жалост забравих да се подпиша.

— Съобщи ли им името на човека, когото смяташ да нараниш?

— Да нараня ли? Какъв странен начин на изразяване, когато става дума за убийство. Да, назовах името ѝ.

— Още една жена ли... — гласът на Том пресекна.

— Моите клиентки са единствено жени.

— А ти обясни ли в бележката поради каква причина искаш да я ликвидираш?

— Не.

— А всъщност имаш ли причина?

— Да.

— Ще ми обясниш ли каква е тя?

— Трябва да се упражнявам, отче.

— Не те разбирам.

— Майстор се става чрез опит — обясни загадъчно мъжът. — Тази жена е още по-специална от Милисът. Потъвам цял в нейното ухание и страшно много обичам да я наблюдавам как спи. Тя е толкова красива! Попитай ме и след като ти кажа името ѝ, ще можеш да ми простиш.

— Няма да ти дам опрощение.

— Как върви химиотерапията? Става ли ти зле? Добри ли са изследванията ти?

Том рязко вдигна глава и почти извика

— Какво?

Непознатият се разсмя налудничаво:

— Нали те предупредих, че проучвам добре клиентките си, преди да се заема с тях. Може да се каже, че ги дебна като дивеч.

— Откъде знаеш...

— О, Томи, ти беше страхотно умно момче. Не се ли запита защо съм те последвал чак до тук, само за да ти изповядам греховете си? Помисли за това, докато пътуваш обратно към абатството. Добре съм се подготвил, нали?

— Кой си ти?

— Ами, аз съм разбивач на сърца. И страшно много обичам предизвикателствата. Накарай ме да се затрудня. Полицайте много скоро ще дойдат тук, за да говорят с теб и тогава ще имаш възможност

да кажеш на когото си поискаш — насмешливо добави онзи. — Знам кого ще повикаш най-напред. Твоя приятел — големия спец от ФБР. Ще повикаш Ник, нали? Много се надявам да го направиш. И той веднага ще дотърчи да ти помогне. Най-добре е да го помолиш да я отведе със себе си и да я скрие от мен. Може и да не ги последвам и да започна да търся някоя друга. Е, поне ще се опитам. А сега няма ли да се заинтересуваш коя е моята клиентка.

— Настоявам да потърсиш помощ — отново подхвана Том.

— Попитай ме, попитай ме, попитай ме!

Том притвори очи.

— Добре. Коя е тя?

— Тя е прекрасна — отговори онзи. — Има красиви заоблени гърди и дълги черни коси. Няма нито един белег по съвършеното си тяло, а лицето ѝ е като на ангел, толкова е изящно. Тя е умопомрачителна, но аз възнамерявам да ѝ взема ума.

— Каж ми името ѝ — настоя Том.

Вече се молеше да има достатъчно време да се добере до бедната жена, за да я защити.

— Лорен — прозвуча гласът, подобен на змийско съскане. — Тя се казва Лорен.

Тези думи хвърлиха свещеника в ужасна паника.

— Моята Лорен ли?

— Точно така. Ето че най-после загоря, отче. Смятам да убия сестра ти.

[1] Синоним на търпелив човек (библ.) — Б.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Агент Николас Бенджамин Бюканън се готвеше да излезе в безкрайно дълго отлаганата си почивка. През последните три години не беше почивал и това започваше да се отразява върху поведението му. Или поне така се изрази неговият шеф — доктор Питър Моргенщерн, когато му нареди да си вземе един месец отпуск. Дори добави, че става прекалено затворен и циничен. Дълбоко в себе си Ник се притесняваше, че шефът му може да е прав.

Моргенщерн винаги наричаше нещата с истинските им имена. Ник се възхищаваше от него и го уважаваше почти толкова, колкото собствения си баща, затова рядко се случваше да му възрази.

Шефът му бе непоклатим като скала. Ако позволяваше на емоциите си да надделеят, не би могъл да остане и две седмици в Бюрото. А ако въобще имаше някакъв недостатък, то това бе влудяващата му способност да остава абсолютно спокоен при всяка ситуация. И то до такава степен, че сякаш изпадаше в нирвана. Нищо не можеше да развълнува този човек.

Дванайсетте лично избрани от него агенти под прякото му ръководство го наричаха Пит Прозака^[1]. Зад гърба му, разбира се, но той знаеше за този прякор и не се чувстваше обиден. Според слуховете, първия път, когато го чул, се разсмял, а това беше още една причина да се разбира така добре със своите агенти. Беше съумял да запази чувството си за хумор, истинско постижение, като се имаше предвид какъв отдел ръководи. Смяташе, че е изгубил самообладание, когато му се наложеше да повтори вече казаното, но истината бе, че неговият дрезгав глас на дългогодишен пушач на пури никога не се повишаваше. По дяволите, може би другите агенти бяха прави — във вените на Моргенщерн наистина течеше прозак.

Неговите шефове знаеха цената му и за четиринайсетте години, през които Моргенщерн бе работил в Бюрото, го бяха повишавали шест пъти. Въпреки това никога не почиваше на лаврите си. Когато бе определен за шеф на отдел „Издирване на безследно изчезнали“, той

посвети всичките си сили на създаването на един изключително експедитивен специален отряд за проследяване и откриване на хора, обявени за изчезнали. И щом веднъж това бе постигнато, насочи усилията си към една по-специфична цел. Искаше да създаде специално подразделение, което да се занимава с най-трудните случаи, включващи изчезнали и отвлечени деца. Той обоснова необходимостта от съществуването на такава единица, а след това посвети значителна част от времето си да лобира за нея. При всяка възможност Моргенщерн размахваше под носа на директора становището си, което се побираше на 233 страници.

Твърдоглавата му решимост най-накрая бе възнаградена и той стана шеф на това елитно подразделение. Разрешиха му сам да избере своите подчинени — хора с различни професии и обществено положение, които в най-добрия случай можеха да бъдат определени като разнолика тайфа. Всеки от тях трябваше да изкара подготвителната програма на Академията в Куантико, а след това го пращаха при Моргенщерн за специална проверка и допълнително обучение. Много малко от мъжете издържаха на жестоката и съсипваща подготовка, но тези, които се справиха, бяха наистина изключителни хора. Някои бяха дочули как Моргенщерн уверява директора, че е отсял най-доброто. И в рамките на една година той наистина успя да докаже на всеки Тома Неверни, че е така. След това предаде кормилото на отдел „Издирване на безследно изчезнали“ в ръцете на своя помощник Франк О’Лиъри. И направи малка маневра в рамките на отдела, като посвети времето и усилията си на това много специализирано звено.

Неговият екип беше уникален. Всеки един от тези мъже притежаваше изключителни умения в проследяването на изчезнали деца. Хората му бяха ловци, които непрекъснато се състезаваха с времето, в името на единствената свещена цел — да открият и защитят детето, преди да е станало твърде късно.

Работата им беше свързана с такова огромно напрежение, че никой нормален човек не би издържал на мястото им. Но в тях нямаше нищо нормално. Те не отговаряха на профила на типичния агент на ФБР, но пък и Моргенщерн не беше типичният шеф. Той много бързо доказва, че е способен да ръководи такава уникална група. Хората от другите отдели наричаха неговите подчинени Апостолите, защото бяха

дванадесет на брой. Но Моргенщерн не харесваше това прозвище, тъй като то предполагаше наличието на всевъзможни изключителни умения у самия него, каквито нямаше как да притежава. Скъмността му беше още една причина да го уважават толкова много. Хората му го ценяха, защото не бе шеф като по учебник. Моргенщерн ги насърчаваше да вършат докрай работата си, доста често им даваше свобода на действие и винаги, когато бе необходимо, заставаше зад гърба им. В много отношения беше техният най-голям защитник.

Със сигурност никой друг в Бюрото не бе така всеотдаен в работата си и с такава добра квалификация като Моргенщерн. Той беше и дипломиран психиатър, та затова от време на време обичаше да поговори насаме с всеки от агентите си. Само това, че умееше да седне с тях и да разбере какво мислят, оправдаваше напълно изразходваните пари и време за обучението му в „Харвард“. Всички трябваше да търпят тази негова чудатост и го мразеха за това.

В момента той бе в настроение да говори за случая „Старк“. Беше пристигнал със самолет от Вашингтон в Синсинати и бе помолил Ник да наминае при него на връщане от семинара в Сан Франциско. Ник нямаше желание да обсъжда случая „Старк“ — той беше отпреди месец и дори не му се мислеше за него, но никой не го питаше дали искаше или не.

Той изчака своя шеф в регионалния офис на Бюрото. След това седна срещу него от другата страна на полираната дъбова маса за конференции и в продължение на двацет минути слуша как Моргенщерн прави преглед на някои подробности около този странен случай. Ник запази спокойствие, докато Моргенщерн не му довери, че ще получи похвала за героичните си действия. Изгуби самообладание, но само за миг, тъй като беше спец по прикриването на истинските си чувства. Дори неговият шеф, който винаги зорко следеше за издайнически белези на изтощение или свръхнапрежение, се излъга и реши, че той отново се е справил със задачата без особени усилия. Или поне така си мислеше Ник.

Когато съвещанието приключи, Моргенщерн мълчаливо се взря в стоманено сините очи на своя агент. И накрая, след една цяла дълга минута, го попита:

— Какво почувства, когато я застреля?

— Това необходимо ли е, сър? Измина един месец оттогава.

— Не сме на официално съвещание, Ник. Тук сме само ти и аз. Дори не е нужно да ме наричаш „сър“. А сега ми отговори на въпроса: Какво почувства?

Ник нервно се въртеше на стола с твърда облегалка, подобно на малко момченце, принудено да си признае, че е направило беля.

— Какво, по дяволите, целиш с този въпрос? — не издържа накрая агентът.

Като се престори, че не е забелязал избухването му, шефът зададе въпроса за трети път:

— Знаеш какво те питам. Точно в онази секунда какво почувства? Спомняш ли си?

Предлагаше му начин да се измъкне. Ник знаеше, че може да го излъже, като му каже: „Не, не си спомням, бях прекалено зает в момента, за да анализирам чувствата си“. Но отношенията им винаги се основаваха на честност и той не искаше сега да ги провали. Пък и беше сигурен, че шефът ще прозре лъжата. Осъзнавайки, че е безсмислено да увърта, той реши да бъде пряк:

— Да, спомням си. Почувствах се добре — прошепна Ник. — Наистина добре, по дяволите! Пит, аз бях направо в еуфория. Ако се бях поколебал дори трийсетина секунди преди да извадя пистолета, онова момченце щеше да е мъртво. Този път работата наистина бе на косъм.

— Но ти стигна навреме до детето.

— Трябваше по-бързо да проумея какво става.

Моргенщерн въздъхна. Ник беше най-самокритичен от агентите му.

— Ти единствен проумя какво става — напомни му шефът. — Не бъди толкова жесток към себе си.

— Чете ли вестниците? Репортерите твърдяха, че тя е луда, но те не са видели погледа ѝ. А аз го зърнах и ти казвам, че тя въобще не беше луда. Беше самото олицетворение на злото.

— Да, четох вестниците, там наистина я наричаха луда. Очаквах това — добави Моргенщерн. — Разбирам защо го направиха и смятам, че ти също проумяваш. Това е единственият начин обществото да проумее едно такова гнусно престъпление. Искат им се да вярват, че само един ненормален — мъж или жена, би могъл да причини такива гадни, отвратителни неща на друго човешко същество, че само луд

човек би изпитал удоволствие от убийството на невинни. Много от тези престъпници са луди, но някои не са. Злото наистина съществува. Ние двамата с теб сме го виждали. Някъде по пътя тази жена Старк е направила съзнателния избор да премине границата.

— Хората се страхуват от онова, което не разбират.

— Да — съгласи се Моргенщерн. — И има голям процент теоретици, които не щат да повярват, че злото съществува. Ако не могат да го обяснят със своите закостенели умове, значи просто не може да бъде. Според мен това е една от причините нашата култура да представлява такава плодородна почва за покварата. Някои от колегите ни вярват, че могат да оправят всичко с помощта на една многословна диагноза и няколко промиващи мозъка лекарства.

— Според един от твоите колеги съпругът на Старк я контролирал напълно и тя изпитвала такъв ужас от него, че превъртяла. С други думи, би трябвало да я съжаляваме.

— Да и аз го чух, но това са глупости. Старк е толкова покварена жена, колкото и съпругът ѝ. Открихме нейни отпечатащи навсякъде по онези фотографски ленти, наред с неговите. Тя е участвала доброволно в тази работа, но аз наистина вярвам, че не е издържала психически. По-рано те никога не са преследвали деца.

— Кълна се в Бога, Пит, тя ми се усмихваше. Люлееше детето на ръце и държеше касапския нож над главата му. То беше в безсъзнание, но виждах, че все още диша. Тя ме чакаше. Знаеше, че съм проумял всичко, и според мен искаше да я гледам как го убива. — Той млъкна и поклати глава. — Да, исках да я гръмна. Съжалявам само, че и съпругът ѝ не беше там. Открихте ли вече някакви следи? Струва ми се, че трябва да пуснеш нашия приятел Ноа по дирите му.

— Точно това обмислях, но те искат да хванат Доналд Старк жив, за да могат да го разпитат. А много добре знаят, че ако той създаде някакви неприятности, каквито и да е, Ноа няма да се поколебае да стреля.

— Хлебарките се убиват, Пит. Не можеш да ги опитомиш. Ноа е прав. — Той разкърши рамене, за да отпусне схванатите си мускули, и след това отбеляза: — Струва ми се, че пак ще трябва да бия отбой.

— Защо го казваш?

— Имам чувството, че съм се изчерпал. Нали и ти мислиш така?
Моргенщерн рязко поклати глава:

— Не, просто си малко уморен и това е всичко. Нищо от нашия разговор няма да влезе в доклада ми. Сериозно ти обещах, че всичко ще си остане между мен и теб. Ти много отдавна трябваше да си вземеш почивка, но грешката е моя, че не те задължих. Искам да си отдъхнеш един месец и да си наместиш мозъка.

Мрачното лице на Ник омекна и на него се появи нещо като усмивка.

— Да си наместя мозъка ли?

— Да се разтовариш — обясни шефът. — Или поне да се опиташ да го направиш. Кога за последен път пътува до залива Нейтън да видиш онова твое голямо семейство?

— Доста отдавна беше — призна Ник. — Свързвам се с тях по електронната поща. Те са страшно заети, също като мен.

— Иди си у дома, ще ти се отрази добре. Близките ти ще се радват да те видят. Как я кара съдията?

— Татко е добре — отговори Ник.

— Ами какво става с твоя приятел отец Мадън?

— Всяка нощ разговарям с Томи чрез имейли.

— А може би трябва да се видите и да си поговорите на четири очи.

— Смяташ, че имам нужда от духовен наставник? — с усмивка попита Ник.

— Е, поне имаш нужда да се посмееш.

— Да, може би си прав — съгласи се агентът. След това отново възвърна сериозното си изражение и добави: — Пит, кажи нещо за моята интуиция. Смяташ ли, че губя форма?

Моргенщерн го погледна насмешливо.

— Интуицията ти е във върховна форма. Онази Старк измами всички, но не и теб. Всички до един — роднините си, приятелите си, съседите си, хората от църковното дружество. Обаче теб не успя да излъже. Сигурен съм, че местните най-накрая щяха да се досетят, но дотогава онова момченце щеше да е мъртво, а тя щеше да отвлече някое друго. Знаеш не по-зле от мен, че такива хора, щом веднъж започнат, нямат спиране.

Пит потупа с пръсти дебелията кафява папка.

— В протоколите от разпитите прочетох как тя е сядала до бедната майка всеки ден и я е утешавала. Била е член на църковната

комисия по погребенията.

Личеше си, че дори той бе шокиран от наглостта и злобата на тази жена.

— Полицаяте говориха с всички членове на църковното дружество и не откриха нищо — рече Ник. — Но не бяха много старателни. Все пак това е едно съвсем малко градче и шерифът не знаеше какво да търси.

— Поне беше достатъчно умен да се досети, че не бива да чака, и веднага ни повика — каза Моргенщерн. — Той и местните хора бяха убедени, че някой външен човек е отвлякъл детето. И всичките им усилия бяха съсредоточени именно в тази посока.

— Да — съгласи се Ник. — Трудно е да повярваш, че някой от познатите ти е способен да извърши такова нещо. Имаше двама свидетели, които бяха видели някакъв скитник да обикаля около училището, но дадените от тях описания не съвпадаха. Екипът от Синсинати беше на път, а те много бързо биха прозрели играта ѝ.

— Кое по-точно ти подсказа каква е истината?

— Някои дребни неща, които не пасваха. Не мога да обясня какво ме смущаваше у нея или пък защо реших да я последвам до дома ѝ.

— Аз мога да го обясня. Задействала се е интуицията ти.

— Предполагам, че си прав — съгласи се Ник. — Знаех, че ще трябва да я проверя много обстойно. Нещо не беше наред, но не можех да загрея какво е то. Тя ме караше да изпитвам едно странно вътрешно усещане. А то се засили, когато влязох в къщата... Нали разбираш какво искам да ти кажа?

— Обясни ми как изглеждаше къщата ѝ?

— Безупречна. Подредена и лъсната, нямаше и прашинка наоколо. Всекидневната беше малка — две кресла, диван, телевизор. Но знаеш ли кое беше странното, Пит? По стените липсваха картини, нямаше дори семейни снимки. Спомням си как си помислих, че това наистина е странно. Мебелите бяха покрити с найлонови калъфи. Предполагам, че много хора го правят. Все пак, както ти казах, всичко наоколо беше безупречно чисто, но имаше странна миризма.

— На какво миришеше?

— На оцет и на амоняк. Миризмата беше толкова силна, че ми смъдеше на очите. Предположих, че това е от някакъв много силен

препарат за почистване... А след това я последвах в кухнята. И там беше съвършено чисто. Нямаше нищо по полиците, нито една кърпа на мивката, нищичко. Тя ме покани да седна, докато направи по чаша кафе и тогава забелязах онези неща на масата. Имаше солница и червен пипер, но между тях лежеше една огромна прозрачна пластмасова кутия с розови таблетки против стомашни киселини, а до нея — шише за кетчуп с парлив сос. Помислих си, че това е дяволски странно... И тогава забелязах кучето. Това животно наклони везните. Беше един кокер шпаньол, клекнал до задната врата. Не откъсваше нито за миг очите си от нея. Тя сложи чиния с шоколадови бисквити на масата и когато се обърна да донесе кафето, взех една от бисквитите и я пуснах на пода до мене, за да видя дали кучето ще дойде да я изяде. Но то дори не ме погледна. По дяволите, то така се страхуваше от нея, че не смееше да мигне, следейки всяко нейно движение. Ако шерифът го беше видял в нейно присъствие, щеше да проумее, че нещо наистина не е наред. Но когато я е разпитвал, кокер шпаньолът е бил навън в колибката си.

— Шерифът е влязъл в къщата й и не е забелязал нищо необичайно.

— Аз извадих късмет, но и тя беше нагла и безразсъдна.

— Какво те накара да се върнеш в къщата, след като вече си беше тръгнал?

— Първо имах намерение да повикам помощ, а през това време да наблюдавам жената, за да видя къде ще отиде. Но веднага щом излязох, усетих, че трябва да се върна в къщата и то веднага. Имах чувството, че тя знае, че съм по следите й. И бях сигурен, че момчето е някъде в къщата.

— Интуицията ти е била изострена до крайност — рече Моргенщерн. — Ето, затова аз те последвах.

— Знам. Онзи позорен футболен мач.

Шефът се усмихна.

— Само преди две седмици пак го видях в спортното предаване на Си Ен Ен. Сигурно пускат този клип поне два пъти в годината.

— Искане ми се да престанат, това е стара работа.

Двамата мъже се изправиха. Ник доста се извисяваше над шефа си. Обутият с черни мокасини от естествена кожа с ресни Моргенщерн беше висок метър и седемдесет и пет, а Ник над два и десет. Неговият

шеф имаше оредяваща руса коса, която бързо посивяваше, а очилата му с дебели стъкла току се смъкнаха върху тънкия му нос. Винаги носеше консервативен черен или тъмносин костюм, бяла колосана риза с дълги ръкави и вратовръзка на дискретни райета. За страничните хора Моргенщерн приличаше на недодялан университетски професор, но за агентите му той беше истински великан във всяко отношение. Справяше се великолепно с работата си и зверското натоварване, без дори да му мигне окото.

— Ще се видим след месец, Ник, но нито ден по-рано.

— Съгласен съм.

— Началникът му понечи да излезе от стаята, но спря.

— Все така ли повръщаш, когато се качиш на самолет?

— Има ли нещо, което да не знаеш за мен?

— Струва ми се, че не.

— А кога за последен път съм чукал жена?

Моргенщерн се престори, че е шокиран от въпроса му.

— Било е много отдавна. През този период явно си бил на сухо.

— Ник се засмя, а шефът допълни: — Някой ден и ти ще срещнеш подходящата жена. Е, бог да ѝ е на помощ.

— Аз дори не я търся.

Моргенщерн му се усмихна бащински.

— Точно сега е моментът да я намериш. Ти няма да я търсиш, но тя ще ти се стовари най-неочаквано на главата, също като моята Кейти. Нямах никакъв шанс да се измъкна и предвиждам, че и с теб ще стане същото. Тя е някъде там навън и просто те чака.

— Ще ѝ се наложи дяволски дълго да чака — отговори Ник. — При нашата професия женитбата не влиза в сметката.

— С Кейти се справяме някак вече повече от двайсет години.

— Кейти е светица.

— Но ти не отговори на въпроса ми, Ник.

— Дали повръщам, когато се кача на самолет? Да, дявол го взел.

Моргенщерн се изкиска.

— Е, тогава приятно пътуване до дома.

— Знаеш ли какво, Пит, повечето психиатри биха се опитали да достигнат до същината на моята фобия, а ти се забавляваш с нея.

Той отново се засмя.

— Е, ще се видим след месец — повтори шефът с усмивка и с големи крачки напусна кабинета.

Ник прибра папките си и проведе няколко неотложни телефонни разговора с Бостънския офис и с Франк О'Лиъри в Куантико. След това спря едно такси на улицата и заедно с един от местните агенти замина за летището. Тъй като нямаше начин да избегне наложената му почивка, той колебливо реши да направи някои планове. Всъщност се канеше да се отпусне, предприемайки едно плаване заедно с Тео, най-големия от братята си. Ако успееше, разбира се, да го откъсне от работата му за два-три дни. А след това възнамеряваше да прекоси половината страна и да пътува с колата си до Холи Оукс, щата Айова, за да се види с най-добрия си приятел Томи. И сериозно да се заеме с малко риболов. Моргенщерн не спомена, че преди две седмици О'Лиъри бе отложил обсъждането на повишението. Докато беше във ваканция, Ник смяташе да премисли плюсовете и минусите на новата работа. Разчиташе Томи да му помогне да вземе решение. Чувстваше го по-близък от собствените си петима братя и му се доверяваше напълно. Неговият приятел щеше да играе обичайната си роля на „адвокат на дявола“ и Ник се надяваше, че когато дойдеше време да се върне на работа, щеше да знае какво ще предприеме.

Уверен бе, че Томи се притеснява за него. През последните шест месеца непрекъснато му досаждаше с имейли, в които настояваше да се видят. Също като Моргенщерн, Томи разбираше с какви кошмари и напрежение е изпълнена работата му. И също смяташе, че се нуждае от почивка.

Томи водеше своята собствена битка и на всеки три месеца, когато той отидеше в Канзаския медицински център за изследвания, Ник усещаше онова странно присвиване в стомаха, което продължаваше, докато не получише добри новини от приятеля си по електронната поща. Засега той имаше късмет: развитието на рака бе спряно. Но болестта си беше там, витаеше наоколо и се готвеше да нанесе удар. Томи се беше научил да се справя с нея. Но не и Ник. С удоволствие би дал дясната си ръка, ако с това би могъл да премахне болката и страданията му, но нещата не ставаха така. Както се бе изразил Томи, това беше неговата собствена война и сам трябваше да я води, а единственото, което можеше да направи Ник, беше да е на разположение, когато има нужда от него.

Агентът изведнъж стана нетърпелив, искаше по-бързо да види приятеля си. Дори бе възможно да го уговори да свали за една нощ расото си и двамата да се напият до козирката, както едно време, когато бяха съквартиранти в Пен Стейт.

Пък и най-накрая щеше да се запознае с единственото семейство на Томи — неговата малка сестричка Лорен. Тя беше с осем години по-млада от брат си и бе израснала при монахините в пансиона за девойки от богати семейства, намиращ се в планините край Женева. Томи няколко пъти се беше опитвал да я доведе в Америка, но условията на попечителството и адвокатите, на които бяха поверени парите, убедиха съдиите да я държат в уединение, докато навърши пълнолетие и може сама да взема решения. Томи беше обяснил на Ник, че положението не било чак толкова ужасно и че като спазвали закона, адвокатите всъщност защитавали имуществото.

От известно време Лорен вече беше пълнолетна и преди година се бе преселила в Холи Оукс, за да бъде близо до брат си. Ник никога не беше я виждал, но си спомняше снимките ѝ, които Томи някога бе държал, прикрепени над огледалото. На тях тя приличаше на улично хлапе с плисирана черна пола и униформена бяла блуза, която висеше развлечено. Единият от три-четвъртите ѝ чорапи се беше смъкнал и усукал около глезена. Колената ѝ бяха покрити със струпеи, а дългата ѝ кестенява къдрава коса падаше небрежно над челото и закриваше околото ѝ. Двамата с Томи се бяха разсмели при вида на тази снимка. По времето, когато е била направена, Лорен със сигурност не е била на повече от седем-осем години, но Ник бе запомнил веселата ѝ усмивка и искрящите очи, които подсказваха, че вечните оплаквания на монахините от нея си имат основания. В момичето наистина имаше нещо дяволито. А такава ненаситна жажда за живот със сигурност някой ден щеше да ѝ докара бели на главата.

„Да, точно от почивка имам нужда“, помисли си Ник. Завръщането му у дома в Бостън бе ключът към осъществяването на всичките му планове, а това означаваше, че първо ще му се наложи да се качи на проклетия самолет. Мразеше да лети със самолет повече от всичко на света. Истината бе, че си умираше от страх.

Веднага щом пристигна на летището, по тялото му изби студена пот. Знаеше, че когато дойдеше време да се качи на самолета, лицето му щеше да е бледо като на мъртвец. „Боинг 777“ пътуваше за Лондон

с кратък престой в Бостън, където, слава богу, Ник щеше да слезе. И да си отиде у дома в градската си къща в Бийкън Хил. Преди три години беше купил сградата от чичо си, но все още не бе разопаковал кашоните, оставени от носачите посред всекидневната. Дори не бе включил модерната аудиосистема, която най-малкият му брат Закари бе настоял да избере за него.

Отново усети как стомахът му се свива от страх, докато представяше документите си за самоличност и разрешителното си на офицера от охраната на летището. Педантичният мъж на средна възраст на име Джонсън нервно хапеше тънката си горна устна, докато компютърът му даде името на Ник и кодовото потвърждение. След това го придружи до металния детектор, покрай който минаваха всички пътници, връчи му бордовата карта и му помахаша за сбогом.

Капитан Джеймс Т. Соренски го чакаше в големия салон. През последните три години Ник беше летял най-малко шест пъти с него и знаеше, че е отличен, изключително добросъвестен пилот. Беше проверил професионалната му биография просто за да е сигурен, че в миналото му няма нищо подозрително, което да подсказва възможността да получи нервен срив по време на полет. Дори знаеше каква паста за зъби предпочита капитанът. Но всички тези познания не успокояваха ни най-малко. Соренски беше завършил Военновъздушната академия с пълно отличие и от осемнайсет години работеше за „Делта“. Досието му беше безупречно, но и това май нямаше значение. Стомахът на Ник отново се присви. Знаеше, че всичко се свежда до въпроса за доверието, а Соренски не му беше съвсем чужд — напоследък двамата си говореха на „ти“. Но все пак не му харесваше против волята си да му довери управлението на тези близо 159 тона стомана във въздуха.

Соренски можеше да бъде модел за плакат на Въздушните линии — безупречно подстригана, посребрена коса, идеално изгладена тъмносиня униформа с остри като бръснач ръбове на панталона, висока, стегната фигура. Самият Ник съвсем не беше с наднормено тегло, но въпреки това до него се чувстваше огромен като американски лос. Капитанът излъчваше увереност. Той строго спазваше собствените си правила, което Ник оценяваше високо. Макар че агентът имаше правителствено разрешение и съгласието на Федералната авиационна агенция да вземе със себе си в самолета своя зареден пистолет „Зиг

Зауер“, той знаеше, че това изнервя Соренски — последното нещо, от което Ник имаше нужда. Предварително беше изпразнил пистолета и когато капитанът го поздрави, той пусна пълнителя в ръката му.

— Радвам се да те видя отново, Ник.

— Как си днес, Джим?

Соренски се усмихна.

— Все още ли се притесняваш, че може да получи сърдечен удар по време на полет?

Ник сви рамене, за да прикрие смущението си.

— И тая мисъл ми е минавала през ума — призна той.

— Да, възможно е да се случи, но аз не съм единственият човек на борда, който може да управлява този самолет.

— Знам.

— Но от това не се чувстваш по-добре, нали така?

— Прав си.

— Като се има предвид колко често ти се налага да летиш, би трябвало да си свикнал.

— Но това все още не се е случило.

— Твоят шеф знае ли, че ти прилошава всеки път, като се качиш на самолет?

— Разбира се — отвърна Ник. — Той е садист.

Соренски се разсмя и обеща:

— Ще се постарая полетът днес наистина да мине гладко. Няма да дойдеш с нас в Лондон, нали?

— Да летя над океана? Това никога няма да стане. — При тази мисъл Ник отново усети, че му призлява.

— Някога бил ли си в Европа?

— Все още не. Ще отида в Европа, когато стане възможно да пътувам с кола дотам.

Капитанът погледна пълнителя в дланта си.

— Благодаря ти, че ми го даваш. Иначе нямам законно право да ти го поискам.

— Знам, че ставаш нервен, когато някой е със заредено оръжие на борда. А аз не искам нервен пилот да управлява този самолет.

Ник се опита да се измъкне и да се настани на мястото си, но капитанът беше в настроение да бърби.

— Между другото, преди месец прочетох във вестника хубава статия за това как си спасил живота на едно бедно момче. Беше ми много интересно да науча за миналото ти и за твоя най-добър приятел, онзи свещеник... Как най-накрая двамата сте се разделили и всеки е поел по своя път. Сега ти носиш значка, а той — кръст. Щом като научих, че си спасил онова дете, се почувствах горд, че те познавам.

— Просто си вършех работата.

— В статията се споменава и къде работиш. Как ви наричаха вас дванайсетимата? О, да, Апостолите.

— Все още не съм разбрал по какъв начин журналистът е успял да се добере до тази информация. Сигурен съм, че никой извън нашия отдел не знаеше за това прозвище.

— Все пак, много е подходящо. Ти си спасил живота на онова малко момче.

— Този път просто имахме късмет.

— Репортерът пишеше, че си отказал да дадеш интервю.

— Не работя за слава, Джим. Просто направих онова, което беше необходимо.

Впечатлен от скромността му, капитанът кимна:

— Добра работа си свършил. Момчето е отново при родителите си и това е важното.

Усетил, че похвалите му карат Ник да се чувства неудобно, Соренски побърза да смени темата.

— На борда е шериф Даунинг. Той трябваше да ми предаде оръжието си — добави с усмивка. — Да не би случайно да го познаваш?

— Името му не ми е познато. Придружава ли някого?

— Да.

— И защо се е качил на пътнически самолет? Те си имат свои транспортни самолети.

— Според Даунинг ситуацията е извънредна. Води един затворник обратно в Бостън, за да го изправят пред съда, та затова бърза — обясни капитанът. — Даунинг ми каза, че са хванали момчето на място да продава наркотици и много лесно ще го осъдят. Предполага се, че затворникът не е агресивен. Даунинг смята, че иначе адвокатите ще съумеят да го оправдаят набързо, преди съдията да успее да вдигне чукачето. Също като теб, двамата се качиха по-рано на

борда. Шерифът е от Тексас. Личи си по говора му и ми се вижда доста симпатичен тип. Трябва да отидеш да му се представиш.

— Къде са седнали? — попита Ник, бързайки да надникне в главния салон на гигантския самолет.

— От тук не можеш да ги видиш. Те са на последния ред вляво. Момчето е с белезници и окови. Затворникът не може да е по-възрастен от моя син Анди, а той е само на четиринайсет. Това е нечуван срам, едно момче да прекара остатъка от живота си в затвора.

— Престъпниците стават все по-млади и все по-тъпи — отбеляза Ник. — Благодаря ти за информацията. Ще отида да кажа „здрости“ на шерифа. Днес самолетът пълен ли е?

— Не — отговори Соренски, пъхвайки пълнителя в джоба на панталона си. — Но в Лоугън ще се напълни.

След като настоя Ник да го уведоми, ако има нужда от нещо, Соренски се върна в пилотската кабина. Там го чакаше мъж с тъмносинята униформа на наземния персонал на летището, стиснал отворена твърда папка с накъдрени листове. Той последва капитана в кабината и затвори вратата зад себе си. Ник сложи калъфа за костюми в горното отделение над определената за него седалка и пусна на нея старата си и охлузена кожена чанта за книжа. След това отиде в левия край на салона и тръгна надолу по пътеката между седалките към шерифа. Но по средата на пътя промени намерението си. Останалите пътници вече бързо прииждаха на борда и затова реши да изчака първо самолетът да се издигне във въздуха. А след като той самият се съвземе, да се представи на Даунинг. Но преди да тръгне обратно, го огледа добре — той бе протегнал единия си крак на пътеката и Ник видя натруфената украса на каубойския му ботуш. Висок и жилест, шерифът беше самото възплъщение на каубой. Имаше обветрено лице, с гъсти кестеняви мустаци, носеше черна кожена жилетка. Агентът нямаше как да види колана му, но можеше да се хване на бас на една месечна заплата, че Даунинг се е окичил с голяма сребърна катарамата.

Капитан Соренски много точно бе преценил затворника — на пръв поглед наистина приличаше на хлапак. Но в него имаше нещо жестоко, много добре познато на Ник в миналото. Вече бе видял много неща в живота си и най-вероятно отдавна се бе простил със съвестта си. „Да, в днешно време престъпниците ставаха все по-млади и все по-тъпи“, помисли си отново Ник. Лицето на затворника бе белязано с

акне, а студените му, наподобяващи мрамор очи, бяха толкова близко разположени, че изглеждаше кривоглед. Някой грозно бе подкастрил косата му, несъмнено нарочно. Всеки кичур приличаше на стърчащо острие, нещо като Статуята на свободата, но пък може би момчето просто искаше да изглежда така. Какво ли значение имаше изобщо пънкърската му прическа? Там, където отиваше, пак щеше да се сдобие с много приятели, чакащи на опашка за шанса да се докопат до него.

Ник се върна в предната част на самолета и се настани на своето място. Пътуваше в първа класа и макар че седалката бе по-широка, той пак имаше чувството, че няма къде да се обърне. Краката му бяха прекалено дълги, за да може да се протегне хубаво. След като пхна чантата с книгата под седалката, той се облегна, закопча предпазния си колан и притвори очи. Щеше да е много добре да се настани поудобно, но не можеше и да става въпрос да свали сакото си, защото другите пътници щяха да се стреснат при вида на кобура с пистолета му. Нямахше как да разберат, че не е зареден, а Ник съвсем не бе в настроение да ги успокоява. Беше на ръба да изпадне в неудържима паника и знаеше, че ще бъде така, докато самолетът не се издигнеше във въздуха. След това щеше да се почувства малко по-добре, докато не започнеха да се спускат към летището на Лоугън. При кацането безпокойството щеше да го обземе отново. Докато го мъчеше клаустрофобията, си мислеше, че желанието на О'Лиъри той да се присъедини към екипа за справяне с критични ситуации е направо нелепо.

Каза си, че интелектът побеждава физиката, и независимо от обзелата го паника, реши да навакса с бумацината, докато бяха във въздуха. Вече бе проверил и знаеше, че няма да има никой на седалката до прозореца. Ник винаги седеше до пътеката, дори ако се налагаше да премести някого, защото така можеше да види лицето на всеки пътник, качил се на борда на самолета. След излитането щеше да разтвори папките си, да разчете бележките си и да вкара информацията в своя лаптоп.

По дяволите, искаше му се да откъхне, а не винаги да държи под контрол всяка ситуация. Моргенщерн му беше казал, че го е обучил на някои техники на релаксация, докато беше в уединение заедно с другите членове на екипа по време на обучението им в изолация. Ала Ник нямаше никакъв спомен за случилото се през тези две седмици.

Знаеше, че и другите не си спомнят нищо. Всички бяха приели условията на Пит. Той ги беше накарал да седнат, обясни им какво иска да направи, но не и как, а след това ги помоли да му се доверят. На Ник тогава му бе ужасно трудно да се реши, защото това означаваше да се откаже от контрол на ситуацията. В края на краищата се предаде. Пит ги беше предупредил, че няма да си спомнят нищо. И се оказа прав.

Понякога някакъв мирис или звук събуждаше спомен за уединението. В отговор Ник заставаше нащрек, но споменът изчезваше така внезапно, както се бе появил. Знаеше, че тогава е бил в някаква гора някъде в Съединените щати; за доказателство имаше белези — един с формата на полумесец на лявото рамо и друг, по-малък, точно над дясното му око. Беше си тръгнал оттам с рани и охлузвания по ръцете и краката, и с безброй следи от ухапвания от комари, които доказваха, че се е влачил някъде в дивата пустош. Дали и другите Апостоли имаха белези? Той не знаеше това, но този въпрос никога не се задържаше достатъчно дълго в съзнанието му, за да ги попита.

Веднъж, в личен разговор, Пит засегна темата за уединението и Ник го попита дали е имало „промивка на мозъци“. При тези думи шефът му потръпна:

— Мили Боже, не! Аз просто се опитах да ви науча как да максимализирате даденото ви от Бог.

Чрез тези тренировки на мозъка Пит ги беше обучил да изострят вродената си силна интуиция, да се съсредоточават, или както пишеше на един армейски плакат — „да дават максималното от себе си“.

Самолетът рулира до края на пистата и спря. Ник предположи, че чака реда си за излитане — Синсинати беше национален център и тук винаги имаше задръствания на въздушното движение. Но изминаха петнайсет минути, а самолетът все още не бе помръднал. Агентът се наведе над празната седалка и през прозореца видя как два самолета рулират с бясна скорост в обратна посока.

Някаква млада блондинка, седнала от другата страна на пътеката, му се усмихна и се опита да го заговори. Попита го дали не се притеснява по време на полет. Явно изражението му го беше издало, по дяволите! Ник ѝ кимна утвърдително и отново се обърна към прозореца, за да я накара да млъкне. Тя не изглеждаше никак зле — полата и блузката ѝ от трико откровено подчертаваха хубавото ѝ тяло, но той нямаше желание да се усъвършенства в изкуството на флирта.

Сигурно бе по-уморен, отколкото си мислеше. Все повече заприличваше на Тео. Напоследък брат му беше в настроение само да работи и нищо друго.

Ник забеляза пожарна кола и два полицейски автомобила, които едновременно с бърза скорост се приближаваха към самолета. В този момент гласът на капитан Соренски се разнесе по вътрешния телефон. Звучеше прекалено жизнерадостно, но някак напрегнато:

— Дами и господа, ще имаме съвсем малко закъснение, докато изчакаме реда си за излитане. Скоро ще трябва да сме във въздуха, затова седнете, отпуснете се и се наслаждавайте на пътуването.

Веднага след тези думи вратата на пилотската кабина се отвори и самият Соренски се появи със самоуверена усмивка. Той се поколеба за миг, вторачил поглед в Ник, а след това тръгна по пътеката между седалките. По петите го следваше един млад член на екипажа с пепеляво сив цвят на лицето. Вървеше така плътно зад капитана, сякаш го държеше за самото.

Ник бавно разкопча предпазния си колан.

— Капитане, не трябваше ли вие да управлявате този самолет?
— с усмивка попита дългокраката блондинка.

Соренски ѝ отговори, без да я погледне:

— Искам само да проверя нещо отзад.

Ръцете на капитана бяха отпуснати отстрани и стиснати в юмруци, но когато минаваше покрай седалката на Ник, дясната му длан се разтвори и той пусна пълнителя в скута му.

С плавно, но светкавично движение Ник скочи на крака, сграбчи ръката на младежа и я прикова към задната част на облегалката зад себе си. Напълно изненадан, онзи не успя дори да мигне. Пистолетът бе изтръгнат от ръката му, самият той се намери по лице на пода, а Ник притискаше врата му с крак. Преди капитан Соренски да успее да се извърне, пълнителят вече беше обратно на мястото си в пистолета, а лъскавото дуло бе насочено към младежа.

Всичко се случи толкова бързо, че слисаните пътници дори не успяха да се разпищят. Соренски вдигна успокоително ръце и извика:

— Всичко е наред, приятели — след което се обърна към Ник и добави: — Ама че си бърз, човече.

— Имам малко тренинг — отговори Ник и прибра пистолета си в кобура, а след това коленичи и започна да преглежда джобовете на

младежа.

— Той ми каза, че е братовчед на затворника и че щял да го свали от самолета.

— Не е мислил много, преди да се захване с тази работа. — Ник отвори портфейла му и прочете името, изписано на шофьорската му книжка, издадена в Кентъки. — Уилям Робърт Хендрикс. — Смушка го и попита: — Приятелите ти да не би да те наричат Били Боб?

В отговор Били Боб започна да се мята като риба на сухо и с всички сили се развика, че иска адвокат. Ник не му обърна внимание и попита капитана дали шериф Даунинг случайно не носи със себе си един допълнителен чифт белезници.

Пътниците се съвзеха от първоначалния шок. Сред тълпата се разнесе ропот, който постепенно взе да набира сила, подобно на търкулната снежна топка. Предусещайки нарастващата паника, капитан Соренски веднага се намеси.

— Успокойте се — всичко вече свърши. Седнете по местата си и се отпуснете. Потегляме веднага щом агентът приключи с настоящия малък проблем. Няма пострадали.

След това капитанът помоли един човек от персонала да доведе шериф Даунинг.

Влачейки след себе си затворника, шерифът закрачи по пътеката между седалките и връчи на Ник чифт белезници. Ник ги щракна зад гърба на Били Боб и го изправи на крака; Тогава забеляза, че шериф Даунинг намръщено клати глава.

— Какво има? — попита той.

— Вие знаете какво означава това, нали? — прозвуча провлаченият тексаски говор на Даунинг.

— Какво означава? — недоумяваше капитан Соренски.

— Още повече проклета бумацина.

След като се отби в Бостънския офис да остави две папки, Ник трябваше да изслуша закачките на колегите. Те твърдяха, че той е предотвратил отвличане само за да отложи излитането. Всички в отдела като че ли намираха за много смешен страха му от пътуване със самолет.

Най-накрая агентът потегли с колата си за дома. Натовареното движение го изнервяше. За малко се изкуши да излезе със своето „Порше 84“ на магистралата и да натисне педала до дупка, за да изпробва ремонтирания мотор, но се отказа. Беше твърде уморен. Вместо това ловко прекара колата през познатите странични улички. Сестрите му Джордън и Сидни бяха нарекли автомобила „Компенсацията“. Намекваха, че мъж, който кара такава секси спортна кола, просто компенсира липсата на любовен живот.

Той вкара колата в приземния гараж на тухлената си градска къща. След като натисна копчето на дистанционното, за да затвори вратата, усети как цялото му тяло започва да се отпуска. Най-накрая си беше у дома. Изкачи се по стълбите на горния етаж и хвърли пътната си чанта в задния коридор пред вратата на пералното помещение — неговата икономка Роузи добре го беше обучила. Свали самото и вратовръзката си, преди да стигне до наскоро префасонираната кухня. Пусна чантата си за книга и слънчевите си очила на лъснатия плот от кафяв гранит, грабна една бира от хладилника, който винаги издаваше някакъв странен всмукващ звук при затваряне и се отправи към своята „светая-светих“ — библиотеката. Заобиколи пирамидата от неразопаковани кашони, струпана от Роузи по средата на всекидневната.

Библиотеката беше любимото му помещение в къщата, бе си дал труд да обзаведе единствено нея. Тя се намиреше в задната част на първия етаж. Отвори вратата и го обгърна мирисът на лимонов препарат за лъскане на мебели и на естествена кожа. Но най-приятна му бе миризмата на стари книги. Стаята изглеждаше голяма и просторна и въпреки това бе топла и уютна в зимните вечери, когато зад прозорците бушуваше виелица, а в камината пламтеше огън. Имаше тъмна орехова ламперия от осемнайсети век, която завършваше високо горе с натруфени резбовани орнаменти. Две от стените бяха покрити от горе до долу с лавици, леко огъващи се под тежестта на книгите. Подвижна стълбичка се плъзгаше на месингова релса покрай шкафовете, така че човек лесно можеше да достигне томовете, поставени до тавана. Махагоновото бюро, подарък от чичо му, бе поставено срещу камината, чиято полица бе отрупана със снимки. Бяха сложени там от майка му и сестрите му, след като се беше нанесъл. Пред него се разкриха двойните френски прозорци, увенчани с

полукръгли арки в ренесансов стил. Когато дръпнеше завесите, пред очите му се разкриваше гледката на опасаната със стена градина, стария фонтан с каменни херувимчета и вътрешния двор, настлан с тухли. А ако дръпнеше и прозорците, библиотеката се изпълваше със слънце и благоухание. През пролетта се носеше дъх на люляк, след това — на орлов нокът, а сега преобладаваше тежкото ухание на хелиотроп.

Ник постоя така в продължение на няколко минути, съзерцавайки този безметежен рай, докато жегата не го обгърна плътно. Чу как централната климатична инсталация се включи. Той затвори френските прозорци и отпи голяма глътка бира. След това свали пистолета си, извади пълнителя и сложи всичко в сейфа на стената. Седна на въртящия се стол пред бюрото, тапициран с мека кожа, запретна ръкави и натисна копчето на компютъра. Напрегнатите му мускули започнаха да се отпускат. Той шумно възкликна, когато видя колко имейли е получил. Имаше и двайсет и осем повиквания, записани на телефонния секретар. Ник с въздишка изу обувките си, облегна се на стола и започна да преглежда електронната си поща, докато слушаше записаните телефонни съобщения.

Пет пъти го беше търсил брат му Закари, най-младият в семейството. Той страшно много искаше да вземе Поршето за Четвърти юли и разпалено обещаващо да се грижи добре за колата. Седмото съобщение беше от майка му, която също толкова разпалено настояваше при никакви обстоятелства да не дава колата си на Закари. Неговата сестра умница Джордан също се бе обадила, за да му съобщи, че цената на капитала им е скочила на 150 долара за акция. А това означавало, че Ник вече можело да се оттегли и да води луксозния живот, за който бил роден. Това го накара да се усмихне. Баща му с неговата работническа нагласа сигурно щеше да получи сърдечен удар, ако децата му не се трудеха. Според съдията тяхната цел в живота е да направят света малко по-добър. Понякога Ник бе сигурен, че така и ще си умре, опитвайки се да го постигне.

Но двайсет и четвъртото съобщение го накара да замръзне на място.

„Ник, обажда се Томи. В голяма беда съм, разбойнико. Сега е пет и половина часът, местно време. Обади ми се веднага щом получиш съобщението. Аз съм в Канзас Сити в жилището на енорийския пастор

при «Нашата Майка на милосърдието». Знаеш къде се намира. Ще се обади и на Моргенщерн. Може би той ще успее да се свърже с теб. В момента полицаите са тук, но не знаят какво да правят и никой не може да открие Лорен. Знам, че се изразявам несвързано, но само ми се обади, независимо по кое време.“

[1] Прозак — антидепресант. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Някой беше убил Татко и Беси Джийн Вандерман твърдо възнамеряваше да открие престъпника. Всички казваха, че Татко е умрял от старост, че не е бил отровен, но Беси Джийн бе на друго мнение. Чувстваше си се отлично, а после изведнъж взе че замина за оня свят. Бяха го отровили и още как! И тя смяташе да го докаже.

По един или друг начин щеше да получи справедливост. Дължеше го на Татко. Трябваше да уреди да изровят престъпника от бърлогата му и да го арестуват. Някъде имаше доказателство, може би дори в собствения ѝ двор, където в слънчеви дни бе държала Татко, вързан с верига, за да може да подиша малко свеж въздух. Ако наоколо имаше някакви веществени доказателства, тя щеше да ги открие, Бог да ѝ е на помощ. Разследването беше изцяло нейна грижа. Когато научи новината, Сестричката прекъсна почивката си в Де Мойн и накара братовчедка си да я докара с колата у дома. Тя се опитваше да помогне, но не беше особено полезна, като се имаха предвид слабото ѝ зрение и суетността ѝ, която не ѝ позволяваше да носи очилата си с рогови рамки. Беси Джийн съжаляваше, че въобще някога ѝ бе хрумнало да спомене пред нея, че с тях изглежда като ококорена. Със сигурност друг нямаше да ѝ помогне да потърси доказателства за извършеното престъпление, защото никой не даваше пукната пара за това. Дори тоя некадърен шериф Лойд Макгавърн, който никога не бе харесвал Татко. Особено след като той се бе измъкнал от контрол и бе ухапал шерифа по закръгления задник. Но дори и така да беше, предполагаше се, че поне от благоприличие ще намине у дома да изкаже съболезнованията си. Двете със Сестричката живееха току под носа му, само на една пряка от градския площад, където се намираще офисът му. „Това е срамота!“, каза Беси Джийн на Сестричката.

Нямаше значение дали той е харесвал Татко или не, пак трябваше да изпълни дълга си и да намери убиеца му.

Сестричката ѝ напомни, че не всички в Холи Оукс са коравосърдечни. Все пак някои от жителите на долината се бяха

отнесли към тях много внимателно. Те знаеха колко много означаваше Татко за Беси Джийн. А тяхната надута съседка с префърцуненото френско име Лорен се бе оказала най-деликатна. Какво щеше да стане, ако тя не бе чула Беси Джийн да ридае и не бе се притичала на помощ? Беси Джийн бе коленичила, надвесена над мъртвото тяло на бедничкия Татко, а Лорен ѝ помогна да се изправи на крака. Настани и нея, и Сестричката в своята кола, а след това изтича обратно, за да освободи Татко от веригата. Много нежно го занесе на ръце до багажника на автомобила. Той вече се беше вкочанил и бе студен като камък, но въпреки това Лорен подкара с пълна скорост към кабинета на доктор Башъм. С възможно най-голяма бързина го вкара вътре, надявайки се, че докторът може да направи някакво чудо.

Но тъй като в този мрачен ден никой не раздаваше чудеса, докторът постави Татко във фризера, за да изчакат аутопсията, за която Беси Джийн настояваше. След това Лорен закара нея и Сестричката до кабинета на доктор Суийни, за да им премери кръвното. Беси Джийн все още беше ужасно разстроена, а Сестричката имаше световъртеж.

Оказа се, че Лорен не беше чак толкова надута. На своите осемдесет и две години Беси Джийн никога не променяше мнението си за хората, но в този случай направи точно това. Щом се съвзе от първоначалния шок и овладя истерията си след загубата на Татко, тя проумя колко добросърдечна бе Лорен. Нямаше значение, че беше чужденка, дошла в Холи Оукс от Чикаго, този град на греха и разврата. Но явно той не беше ѝ повлиял. Лорен си бе добро момиче. Монахините, които я бяха отгледали в онзи луксозен пансион в Швейцария, я бяха възпитали в духа на извечните морални ценности. Колкото и да държеше на строго установените си навици, Беси Джийн реши, че несъмнено би могла да си позволи да има един двама приятели чужденци.

Сестричката предложи за малко да престанат да скърбят за смъртта на Татко, колкото да изпекат един ябълков сладкиш за Лорен, защото така подобавало на добри съседи. Но Беси Джийн я нахока, задето забравила, че близнаците Уинстън са поели грижата за ъгловата дрогерия на Лорен, а самата тя е заминала с колата чак за далечния Канзас Сити. Искала да изненада брат си, онзи свещеник хубавец с прекрасната гъста коса, когото момичетата от колежа „Холи Оукс“ зяпаха в захлас. Двете трябваше да отложат до понеделник печенето на

сладкиша, защото именно тогава се очакваше Лорен да се прибере у дома.

Щом сестрите приеха, че Лорен вече не е външен човек за тях, съвсем естествено решиха, че е тяхна работа да се месят в живота ѝ. И при всяка възможност и да се притесняват за нея, точно както биха направили, ако навремето се бяха омъжили и имаха свои собствени дъщери. Беси Джийн се надяваше, че Лорен не е забравила да заключи колата. Тя беше млада, което според тях означаваше наивна, докато самите те бяха по-стари и по-мъдри и познаваха лошите страни на живота. Нито една от тях не бе ходила по-далече от Де Мойн — на гости при братовчедите Айда и Джеймс Пъркинс, но това не означаваше, че не са наясно какви ужасни неща се случваха в днешно време. Те не бяха невежи. Четяха вестници и знаеха, че навън дебнат серийни убийци. Чакаха на всяка отбивка край пътя да спипат някое красиво младо момиче, което е достатъчно глупаво да спре или пък, не дай боже, да му се развали колата. Каквато си беше хубава, Лорен със сигурност привличаше погледите на мъжете. Гимназистите се навъртаха около магазина ѝ, който дори не работеше в момента, надявайки се тя да излезе да си поговори с тях. Все пак Беси Джийн напоспа на Сестричката, че Лорен е колкото красива, толкова и умна.

След като взе решение да не се тревожи повече за Лорен, Беси Джийн седна до масата в трапезарията и отвори дървената кутия с принадлежности за писане, подарена от майка ѝ, когато беше младо момиче. Извади лист хартия с аромат на рози, украсен със собствените ѝ релефни инициали и посегна към писалката. Тъй като шериф Лойд не възнамеряваше да направи нищо за разкриването на Татковия убиец, Беси Джийн вземаше работата в свои ръце. Тя вече бе написала едно писмо до ФБР с молба да изпратят свой човек в Холи Оукс, за да проведе разследване. Но първото ѝ писмо сигурно се беше загубило, защото изминаха цели осем дни, а все още никой не ѝ се бе обадил. Този път щеше да се погрижи писмото да не изчезне. Щеше да го адресира до самия директор и макар и да бе по-скъпо, щеше да го прати препоръчано.

Сестричката се зае да чисти къщата. В края на краищата щяха да имат гости. Всеки момент някой от ФБР можеше да почука на вратата им.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Чакането я побъркваше. Когато ставаше въпрос за здравето на брат ѝ, Лорен не можеше да проявява търпение. Седенето пред телефона в очакване той да се обади и да ѝ съобщи резултатите от кръвните изследвания беше направо непоносимо. Томи винаги ѝ се обаждаше в петък вечерта между седем и девет часа, но този път не го направи, и Лорен ужасно се притесняваше.

В събота следобед тя вече бе убедена, че новините са лоши и след като до шест часа същата вечер Томи не ѝ позвъни, се качи на колата, и потегли. Знаеше, че брат ѝ ще се тревожи задето е тръгнала за Канзас Сити, но докато пътуваше към Де Мойн, ѝ хрумна една благородна лъжа. Щеше да му напомни, че тя е специалист по история на изкуствата, ето това, а временната изложба с картини на Дега в музея „Нелсън Аткинс“ в Канзас Сити представляваше за нея прекалено голямо изкушение. За тази изложба писаха в „Холи Оукс Газет“, а тя знаеше, че Томи го е прочел. Разбира се, Лорен вече бе разгледала няколко пъти същата тази изложба в Чикаго по времето, когато работеше в тамошната художествена галерия, но може би Томи не си спомняше за това. Пък и нямаше закон, който да ти разрешаваше да видиш само веднъж прекрасните балерини на Дега.

Тя не можеше да каже истината на Томи, макар и двамата да я знаеха — че направо изпадаше в паника на всеки три месеца, когато той отиваше в медицинския център за изследвания. Лорен се ужасяваше при мисълта, че този път резултатите няма да са добри, че ракът се събужда отново. По дяволите, Томи винаги получаваше резултатите от предварителните кръвни проби в петък вечерта. Защо не ѝ се беше обадил? Неизвестността я съсипваше, тя толкова много се страхуваше, че ѝ призляваше от страх. Преди заминаването си от Холи Оукс се обади в дома на енорийския свещеник и говори с монсеньор Маккиндрри. Гласът на вечно разтревожения монсеньор звучеше любезно и мило, но новините не бяха добри. Обясни ѝ, че Томи отново е влязъл в болницата. И че лекарите не били доволни от

предварителните изследвания. Лорен със сигурност знаеше какво означава това. Брат ѝ трябваше да бъде подложен на още една жестока химиотерапия.

Проклетата да е, ако позволи този път той да изтърпи това мъчение, без семейството му да е до него. Семейството... Та той беше нейното единствено семейство. След смъртта на родителите им с брат ѝ, тогава още деца, бяха принудени да заживеят разделени, от двете страни на океана. Толкова много бяха изгубили през изминалите години. Но сега положението беше друго. Те бяха възрастни хора. Имаха право сами да правят своя избор, а това означаваше, че можеха да бъдат заедно в тежки времена.

Лампичката замига точно когато стигна до покрайнините на град Хавъртон. Бензиностанцията беше затворена и накрая ѝ се наложи да прекара нощта в един от онези мотели със съкратени разходи за обслужването. На сутринта, преди да потегли, тя спря на регистратурата и потърси карта на Канзас Сити. Служителят ѝ обясни как да стигне до хотел „Феърмонт“, който според думите му се намирал близо до Музея на изкуствата.

Въпреки това тя се загуби. Пропусна отбивката на шосе I-135 и се озова доста далеч на юг на магистралата, заобикаляща разпрострелия се нашироко град. Като стискаше здраво прогизналата карта, която неволно бе оляла с диетична кока-кола, Лорен спря на една бензиностанция за още указания.

Щом веднъж се ориентира, въобще не беше трудно да стигне до хотела. Измина цялата улица с надпис „Щатска граница“ и зави обратно на север.

Томи ѝ беше казал, че Канзас Сити е хубав и чист, но неговото описание не се оказа съвсем вярно. Градът всъщност беше прелестен. От двете страни на улиците се редяха идеално поддържани морави и стари двуетажни къщи, целите в цветя. Следвайки указанията на служителя от бензиностанцията, тя стигна по най-краткия път до „Уорд Паркуей“, булеварда, който според него щеше да я отведе право до входната врата на „Феърмонт“. Булевардът беше разделен от широки затревени ивици и тя на два пъти мина покрай момчешки групи, играещи там футбол и сокър. Децата като че ли въобще не забелязваха потискащата жегата и задушавашата влажност на въздуха.

Улицата се спускаше надолу по един полегат склон и Лорен тъкмо започна да се притеснява, че е подминала хотела, когато видя по-нагоре в далечината скупчени хубави магазинчета в испански стил. Тя предположи, че това е районът, наречен от служителя в мотела „Кънтри клуб Плаза“. Измина още две преки и вдясно се появи хотел „Феърмонт“.

Все още беше преди обед, но хотелският служител като видя колко е оклюмала, прояви състрадание и ѝ позволи да наеме стая. Един час след това тя отново се чувстваше човек. Беше тръгнала с колата в ранно утро, но продължителният студен душ я съживи. Макар да знаеше, че за Томи ще е все едно дали тя ще се появи в къщата на свещеника, облечена с джинси или по шорти, Лорен си беше донесла „църковни“ дрехи. Бе неделя и тя сигурно щеше да пристигне тъкмо по време на обедната служба. Не искаше да направи лошо впечатление на монсеньор Маккиндри, който според думите на брат ѝ бе изключително консервативен. Дори се бе пошегувал, че ако имал възможност, монсеньорът щял да води богослужението на латински.

Лорен облече дълга до глезените бледорозова ленена рокля без ръкави с висока яка. Отляво на полата имаше цепка, но тя се надяваше, че на монсеньора няма да му се види прекалено дръзка. Дългата ѝ коса все още бе влажна на тила, но не ѝ се искаше повече да се занимава с нея и след като закопча изящните каишки на сандалите си, тя грабна чантичката и слънчевите си очила и слезе отново долу.

Когато пристъпи навън, жегата сякаш я блъсна в лицето и в продължение на няколко секунди ѝ беше трудно да диша. Портиерът, възрастен мъж с посребрена коса, сякаш щеше да се стопи на слънцето с тежката си сива униформа. Веднага щом хотелският прислужник докара колата ѝ, портиерът пристъпи напред с широка усмивка и ѝ отвори вратата. Но помръкна, когато тя отново провери указанията как да стигне до църквата „Нашата Майка на милосърдието“.

— Госпожице, има и други църкви много по-близо до хотела — уведоми я той. — Само на две преки отук на Мейн Стрийт е храмът „Божие наказание“. Ако не беше толкова горещо, можехте да отидете дотам пеш. Това е една хубава стара църква и при това се намира в безопасен квартал.

— Налага ми се да отида в „Нашата Майка на милосърдието“ — обясни му Лорен.

Личеше си, че му се иска да ѝ възрази, но въпреки това запази мълчание. Когато тя се качваше в колата, портиерът се приведе и я посъветва да заключи вратите. И в никакъв случай да не спира по пътя, докато не стигне до паркинга на църквата.

Кварталът, в който тя навлезе половин час по-късно, имаше западнал и потискащ вид. От двете страни на улиците се редяха изоставени сгради със счупени прозорци и заковани с дъски входни врати. Кресящите черни графити по околните стени отправяха гневни думи към минувачите. Лорен мина покрай един ограден празен парцел, използван от някои местни за сметище. Макар че прозорците на колата бяха затворени, а климатичната инсталация работеше с пълна сила, пак усети вонята на гниещо месо. На близкия ъгъл стояха четири малки момиченца, около 6–7 годишни, облечени с най-хубавите си неделни роклички. Те скачаха на въже, напяваха някаква глупава песничка и се кискаха, напълно безразлични към разрухата наоколо. Сред целия този упадък красотата и невинността им действаша шокиращо. Момиченцата ѝ напомниха за една картина, която бе видяла по времето, когато учеше в Париж. Бе нарисувано мръсно поле с ограда от черна бодлива тел, грозна и страшна с острите си шипове. Навъсено сиво небе се бе завихрило над нея. Картината внушаваше мрачно настроение, но в левия ѝ ъгъл едно самотно пълзящо растение, сплело стъбло с грозно разкривената тел, се виеше до средата на оградата. А там, устремила се към небесата, една съвършена червена роза тъкмо се готвеше да разцъфне. Картината се наричаше „Надежда“ и докато наблюдаваше играещите деца, Лорен си спомни за посланието на художника — животът продължава и дори сред такова безнадеждно отчаяние надеждата непременно ще разцъфне. Лорен се постара да запомни сцената с малките момиченца, играещи на улицата. Надяваше се някой ден, когато боите са ѝ подръка, да я възпроизведе върху платно.

Едно от децата ѝ се изплези, а после ѝ помахаша с ръка. Тя му отвърна по същия начин и се усмихна, когато момиченцето неудържимо се разкикоти.

Четири преки по-надолу, посред безредно струпаните отломки, се намираше „Нашата Майка на милосърдието“. Две боядисани в бяло колони се извисяваха подобно на стражи, пазещи околността. „Нашата Майка“ изглеждаше изтощена от своите задължения. Отчаяно се

нуждаеше от ремонт. Напуканата боя в горния край на колоните и по страничните стени се лющеше, а около основите ѝ се виждаха изкорубени гниещи дъски. Лорен се зачуди на колко ли години е тази църква и си я представи отново спретната и подредена. По богатата дърворезба около ръба на покрива и каменната зидария на фасадата си личеше, че някога храмът е бил великолепен. С малко грижи и пари би могъл отново да се възобнови. Но дали „Нашата Майка“ щеше да възвърне предишното си величие, или както често постъпваха в последно време, щяха да я пренебрегват, докато се наложеше да я съборят?

Черна ограда от ковано желязо, висока най-малко два метра и половина, заобикаляше имота от всички страни. Зад тази бариера имаше наскоро асфалтиран голям паркинг и варосана каменна къща в съседство с църквата. Лорен предположи, че това е домът на свещеника. Подкара през отворената порта и паркира колата си до черен седан.

Тъкмо заключваше вратата, когато забеляза полицейската кола. Беше паркирана на алеята пред къщата на свещеника, но гъстите зелени клони на стария чинар я скриваха напълно от погледа. Защо ли бяха дошли тук полицаите? Предположи, че в църквата отново са влизали вандали, тъй като Томи ѝ се бе оплакал за нещо подобно преди време. Той смяташе, че за това е виновна училищната ваканция — децата не бяха заети с нищо, нямаше работни места, нито никакви организирани дейности за тях. Ала според монсеньор Маккиндри в дъното на оскверняването на църкви стояли местни банди.

Лорен се отправи към храма. Вратите бяха отворени, вътре свиреше орган, чуваше се църковно пение. Тя бе стигнала до средата на паркинга, когато музиката замлъкна. След малко хората се изсипаха навън. Някои от жените си вееха с църковни брошури, а неколцина мъже попиваха с носни кърпички потта от челата си. След това към тях се присъедини монсеньор Маккиндри със съвършено хладнокръвен вид, въпреки че в тази жега бе облечен с дълги надиплени одежди. Лорен никога по-рано не го беше виждала, но го разпозна по описанията на Томи. Свещеникът имаше рошава бяла коса и силно сбръчкано лице. Беше висок и болезнено слаб. Но според брат ѝ ядеше на поразия и за напредналата си възраст се радваше на отлично здраве.

Енориашите му явно го обичаха. Той се усмихваше и казваше по някоя любезна дума на всеки, който се приближеше да поговори с него, обръщайки се на малкото име — много впечатляващо, като се имаше предвид броят на хората. Децата също го обичаха. Те го наобиколиха и взеха да го дърпат за расото, като всяко искаше да привлече вниманието му към себе си.

Лорен застана в сянката на сградата встрани от стълбището и зачака монсеньорът да приключи със задълженията си. Надяваше се, че след като той се преоблече, двамата ще тръгнат заедно към къщата и по пътя ще може да го разпита насаме за Томи. Брат ѝ се опитваше да я предпазва от лоши новини до такава степен, че бе свикнала да не му вярва, когато ѝ съобщеше нещо за здравословното си състояние. От онова, което ѝ бе разправял Томи за монсеньор, знаеше, че по-възрастният свещеник бе мил, състрадателен и безкрайно честен. Тя се надяваше, че той няма да потули истината за заболяването на Томи.

Брат ѝ се боеше, че тя ще се притеснява за него. Тъй като бе по-възрастен и бяха останали само двамата от семейството, Томи се стараеше да поема всичко върху плещите си. В детските си години тя имаше нужда от неговата опека, но вече не беше малка и Томи трябваше да престане да я щади.

Лорен случайно погледна към къщата на свещеника точно когато входната врата се отвори и на верандата излезе полицај с доста забележимо коремче. След него се появи някакъв по-висок и по-млад мъж. Тя наблюдаваше как двамата си стиснаха ръцете, а след това полицајят се отправя към колата си.

Непознатият от верандата изцяло привлече вниманието ѝ. Тя неприкрито взе да го разглежда. Беше безукорно облечен — с бяла риза по поръчка, тъмносиньо спортно сако и панталон в цвят каки. Изглеждаше като току-що излязъл от корицата на лъскаво списание. И въпреки това не изглеждаше зашеметяващо, не беше дори красив в обичайния смисъл. Може би именно това я привлече към него. Докато беше в пансиона, през една лятна ваканция за кратко време се беше изявявала като модел на италиански дизайнер, докато Томи не разбра и не сложи край на тази авантюра. Но през тези два и половина месеца бе порботила с неколцина красавци. Мъжът на площадката в никакъв случай не беше като тях. Беше прекалено земен, дори грубоват на вид. Но много, много секси.

В него имаше нещо властно, сякаш бе свикнал да си налага волята. Тя впери поглед в твърдата извивка на устните му. Помисли си, че този мъж би могъл да се окаже опасен, но все пак не можеше да определи какво точно у него я караше да се чувства по този начин.

Непознатият имаше интересно лице със силен загар, което съвсем не беше модерно. Но изцяло я заинтригува.

Спомни си за едно от вечните предупреждения на майката игуменка. Сега то прозвуча в съзнанието ѝ като алармен звънец. „Пази се от вълци, облечени в овчи кожи. Те винаги ще се опитват да отнемат невинността ти“.

Този мъж съвсем не приличаше на човек, комуто някога ще се наложи да отнеме нещо насила. Тя си представи как жените тичат на тълпи след него и той взема само онова, което му се предлага доброволно. Безспорно беше различен от другите...

В този момент Лорен въздъхна виновно, защото я налегнаха угризения, че ѝ минават през ум такива мисли и то само на няколко крачки от светата църква. Майка Мери Маделин навярно беше права. Ако не се научеше да контролира греховното си въображение, щеше да отиде право в ада.

Непознатият навярно бе усетил втренчения ѝ поглед, защото изведнъж се обърна и впери очи в нея. Сконфузена, Лорен понечи да се извърне, когато вратата се отвори и Томи излезе навън. Тя бе страшно щастлива да го види там, а не в болнично легло, както се бе страхувала.

Както бе облечен с дългото си черно расо и с бялата си якичка, той ѝ се видя много бледен и разтревожен. Лорен започна да си проправя път през тълпата.

Томи и непознатият, с когото разговаряше, представляваха впечатляваща картина. И двамата бяха високи и тъмнокоси, но Томи, с румените си страни и луничките по носа, имаше характерния за ирландците светъл тен. За разлика от нея, когато случайно се застоеше на слънце, кожата му не получаваше загар, а изгаряше. Имаше една очарователна трапчинка — поне тя я смяташе за такава — на дясната си буза. А заради хубавото си момчешко лице бе известен с прозвището „Отец За жалост“ сред всички момичета от колежа и гимназията в града, които тайно въздишаха по него.

Но в мъжа, застанал до брат ѝ, със сигурност нямаше нищо момчешко. Докато тя си пробиваше път към верандата, той

продължаваше да я наблюдава. От време на време клатеше глава утвърдително, докато Томи му говореше нещо.

Най-накрая кимна с глава към нея. Томи се обърна, забеляза я и я извика. Втурна се да я пресрещне, вземайки по две стъпала наведнъж, а черното му расо се развяваше около глезените му. На лицето му бе изписано огромно облекчение.

Лорен забеляза, че приятелят му остана на верандата, но вече не им обръщаше никакво внимание. Беше изцяло зает да наблюдава разотиващата се тълпа.

Тя бе удивена от реакцията на брат си. Предполагаше, че той много ще се ядоса или поне ще покаже известно раздражение, като я види, но не последва нищо подобно. Всъщност той се държеше така, сякаш не бяха се срещали от години, макар че само преди няколко дни я заведе да огледа таванския етаж на абатството.

Томи я сграбчи в мечешката си прегръдка.

— Слава Богу, ти си добре. Страшно се притесних за теб, Лорен. Защо не ме предупреди, че ще дойдеш? Толкова съм щастлив да те видя.

Гласът му трепереше от вълнение. Напълно объркана от държанието му, тя се отдръпна:

— Радваш се да ме видиш ли? А аз си мислех, че ще си страшно ядосан, задето тръгнах след теб. Томи, защо не ми се обади в петък вечерта? Нали обеща.

Най-накрая той я пусна от прегръдката си.

— И ти си се притеснила за мен, нали?

Лорен надникна в големите му кафяви очи и реши, че в края на краищата е най-добре да му каже истината.

— Да, притесних се. Трябваше да ми се обадиш за резултатите от изследванията. Помислих... че не са много добри.

— В лабораторията объркаха нещо. Затова не ти се обадох. Наложих се повторно да направят изследванията. Но, по дяволите, Лорен, защо не ме предупреди, че идваш? Накарах шериф Лойд да те търси навсякъде из Холи Оукс. Влез вътре. Ще му се обадя, че си дошла здрава и читава.

— Накарал си шериф Лойд да ме търси ли? Защо?

Томи я сграбчи за ръката и я дръпна към себе си.

— Ще ти обясня всичко веднага щом влезем вътре. Там е по-безопасно.

— По-безопасно! Томи, какво става? Никога не съм те виждала толкова изнервен. А кой е онзи човек, дето стои на верандата?

Въпросът ѝ изненада брат ѝ.

— Ти никога не си го виждала, нали?

— Кой е? — попита тя с нарастващо раздражение.

— Това е Ник Бюканън.

Лорен застина на място.

— Ти пак си болен, нали? Затова той е тук, също като миналия път, когато ти стана толкова зле и не ми каза, докато...

— Не — прекъсна я той. — Не съм болен. — Не ѝ личеше да му е повярвала и затова той отново се опита да я убеди. — Обещах ти, че ще ти кажа, ако се налага пак да ме лекуват с химиотерапия. Помниш ли?

— Да — прошепна тя, усещайки как страхът постепенно я напуска.

— Съжалявам, че не ти се обадох в петък. Беше егоистично от моя страна. Трябваше да ти съобщя, че изследванията са се провалили.

— Щом не се налага да ти прилагат отново химиотерапия, тогава защо Ник е тук? — попита тя и хвърли един поглед към верандата.

— Аз го повиках, но това няма нищо общо с моето здравословно състояние. — Томи продължи да говори бързо, преди тя да го е прекъснала. — Хайде, Лорен. Крайно време е да се запознаеш с него.

— Прословутият Ник Бюканън — усмихна се тя. — Не си ми казал, че той е толкова...

Успя да млъкне навреме. Винаги бе смятала, че пред брат си може да сподели всичко, но сега съвсем не беше моментът да му признае, че най-добрият му приятел изглежда невероятно секси. Големият ѝ брат по една случайност беше и свещеник, нямаше начин да оцени едно такова мнение.

Ник и Томи повече приличаха на братя, отколкото на приятели. Запознали се по време на юмручен бой на игрището на началното училище „Сейнт Матю“, когато били във втори клас. Всеки разкървал нос на другия и от този ден нататък станали неразделни. По някакво странно стечение на обстоятелствата Томи най-накрая се бе установил да живее у семейство Бюканън, което имаше осем деца и

остана там, докато беше в началното училище и в гимназията. А след това двете момчета отидоха да учат заедно в университета „Пен Стейт“.

— Какво му има толкова? — попита учудено Томи, докато я дърпаше след себе си.

— Моля?

— Каза, че Ник бил толкова...

— Висок — припряно отвърна тя, след като най-накрая си спомни за какво бяха говорили.

— Никога не съм ти изпращал негови снимки, нали?

— Не, не си — отвърна тя, поглеждайки го намръщено заради този пропуск.

Внезапно развълнувана, Лорен си пое дълбоко дъх и тръгна нагоре по стълбите да се запознае с Ник.

Той имаше сини очи. „Бляскави сини очи, които не пропускат нищо“, помисли си тя, докато Томи ги представяше един на друг. Лорен протегна ръка да се здрависа с Ник, но той не ѝ позволи да бъде толкова официална. Отмести ръката ѝ и я привлече в прегръдките си. Това беше братска прегръдка. Когато тя отстъпи назад, той не я изпусна от ръцете си, оглеждайки я от глава до пети.

— Толкова се радвам, че най-после се запознахме. Много съм слушала за теб през всичките тези години — призна тя.

— Не мога да повярвам, че по-рано никога не сме се срещали! — възкликна Ник. — Виждал съм всичките ти снимки от детските години. Томи ги беше окачил на стената, когато живеехме в общежитието, но това беше преди много време, по дяволите! Лорен, ти със сигурност много си се променила.

— Надявам се, че е така — засмя се тя. — Сестрите в пансиона се сещаха да изпращат снимки на брат ми, но той от своя страна никога не ми е изпратил дори една своя снимка.

— Нямах фотоапарат — оправда се Томи.

— Можеше да вземеш назаем. Но те е домързяло.

— Мъжете не се сещат за такива неща — възрази той. — Поне аз не се сетих. Ник, трябва да я приберем, нали?

— Да, разбира се — съгласи се той.

Томи отвори замрежената врата и повлече Лорен вътре.

— За бога, какво ти става? — задърпа се тя.

— След минутка ще ти обясня.

В преддверието беше тъмно и миришеше на мухъл. Брат й бързо ги поведе към кухнята, която се намиреше в задната част на двуетажната къща. Имаше кътче за закуска до един еркереен прозорец с изглед към зеленчуковата градина на отец Маккиндри. Тя заемаше по-голямата част от обградения заден двор. Пред трите прозореца бе поставена стара правоъгълна дъбова маса — единият й крак бе подпрян с подложка, за да не се клати. Обграждаха я четири високи стола.

Стаята беше боядисана наскоро в свежо жълто. Имаше още какво да се ремонтира, но Лорен знаеше, че за „Нашата Майка“ парите винаги не достигат.

Лорен застана в средата на кухнята и впери учуден поглед в брат си. Не проумяваше защо се държи като параноик. Спусна всички олющени щори до первазите на прозорците. Слънчевите лъчи, които се процеждаха през процепите им, изпълваха кухнята с мека светлина.

— Какво му става? — прошепна тя към Ник.

— След минутка ще ти обясни — обеща той, повтаряйки загадъчното държание на Томи.

„С други думи, бъди търпелива“, помисли си тя.

Ник й предложи стол и сам се настани срещу нея. Томи като че ли не можеше да се успокои. Седна, но веднага скочи да вземе бележник и писалка от кухненския плот, покрит с линолеум. Изглеждаше разтревожен, не го свърташе на едно място.

Ник също се изправи. Изглеждаше толкова сериозен, колкото и брат й. Тя го наблюдаваше как разхлабва вратовръзката си и разкопчава горното копче на ризата си. „От този мъж просто струи сексапил“, помисли си отново тя. Дали в Бостън някоя жена не го чакаше да се прибере у дома? Лорен знаеше, че той не е женен, но можеше да си има приятелка. Със сигурност беше така.

Фантазиите на Лорен мигновено се изпариха.

Ник свали сакото си и докато го слагаше внимателно на съседния празен стол, забеляза каква рязка промяна настъпи у Лорен. Тя се бе притиснала към облегалката на стола, сякаш се стараяше да увеличи колкото е възможно повече разстоянието между двамата. Беше втренчила поглед в пистолета му. Само преди минути тя се държеше

приятелски с него и почти флиртуваше... А сега изглеждаше смутена и стоеше нащрек.

— Пистолетът ли те притеснява? — недоумяващо попита той.

— Мислех, че си детектив. — Тя избегна директния отговор.

— Такъв съм.

— Тогава защо носиш оръжие?

— Работата му го изисква — отговори Томи вместо приятеля си.

Беше навел глава и ровеше в книжата пред себе си, докато се опитваше да се подготви за предстоящия разговор.

Търпението на Лорен вече бе изчерпано.

— Чаках достатъчно дълго, Томи. Искам да знам защо се държиш така странно. Никога не съм те виждала толкова изнервен.

— Имам да ти казвам нещо — каза той. — Малко ми е трудно, не знам как да започна. — Той избягваше да я погледне, а последните му думи бяха отправени към Ник, който му кимна утвърдително.

— Струва ми се, че знам какво става. Резултатите от изследванията ти всъщност са готови, нали така? И ти се страхуваш да ми кажеш за тях. Да не би да си очаквал, че ще изпадна в истерия и затова да отлагаш? Резултатите от изследванията ти не са добри, нали?

Томи уморено въздъхна.

— Истината е, че снощи получих резултатите. Канех се да ти кажа по-късно... след като ти обясня какво стана вчера.

— Каж ми сега — тихо изрече тя.

— Доктор Кауън много се е притеснил, че в лабораторията са объркали първите изследвания и затова пришпорил хората да направят по-бързо вторите проби. Обади ми се от някакво сватбено тържество, за да ми каже, че най-накрая резултатите са готови и всичко е наред. А сега ще се успокоиш ли?

— Значи този път определено няма да има химиотерапия? — Гласът ѝ прозвуча съвсем по детски, а тя толкова много искаше да се държи като възрастен човек, когато ставаше въпрос за болестта му. Ако нещо лошо се случеше с брат ѝ, просто не знаеше какво ще прави. Струваше ѝ се, че току-що го е намерила, а ето че тази ужасна болест искаше да ѝ го отнеме. — Щом всичко е толкова наред, тогава защо си нервен? —

— Може би просто трябва да я оставиш да изслуша записа — предложи Ник.

— Не искам да го чуе веднага. Шокът ще бъде прекалено силен.

— Тогава я остави да прочете копието на записа, направено от полицията.

— Смятам, че ще е най-добре първо аз да ѝ обясня какво се случи. — Томи си пое дълбоко дъх и направи решителната крачка. — Лорен, този човек влезе в изповедалнята точно когато се канех да си тръгна. — Томи помълча няколко секунди, за да подреди мислите си, и продължи: — След като говорих с полицаите, аз си нахвърлих някои бележки и докато записах казаното от него...

Очите ѝ се разшириха от удивление, тя не можа да се сдържи и го прекъсна:

— Записал си нечия изповед? Не е бивало да го правиш. Това е против правилата.

Той вдигна ръка и с жест я накара да млъкне.

— Знам какви са правилата. Аз съм свещеник, не помниш ли?

— Няма защо да ми говориш така троснато.

— Извинявай — промърмори Томи. — Просто съм малко раздражителен и имам адско главоболие, това е всичко. Но този тип... през цялото време, докато говореше с мен, е правил магнетофонен запис.

— Записвал е разговора ви? — шокирано го погледна Лорен. — Защо някой ще прави запис на собствената си изповед?

— Вероятно е искал да има нещо за спомен — предположи Ник.

Томи кимна утвърдително.

— Щом е излязъл от църквата, веднага е направил копие на записа. Знаем, че това не е оригиналът, защото на заден план се чува бръмчащ звук. Занесъл е копието в полицейския участък. Можеш ли да повярваш, Лорен? Просто влязъл нехайно в участъка и го оставил на едно бюро.

— Но защо ще си прави този труд?

— Искал е да е сигурен, че ще мога да говоря за изповедта — обясни ѝ той. — Това е част от неговата налудничава играчка.

— Какво има на записа? — Лорен го изчака да отговори, но като видя, че се колебае, настоя: — Томи, изплюй камъчето, за бога! Не може да е чак дотам ужасно. Какво толкова е казал този човек?

Брат ѝ премести стола си по-близо до нея, стисна двете ѝ ръце и започна:

- Този човек ми каза, че възнамерява...
- Какво? — попита нетърпеливо тя.
- Той ще те убие.

ПЕТА ГЛАВА

Лорен не му повярва. Поне не в началото. Томи ѝ повтори думите на непознатия. Тя не го прекъсваше, но постепенно взе да усеща как тялото ѝ все повече се напруга. Сетне за миг дори почувства облекчение от това, че самата тя е мишената, а не брат ѝ. В момента той имаше достатъчно беди на главата си.

— Ти приемаш всичко ужасно спокойно! — укори я Томи.

Двамата с Ник чакаха и я наблюдаваха напрегнато и съсредоточено.

— Не знам какво да мисля — въздъхна Лорен. — Не ми се иска да повярвам, че това е истина...

— Трябва да приемем сериозно тази заплаха — предупреди я Ник.

— Онази другата жена, за която е говорил... Мили. Казал ти е, че я е убил преди една година, така ли? — попита Лорен.

— Хвалеше се с това.

Момичето потръпна.

— Открили ли са тялото ѝ? ...

— Той каза, че я е заровил надълбоко, където никой нямало да я намери — отговори ѝ Томи.

— Пуснахме името му за проверка в криминалната картотека — намеси се Ник. — Тяхната компютърна система съхранява информация за неразкрити убийства, за които е било съобщено. Търсят се възможни съвпадения. Може пък да извадим късмет.

— Вярвам на думите му. Мисля, че наистина е убил бедната жена. Този изверг никак не се преструваше.

— Успя ли да го видиш? — попита Лорен.

— Не, прекъснах разговора, когато той ми каза, че ти си следващата му жертва. Скочих и изтичах навън. — Томи млъкна и поклати глава. — Не знам какво съм щял да направя. Бях шокиран.

— Но как е възможно някой да изчезне толкова бързо?

— Той не си е тръгнал.

— Непознатият е нокаутирал брат ти — обясни й Ник.

— Какво? — попита тя удивено.

— Нокаутирал ме е — рече Томи. — Издебна ме отзад. Не знам с какво ме е ударил, но имам късмет, че не ми е счупил черепа. Направо рухнах на пода. А в следващия момент видях, че монсеньорът се е надвесил над мен. Помислил, че ми е прилошало от жегата.

— Мили боже, той е могъл да те убие!

— По времето, когато играех футбол, съм получавал и по-жестоки травми.

Лорен накара Томи да ѝ покаже удареното място. Когато докосна цицината, той потръпна:

— Все още ме боли.

— Може би ще трябва да отидеш на лекар.

— Ще се оправя, но ми се ще поне да бях зърнал лицето му, дявол го взел.

— Искам да чуя записа. Разпозна ли гласа?

— Не.

— Може би аз ще го разпозная.

— През повечето време той шепнеше.

Томи беше изплашен, това се виждаше в очите му. Когато отново заговори, гласът му потреперваше:

— Нищо лошо няма да ти се случи, Лорен. Ние ще се погрижим да си в безопасност — разпалено ѝ обеща той и кимна към Ник.

Дълго време тя не продума нищо, само се взираше в капещото кранче на мивката в другия край на стаята.

— Не можеш да си позволиш да се отнасяш равнодушно към тази заплаха — предупреди я Томи.

Тя опря лакти на масата, наведе глава и притисна слепоочията си. Равнодушно ли? Знаеше, че умее да прикрива чувствата си, правила го беше в продължение на години, но бе изненадана, че брат ѝ не вижда колко е разстроена. Имаше чувството, че главата ѝ ще експлодира. Нейният спокоен, мирен свят току-що се беше сринал. И сега беше всичко друго, но не и спокойна.

— Томи, какво искаш да направя?

— Ще ти кажа какво не бива да правиш. Не трябва да се излагаш на риск, докато всичко това не приключи и не го заловят. Не бива да оставаш в Холи Оукс.

— Как така да замина? Моята най-добра приятелка се жени и аз ще ѝ бъда шаферка. Няма да го пропусна. Знаеш също, че магазинът ми трябва да заработи след две седмици, а все още не всичко е готово. Освен това предстои и публичното обсъждане на реконструкцията на градския площад. Хората разчитат на мен. Не мога просто така да си събера багажа.

— Това ще са само временни мерки, докато го хванат.

Тя се изправи рязко. Не можеше да седи на едно място и секунда повече.

— Къде отиваш? — разтревожи се Томи.

— Ще си направя чаша горещ чай.

— Чай ли? Навън е шейсет градуса на сянка, а ти искаш горещ чай?

Но Лорен го изгледа ядосано и той отстъпи:

— Добре, ще ти покажа къде са приборите.

Двамата я наблюдаваха как напълни чайника с вода и го сложи върху котлона. След като извади торбичка с чай от една метална кутия и я пусна в чашата, тя се подпря на кухненския плот и се обърна към брат си.

— Ще трябва да обмисля ситуацията.

— Няма какво да мислиш, в този случай нямаш избор, Лорен. Аз няма да позволя...

— Томи, трябва да се обадиш на шериф Лойд — кротко го прекъсна Ник.

— Да, прав си. — Брат ѝ беше забравил за шерифа. — Дано, докато ме няма, да успееш да ѝ налееш малко акъл в главата — добави той и погледна намръщено сестра си. — Тя не бива да усложнява нещата. Трябва да разбере, че работата е сериозна.

— Аз не усложнявам нещата — възрази Лорен.

Много неохотно той стана и отиде да се обади по телефона. Ник използва мобилния си телефон, за да съобщи на полицията, че Лорен е при тях. После позвъни на своя началник. Докато той говореше с Моргенщерн, Лорен си наля чаша чай и я занесе на масата. След това отново седна.

— Трябва да се снабдиш с ей такова нещо — каза ѝ той, докато прибираще телефона в горното си джобче. — Щяхме да знаем къде си и да се свържем с теб още докато си пътувала насам.

— В Холи Оукс всеки знае къде се намират другите. Все едно че живеем в аквариум.

— Шерифът нямаше представа къде си.

— Може би просто не си е направил труд да попита някого. Той е много мързелив — рече тя. — Съседите ми знаеха закъде заминавам. Също и двамата мъже, които се грижеха за магазина, докато работниците бяха там.

Тя взе копието от разговора, направено от полицията, започна да го чете, но после го остави.

— Сега бих искала да чуя записа.

За разлика от брат ѝ, Ник смяташе, че трябва да направи точно това. Той донесе касетофона и го сложи в средата на масата.

— Готова ли си? — попита я със сериозен тон.

Лорен престана да разбърква чая си. Пое си дълбоко дъх и кимна утвърдително.

Ник включи касетофона и се облегна назад. Тя се взираше във въртящата се касета, докато слушаше разговора от изповедалнята. Зловещият глас на непознатия направи целия ужас по-реален. Когато записът свърши, Лорен простена:

— Боже мой!

— Разпозна ли гласа?

Тя поклати отрицателно глава.

— Той шепне толкова тихо, че дори не разбрах всичко. Но ми се струва, че не съм чувала този глас по-рано. Ще изслушам записа още веднъж — обеща тя. — Но нека да не е веднага, не мисля, че бих могла да го издържа.

— Той казва някои от тези неща преднамерено... Поне на мен така ми се струва. Целял е да изплаши Томи.

— И е успял. Не искам брат ми да се притеснява, но не знам как да го успокоя. Цялото това напрежение не се отразява добре...

— Трябва да гледаш по-реалистично на нещата. Заплашил го е, че ще убие сестра му при първа възможност, а ти смяташ, че не бива да се притеснява?

С измъчен вид Лорен прокара пръсти през косата си.

— Да, прав си... но е вредно за него.

Още при първите ѝ думи Ник забеляза лекия ѝ френски акцент, но сега той беше по-ясно изразен. В началото изглеждаше спокойна и

сдържана, но самообладанието ѝ вече започваше да се пропуква.

— Но защо е избрал мен? — промълви тя с искрено удивление.
— Аз водя такъв еднообразен, обикновен живот. Няма никаква логика.

— В поведението на тези извратеняци няма логика. Преди две години имаше един такъв случай: извратен тип видял сметката на шест жени, преди да го пипнат. И знаеш ли какво отговорил, когато го попитали как е подбирал жертвите си?

Тя го гледаше ужасено.

— Подбирал ги пред бакалниците. Заставал пред входа и се усмихвал на жените, които минавали покрай него. Избирал първата, която отвръщала на усмивката му... Обикновени жени, Лорен. При тези убийци не можеш да търсиш мотиви, нито пък си струва да си губиш времето да разбереш как работи мозъкът им. Остави това на експертите.

— Смяташ ли, че човекът в изповедалнята е сериен убиец?

— Не съм сигурен. Възможно е точно сега да започва. След като чуят записа, нашите криминални психолози ще знаят повече.

— Но какво смяташ ти самият?

— Тук има дяволски много противоречия. В началото той е казал на Томи, че е убил онази жена преди една година, но според мен го е излъгал.

— Защо?

— Уверил го е също, че е пристрастен към това. Едното твърдение противоречи на другото.

— Не те разбирам.

— Ако му доставя удоволствие... да измъчва, значи я е убил наскоро, а не преди една година. Не би могъл да чака толкова дълго до следващата набеязана жертва.

— Ник, а какво мислиш за писмото, което той твърди, че е изпратил на полицията?

— Ако е истина, тогава те ще го получат утре или вдругиден. И ще го проверят за пръстови отпечатьци, но се съмнявам, че онзи е оставил.

— Предполагам, че и на касетата не са открили следи?

— Всъщност на нея имаше един отпечатък, но той не беше на нашия човек. Момчето, което е продавало касети в супермаркета „Супер Сидс“, има досие, тъй че открихме неговите отпечатьци. Беше

лесно да го проследим до супермаркета — обясни той. — То има условна присъда и инспекторът, който отговаря за него, му е помогнал да си намери тази работа.

— Момчето спомни ли си кой е купил касетата?

— Не, за жалост — отговори Ник. — Влизала ли си в някой от тези супермаркети? През тях минава невероятно голям поток от хора, а касата е била за плащане в налични, тъй че не е имало нито кредитна карта, нито чек, за да се опитаме да ги проследим.

— Ами в изповедалнята? Там не са ли открити някакви отпечатъци?

— Да, стотици.

— Не мислиш ли, че някои от тях може да са неговите?

— Не, не смятам — отговори той.

— Много е хитър, нали?

— Тези хора никога не са толкова хитри, колкото си въобразяват.

Освен това... — Ник се замисли за миг.

— Какво? — попита нетърпеливо Лорен.

— Ние ще бъдем по-хитри от него.

ШЕСТА ГЛАВА

Ник излъчваше самоувереност. Лорен изведнъж прозря, че вероятно са го обучавали да се държи спокойно, тъй че свидетелите и жертвите да не изпаднат в паника.

— Случвало ли се е въобще някога нещо да те извади от равновесие? — попита тя.

— О, да — усмихна се многозначително детективът.

— И си сигурен, че този човек от записа говори сериозно, така ли?

— Лорен, независимо колко пъти ще ми зададеш този въпрос, отговорът винаги ще бъде един и същ. Да, смятам, че той говори сериозно — търпеливо повтори Ник. — Дал си е много труд да проучва теб и Томи, а също и мен. Както вече ти казах, намерението му е било да изплаши брат ти и е успял, дявол го взел. Томи е убеден, че тоя тип е смахнат, но аз имам чувството, че голяма част от казаното от него е било внимателно подготвено. Сега трябва да открием какви са истинските му намерения. Лорен усещаше, че губи самообладание.

— Не мога да повярвам, че това се случва — прошепна и стисна юмруци. — Чу ли какво е направил на онази жена? Как я е измъчвал? Чу ли...

Ник стисна ръката ѝ и я помоли настойчиво:

— Лорен, поеми си дълбоко дъх. Ще го направиш ли?

Тя го послуша, но това не ѝ помогна. Смисълът на онова, което бе чула на записа, най-накрая достигна до съзнанието ѝ. Побиха я ледени тръпки. Отдръпна се от детектива.

Цялата беше настръхнала, тялото ѝ потреперваше.

Ник грабна сакото и загърна раменете ѝ.

Изведнъж му се прииска да я прегърне и утеши. Така както би направил с някоя от собствените си сестри, ако бе изплашена, но той не знаеше как ще реагира Лорен. Затова си остана на мястото в очакване тя да му даде някакъв знак.

Момичето се загърна плътно със сакото и вкопчи ръце в реверите:

— Откога си тук?

— От около един час.

И двамата замълчаха. В продължение на няколко минути се чуваха единствено тиктакането на часовника над мивката и приглушеният глас на Томи откъм всекидневната. Ник забеляза, че тя не е докоснала чая си. После Лорен вдигна поглед към него и той видя, че очите ѝ са пълни със сълзи.

— Мислех си за онази жена... Мили... — изхлипа Лорен. — И за това какво ѝ е причинил...

Чаят беше изстинал и тя реши да приготви нов за себе си и за Ник. Шетането за момент ѝ даде възможност да овладее чувствата си.

Ник съсредоточено я наблюдаваше. Благодарил ѝ, когато сложи пред него чашата с чай. Изчака я да седне отново на мястото си и каза:

— Вярвам, че ще издържиш.

— Надяваш се, че съм по-силна, отколкото изглеждам ли?

— Да — усмихна се уморено той.

— Какво работиш във ФБР?

— В отдел „Издирване на безследно изчезнали“.

— И какво издирваш?

— Когато имам късмет ли?

— Да, когато имаш късмет.

Той се наведе, за да натисне копчето за пренавиване на лентата. След това я погледна отново:

— Деца. Аз издирвам деца.

Ник така се взираше в сините ѝ очи, че Лорен изпита чувството, че се опитва да надникне в душата ѝ. Навярно той анализираше всяко нейно действие. Дали не се мъчеше да открие слабостта ѝ място?

— Това е секретна работа — отбеляза Ник, надявайки се, че с тези думи ще сложи край на темата за ФБР.

Съжалявам, че трябваше да се запознаем при тези обстоятелства — въздъхна Лорен. — Виж ме само как треперя. — Тя протегна ръка към него. — Идва ми да се разпищя.

— Тогава го направи.

Предложението му я стресна.

— Започни да пициш — повтори спокойно Ник.

Тя се усмихна, осъзнавайки колко глупаво ще се получи.

— Монсеньорът ще получи сърдечен удар, а брат ми ще припадне.

— Поне се опитай да се отпуснеш за няколко минути.

— И как ми предлагаш да го направя?

— Нека да поговорим за нещо друго. Поне докато Томи се върне.

— В момента *не мога* да мисля за каквото и да е.

— Разбира се, че можеш — настоя той. — Опитай се, Лорен. Това вероятно ще ти помогне да се успокоиш.

Тя се съгласи с неохота.

— За какво да говорим?

— За теб — реши Ник.

Лорен поклати отрицателно глава, но той не ѝ обърна внимание и продължи:

— Много е странно, че никога по-рано не сме се срещали, не смяташ ли?

— Да, странно е — съгласи се момичето. — Ти си най-близкият приятел на брат ми още от детските години и през цялото това време той е живял със семейството ти. А аз въпреки това не знам много неща за теб. Томи си идваше у дома за лятната ваканция. Ти също винаги беше поканен, но никога не дойде. Все изникваше нещо, което ти пречеше.

— Моите родители веднъж ви бяха на гости.

— Да, така е. Майка ти донесе семейни снимки, тогава видях и една твоя... Всъщност бе снимано цялото ви семейство и Томи как стоите пред камината на Коледа. Искаш ли да я видиш?

— Носиш я със себе си?

Лорен нямаше представа колко лесно издава чувствата си. Ник я наблюдаваше как изрови сгъваемия портфейл от чантата си. Бе сложила снимката в него. Когато му я подаде, ръката ѝ вече не трепереше.

Той погледна фотографията на осемте хлапета на семейство Бюканън, скупчили се около гордите си родители. И Томи се виждаше, притиснат между Алек и Майк, братята на Ник. Другият му брат Дилън се перчеше с насиненото си око. Ник предположи, че му е насинил окото по време на някой от семейните футболни мачове.

— Майка ти ми помогна да запомня имената на всички — обясни Лорен. — Но твоето лице е малко размазано, а и Тео те закрива с лакътя си. Нищо чудно, че днес не можах да те позная.

Ник ѝ върна портфейла и докато тя го прибираше в чантата си, той рече:

— А аз знам много за теб. Томи окачваше снимките ти на стената, онези, които му изпращаха монахините в детските ти години.

— Бях доста грозничка.

— Да, права си — подразни я детективът. — Само едни дълги крака. Томи ми четеше и някои от писмата ти. Направо сърцето му се късаше, че не можеш да дойдеш да живееш при него. Чувстваше се толкова виновен. Той имаше семейство, а ти не.

— Добре си бях. Летните ваканции прекарвах при дядо, а интернатът наистина си го биваше.

— Ала не си познавала друг начин на живот.

— Аз бях щастлива — натъртено изрече Лорен.

— Не се ли чувстваше самотна?

Тя присви рамене, признавайки:

— Малко. След смъртта на дядо.

— А сега чувстваш ли се добре с мен? — неочаквано я попита

Ник.

Този въпрос я подразни.

— Да, защо?

— Ще прекарваме доста време заедно и е важно да можеш да се отпуснеш.

— Колко време ще бъдем заедно?

— Всяка минута от денонощието, докато всичко приключи. Това е единственият начин, Лорен. — Без да ѝ дава време да осъзнае тази новина, Ник бързо смени темата: — Брат ти едно време побесня, когато разбра, че си станала манекенка.

Тя отново се усмихна.

— Да, наистина побесня. Този епизод си заслужаваше един разговор с майката игуменка. Не можех да повярвам, че собственият ми брат е в състояние да ме предаде.

— Майката игуменка... Тя се казваше майка Маделин, нали?

Добрата му памет я впечатли.

— Да — отговори Лорен. — Но след като Томи ме издаде, майката игуменка извика на разговор хората, при които се предполагаше, че прекарвам лятната ваканция. Те бяха много влиятелни, чрез тях се бях запознала с един италиански моделиер.

— Той те е погледнал само веднъж и веднага те е одобрил, нали?

— Поиска да показвам моделите от пролетната му колекция. Участвах в няколко ревюта.

— Докато майка Маделин не те замъкна обратно в манастира.

— Беше страшно унижително — призна тя. — Наложиха ми наказание, а това означаваше да мия тенджери и тигани в продължение на шест месеца. За едно денонощие се озовах от пищните ревюта в кухненския умивалник. — Лорен се замисли над спомена, после попита сериозно: — Всяка минута ли ще прекарваме заедно, Ник?

Той не пропускаше случай да я подразни:

— Когато решиш да си измиеш зъбите, аз ще ти изстисквам пастата.

Сетне отново се върна към нейното минало.

— Единайсет месеца по-късно ти беше на корицата на едно от големите модни списания. Когато Томи ми го показва, не можах да повярвам, че това е същото кльощаво момиченце с обелени колене.

Тя не разбра дали Ник ѝ направи комплимент, затова не отговори.

— Е, сега двамата с теб ще бъдем неразделни — рече той.

— Да не би да искаш да кажеш, че когато се събуждам сутринта, ти вече ще стоиш на прага, преди дори да съм успяла да се облека?

— Не, не искам да кажа това. Ще се обличам заедно с теб. От коя страна на леглото обичаш да спиш?

— Моля? — погледна го тя удивено. Той повтори въпроса.

— От дясната — отвърна объркана Лорен.

— Тогава аз ще спя от лявата.

— Шегуваш ли се?

— За леглото ли? Да, шегувам се. Но ще правя всичко необходимо, за да си в безопасност. Нагло ще нарушавам уединението ти и ти ще ми позволяваш да го правя.

— Колко дълго ще продължи това?

— Колкото е необходимо.

— Ами, когато вземам душ?

— Ще ти подавам сапуна.

— Шегуваш се, нали! — повтори Лорен с несигурен глас.

— Ще съм достатъчно наблизко, че да ти изтъркам гърба. Трябва да разбереш, че аз ще бъда първото нещо, което ще зърнеш сутринта и последното, което ще видиш, преди да затвориш очи вечер.

— Но ако прекарваш цялото си време с мен, как ще го хванеш?

— Аз работя за една могъща организация, Лорен, забрави ли? Те вече провеждат разследване. Остави на нас да го заловим. Именно за това сме обучени.

Тя подпря брадичката си с длан. В продължение на една цяла дълга минута не продума нищо, а след това изправи гръб и го погледна право в очите.

— Няма да му позволя да ме уплаши. Искам да помогна. Обещавам да не върша никакви глупости — побърза да добави момичето. — Не, сега аз не се страхувам. Просто съм ядосана. Истината е, че съм направо бясна, но не и изплашена.

— Би трябвало да се страхуваш. Страхът ще те кара да бъдеш по-предпазлива.

— Но човек може и да се парализира от страх, а аз няма да го позволя — увери го Лорен. — На записа този човек... това чудовище — поправи се тя — разправяше на брат ми какво удоволствие му доставяло да измъчва и убие една бедна, невинна жена. А след това призна, че отново изпитвал неудържимо желание да убива и че е избрал мен за следващото си забавление. Толкова е хитър, той е знаел, че Томи иска да види лицето му, затова го е изчакал да излезе от изповедалнята и след това го е халосал по главата. Можел е да го убие.

— Не е искал, иначе е щял да го направи — тихо каза Ник. — Сега този човек използва Томи като свой посредник. — Той зърна тревожното изражение, което се мярна върху лицето ѝ, и веднага побърза да я успокои: — Не се притеснявай за брат ти. Ще се грижим и той да е в безопасност.

— Денем и нощем! — настоятелно изрече тя.

— Разбира се — съгласи се Ник. Лорен го изглежда замислено:

— Не ти ли се струва, че този непознат човек държи положението в ръцете си? Той нарежда на Томи да се обади на теб и да те накара да ме заведеш надалече, където *може би* няма да ме последва. А брат ми иска да направи точно това. Да ме скрие.

— Разбира се, че иска да те скрие. Той те обича и не желае да ти се случи нищо лошо.

Лорен разтри слепоочията си и въздъхна:

— Знам. Сигурно бих реагирала по същия начин. Но аз познавам брат си. В момента той страшно се терзае заради нещо друго, което му е казал онзи човек в изповедалнята. Нещо, което нито ти, нито Томи споменахте пред мен.

— Какво е то?

— Той е казал на Томи, че ще се опита да си намери някоя друга, с която да се забавлява. — Лорен продължи да говори с треперлив глас. — Поради някаква си неизвестна причина е решил да ме предупреди, за да мога да се измъкна. Но няма кой да предупреди другата жена, нали така?

— Не, вероятно няма — съгласи се Ник. — Но ти трябва да...

— Бягството не е решение — прекъсна го тя. — Няма да позволя на никого да има такава власт над мене. Няма да се уплаша.

— Ще обсъдим това по-късно, след като Пит намери време да прослуша записа заедно с криминалния психолог. — Ник понечи да стане, но Лорен го сграбчи за ръката. Тя не желаше да чака.

— Сигурна съм, че имаш някакви предположения. Искам да ги чуя. Трябва ми информация, Ник, не желая да се чувствам безсилна, а в този момент се усещам точно така.

За няколко секунди той впери поглед в лицето ѝ, докато вземе решение. След това кимна утвърдително.

— Добре, ще ти кажа какво знаем. Да започнем с това, че моят началник доктор Питър Моргенщерн вече е прослушал едно копие на магнетофонния запис. Той е психолог и е най-добрият. Ако някой въобще може да проникне в съзнанието на този извратен тип, то това е единствено Пит. Само че още не е имал време да анализира всяка дума.

— Разбирам.

— Добре. А сега нека да разгледаме фактите. Най-важното е, че тази работа не е случайна. Ти си била специално избрана.

— Знаеш ли защо?

— Сигурни сме, че той те е избрал, защото чувства, че се е посветил... на теб — обясни Ник, стараяйки се да намери точната дума.

— Какво означава това? — нетърпеливо попита Лорен.

— Че си имаш почитател. Така ги наричаме... почитатели.

— В това няма никакъв смисъл. Аз не съм филмова звезда или някаква видна личност, а обикновена жена.

— Погледни се в огледалото, Лорен. Във външността ти няма нищо обикновено. Ти си красива. И той смята, че си красива. — Ник побърза да продължи, преди тя да може да го прекъсне. — А повечето от жертвите на такива типове не са забележителни личности.

— Продължавай — рече тя, поемайки си дълбоко дъх. — Трябва да знам точно пред какво съм изправена. Това, което казваш, не ме плаши — добави Лорен, за да го накара да не подбира прекалено внимателно думите си. — Нужно е да знам всичко, за да мога да се съпротивлявам, защото точно това смятам да правя, за бога!

— Добре, ето какво ни казва той: дълго време те е следил. Знае всичко за теб. Всичко! Известно му е какъв парфюм използваш, какви са любимите ти храни, с какъв препарат переш бельото си, какви книги четеш, какъв е сексуалният ти живот, какво правиш през всяка минута от деня си. Той иска да знаем, че е влизал в къщата ти най-малко два пъти. Сядал е на столовете ти, ял е от храната ти и е преровил чекмеджетата. Това е неговият начин да те опознае — обясни Ник. — Вероятно си е взел за спомен нещо от шкафчето с бельото ти, нещо, чиято липса няма да откриеш веднага. Помисли си, ще се сетиш за някоя стара нощница или фланелка, които ти се губят напоследък. Трябва да е някаква част от облеклото, която носиш на голо.

— Защо? — попита тя, шокирана от образа на човека, когото Ник бе нарекъл неин почитател.

Не ѝ се искаше да повярва, че някой е влизал в къщата ѝ неканен и е ровил вещите ѝ. А при мисълта, че я е наблюдавал, я побиха тръпки.

— За да може да усеща аромата на тялото ти — обясни ѝ той. — Така той се чувства по-близо до теб. Каквото и да е взел, нощем спи с него — добави Ник, като си спомни какво бе казал непознатият — че потъвал в нейното ухание.

— Нещо друго? — попита тя, удивена от безпристрастното звучене на собствения си глас.

— Да — каза Ник. — Наблюдавал те е как спиш.

— Невъзможно! — възкликна ужасено Лорен. Ник посочи касетофона:

— Всичко е записано.

— Ами какво щеше да стане, ако бях отворила очи... Ами ако се бях събудила и го бях видяла?

— Точно това иска той — каза Ник. — Но не сега. Ще се разстрои, ако го принудиш да те нарани сега.

— Защо?

— Защото ще объркаш плана му.

— Продължавай, не съм изплашена — повтори тя.

— Ето до какви заключения стигнахме на този етап. Той живее в Холи Оукс и е някой, с когото се срещаш през цялото време, може би дори всекидневно. Държиш се приятелски с него, но както вече ти казах, той си прави най-различни заключения за поведението ти. Пит смята, че мъжът е на етап обожание. Това означава, че те смята за дяволски съвършена и иска да те защитава. Човекът е обсебен от теб и явно се бори със себе си. Във всеки случай, иска от нас да вярваме, че е така. Може наистина да те харесва, Лорен. В такъв случай не желае да те нарани, но знае, че ще го направи, защото ти ще го разочароваш, независимо как ще се държиш. Според него няма как да оправдаеш очакванията му, той ще се погрижи за това. И няма начин да го победиш.

— Ти каза, че той е на етап обожание, но това ще се промени. Кога ще настъпи тази промяна?

— Не знам — призна си Ник. — Но не смятам, че ще ни се наложи да чакаме дълго. Възможно е вече да губиш блясъка си в неговото съзнание. Той трябва да открие някакво несъвършенство у теб, за да се почувства предаден. Това може да е начинът, по който се усмихваш. Изведнъж ще започне да си мисли, че му се присмиваш, или пък ще си внуши, че се сближаваш с някой друг мъж. Това непременно ще го разяри. Не забравяй, той е обещал на Томи, че ако избягаш от него, може и да не те последва. Но също така е заявил, че е блестящ и че търси по-голямо предизвикателство.

— Може би ще се умори от това... обсебване.

— Няма да си замине оттук — угрижено рече Ник. — Тази фантазия го владее. Не може да спре. За него това е игра на котка и мишка. Харесва му да бъде ловец. Колкото по-голямо е предизвикателството, толкова по-забавно му е. Играта няма да свърши,

докато ти не започнеш да го молиш за милост. — Ник се приведе напред и я изгледа изпитателно: — Е, Лорен, още ли не си изплашена?

СЕДМА ГЛАВА

Колко забавно му беше да си поиграе със свещеника. Всъщност съвсем не очакваше, че ще се забавлява толкова много, защото от предишния си опит бе научил, че понякога подготовката се оказваше по-интересна, отколкото конкретното събитие.

Също както в детските му години, когато строеше укрепления в задния двор. Радостта се криеше в очакването на онова, което щеше да се случи в неговия изолиран свят, където никой не можеше да го шпионира. Той беше прекарал дълги часове наред в подготовка на събитието. С мравешко усърдие остриеше кухненските ножове и ножиците, взети от чекмеджето на майка му. Педантично подготвяше гробовете на животните, които бе уловил и пъхнал в клетки. Но самите убийства винаги се оказваха разочаровачи. Животните не пицяха достатъчно силно, за да го задоволят.

Но в сегашния случай Томи не го беше предал. Не, не, той въобще не беше разочарован от свещеника.

Докато пътуваше по магистралата, отново и отново си припомняше в подробности целия разговор, докато не започна да се смее на глас и по лицето му не потекоха сълзи. Нямахше никой наоколо, тъй че можеше да се смее гръмогласно. Напоследък можеше да прави каквото си поиска, по всяко време, навсякъде, стига само да внимаваше. Просто попитайте хубавичката малка Милисънт.

В ушите му непрекъснато отекваше ужасеният вик на отец Том, когато той осъзна, че следващата жертва не е никоя друга, ами скъпоценната му сестра.

„Моята Лорен?“ — бе изкрещял свещеникът.

Сега той насмешливо го имитираше. Беше много забавно.

Жалко само, че му се наложи да си тръгне така внезапно. Можеше с най-голямо удоволствие да поизмъчва още малко Томи, но просто не му остана време. Много ценни минути бяха пропилены заради неговите глупости, че не можел да каже на никого за чутото в изповедалнята, дори след като получи разрешение. За бога, беше му

заповядал да разкаже всичко. Но за свещеника това явно нямаше значение. Той знаеше за техните църковни канони, защитаващи тайнствата, тъй като винаги се подготвяше предварително. Но погрешно бе преценил Томи, не бе очаквал да е толкова педантичен привърженик на правилата. Кой би си помислил, че свещеникът ще се окаже такъв инат? А можеше просто да изплюе камъчето и да спаси кожата на сестра си! Мили боже, каква дилема се оказа това. Ако самият той бе един обикновен човек, плановете му щяха да бъдат провалени и щеше да се наложи да започне отначало. Но той не беше обикновен. Беше блестящ и следователно бе предвидил всяка възможност. Едва не издаде в изповедалнята, че записва разговора, но реши да позволи на Томи да се изненада. Надяваше се, че няма да му се наложи да сподели записа с никой друг, поне засега. Това щеше да е принос към неговата впечатляваща и определено разнообразна колекция. Записът на Мили вече се бе изгъркал от слушане. Хората, страдащи от безсъние, слушаха преди лягане плискането на океанските вълни или тихото трополене на дъжда, а той слушаше сладкия глас на Мили.

Заради тайната на изповедта свещеникът го бе принудил да действа прибързано. Единственият начин да се справи бе самият той да наруши правилото, като даде на полицията копие от записа. Трябваше винаги да мисли с два хода напред. Едно бързо отиване до супермаркета „Супер Сидс“ за опаковка с три празни касети плюс два кафяви плика и ето че се беше справил с проблема.

Нямаше да позволи на никого да наруши графика му. Ето по тази причина винаги имаше на ум някакъв алтернативен план за действие. Предвиждай и реагирай — това беше „номерът“.

Той се прозина шумно. Имаше толкова много неща да свърши около подготовката. И тъй като беше безкрайно педантичен, щеше да му е нужна всяка минутка от следващите две седмици, за да е готов да отпразнува своя собствен празник Четвърти юли.

Обещавахе си да бъде... истинска бомба.

Сега пътуваше за Сейнт Луис благодарение на този негов услужлив приятел интернет. Какво чудно изобретение само! Идеалният съучастник — никога не хленчеше, не се оплакваше, не плачеше, нямаше претенции. И не бе необходимо да хаби ценно време

да го обучава. Беше като добре платена проститутка, която ти дава всичко, което поискаш. И не задаваше никакви въпроси.

Кой би предположил, че е толкова лесно да се научиш сам да правиш бомби, следвайки три прости указания. Нещо, което не би затруднило и едно средно интелигентно дете, че и с цветни илюстрации отгоре, в помощ на бавно загриващите. Ако човек имаше необходимите пари — а той ги имаше, — можеше да си поръча по-сложни пускови устройства. Което бе и направил. Да си поръча и хубавички „модернизираци“ комплекти, които превръщаха простото пицовче в картечница с гаранция да събори цял квартал. Той нямаше никакво желание да търси необходимите съставки и части за правене на ядрени бомби, но му се струваше, че ако преровеше нелегалните квартири и се сблизеше с онези тъпи и вманиачени анархисти, щеше да открие всичко необходимо, освен плутония. Намирането на всякакви оръжия не беше проблем, стига човек да знаеше къде да „кликне“. А той, разбира се, знаеше.

Макар че чрез интернет се беше снабдил с купища интересни малки приспособления, все още не бе си поръчал експлозивите, защото знаеше, че „мулетата“ — така наричаше агентите от ФБР — може да контролират сайта. Все пак беше открил необходимата „връзка“ чрез едно от своите приятелчета, осигурило сделката с нелегален дилър, действащ извън района на Средния запад. Поради това сега той се носеше по шосе I-70 със списъка на покупките в джоба.

Забеляза крайпътен мотел и ресторант и си помисли да спре, за да извади от багажника на автомобила своето копие от записа. Искаше отново да послуша гласа на свещеника, но видя паркираната полицейска кола и веднага промени намерението си.

„Мулелата“ сега прослушваха записа и си водеха подробни бележки. Но това нямаше да им помогне. Те не бяха хитри като него. От гласа му нямаше да научат нищо, освен от коя част на страната е, а на кого му пукаше за това? Нямаше начин да успеят да разкрият играта му, докато всичко не приключеше и той не победеше.

Знаеше как го наричат „мулетата“. Неиз. Харесваше му как звучи и реши, че Неизвестен извършител е най-хубавото прозвище, което някога е имал. Вероятно му се нравеше простотата на израза. Като използваша думата „неизвестен“, агентите признаваха колко са неспособни и некомпетентни, а в тяхното невежество имаше нещо

искрено и чисто. „Мулелата“ всъщност знаеха, че са мулета. Колко възхитително!

— Забавлението тепърва ни очаква, нали? — извика той, докато се носеше с бясна скорост по магистралата. След това отново се изсмя.
— О, да, точно така, да, господинчо.

ОСМА ГЛАВА

Малко след два часа в къщата на свещеника пристигнаха двама детективи от Полицейското управление на Канзас Сити. Наричаха се Мария Родригес и Франсис Маккан. Докато се водеше разпитът, Ник стоеше мълчалив до Лорен. Беше нащрек, но остави цялото изпълнение в ръцете на детективите. Не се намеси, докато задаваха въпросите, нито пък предложи да помогне с някакви свои мнения или предположения.

Когато Ник стана и понечи да излезе от стаята, Лорен едва се сдържа да не го сграбчи за ръката, за да го задържи до себе си. Искаше той да е наблизо, за кураж, но по телефона го търсеше някой си Джордж Уокър, полицейски психолог, определен да участва в разследването на случая.

Томи се присъедини към тях. Също като повечето жени, виждащи Томи за първи път, детективите бяха очаровани. Беше им много трудно да откъснат очи от него.

— Вие пълноправен свещеник ли сте? — попита го Франсис Маккан. — Искам да кажа, ръкоположен ли сте?

Томи я озари с обичайната си усмивка, напълно неподозиращ за сърдечните тръпки, които предизвикваше у повечето дами.

— Пълноправен свещеник съм — отвърна той.

— Може би трябва да се придържаме към разследването — предложи Мария Родригес на своята партньорка.

Детектив Маккан делово отвори бележника си и погледна Лорен:

— Вашият брат каза ли ви как получихме магнетофонния запис? — И продължи, без да изчака отговора ѝ: — Снощи онзи кучи син влязъл нехайно в полицейското управление, оставил пакетчето и духнал. Искам да кажа, че е избрал най-подходящото време, защото вътре бе истинска лудница. Бяха разбити две големи мрежи за търговия с наркотици и арестуваните в продължение на един час мъкнеха надрусаните си задници. Пазачът каза, че забелязал пакета едва когато нещата се успокоиха. Все пак ние предполагахме, че онзи е

бил облечен в синя униформа, като уличните ченгета, или може би се е представял за адвокат, дошъл да освободи клиента си под гаранция. Никой не си спомняше да е видял човек с кафяв плик в ръце — добави тя. — Именно в такъв плик беше пхнатата касетата. Честно казано, по това време там бе такава бъркотия, че се съмнявам дали някой изобщо щеше да забележи плика, ако кучият му син не се бе обадил по телефона.

— Обадил се е на 911 от уличен телефон на Централния градски площад — намеси се Родригес. — Не е много далеч оттук.

— Този тип има железни топки, признавам го! — отбеляза Маккан. След което се изчерви и изтърси: — Извинете ме за тоя език, отче. Твърде дълго време прекарвам в компанията на Родригес.

— И така, какво можете да ни кажете? — обърна се Родригес към Лорен.

Момичето вдигна безпомощно ръце. Нямаше ни най-малка представа как да им помогне. Дори не можеше да измисли някакво щогоде достоверно предположение защо е избрал именно нея за своя мишена.

Детективите все още не бяха открили никакви следи и то не защото не се стараеха. Вече бяха проучили околността, търсейки свидетели, които евентуално са могли да забележат непознат късно следобед в събота. Но никой не беше видял, нито чул нещо необичайно.

— Хората наоколо се отнасят с подозрение към полицията — обясни Родригес. — Ние се надяваме, че ако някой е видял нещо особено, ще се довери на монсеньор или може би дори на отец Том. Енориашите имат доверие на свещениците си.

И двете съвсем не бяха настроени оптимистично за бързото залавяне на престъпника. Щеше да се наложи да изчакат, за да видят как ще се развият нещата. Може би писмото, което онзи бе казал, че ще изпрати, щеше да ги доведе до някакви следи.

— Освен че е бил нападател отец Том, друго престъпление не е извършено — каза Маккан. — Във всеки случай все още не.

— Да не би да намеквате, че ще изчакате да ме убият, за да се заемете със случая? — попита недоумяващо Лорен.

— Какво искате, да разкрася нещата или да бъда откровена? — тросна се в отговор Маккан.

— Да бъдете откровена, естествено.

— Всичко ще зависи от това къде е изхвърлил трупа. Ако е в нашия град, ще поемем случая.

— Едно престъпление вече е било извършено — напомни им Том.

— Да — съгласи се Родригес. — Онзи ви е нападнал, но...

— Нямах предвид това — прекъсна я той. — Човекът изповяда, че е убил една друга жена.

— Е, да, казва, че я е убил — контрира Родригес. — А може и да е излъгал.

Мнението на детектив Маккан бе, че инцидентът в изповедалнята не е нищо повече от извратена шега на разярен човек, който поради някаква причина има зъб на отец Том и иска да му отмъсти. Ето защо, обясни тя, при първото си идване били отделили толкова много време да го разпитват за възможни негови врагове.

— Вижте какво, Лорен, ние не си клатим краката — увери я Родригес. — Но все още нямаме за какво да се захванем.

— И този случай не е в сферата на нашите правомощия.

— Как установихте това, детектив Маккан?

Този въпрос бе зададен от Ник. Той се беше облегал на касата на вратата и наблюдаваше двете детективки.

— Неизвестният извършител — отговори му тя с враждебен тон — е съобщил за престъплението тук, в Канзас Сити, но от записа ни става ясно, че той живее в Холи Оукс, щата Айова. Ще споделим нашата информация с тамошната полиция и разбира се, ще оставим случая отворен. Ако той евентуално се върне...

— Доколкото виждам, тук е замесено ФБР. Права ли съм? Вие, драги, непременно ще измислите нещо и ще се справите — подхвърли иронично Родригес.

— Не бихме искали да се намесваме в разследване на ФБР — намеси се и Маккан.

— И от кога е така? — попита Ник.

Тя се усмихна.

— Ей, ние се стараем да се разбираме с вас. Не виждам защо да не работим заедно по този случай. Дайте ни каквото имате, а ако ние открием нещо, ще го споделим.

Без да стигнат до никъде, детективите връчиха визитните си картички на Лорен и си тръгнаха. Тя беше напълно отчаяна от тяхното бездействие, макар да съзнаваше, че очакванията ѝ са били прекалено нереалистични. Веднага искаше отговори и резултати, искаше да стане някакво чудо, за да се отърве от този кошмар. Но когато детективите си тръгнаха, положението ѝ се видя безнадеждно. Но тъй като брат ѝ, както изглеждаше, изпитваше облекчение от това, че нещо се прави, тя не му каза как се чувства. Всъщност през целия следобед нямаше никаква възможност да поговори с него.

Томи бе така разтърсен от случващото се, та забрави, че е неделя следобед. Но по едно време случайно надникна през прозореца и видя хлапетата, които го чакаха навън. В енорията на „Нашата Майка“ спазваха една традиция в топлите неделни следобеди, Томи и децата да се отдават на една странна игра с вода. Точно в три без петнайсет, когато голяма група местни хлапета се събра на църковния паркинг и започна шумно да вика отец Том, всички други задължения и грижи бяха оставени настрана. Томи си сложи спортни гащета и фланелка, изу обувките и чорапите си и грабна една хавлиена кърпа. Накара Лорен да остане вътре — каза ѝ, че било по-безопасно, но тя можеше да наблюдава забавлението през един прозорец.

Както бе обичаят, една пожарна кола пристигна в три часа и двама добросърдечни, свободни от дежурство пожарникари залостиха портите на паркинга и отвориха пожарния кран. Децата — от едва проходили малчугани до гимназисти — с нетърпение очакваха пожарникарите да фиксират тежкия струйник на маркуча между железните порти и да го прикрепят със скоби към парапета, за да не може да се мята. След това пуснаха водата. Децата носеха дънки с отрязани крачоли или шорти. Никое от тях не притежаваше бански костюм — подобна премяна не влизаше в бюджета на родителите им, но от това събитието не бе по-малко вълнуващо. След като струпаха хавлиените си кърпи и обувките си на стълбите пред къщата на свещеника, те играха във водата, докато дрехите им прогизнаха. Плискаха се и викаха не по-малко възторжено от децата във всеки скъп извънградски център за забавление. Тук, в „Нашата Майка“, нямаше луксозни басейни с бърбековидна форма, нито водни пързалки и трамплини за скачане. Но в продължение на час наоколо цареше пълен хаос. Пожарникарите и други възрастни, минали наблизо с малките си

деца, седяха на верандата заедно с монсеньор и си пийваха студена лимонада.

Томи се опитваше да държи по-малките деца, да не би водната струя да ги отнесе в храстите, раздаваше от санитарната чанта неоспорин, светещи в тъмното лепенки анкерпласт и проявяваше съчувствие за обелените колене и лакти. След като пожарникарите спряха водата и се приготвиха да си тръгнат, монсеньорът раздаде близалки. Независимо колко оскъдни бяха средствата на църквата или колко малко волните пожертвования през тази седмица, винаги се отделяха достатъчно пари за тези удоволствия.

След като врявата утихна и мокрите и уморени деца се разотидоха по домовете си, монсеньор Маккиндри покани Ник и Лорен да споделят с него и Томи една скромна вечеря. Томи и Ник приготвиха яденето. Ник изпече пиле на грил, Томи направи салата от зелен фасул и свежи зеленчуци, набрани от градината на монсеньор. Разговорът на масата се въртеше около срещата на монсеньор с неговите съученици. Той забавляваше гостите си, като разказваше една след друга забавни истории за лудориите, които вършели в семинарията. Докато траеше вечерята, никой не спомена и дума за „тревожното събитие“, както го нарече по-възрастният свещеник. Но по-късно, когато монсеньор Маккиндри и Лорен измиха чиниите, той отново подхвана тази тема. Попита Лорен дали се притеснява. Тя му каза, че е изплашена, но същевременно е толкова ядосана, че не може да си намери място и ѝ иде да потроши всичко наоколо. Монсеньор възприе думите ѝ буквално и мигновено измъкна от ръцете ѝ чинията, която тя бършеше в момента.

— Когато твоят брат разбра, че е болен от рак, се почувства безсилен, отчаян и разгневен, но след това реши да поеме в ръцете си своето лечение. Прочете всичко, което успя да намери за този специфичен тип рак, а това се оказа голямо предизвикателство, защото неговата болест се среща изключително рядко. Изучи всички медицински списания и разговаря с голям брой специалисти в тази област, докато не откри човека, който да определи неговия курс на лечение.

— Доктор Кауън ли?

— Да — отвърна монсеньор. — Том усещаше, че доктор Кауън би могъл да му помогне. Той, разбира се, не е очаквал да стане някакво

чудо, но имаше доверие на доктор Кауън, а този лекар си знае работата. Вашият брат се справя в тази битка — добави той. — И ето защо, когато онкологът се премести на работа в Канзаския медицински център, Том го последва. Онова, което ви съветвам да сторите, Лорен, е да вземете нещата в ръцете си. Намерете някакъв начин да го направите и тогава няма да се чувствате толкова безпомощна и изплашена.

След като почистиха кухнята, монсеньорът приготви за нея един от своите специални пуншове, който гарантирано щеше да успокои нервите ѝ. После побърза да пожелае „лека нощ“ на всички и се качи на горния етаж да си легне. Питието имаше горчив вкус, но тя послушно го изпи, тъй като монсеньорът си бе дал толкова труд да го приготви.

Беше изминал един ужасен ден. Вече приближаваше десет часът и тя се чувстваше изтощена от напрежението. Седна на дивана във всекидневната на къщата до брат си, като се опитваше да слуша как двамата мъже съставяха плановете си. Но ѝ беше трудно да се съсредоточи и да събере блуждаещите си мисли. Дори не можеше да се абстрахира от досадния шум на старата климатична инсталация, закрепена на прозореца близо до камината. Тя бръмчеше подобно на рояк разгневени пчели, но почти не охлаждаше стаята. От време на време изведнъж се разтърсваше силно и отново започваше да бръмчи монотонно. Лорен през цялото време очакваше това нещо да изскочи през прозореца. Ледена кондензирана течност капеше в кутия от спагети, поставена от Томи под прозореца върху дървения под. Беше решил да го лакира наново в някой от следващите дни. Но сега постоянният равномерен шум от падането на капките я подлудяваше.

Ник беше пълен с енергия. Той слушаше Томи, крачейки из всекидневната. Лорен забеляза, че брат ѝ изглежда по-спокоен — беше свалил маратонките си и бе качил краката си върху една възглавница отоманка. На единия от белите му къси чорапи имаше голяма дупка, но той като че ли не я забелязваше или пък не му пукаше, че големият му пръст стърчи навън. Личеше си, че умората го надвива.

Лорен също се почувства омаломощена. Тя остави порцелановата чаша на масата, отпусна се назад върху меките възглавници на дивана, въздъхна дълбоко и притвори очи. Може би утре, след като се наспеше добре, главата ѝ щеше да се проясни.

Така бе потънала в мислите си, че трепна, когато Томи побутна коляното ѝ, за да привлече вниманието ѝ.

— Заспиваш ли вече?

— Почти...

— Според мен с Ник трябва да останете тук тази нощ. Имаме две допълнителни спални, макар обстановката да е спартанска.

— Не са две, а само една — намеси се Ник. — Ноа ще пристигне всеки момент.

— Кой е този? — попита Лорен.

— Един приятел — отговори ѝ Ник. — Идва от Вашингтон.

— Ник смята, че имам нужда от детегледачка.

— От бодигард — поправи го той. — Ноа е много добър в работата си. Не приемам възражения. Аз не мога да бъда на две места едновременно и тъй като искаш от мен да стоя при Лорен, възлагам на Ноа да те пази.

— Смяташ ли, че Томи е в опасност? — попита Лорен.

— Не поемам никакви рискове.

— Ноа за ФБР ли работи?

— Не точно.

Той не пожела да навлезе в подробности, но Лорен бе прекалено любопитна, за да се откаже от темата.

— Тогава откъде го познаваш?

— Работили сме заедно. Ноа... се е специализирал... И Пит го използва от време на време. Трябваше да напомня на Ноа, че ми е длъжник, за да се съгласи да дойде. Тези дни е затънал в работа.

— Като бодигард ли?

— Нещо такова.

— Явно нямаш намерение да ми кажеш каква е специалността му?

— Не, нямам — усмихна се Ник.

— Тогава значи е решено — рече Томи.

— Кое е решено? — попита разтревожено сестра му.

— Ти не слушаше ли? През последните петнайсет минути обсъждахме този въпрос.

— Не, не слушах — призна си тя. — Та какво решихте?

— Ти заминаваш с Ник. — Той вдигна поглед към приятеля си и добави: — Във всеки случай, реших го аз. Ник не е толкова

категоричен.

— Така ли! И закъде ще заминем?

— За Нейтънс Бей — отговори брат й. — Можеш да отседнеш при семейството. Много ще се радват да те видят, молеха да отидеш. Лорен, мястото е страхотно, уединено е. Има само един мост, по който можеш да влезеш и да излезеш — добави той. — Казвам ти, там страшно ще ти хареса. Предният двор е голям колкото футболно игрище и стига почти до брега на залива. Може би Тео ще те разходи с платноходката. Помниш брата на Ник, нали?

— Разбира се, че го помня. Той прекара една седмица при мен и дядо, след като беше завършил юридическия колеж.

— А продължаваш ли да си кореспондираш с Джордън, сестрата на Ник?

— Да, и много ще се радвам да я видя отново, както и съдията и госпожа Бюканън, но...

Томи не й даде възможност да протестира.

— Най-накрая ще можеш да се запознаеш с всички останали — настоя той. — Сигурен съм, че ще дойдат у дома да те видят.

— Това би било много мило, но, Томи, сега моментът не е подходящ.

— Това е идеалният момент. Ще бъдеш на сигурно място, а това е единственото, за което трябва да мислиш сега.

— Кое те кара да смяташ, че този лунатик няма да ме последва? А помисли ли за семейството на Ник? Възможно е с присъствието си да ги изложи на опасност.

— Ще се погрижим за това — каза Ник. Той седна на креслото и се приведе напред, подпирайки лакти на коленете си. — Но аз мисля, че трябва да останем тук поне още един ден.

— За да изчакаме дали полицията ще получи писмото на престъпника ли?

— Няма защо да чакаме. Аз искам сестра ми да тръгне оттук веднага — настоя Томи.

— Да, знам, че искаш.

— Тогава защо държиш да се размотавате още тук? Опасно е — възрази му той.

— Съмнявам се, че нашият човек все още е в Канзас Сити. Свършил е онова, за което е дошъл тук. Вероятно се е прибрал у дома.

Ние оставаме, защото Пит ще дойде. Той лично ръководи разследването и иска да поговори с теб.

— За какво? — попита Лорен. — Може ли Томи да му каже нещо, което той все още не знае?

Ник се усмихна:

— Куп неща.

— Кога пристига?

— Утре.

— Бях доста разстроен, когато говорих с него по телефона — рече Томи. — Трескаво те търсех, защото смятах, че ще знаеш какво може да се направи.

— Все още ли смяташ така? — попита го Ник.

— Разбира се.

— Тогава ме остави да си свърша работата. С Лорен ще изчакаме Пит, за да поговорим, преди да я отведе. Аз ще я защитавам, Томи, а ти просто трябва да ми се довериш.

Той бавно кимна.

— Ще се постарая да не преча. Това добре ли е?

Звънецът на входната врата иззвъня и прекъсна разговора им. Ник каза на Томи да остане на мястото си и отиде да отвори вратата. Лорен забеляза, че на излизане от стаята той разкопча кобура на пистолета си.

— Сигурен съм, че това е неговият приятел Ноа.

— Смяташ ли, че той спи с него? — шепнешком попита Лорен.

— С кого да спи? — не разбра Томи.

— С пистолета си.

Брат ѝ се разсмя.

— Разбира се, че не. Пистолетът не ти харесва, нали?

— Не харесвам оръжията.

— А харесваш ли Ник?

Тя сви рамене.

— Харесвах го по-рано, преди да се запознаем, защото винаги ти е бил добър приятел. А ми се вижда и много мил.

— Така ли мислиш? — попита я Томи, а след това отново се засмя. — На Ник ще му се види много забавно, като го чуе. В критични ситуации, когато положението е сериозно, той съвсем не изглежда мил. Именно затова е много добър.

Преди тя да успее да го изнуди за повече подробности по въпроса, Ник се върна във всекидневната. Следват го неговият приятел Ноа.

Първите впечатления от бодигарда на Томи бяха, че наистина е внушителен. Лорен подозираше, че ако някога той се замесеше в кавга, непременно щеше да излезе победител. А сетне с удоволствие щеше да си спомня колко забавно е прекарал, като е блъскал главите на нападателите една в друга.

Беше облечен с избелели дънки и светлосива фланелка, а пепеляворусата му коса се нуждаеше от подстригване. По тялото му видимо нямаше нито грам тлъстина.

Мускулите на ръцете му силно опъваха ръкавите на фланелката. Белегът под едната вежда и лукавата усмивка му придаваха небрежен вид. Вече я беше огледал от горе до долу, докато тя прекосяваше стаята, за да стисне ръката на Томи, и погледът му се бе задържал върху краката ѝ малко повече от необходимото.

— Благодаря ви, че при вашия натоварен график намерихте време да дойдете — каза Томи.

— Честно казано, нямах избор.

— Той ми е задължен — обясни Ник.

— Истина е — съгласи се Ноа, като все още не откъсваше очи от Лорен. — И никога не ми позволява да го забравя.

Когато Томи го представи на сестра си, той взе ръката ѝ и повече не я пусна.

— Вие сте дяволски красива — провлачено изрече Ноа. Хвърли един поглед на Ник и добави: — Знаеш ли, имам страхотна идея.

— Откажи се — сряза го Ник.

Като се направи, че не го е чул, той предложи:

— Защо аз да не поема нея, а ти ще можеш да се погрижиш за брат ѝ.

— Ноа, това е забранена територия.

— Как така? — възропта той, вперил поглед в очите на Лорен. — Да не сте женени?

— Не — отвърна тя, но дръзкото му държание я накара да се усмихне.

— Тогава не виждам какъв е проблемът!

— Огромен е! — троснато му отвърна той.

Ноа се усмихна още по-широко. Явно бе постигнал очакваната реакция, защото намигна на Лорен, сякаш тя му беше съюзник в тази игра, целяща да ядоса Ник. Най-накрая пусна ръката ѝ и отново се обърна към Томи.

— Как да те наричам? Том, Томи или просто „свещеник“?

— Наричай го „отче“ — намеси се Ник.

— Но аз не съм католик.

— Том или Томи е добре — съгласи се брат ѝ.

— Пит ми каза, че имаш копие от магнетофонния запис — рече Ноа, вече със сериозен тон. Усмивката му бе изчезнала. — Най-добре е да го прослушам.

— В кухнята е — обясни Томи.

— Добре — отвърна той. — Но умирам от глад, имаш ли някакво ядене?

— Искате ли аз да ви приготвя нещо набързо? — предложи Лорен.

Ноа я погледна и усмивката му отново разцъфна.

— Да, страшно ще ми хареса.

Ала на Ник това въобще не му харесваше. Той поклати глава:

— Сам ще си сготвиш. След като вече си тук, с Лорен ще тръгваме. Тя е направо съсипана.

— Какъв е графикът за утре? — попита Ноа.

— Аз трябва да отида в болницата да ми направят две изследвания — каза Томи. — Просто обичайните изследвания — добави той заради Лорен.

— По дяволите, мразя болниците — рече Ноа.

— Те би трябвало да ти пишат благодарствени писма сухо отбеляза Томи. — От онова, което ми каза Ник за теб, разбирам, че им пращаш много пациенти.

— Ставам за посредник. Пращам ги направо в моргата. Това пести време и пари. — Едрият мъж погледна към приятеля си: — Какво си наговорил за мене?

— Само че стреляш на месо.

Ноа присви рамене.

— Истината е горе-долу такава, ала и ти правиш същото. Но аз съм по-добрият стрелец, това е всичко.

— Не, не е — възропта Ник.

Лорен слушаше ужасена разговора им, но не можеше да прецени дали Ноа се шегува, или говори истината.

— Много хора ли си убил?

— Хайде сега, Лорен, знаеш, че не бива да ми задаваш такива въпроси. Не мога хем да убивам, хем да приказвам за това. Пък и е грешно човек да се хвали, нали Том?

Ник се засмя.

— Нескромността е най-малкият от всичките ти грехове.

— Иначе аз съм добър човек. Обичам да мисля за себе си като за защитник на околната среда.

— И как става така? — попита иронично Ник.

— Давам своя принос за това светът да стане по-добро място. — Отново се обърна към Томи: — Цял ден ли ще стоим в болницата?

— Не, рано сутринта имам час за рентген. Трябва да се върнем тук към осем или девет.

— Време ли е за още един преглед? — възкликна Ник, а в очите му блеснаха дяволити искрици. — Ако е така, аз наистина искам да присъствам.

— Какво му е толкова смешното на тоя преглед? — попита Ноа.

Томи се изчерви.

— Всъщност, пак ще ме гледат на рентген, но Ник не може да дойде с мен. Забранено му е да влиза в рентгенологичния кабинет — рече той.

Ноа настояваше да научи подробности и Лорен бързо осъзна, че точно тя е причината Ник и Томи да не искат да говорят за това. Извъртаха думите като непослушни ученици, изправени пред директора.

— Извинете ме, ще отида да взема чантата си — тактично се измъкна тя, но още не беше стигнала до кухнята, когато ги чу да се смеят.

Томи разказваше историята, но говореше толкова тихо, че Лорен успя да долови само една-две думи. Каквото и да се беше случило с Ник в рентгеновото отделение, то много ги развеселяваше. Тя намери чантичката си на пода до стола, метна я на рамо и като се облегна на масата, изчака смехът да затихне.

Ник дойде да я потърси.

— Готова ли си?

Лорен кимна утвърдително и го последва до входната врата. Томи се наведе, за да може сестра му да го целуне по бузата, а Ноа веднага направи същото движение.

Тя се засмя и нежно го отблъсна.

— Ти си ужасен флиртаджия!

— Да, такъв съм си — съгласи се той. — А ти си дяволски красива жена.

Лорен се усмихна примирително:

— Добре, но пази брат ми.

— Не се притеснявай. Цял живот са ме подготвяли за това. Произхождам от голям род на защитници на реда, така че съм роден да защитавам другите. Генът ми е такъв — добави той. — Е, лека нощ.

Тя кимна. Ник отвори вратата, но Лорен се забави на прага.

— А как е фамилното ти име? — обърна се тя към Ноа.

— Клейборн — отговори той. — Ноа Клейборн.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Колата на Лорен беше истинска развалина. Карбураторът бе задръстен, свещите се нуждаеха от смяна, а скоростната кутия бе разбита. Ник беше учуден, че с този автомобил успяха да прекосят града и да стигнат чак до хотела.

Беше се обадил от дома на свещеника да направи резервации. Бяха регистрирани като господин и госпожа Хъдзън. Спряха на рецепцията да вземат ключовете си и се качиха горе. В асансьора той ѝ каза, че е уредил дрехите ѝ да бъдат изпратени.

— Много експедитивно действаш.

— Такъв съм си — рече скромно той.

Излезе пръв от асансьора, увери се, че коридорът е пуст, а след това тръгна редом с нея по червената пътека. Беше тихо като в гроб. Апартаментът им се намираше в дъното на коридора. Ник пъкна пластмасовата карта в ключалката и отвори широко вратата.

— Споменах ли ти, че ни дадоха апартамента за младоженци? Само той беше свободен. Хайде сега, Лорен, недей да се смущаваш толкова — побърза да добави той, когато видя изуменото ѝ изражение. — Изглеждаш така, като че ли искаш да избягаш.

Тя си наложи да се усмихне. Ситуацията *наистина* беше смущаваща, но Лорен бе решена да не ѝ обръща внимание.

— Много съм уморена, за да избягам където и да било.

— Искаш ли да те пренеса на ръце през прага?

Лорен не отговори. Сетне колебливо влезе в апартамента с една спалня. Чу как вратата щракна зад гърба ѝ и изведнъж я прониза лек страх. Каза си, че сега не му е времето да се смущава и да бъде срамежлива. Ник стоеше така плътно зад гърба ѝ, че тя можеше да усети топлината на тялото му. Побърза да се отдалечи от него и отиде да огледа всекидневната — беше красиво обзаведена в топли и успокояващи сиво-кафяви тонове. Два дивана, украсени с плюшени шнулове, бяха разположени един срещу друг. Между тях имаше черна мраморна масичка за кафе, а по средата ѝ искреше голяма кристална

ваза, пълна с пролетни цветя. Върху масичката за сервиране пред трикрилните прозорци с изглед към светлините на площада се виждаше сребърен поднос, пълен догоре с плодове, сирена и солени бисквити. Бутилка шампанско бе потопена до гърлото в черна ониксова кофичка с лед.

Ник правеше нещо странно с вратата. Завърза тънка жица около дръжката. В единия край на жицата бе прикачена миниатюрна квадратна кутийка, в която започна да мига някаква червена светлинка.

— Какво е това?

— Моята лична охранителна система — отвърна ѝ той. — Джордън я изобрети за мен. Ако някой се опита да влезе, докато съм под душа или спя, веднага ще разбере.

Той се изправи и разкърши рамене. След това ѝ предложи да се приготвя за лягане.

— За мен е тази баня, а ти можеш да използваш другата, която е в съседство със спалнята.

Лорен кимна и отиде до вратата, разделяща всекидневната от спалнята. И там спря. Имаше огромно легло, а бялото пухкаво одеяло и чаршафите бяха отметнати за нощта. В средата на леглото лежеше роза с дълга дръжка, а върху две от възглавниците имаше шоколадови бонбони „Годива“ с лъскави златисти обвивки.

— Какво има? — попита той, тъй като Лорен продължаваше да стои на прага като вкаменена.

— На леглото има една роза.

Той прекоси стаята, за да се увери сам.

— Хубав жест — отбеляза Ник.

Лорен не намери сили да го погледне.

— Това *наистина* е апартаментът за младоженци — едва прошепна тя.

— Да, така е — съгласи се той. — Пак ли се чувстваш неловко?

— Не — излъга Лорен.

— Ти можеш да спиш на леглото, а аз ще използвам ей този диван.

Ник грабна една ябълка от подноса и небрежно я заръфа. Сок потече по брадичката му, а той нехайно го избърса с опакото на ръката си и ѝ предложи да опита плода. Лорен се наведе и отхапа една малка хапчица.

Напрежението между тях изчезна и изведнъж той отново беше най-добрият приятел на брат ѝ. Тя се отпрати към банята и докато ровеше в чантата и търсеше нощницата си, с ъгълчето на окото зърна как Ник се хвърли на леглото и грабна дистанционното на телевизора.

Лорен дълго стоя под душа, оставяйки се горещата вода да се стича по раменете ѝ, докато натрупаното през деня напрежение се стопи. Когато подсуши със сешоара дългата си коса, вече се чувстваше съвсем изтощена. Облече една много широка нощница, наплеска се набързо с малко хидратиращ крем, а след това грабна тубичката с лосион за тяло „Шанел“ и се върна в спалнята.

Ник се беше настанил като у дома си. Лежеше, облегнат на възглавниците, а дългите му мускулести крака стърчаха от леглото. Беше се преоблякъл в стари оръфани спортни гащета и бяла фланелка. В скута му имаше малък бележник и химикалка, а в ръката си държеше дистанционното. Изглеждаше напълно спокоен.

В гардероба бяха окачени няколко халата, но Лорен бе забравила да вземе един от тях в банята. Ала тъй като той я удостои само с бегъл поглед, след което отново се обърна към телевизора, тя престана да се притеснява дали е облечена прилично. В края на краищата нощницата стигаше до коленете ѝ.

Ник не откъсваше поглед от телевизора. Външно изглеждаше неподвижен, съсредоточил цялото си внимание върху екрана, но мислите бушуваха в главата му. Когато Лорен излезе от банята, той я обгърна с един поглед — невероятно дългите ѝ крака, полюшващите се гърди под леката материя, красивата ѝ шия, съвършените ѝ устни. Едва ли щеше да се почувства по-възбуден, ако бе облечена с дантелено бельо.

О, той наистина забеляза всичко, но за това му бяха нужни по-малко от три секунди. Трябваше да призове на помощ цялото си самообладание, за да извърне очи към телевизора. Само че ако тя го беше попитала какво гледа в момента, не би могъл да ѝ каже.

— Ти си като брат ми — отбеляза Лорен.

Дръпна нощницата си надолу и се облегна на две големи възглавници. Имитира го, кръстосвайки крака като него и започна да развинтва капачката на лосиона.

Имаше много място между тях на голямото легло, но това не уталожи странното напрежение помежду им. „Овладей се, каза си Ник.

Това е малката сестричка на Томи“.

Мажейки ръце с розовия лосион, Лорен повтори:

— Казах, че си също като брат ми.

Томи не изпуска дистанционното от ръцете си.

— Защото той знае тайната — усмихна се Ник.

— Каква тайна?

— Че онзи, който управлява дистанционното, управлява света.

Тя се засмя и това го насърчи да говори.

— Не си ли забелязала как президентът винаги потупва горното джобче на жилетката си? Проверява дали дистанционното му си е все още на мястото.

— Винаги съм си мислила, че това е някакъв нервен жест.

— Е, сега знаеш истината.

Лорен остави шишенцето с лосиона на масичката до леглото и се пъхна под завивките. Впери неவிждащ поглед в телевизора, но в главата ѝ се въртяха неспокойни мисли.

— Ноа е добър в работата си, нали? След като се запознах с него, вече не се притеснявам за Томи. Ноа ме накара да се почувствам уверена, че ще пази брат ми. Знаем, че ме дразнеше, разправяйки ми за разни убийства...

— Да, така е — засмя се Ник.

— Ти ми каза, че Пит го използва от време на време, но че Ноа не работи за ФБР.

— Хем работи, хем не. Това е нещо като да си малко бременна. Ноа обича да си мисли, че е свободен агент.

— А не е ли?

— Не, Пит го командва. И тъй като Пит работи за ФБР, а Ноа работи за него, значи той също работи за Бюрото. Ние просто не му го казваме.

— Не мога да разбера кога говориш сериозно — усмихна се Лорен. — Но сега се чувствам скапана, дано на сутринта умът ми да е бистър отново.

На следващия ден, с ум като бръснач, Лорен щеше да реши как да се справи със ситуацията. Но сега просто беше прекалено уморена, за да може да мисли.

Заспа, докато го наблюдаваше как гледа хокеен мач.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато сутринта Лорен се събуди, чу как Ник обикаля из всекидневната. Грабна чантата си и побърза да влезе в банята, за да се облече. Нямаше богат избор в облеклото. Беше напуснала Холи Оукс по тревога и не бе имала време да помисли за гардероба си. Когато събираше багажа си, смяташе, че ще прекара само една нощ в Канзас Сити. Беше пхнала в чантата къса черна ленена пола и бяла блуза, в случай че Томи влезеше в болницата. Само веднъж да седнеш с тази ленена пола и тя щеше да изглежда така, все едно че е спала с нея.

Лорен бе обула едната си обувка и посягаше да вземе другата, когато Ник почука на вратата на банята.

— Закуската пристигна — извика той. — Пригответи се, че ни чака работа.

Тя излезе от банята с обувка в ръка.

— Каква работа?

Ник ѝ посочи един бележник на масата.

— Ще направим списък. Така ще има с какво да започна.

— Нямам нищо против. А какво ще записваме?

— Две неща. Първо ще направим списък на хората, които може да ти имат зъб. Нали разбираш... на враговете ти. Типовете, които ще са щастливи, ако просто изчезнеш.

— Сигурна съм, че има хора, които не ме харесват, но не мисля, че някой от тях би искал да ме нарани. Наивно ли ти звучи това?

Тя се наведе да обуе другата си обувка. Когато се изправи, Ник тъкмо слагаше един кроасан в чинията ѝ.

— Да — отговори той. — Искаш ли малко кафе? — попита я и посегна към каничката.

— Не пия кафе, но все пак ти благодаря.

— Аз също не пия кафе. Странно, нали? Сигурно сме единствените двама души на този свят, които не подпомагат финансово „Старбъкс“.

— Той седна на стола срещу нея и развинти капачката на писалката си.

— Ти каза, че първо ще направим списък на враговете ми? Какво следва? — попита тя.

— Бих искал да знам кои твои приятели се държат прекалено внимателно с теб. Но най-важното е от колко време живееш в Холи Оукс?

— Почти от една година.

— Преместила си се там, за да бъдеш по-близо до брат си и скоро се каниш да отвориш заведение, нали така?

— Да. Купих една западна сграда на градския площад и в момента ѝ правим основен ремонт.

— Какво по-точно представлява това заведение?

— Всички го наричат Ъгловата дрогерия. Такова е било преди години. Но сега това ще бъде място, където момчетата от колежа ще могат да отседат. Надявам се и семействата от града да водят децата си на сладолед. Ще има хубав мраморен бар за напитки, закуски и джубокс.

— Както е било през петдесетте и шестдесетте ли?

— Нещо такова — съгласи се тя. — Свършила съм много работа за разни мъжки студентски организации и женски университетски клубове. Правила съм емблеми и шаблони за фланелките им и смятам да работя още в тази област. Над бара има таванско помещение с чудесни прозорци и много светлина. Тъкмо там ще бъде моята работилница. Сградата не е голяма, но отпред е с веранда и през топлите месеци смятам да сложа там маси и столове.

— Сигурно ще спечелиш много пари, като продаваш сладолед и трикотажни фланелки. Но предполагам, че с това имущество под попечителство няма защо да се притесняваш за финансите си.

Тя нито се съгласи, нито отхвърли предположението му. Просто добави:

— Освен това върша дизайнерска работа и за някои местни фирми, а и тази есен ще преподавам в един курс.

— Знам, че си учила изкуство в Париж — каза той. — Рисуваш, нали?

— Да — каза тя. — Това ми е хоби.

— Томи ми се оплака, че дори не му позволяваш да види някоя от картините ти.

— Когато стана по-добра, ще ти ги покажа.

— Има ли някой, който да не желае да отвориш това заведение?

— Стив Бренър би искал да види как се провалям, но не смятам, че би нападнал мен или брат ми, само за да ни накара да напуснем града. Веднъж дори ме покани на среща. Но всъщност е много досаден. Не обича да му се отказва.

— Предполагам, че не си ходила на среща с него?

— Не, не го харесвам. За него парите са всичко. Той е председател на Дружеството на прогреса в Холи Оукс. Честна дума, точно така наричат себе си, макар че членовете на дружеството са само двама. — След малко се сети и добави: — Стив Бренър е дилър на недвижими имоти.

— А кой е другият член на дружеството? — попита Ник и добави името на Бренър в списъка.

— Шериф Лойд Макгавърн.

— Та какво правят тези двамата за прогреса на Холи Оукс?

— Искат да купят всички сгради около площада за някакви предприемачи — отговори тя. — Стив е мозъкът на този проект, именно той се опитва да сглоби всичко. Дори някой собственик на имот да го продаде директно на предприемачите, Стив и шерифът ще получат комисиона. Уредил е нещата по този начин. Или поне така разправят.

— И за какво им трябва имотите на тези предприемачи?

— Искат да съборят красивите стари сгради и да построят жилищни блокове за разширението на колежа. Грамадни грозни апартаменти за семейни колежани.

— Не могат ли да ги вдигнат някъде другаде?

— Да, биха могли, но те планират да направят и супермаркет точно в покрайнините на града — обясни Лорен. — Ако се отърват от всички магазини около площада...

— Ще монополизират пазара...

— Точно така.

— А кои са предприемачите?

— „Грифън АД“ — отговори тя. — С тези хора никога ме съм се срещала. Седалището им е в Атланта. Стив е техният говорител. Те

предлагат на собствениците много пари...

— И кой друг освен теб удържа положението?

— В града има много хора, които биха искали да видят тези сгради възстановени, а не съборени.

— Да, но колко от тях все още имат свои фирми около площада?

Тя въздъхна.

— Считано от миналия петък, четирима все още бяха на моя страна.

— А останалите се огънаха?

— Да.

— Искам да ми нарисуваш карта на мястото и да впишеш имената на всички собственици. Можеш да го направиш по-късно — добави той.

— Добре — съгласи се Лорен. — Това всъщност е площад с три страни, от четвъртата има малък парк. И един прекрасен стар фонтан. Най-малко на шейсет години е, но все още работи... Там има и подиум за изнасяне на концерти. През летните месеци местните музиканти се събират всяка събота вечер и свирят. Мястото наистина е очарователно, Ник.

Лорен притвори очи и взе да си припомня имената на онези, които бяха сключили договори с „Грифън“. Започна със собственика на железарския магазин, който едва си изкарваше хляба.

— Маргарет Стамп има малка хлебарница в централната сграда — обясни тя. — А Конрад Келог е собственик на градската аптека. Той е в блока точно срещу мен. Страшно важно е тези двамата да удържат положението, защото, ако един от тях продаде имота си, „Грифън“ може да събори техните сгради. А щом веднъж построи дори само един жилищен блок там, с площада е свършено.

— А какво ще стане, когато преместят Томи в друга епархия и той напусне Холи Оукс? Дали ти ще продадеш заведението си и ще го последваш?

— Не, ще остана, където съм. Обичам Холи Оукс. Там се чувствам удобно. Градът има богата история и хората не са безразлични един към друг.

— А аз не мога да си представя да живея в малко градче. Ще се побъркам.

— На мен страшно ми харесва — призна си чистосърдечно Лорен. — Чувствах се защитена, докато не се случи това. Вярвах, че в едно малко градче човек знае кои са враговете му. Предполагам, че съм грешала.

— Знам, че ти се пресели там, след като Томи се разболя толкова тежко.

— Той едва не умря.

— Но се възстанови. Ти си могла просто да си вземеш отпуск и да се върнеш пак на работа в онази галерия в Чикаго, когато Томи се оправи, но вместо това си напуснала. Защо така?

Тя погледна към чинията си и притеснено намести сребърните прибори на масата.

— Аз не изтичах при брат си. Избягах от една много неудобна ситуация. Това беше... нещо много лично.

— Лорен, предупредих те, че ще нарушавам спокойствието ти. Съжалявам, ако ти е неловко да говориш за лични неща, но въпреки това ще ти се наложи — рече Ник. — Не се притеснявай. Няма да кажа на брат ти.

— Аз не се притеснявам за това. Просто всичко беше толкова глупаво... — въздъхна тя, отново вдигайки поглед към Ник.

— Кое беше глупаво?

— Запознах се с този мъж в Чикаго. Всъщност работех за него. Известно време се срещяхме и си помислих, че се влюбвам в него. Глупава история. Той се оказа...

Лорен се затрудняваше да намери точната дума за мъжа, който я бе предал.

— Гадина ли? — подсказа ѝ Ник.

— Да, той определено беше истинска гадина.

Ник обърна нова страница в бележника си и я попита за името му.

— Джоъл Патерсън — отговори тя. — Беше началник на отдела.

— Какво всъщност се случи?

— Намерих го в леглото с друга жена, всъщност моя приятелка.

Ник леко се подсмихна, но Лорен възнегодува:

— Не е смешно! Поне по онова време.

— Извинявай, не бях много тактичен, нали? Коя беше тя?

— Просто една жена, която работеше за галерията. Връзката им не продължи дълго. Сега тя вече е с друг мъж.

— Кажи ми името ѝ.

— И нея ли ще проверяваш?

— Непременно.

— Кристин Уинтърс.

Той я записа в бележника си, а след това погледна Лорен.

— Нека за минутка да се върнем на Патерсън.

— Не искам да говоря за него.

— Все още си наранена ли?

— Не — отговори тя. — Просто още се чувствам ужасно глупава. Знаеш ли, че той имаше наглостта да обвини мен?

Ник вдигна поглед от бележника си и я погледна учудено:

— Шегуваш ли се?

Удивеното му изражение я накара да се усмихне.

— Вярно е. Каза ми, че аз съм виновна, задето е отишъл да спи с Кристин. Защото мъжете имали своите нужди.

— Защото не си искала да се чукаш с него, така ли?

— Какъв странен начин на изразяване! Не, не исках да се чукам.

— Защо? Мислила си, че го обичаш. Защо не си легна с него?

— Да не би да го оправдаваш!

— Не, разбира се, тоя тип е нищожество. Просто съм любопитен. Нали спомена, че си го обичала...

— Не, казах само, че съм си помислила, че се влюбвам в него — поправи го тя, като разчупи кроасана и посегна с ножа към сладкото.

— В случая бях много практична — обясни Лорен. — Дватама с Джоъл имахме еднакви интереси и си мислех, че имаме еднакви ценности. Е, сгреших.

— Все още не си отговорила на въпроса ми. Защо не спа с него?

— Ами чаках... — смънка Лорен.

— Какво?

— Малко магия. Във всеки случай някаква искрица. Трябва да я има... Нали?

— По дяволите, така е.

— Опитвах се, но не можах да си наложа да я почувствам...

— Лорен, искрицата или я има, или я няма. Не можеш да я произведеш.

Тя остави ножа в чинията си, отпусна ръце в скута си и се облегна назад.

— Не ми върви много с мъжете — въздъхна Лорен.

— Патерсън ли ти каза това? — Ник не я изчака да отговори. — Той наистина е успял да ти обърка главата. Какво друго ти каза добрият стар Джоъл, докато беше зает да те обвинява, че си го тласнала в прегръдките на друга жена?

Лорен усети, че Ник започва да се ядосва. Но фактът, че го правеше заради нея, я накара да се почувства добре.

— Каза, че сърцето ми е направено от лед.

— И ти повярва ли на тази глупост?

— Не, разбира се, че не — отвърна тя. — Но... Аз винаги съм била много сдържана. Може би съм малко студена.

— Не си — прошепна Ник. Изрече го толкова уверено, сякаш знаеше за нея нещо, което тя самата не знае. Лорен щеше да го помоли за обяснение, но разговорът им бе прекъснат от извънмяване на телефона. Ник стана да се обади.

— Беше Ноа — каза той. — Самолетът на Пит току-що с кацнал. Да вървим.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Петнадесет минути след обаждането на Ноа, Ник и Лорен вече пътуваха с колата към къщата на свещеника.

— Скоростната ти кутия не е наред — отбеляза той, когато започнаха да се изкачват по Югозападната магистрала. — Забелязах го снощи, но се надявах, че съм сбъркал.

— Май ще се наложи пак да закарам колата на ремонт.

Беше поредният горещ и влажен ден. Климатичната инсталация въобще не охлаждаше купето и Лорен отвори прозореца.

— Мисля, че и климатикът ти е сдал багажа — ядоса се Ник. — Колата ти е на повече от деветдесет хиляди мили. Време е да направиш замяна и да си вземеш нова.

— Да направя замяна ли? — удиви се Лорен. — И какво ще се промени?

— Мъжете обичат да са свързани с хубави машинки — обясни той. — Добрите мъже се грижат нежно за тях.

— Още една тайна, която вие, момчетата, си споделяте?

— Не ние момчетата — поправи я той. — Ние мъжете. Мъжкарите.

Лорен прихна:

— Дали доктор Моргенщерн съзнава, че един смахнат работи за него?

— А какво те кара да мислиш, че той самият не е смахнат?

— Смахнат ли е? — Тя стана сериозна и добави: — Сигурно през живота си е чул и видял много ужасни неща, нали?

— Права си. Това е част от работата.

— Томи се притеснява за теб.

Колата започна да се изкачва по друга стръмна улица, Ник се вслушваше в стържещия звук, издаван от скоростната кутия. Ужасният шум го накара да се намръщи и той реши да намери автомонтъор, който да огледа колата. Лорен имаше дяволски късмет, че с този автомобил не е закъсала на някоя магистрала.

Погледна към нея над слънчевите си очила.

— Томи иска да се ожения и да свия гнездо — каза той. — Смята, че семейството ще направи живота ми по-нормален. Но това няма да се случи при моята работа. Женитбата не влиза в сметката, нито собствени деца...

— Не обичаш ли хлапетата?

— Разбира се, че ги обичам — отвърна Ник. — Но знам, че на моите бих им съсипал живота. Ако имах собствени деца, въобще нямаше да ги изпускам от очи.

— Страхуваш се, че нещо може да им се случи, защото си виждал...

Той рязко я прекъсна:

— Така е. Ами ти? Искаш ли да се омъжиш и да имаш дете?

— Да, някой ден. Но не искам само едно дете, а пълна къща с деца. И не ми пука дали другите смятат това за модерно или не.

— Колко на брой?

— Четири или пет, или може би дори шест. А доктор Моргенщерн има ли деца?

— Не, той и Кейти не можеха да имат, но пък непрекъснато им гостуват цял куп племенници и племеннички.

Лорен го наблюдаваше внимателно.

— Защо непрекъснато поглеждаш в страничното огледало?

— Просто съм предпазлив шофьор.

— Проверяваш дали някой не ни следи, нали?

— И това също — призна той.

— Къде е пистолетът ти?

С лявата си ръка Ник повдигна кобура, който беше пъхнал между седалката и вратата.

— Никога не излизам от къщи без него — каза той. — Ще трябва да го взема със себе си, когато стигнем до къщата на свещеника. Такива са правилата.

Лорен се взря в старите сгради, издигащи се покрай авенюто. Мислеше си за доктор Моргенщерн, чудеше се как ли изглежда, дали щеше да сметне за приемливо онова, което тя възнамеряваше да направи. Вече беше решила да не замесва Томи и Ник — и двамата бяха прекалено обвързани емоционално, за да могат да се отнесат

трезво към ситуацията. Но тя се надяваше, че докторът ще и разбере и ще ѝ помогне, със или без съдействието на брат ѝ.

— По-късно ще довършим този списък — каза Ник. — Трябваше да го започнем още снощи, но ти изглеждаше съсипана от умора.

— Да, заспах, докато ти гледаше някакъв мач.

— Не някакъв мач, а *мача*. Плейофите за купата „Стаили“ — възнегодува Ник.

— А след това какво прави?

Той знаеше какво иска да разбере тя, но отвърна лаконично:

— Спах.

Измина една цяла дълга минута в мълчание.

— Къде?

Той се усмихна.

— С теб.

Гласът му прозвуча самоуверено. Целта му несъмнено беше да я накара да се изчерви. Но тя реши, че е крайно време да победи противника с неговото собствено оръжие. Винаги се държеше благоприлично, но този път попита прямо.

— Е, и хареса ли ти?

Той се засмя.

— Разбира се. Спах като къпан. Но сега съм притеснен. Какво ли ще каже брат ти, когато му призная, че съм спал със сестра му?

— Няма да те издам, ако и ти не ме издадеш.

— Добре, договорихме се.

Стигнаха до „Нашата Майка“ и Ник паркира колата пред църквата, за да не прекъсне баскетболния мач, който беше в разгара си. Веднага забелязаха Томи и Ноа, застанали един срещу друг в центъра на група от момчета. Томи беше облечен със спортни гащета в цвят каки и бяло поло. Ноа носеше скъсани дънки и черна фланелка, а под мишницата му се виждаше кафявият кобур с пистолета. На лицето му бе изписано заплашително изражение. На Лорен не ѝ трябваше много време, за да разбере причината. Томи държеше една свирка пред устата си, а Ноа се навираше в лицето му и яростно спореше. Брат ѝ беше упорит човек и никога не отстъпваше от позициите си, но сега си беше намерил майстора. Лицето му бе станало мораво, а изражението — не по-малко враждебно. Момчетата се бяха скупчили около брат ѝ, подобно на legioneri, готови да нападнат при команда.

Лорен изскочи от автомобила, преди Ник да успее да нахлузи на рамо кобура си.

— Струва ми се, че днес Томи трябваше да отиде в болницата за допълнителни изследвания — отбеляза тя.

— Минава десет — каза той. — Може би вече са били там.

— Ник, не трябва ли да направиш нещо? — попита ужасено тя, кимвайки към Ноа, който току-що бе блъснал Томи в гърдите. Брат ѝ му отвърна, като наду свирката в лицето му.

Ник избухна в смях.

— Виж лицата на момчетата. Не им харесва, че Ноа крещи на техния свещеник — викна Лорен.

— Той просто се забавлява.

— Но според мен хлапетата не разбират това. А имат и числено превъзходство.

— Така ли мислиш? Е, Ноа може да се справи.

— Аз влизам вътре — рече Лорен и помахна на брат си, докато прекосяваше паркинга.

Монсеньорът я чакаше на прага и тя забърза към него.

В мига, в който я зърна, Ноа престана да крещи обидни думи и обърна гръб на Томи, за да я види по-добре.

— В какво си се вторачил така? — възнегодува Томи, който все още се задъхваше от надвикването.

— В Лорен — отвърна Ноа. — Има страхотно тяло.

— Говориш за сестра му — напомни му Ник и го плесна по рамото.

— Да, знам. Трудно е да повярваш, че са роднини. Тя е дяволски красива и мила, а той е такъв тъпанар. Между другото, твоят приятел е съвършено сляп — добави Ноа. — Не може да види, че топката е излязла извън игрището, макар че линията е на две крачки от него.

Спорът се разгоря отново.

Три минути по-късно тримата нахлуха в къщата. Томи бършеше челото си с края на блузата, но по телата на Ник и Ноа нямаше и капчица пот. Смеейки се дружно, тримата се насочиха към кухнята да си вземат нещо за пиене.

Лорен влезе във всекидневната и грабна един тежък кош с прането, оставен на пода.

— Не мога да повярвам, че предложи бира на тези хлапета — възмущаваше се Томи.

— Навън е горещо — защити се Ноа. — Помислих си, че са жадни.

— Но те са малолетни — разпалено отбеляза Томи. — А и още е предобед.

Ник ѝ намигна, когато отново мина покрай нея, носейки опаковка с шест бутилки кока-кола. Ноа каза на Томи да остане вътре, докато той и Ник поговорят с момчетата на верандата.

— За какво беше всичко това? — попита Лорен брат си.

— Едно от момчетата е казало на монсеньор, че е възможно в събота да е видяло колата на онзи тип. Затова Ник говори с него.

— А момчето съобщило ли е на полицията?

— Не, никое от тези хлапета не говори с ченгетата — обясни ѝ той. — Но всички са чули за случилото се. А Франки, главатарят на тайфата, красноречиво се изрази: „Няма да позволим на никой да пристига в нашата шибана енория и да се забърква с някой от нашите шибани свещеници“.

Очите на Лорен се разшириха от чувството, но Томи я успокои:

— Франки е добро хлапе. Ала трябва да се държи на положение. За всички тях е важно да се държат грубо. Както и да е, те са говорили с приятелите си, които вече висят по улиците денем и нощем. И един от тях наистина си е спомнил, че е видял странен пикап, паркиран на Тринадесета улица, точно до празния парцел. Ник се надява да получи описание на шофьора. Стискай палци — Добави той. А след това смени темата и попита: — Какво правиш тук с този кош за бельо?

— Не мога да стоя и да чакам. Трябва да съм заета с нещо и затова попитах монсеньор дали не мога да му помогна.

Томи отвори вратата към сутерена, светна лампата и започна да я наблюдава как слиза надолу по дървената стълба.

Доктор Моргенщерн пристигна пет минути по-късно. Когато се изкачи обратно по стълбите, тя чу гласа му. Мъжете се бяха събрали в предния салон. Агентите му бяха с цяла глава по-високи от него, но всички неуморно го наричаха „сър“.

Лорен беше притеснена и изплашена преди срещата си с доктора и се надяваше това да не ѝ личи, когато Ник я издърпа напред, за да му я представи.

Той стисна ръката ѝ и настоя да го нарича „Пит“. А след това добави:

— Хайде всички да седнем и да решим какво ще предприемем.

Лорен инстинктивно погледна към Ник. Той ѝ кимна и тя тръгна след Томи към всекидневната. Моргенщерн изостана назад, за да поговори със своите агенти. Първо каза нещо на Ник, но толкова тихо, че Лорен не успя да чуе нито дума. После прошепна нещо на Ноа и агентът избухна в смях:

— Бог да ме убие, сър!

— И да изгуби един от своите предани войни? Не мисля! — възкликна Пит, докато водеше двамата мъже към всекидневната. — Освен това аз съм напълно убеден, че Бог има чувство за хумор.

Пит сложи куфарчето си на масата и щракна ключалките. Ник се тръшна на дивана до Лорен, а Ноа застана зад гърба на своя шеф със скръстени на гърдите ръце, изпълнявайки ролята на охрана.

— Сър, чудех се дали не сте научили нещо важно от полицейския психолог, комуто наредихте да се заеме със случая — заинтересува се Ноа.

— Казва се Джордж Уокър — рече докторът. — Наистина му хрумнаха няколко идеи, които може да са ни от полза. Но за нещастие нямаме нищо конкретно.

— Полицейските психолози не отиват ли на местопрестъплението, за да си създадат реална картина на случилото се? — попита Томи. — Четох някъде, че по този начин извличат своята информация.

— Да, истина е — съгласи се Пит. — Но все пак има и други начини.

— Например с помощта на магнетофонния запис ли?

— Да. — Томи, моля ти се, престани да крачиш напред-назад и седни — каза Лорен.

Брат ѝ ѝ направи знак да се премести по-близо до Ник и след това седна от другата ѝ страна. Той не беше много сигурен как да формулира въпроса, който искаше да зададе, и затова реши да бъде пряк.

— За какво точно си дошъл, Пит?

— Щастливи сме, че сте тук — намеси се Лорен, за да не си помисли докторът, че брат ѝ е някакъв грубиян.

— Да, разбира се — съгласи се той. — Пит знае, че аз оценявам помощта му. Ще започнем отначало, нали? — обърна се той към психиатъра.

Пит кимна утвърдително. Томи се обърна към Лорен, за да ѝ обясни:

— Преди около две години повиках Пит заради едно ужасно нервно хлапе, на което се опитвах да помогна. Пит издейства да го настанят в лечебен център. По онова време за първи път използвах връзките си чрез Ник, но оттогава насам Пит е разрешил три други трудни случая вместо мен.

— Старая се — отговори Пит. — Но днес пристигнах тук, за да седна да поговоря с теб, Том. Искам да ми преразкажеш какво се случи в изповедалнята.

— Нали вече си прослушал магнетофонния запис — напомни му Томи.

— Да и той се оказа много полезен за разследването. Все пак от записа не ми стана ясно за какво си мислил ти, докато непознатият е говорил. Бих искал да си припомниш всичко отново.

— Разказах на Ник онова, което си спомням.

— Да, но Пит ще ти зададе други въпроси — намеси се Ник.

— Добре, ако смяташ, че това ще помогне.

Пит се усмихна. Сетне се обърна към Ноа.

— Защо с Лорен не ни изчакате в другата стая? Ник, бих искал ти да останеш.

Лорен последва Ноа, но след това се обърна точно когато Пит отваряше чантата си и го попита:

— След като приключите, може ли да поговоря насаме с теб?

— Разбира се.

Ноа затвори френските прозорци зад гърба им. Монсеньор слизаше по стълбите от втория етаж, носейки кош с мръсни чаршафи. Без да каже дума, Лорен взе коша от ръцете му и отново тръгна към сутерена. Дочу смеха на брат си и предположи, че разпитът му все още не е започнал.

Пит се държеше така, сякаш имаше на разположение безкрайно много време. Започна с това, че попита Томи дали не му липсва футболът. Томи седеше на ръба на стола, видимо напрегнат и притеснен. Пит внимателно поведе разговора за станалото в

изповедалнята и когато приключиха, имаше на разположение две малки сведения, които можеха да се окажат полезни. Непознатият използваше „Обсешън“ на Калвин Клайн. Томи бе забравил за това. И до този момент не се беше сещал за изщракването, което бе чул. Тогава бе предположил, че онзи е щракнал с пръсти, за да привлече вниманието му. Но според Пит той всъщност бе включил магнетофона.

— Бих предпочел, като се върнеш в Холи Оукс, известно време да не влизаш в изповедалнята — рече Пит в края на разговора им.

— Колко ще трае това известно време?

— Докато изобретим някакъв капан, за да уловим непознатия.

Томи погледна Ник и след това отново се обърна към Пит.

— Не смяташ, че той отново ще се върне да се изповяда, нали?

— Сигурен съм, че ще опита — отвърна Пит.

Томи поклати глава.

— Не мога да си представя, че това ще се случи. Прекалено рисковано е за него.

Ник, който до този момент бе необикновено мълчалив, изведнъж се намеси:

— За него това е предизвикателство. Той смята, че страшно много превъзхожда всички нас, помниш ли? Ще му се прииска да го докаже.

— Том, независимо дали това ти харесва или не, той е установил някаква връзка с теб и смятам, че ще те осведомява за всяка своя стъпка — каза Пит. — В едно нещо вече съм сигурен — продължи той. — Престъпникът ще направи всичко възможно да говори отново с теб. Той се нуждае от твоето възхищение, но също така иска да го мразиш силно и да се страхуваш от него.

— В много отношения ти си идеалният партньор за осъществяването на неговия план — обясни Ник.

— Как ти хрумна това?

Той иска някой да оцени колко е хитър.

— Знам, че според теб прекалено много упорствам — възрази Томи, — но аз все още смятам, че грешиш за тоя тип. Вижда ми се безсмислено да се свързва отново с мен. Изслушах вашите аргументи и знам, че сте експерти... Но вие забравяте защо той дойде при мен. Искаше опрощение на греховете и не го получи. Помните ли?

Пит го погледна съчувствено.

— Не. Дошъл е при теб, защото си брат на Лорен — каза тихо той. — И никога не е имал нужда от опрощение на греховете. Надсмивал се е над църквата, над тайнствата и особено над теб.

Томи придоби съвсем отчаян вид.

— Нали съзнавате, че в изповедалнята е трябвало да се срещне с монсеньор Маккиндри. Аз предложих услугите си в последния момент.

— О, той нямаше да отиде при Маккиндри — възрази Пит. — Знаел е, че си в изповедалнята, преди още да влезе в църквата.

— Вероятно те е наблюдавал как прекосяваш паркинга — намеси се Ник. — И ако монсеньорът сам беше изпълнил задължението си, той търпеливо щеше да изчака друга възможност.

— Ник е прав — рече Пит. — Този човек е добре организиран и изключително търпелив. Изразходвал е много време и усилия, за да дебне теб и сестра ти.

— А какво имаше предвид, когато каза, че той ни изпраща противоречиви послания? — попита раздражено Томи.

— Искях да кажа, че той преднамерено се опитва да ни накара да тичаме в пет различни посоки — обясни Пит. — В магнетофонния запис твърди, че преследва жертвите си, че може би е сериен убиец. Убеждава ни, че току-що започва, а след това намеква, че от дълго време се занимава с това. Твърди, че е убил една жена, но споменава, че е възможно да е имало и други. Ако си спомняш, той се е разсмял, когато ти е казал, че само е наранявал жените преди Милисът. Е, наша работа е да разберем кое е истина и кое не.

— С други думи, може всичко това да е лъжа, а може и да е истина.

— Томи, опитай се да разбереш, че за тези ненормалници най-важното са фантазиите. Най-важното! — натъртено повтори Ник. — Именно фантазията ги движи. Може всичко да съществува само в главата му, но ние трябва да приемем, че Милисът наистина я е имало и че той я е измъчвал и убил.

— А сега той иска да осъществи своите фантазии с Лорен, така ли?

Пит кимна утвърдително.

— За него работата е спешна. Той се нуждае от повод да говори отново с теб.

— Какво се опитваш да ми кажеш? Очите на Пит някак тъжно се присвиха.

— Ако онова, което твърди той, е вярно, тогава съм сигурен, че в момента е излязъл на лов за друга жена.

— Каза, че ще се опита да намери някоя, с която да замести временно Лорен... — рече Ник.

Томи сведе глава.

— Мили Боже — прошепна той. — И след това ще иска да изповяда греховете си!

— Не. Ще иска да се похвали.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тифани Тара Тайлър бе уличница и се гордееше с това. Много отдавна беше разбрала, че ще ѝ се наложи да пренебрегне малко нравствените си принципи, ако иска да постигне нещо в този студен и суров свят. Освен това липсата на прекалена скромност я беше отвела много надалеч в една каравана в Шугър Крик — носеше доказателството за това със себе си. И нищо, нито дори спуканата гума на нейния ръждясал „Шевролет Каприс“, не можеше да я съкруши. Тя имаше голям успех и се чувстваше добре. И всичко това само защото бе дяволски сигурна, че в живота ѝ ще настъпи радикална промяна.

Тифани знаеше, че в очите на майка си винаги ще си остане уличница. Тя бе убедена, че дъщеря ѝ е обречена да гори вечно в ада, след като я беше хванала в банята с Кени Мартин. Но Тифани бе решила повече да не ѝ пука за това какво мисли нейната смахната, стара и съсипана майка. Знаеше в коя област е истинският ѝ талант и с цялото си сърце вярваше, че ако работи усърдно, ще успее. Навярно, когато станеше на трийсет, след цели дълги дванайсет години, дори можеше да е милионерка като онази мадам Хайди Флайс, която я преизпълваше с възхищение, защото имаше възможност да се среща с всички онези прочути филмови звезди. Тифани можеше да се хване на бас, че те се държаха с Хайди също като със звезда и може би, след като правеха секс с нея, дори я водеха на вечеря в някой от онези шикозни, скъпи ресторанти.

Тифани си спомняше точния момент в живота си, когато я озари Прозрението — бе потърсила тази дума в речника, след като прочете статията в списание „Мадмоазел“. Беше във фризьорския салон на Сузи, правеха ѝ трайно къдрене, което изгаряше и без това изгорената ѝ, неестествено руса, фризирана дълга коса. За да не мисли за парещия си скалп, тя взе списанието и започна да чете статията с крещящото заглавие „Знай предимствата си“. Посланието беше безкрайно ясно. Прави онова, за което те бива. Промени онова, което не харесваш в

себе си. И използвай предимствата си, за да получиш каквото искаш. Но най-вече гледай да го докопаш.

Тя прие за чиста монета всяка дума и до ден днешен носеше навсякъде със себе си откраднатото списание. То винаги беше пъхнато в баснословно скъпата ѝ чанта до чисто новичкия мобифон, за който бе похарчила цели сто долара, та да може да получи безплатни телефонни услуги за три месеца, стига да беше в границите на САЩ.

Тифани обичаше да си мисли, че притежава дарбата на екстрасенс, а след като прочете статията, много ясно видя, че е родена за велики неща. Всичко това щеше да започне да ѝ се случва само след два дни, когато се регистрираше в „Холидоум“. Цените в този мотел бяха височки, но си струваше. „Холидоум“ се издигаше от другата страна на магистралата, срещу кабинета на доктора, тъй че след операцията нямаше да ѝ се наложи да ходи надалеч.

Беше си купила мобифона, тъй като бе видяла снимка на Хайди Флайс с мобифон в ръка и предположи, че това с важен плюс за всяко момиче, което иска да се изстреля нагоре. Но заради това все още не ѝ достигаха двеста долара, за да закръгли сумата на две хиляди и четиристотин, необходима за корекцията на циците ѝ. Носеше у себе си всичките тези две хиляди и двеста долара. Не посмя да рискува да скрие част от парите в ремаркетото, където вторият ѝ баща би могъл да ги надуши като добре обучено ловджийско куче с неговия мораво червен и на два пъти чупен нос на заклет алкохолик. Тъкмо се канеше да започне поредния си запой, след който винаги се озоваваше в ареста. Ако той не намереше парите, майка ѝ със сигурност щеше да го направи. Тя вечно се ровеше в нещата на Тифани, търсейки доказателства за това, че дъщеря ѝ все още е курва. А след това щеше да реши, че е длъжна да дари всичките пари на оня крещящ за изкупление свещеник, дете непрекъснато гледаше по телевизията. Не, Тифани нямаше ни най-малко намерение да рискува тези трудно спечелени пари, които ѝ гарантираха ново бъдеще. Тя ги носеше всичките у себе си. Беше разделила сумата наполовина и бе пъхнала по хиляда и сто долара във всяка чашка на сутиена си „Уондърбра“, размер 32АА, който далеч не правеше чудеса^[1] за фигурата ѝ, каквато си беше плоскогръда. Новите цици, естествено, щяха да променят всичко това. Тя бе сигурна.

Дръж, гледай да го докопаш и промени каквото можеш — ето това беше успехът. Подобно на повечето осемнайсетгодишни момичета, тя имаше големи мечти. Винаги е била целеустремена, а големите ѝ гърди представляваха неразделна част от бъдещите ѝ планове. Не бе казала на никого, дори на най-добрата си приятелка Луан, че най-голямата ѝ мечта е снимката ѝ да се появи на централните две страници на списание „Плейбой“. „Пентхаус“ беше с едно стъпало по-надолу, същото можеше да се каже и за „Хъслър“, но снимка на централно място в някое от тези две издания също щеше да я задоволи. Всички мъже в Шугър Крийк ги четяха — е, всъщност не точно ги четяха... Вземаха ги със себе си в банята да зяпат голи жени и тя знаеше, че очите им ще изскочат, когато я зърнат в цялата ѝ красота. Щеше да им се усмихва свенливо гола с новите си гърди, размер 36D.

Тифани нямаше представа колко пари би могла да спечели от една фото сесия за тези списания, но сигурно бяха много повече, отколкото прибираше сега като танцьорка на пилон. Клиентите никога не избираха първо нея и тя знаеше, че това е така, защото е плоскогръда. Едно от другите момичета винаги изкарваше от бакшиши три пъти повече от нея. Причината бе, че тя имаше доста заоблена фигура и мъжете обичаха да заравят лица между огромните ѝ балкони. На Тифани се налагаше да допълва доходите си, като прави свирки на клиентите там отзад, зад контейнера за рециклиране. Тя беше една наистина талантлива „духачка“ — просто попитайте за това някои от момчетата в Шугър Крийк или пък доктора, дето се канеше да ѝ уголеми гърдите. Той бе така впечатлен от уменията ѝ, че дори намали цената на имплантите. Тифани предвиждаше, че ще трябва отново да впечатли доктора, за да ѝ направи още една отстъпка от двеста долара, които не ѝ достигаха. А ако той вземеше да се дърпа, просто щеше да го заплаши, че ще си побъбри с неговата прекалено морална женичка. Тя бе седяла на две крачки от тях, до предното бюро, отговаряйки на телефона, докато Тифани в кабинката за преобличане лижеше достойнството на доктора. По един или друг начин, само след два дни тя щеше да получи своите нови цици, размер 36D.

Сега спуканата гума представляваше временна пречка и както стоеше край магистралата, яростно дъвчейки огромната си колкото тампон дъвка, тя забеляза един носещ се към нея пикап. В края на краищата нямаше да ѝ се наложи да използва новия си мобифон, за да

извика пътна помощ. Придърпвайки надолу страхотната си розова поличка от ликра, тя подпря ръка на кръста и с царствен вид запази равновесие върху страхотните си розови тънки токчета. Те направо съсипваха краката ѝ, но ги правеха да изглеждат красиви. Престори се на беззащитна жена, нуждаеща се от помощ.

Тифани се надяваше, че мъж кара пикапа, защото винаги бе в състояние да накара това племе да ѝ се подчини. Получаваше от всеки каквото поиска, щом веднъж покажеше колко е талантива. Присвила очи срещу слънцето, тя шумно въздъхна с облекчение, когато пикапът спря зад колата ѝ, а от вътре ѝ се усмихна един хубав мъж.

Тифани Тара Тайлър изправи гръб, усмихна се с най-съблазнителната си усмивка и нехайно закрачи към пикапа.

Точно както си бе предрекла, животът ѝ бе на път да претърпи радикална промяна.

Завинаги.

[1] Сутиен-чудо (англ.) — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Това щеше да е горе-долу най-близкото подобие на сеанс по психотерапия, на който Лорен някога щеше да присъства. В Холи Оукс нямаше никакви психолози. Но тя познаваше неколцина души, които със сигурност биха имали полза от някой и друг дълъг разговор със специалист. Веднага се сети за Ема Мей Бри — също като името на онова сирене. Тя беше идеалната кандидатка за психоанализа. Тази мила, но странна жена носеше синя шапка за баня, украсена с бели маргаритки, навсякъде, където отидеше, в дъжд и в пек. Сваляше я само за един час във вторник сутринта, когато ѝ правеха прическа в „Магията на Мадж“. Това беше местният салон за красота, в който гарантираха на всяка клиентка „обем“. Ала Ема Мей не беше изключение. Когато излезеше от салона, нейната оредяла сива коса наистина изглеждаше двойно по-обемна, докато не си сложеше отново шапката с маргаритките.

И на някои други от местните жители един добър психолог щеше да е от полза. Но истината беше, че ако прочутият доктор Моргенцерн решеше да се захване с частна практика и окачеше табелката си на Мейн Стрийт, никой нямаше да стъпи при него. Това просто не бе прието. Никой не обсъждаше проблемите си с външни хора и ако някой от местните изглеждаше „по-особен“, останалите просто го отбягваха.

Защо ли толкова се бавеше Пит? Бе я помолил да го изчака във всекидневната, но това беше преди десетина минути и тя вече бе толкова изнервена, че не можеше да стои на едно място. Точно когато реши да слезе долу и да довърши сортирането на прането, въртящата се врата откъм кухнята се отвори.

— Извинявай, че те накарах да чакаш — каза Пит, щом влезе. — С монсеньор се разприказвахме и аз не исках да го прекъсна, докато ми разказваше интересна история за един от неговите енориаши.

Той затвори двойната врата, водеща към коридора, за да осигури уединението им.

Макар че самата тя го бе помолила за тази среща, изведнъж се изплаши, защото знаеше за какво иска да го помоли. Притесняваше се до смърт дали той ще се съгласи.

— Ето ни тук насаме — каза Пит и седна.

Тя не можеше да седи спокойно и така енергично потропваше с крак по дървения под, че с коляното си разклащаше масата. Когато осъзна, че това издава притеснението ѝ, наложи си да престане. Беше невъзможно да се отпусне, затова седеше с изправен като свещ гръб в неестествена поза на неудобния стол, който проскърцваше сърдито всеки път, щом се помръднеште.

Снопчета слънчева светлина проникваха в стаята през старомодните завеси от викторианска дантела, а във въздуха се носеше лек мирис на презрели ябълки. Чувстваше се като глупачка, защото ѝ бе толкова трудно да говори. Онова, което преди малко ѝ се виждаше като един съвършено разумен план, сега ѝ изглеждаше смахнато.

— Карал ли си някога ски? — попита неочаквано Лорен.

Дори да беше изненадан от този въпрос, Пит не го показа.

— Не, не съм. Но винаги съм искал да опитам. Ами ти?

— Да, някога непрекъснато карах ски. Учех в едно училище, което беше заобиколено отвсякъде с планини.

— Била си в интернат в Швейцария, нали?

— Да — отвърна тя. — И при всяка възможност се изкачвах горе в планината. Обичам да карам ски и наистина бях доста добра едно време. Откакто съм в Америка, няколко пъти ходих на ски пистите в Колорадо. Няма да забравя как се почувствах първия път, когато взех лифта до върха на една „черна“ писта. Те ги класират пистите по степен на трудност, нали разбирате. „Зелените“ са за начинаещи, „сините“ — за средно напреднали, а „черните“ са запазени за опитните, които търсят по-големи предизвикателства. Има и други класации, като „брилянтни“ и „двойно брилянтни“ — несвързано продължи тя. — Във всеки случай, когато за първи път застанах пред една писта, която изглеждаше направо вертикална, трябваше ми страшно много време, за да събера кураж и да се оттласна. Имах чувството, че съм се изправила на канарите край Дувър. Толкова стръмно ми се видя. Бях ужасена, но и изпълнена с решимост.

— А да говориш с мен е все едно отново да се изправиш над онази пропаст, нали? — попита я Пит.

Тя кимна утвърдително:

— Да, така е... Защото знам, че както на онзи планински връх, щом веднъж се оттласна, няма връщане.

Настъпи неловко мълчание, преди Лорен да подхване отново:

— Предполагам, че като начало трябва да бъде напълно откровена. Иначе просто ще ви загубя времето. Казах ви, че се справям добре, но това не е вярно. В главата ми е пълна бъркотия и имам чувството, че ще се пръсна от напрежение.

— Това е разбираемо.

— Предполагам — съгласи се тя. — Мога да мисля единствено за... него. Станах страшно разсеяна — добави Лорен. — Докато накисвах прането на монсеньор в пералнята, мислех си за това какво трябва да ви помоля и неволно изсипах цяла бутилка белина върху чаршафите.

Пит се усмихна.

— Значи мислите позитивно. Чаршафите ще станат много бели и хубави.

— Бяха на зелени и сини ивици, когато ги слагах в пералнята.

— Мили боже! — засмя се той.

— Ще трябва да му купя нови чаршафи — въздъхна Лорен. — Но както можете да се убедите сам, доста ми е трудно...

— Да се съсредоточите ли?

— Да. Главата ми се върти и се чувствам толкова... виновна.

Монсеньор почука на вратата и надникна вътре.

— Лорен, тръгвам за обичайните си посещения в болницата. Сигурно няма да се бавя много, а госпожа Крауски скоро ще пристигне. Ще имаш ли нещо против да отговаряш на телефона, докато тя дойде? Отец Том ще може да се справи, ако има нещо спешно.

— Да, разбира се.

Пит се изправи:

— Почакайте за минутка, монсеньор.

Той се извини, излезе в коридора и повика Ноа. Лорен чу стъпки по стълбите, а след това отново прозвуча гласът на Пит.

— Помоли агент Сийтън да закара монсеньор и да остане с него.

Старият свещеник се възпротиви, като чу че трябва да има придружител. Възрази, че сам може да кара собствената си кола, но

Пит любезно го прекъсна и твърдо настоя агентът да отиде с него. Монсеньор разбра, че е безсмислено да спори, и неохотно се съгласи.

Пит помоли за извинение и се върна при Лорен. Ник го последва във всекидневната, затвори вратата зад себе си и се облегна на нея. Скръсти ръце на гърдите си и съучастнически ѝ намигна. С цялата си поза ѝ подсказваше недвусмислено, че няма никакво намерение да си тръгне скоро оттук.

— Да не би да искаш да говориш с Пит? — попита го тя.

— Ник помоли да се присъедини към нас — рече Пит. — Казах му, че това зависи от теб.

Тя се поколеба за миг.

— Добре. Но, Ник, ще ти бъда благодарна, ако не ме прекъсваш и не спориш, като разбереш за какво става дума. Обещай ми — настоятелно изрече Лорен, гледайки го право в очите.

Ник ѝ се усмихна неопределено, но Пит взе положението в ръцете си:

— Ти ми каза, че се чувстваш виновна. Защо?

Решена да не обръща внимание на Ник, тя се взираше в изящните рози, изрисувани върху ориенталската ваза.

— Искане ми се да избягам някъде и да се скрия, докато го хванете — отговори Лорен. — Срамувам се, задето се чувствам така.

— Няма от какво да се срамуваш и желанието ти да избягаш е съвсем естествено — обясни ѝ Пит. — Сигурен съм, че и аз бих се чувствал по същия начин.

— Не, не е вярно — настоя Лорен. — Моята реакция е на страхливка и егоистка.

Изведнъж, обзета от безпокойство, тя стана и отиде до предния прозорец. Повдигна дантелената завеса и погледна навън точно когато монсеньор се настаняваше в черния седан.

— Ти си прекалено строга към себе си — рече Пит. — Да се страхуваш не е недостатък, Лорен. Това е защитен механизъм.

— Сега той е някъде там навън... И търси друга жена, нали?

Никой от двамата не продума.

— Махни се от прозореца — нареди ѝ Ник.

Преди да отстъпи назад, тя разтвори пръстите си, които бяха здраво вкопчени в завесата.

— Тревожи ли те фактът, че той сега може да наблюдава къщата на свещеника? — Лорен пристъпи към Ник. — Ти ми каза, че според теб той е свършил онова, за което е дошъл тук, и сега е на път за дома си.

— Не — поправи я Ник. — Казах ти, че вероятно си е заминал. Няма да поемаме никакви рискове.

— Затова ли днес монсеньор има охрана? Да, разбира се, че е така.

— Докато ти и Том сте тук, един агент ще го следи внимателно — добави Пит.

— Излагаме го на риск с присъствието си?

— Това е просто предпазна мярка — натъртено изрече той.

— Този човек... Той скоро ще убие друга жена, нали?

— Докато не докажем обратното — рече Пит, внимателно подбирайки думите си. — Трябва да приемем, че той е казал истината на Том. Следователно отговорът е: да, той скоро ще хване друга жена.

— Ще я измъчва и ще я убие. — Стаята сякаш всеки момент щеше да се срине върху главата ѝ и тя пое дълбоко дъх, опитвайки се да се овладее. — А още една жена просто няма да му е достатъчна, нали така? Ще продължава да убива отново и отново.

— Ела да седнеш, Лорен — помоли я Пит.

Тя изпълни желанието му и се настани на един стол с лице към него. Стисна ръце в скута си и заяви решително:

— Аз имам план.

— Готова си да се хвърлиш от онзи планински връх ли? — попита иронично Пит.

— Нещо такова — съгласи се Лорен. — Все още ми се иска да избягам — добави тя. — Но няма да го направя. — С крайчеца на очите си забеляза как Ник се напрегна. — Аз искам да го заловя.

— Остави тази работа на професионалистите — прекъсна я Пит.

— Но аз мога да ви помогна — настоя Лорен. — И трябва да го направя. По много причини. На първо място заради всички онези жени навън, които нямат ни най-малка представа, че това чудовище търси следващата си жертва.

Пит се намръщи, предсещайки какво ще последва. Тя разбра, че се е досетил за намеренията ѝ, и побърза да му обясни, преди да е прекратил разговора.

— Мога да бъда много упорита и решителна, щом веднъж взема решение. През целия ми живот други хора са се опитвали да контролират действията ми. След като майка ми почина, адвокатите, отговарящи за попечителството, вземаха всички решения вместо мен. Това имаше смисъл, когато бях малка, но щом пораснах, започнах да ненавиждам диктаторските им методи. Те със сигурност не се интересуваха от това как се чувствам, а аз исках поне да имам някакъв принос при вземането на решения. Обаче не ми беше позволено. Те решаваха в кои училища да уча, къде да живея и колко да изхарча.

Тя млъкна за миг и въздъхна развълнувано, преди да продължи:

— Отне ми много време, докато успея да се измъкна от техния контрол, но най-накрая го постигнах и намерих едно място, където се чувствам като у дома си... А сега това чудовище се опитва да ми отнеме всичко. Не мога да му позволя да го направи.

— А какво искаш от мен?

— Да ме използваш! — решително заяви тя. — Заложил капан и ме използвай, за да го пипнеш.

— Да не си се побъркала? — избухна Ник.

Лорен усети по гласа му колко е разгневен, но се постара да го пренебрегне. Не откъсваше поглед от Пит.

— Помогни ми да убедя брат си, че трябва да се върна в Холи Оукс. Това е първата стъпка — каза тя. — Нямах представа колко съм изплашена, но както разбирам, всъщност нямам избор.

— Имаш, дявол го взел! — възрази й Ник.

Тя вдигна очи към него.

— Единственият начин да получа живота си обратно, е да овладея положението.

— Това е изключено — възропта Ник.

— Не, не е — отвърна Лорен, удивена колко спокойно звучи собственият й глас. — Пит, ако аз се върна обратно у дома, след като той е казал на брат ми да ме скрие, няма ли да го приеме като предизвикателство?

— Да, сигурен съм, че така ще стане — съгласи се той. — За него това е игра. Иначе защо изобщо би споменал за Ник? Той знае, че агентът работи за ФБР и иска да докаже, че е много по-интелигентен от нас.

— Тогава, ако аз се върна в Холи Оукс, той ще си помисли, че играя неговата игра, нали така?

— По дяволите, няма начин да се върнеш там, преди това копеле да умре или да го пратим зад решетките — ядоса се Ник.

— Ще бъдеш ли така любезен първо да ме оставиш да довърша, а след това да спориш?

Ник имаше вид на човек, който иска да я сграбчи, да я замъкне в коридора и да я разтърси, за да може да се опомни. Точно такава съпротива беше очаквала.

— Ти можеш да проникнеш в мислите му, Пит. Да го накараш да тръгне след мен. А ако аз го ядосам достатъчно, той ще остави на мира другите жени. Поне така се надявам. И ти, Ник, можеш да му заложиш капан. Нали цял живот си се занимавал с това? А Холи Оукс е малко градче. Има само една магистрала, която минава през него. Не смятам, че ще е много трудно да блокирате града, ако се наложи.

— Лорен, проумяваш ли с какво се заемаш? — внимателно я погледна Пит.

— Да, знам какво би могло да се случи и ви уверявам, че няма да се излагам на никакъв риск. Обещавам, че ще правя каквото ми кажете. Просто ми позволете да ви помогна да го хванете, преди да е извършил ново убийство.

— Като използваме теб за примамка!

— Да — тихо отвърна тя, сетне повтори по-решително: — Да!

— Ти си се побъркала! Съзнаваш ли какво искаш? — троснато попита Ник.

— Планът е разумен — възрази тя.

— Кой план? — настоятелно попита той. — Ти нямаш никакъв план.

— Николас, успокой се.

— Пит, съзнаваш ли какво обсъждаме? Да поставим малката сестричка на моя най-добър приятел в една абсурдна ситуация...

— Може би ще трябва да престанеш да мислиш за мен като за сестрата на Томи — прекъсна го Лорен. — И да започнеш да мислиш като агент. Това е златна възможност.

— И да те използвам като примамка. — Ник повтаряше думите на Пит, но за разлика от своя началник, не можеше да говори спокойно.

— Ще говориш ли малко по-тихо? Не искам Томи да научи за всичко това, преди да сме взели решение.

Ник я изгледа свирепо и нервно закрачи из стаята. Сега Лорен разчиташе на Пит да стане неин съюзник; колкото и зле Ник да бе възприел плана ѝ, тя знаеше, че реакцията на брат ѝ ще бъде още по-лоша.

— Пит, не искам да прекарам остатъка от живота си, като се крия — сговорчиво започна Лорен. — И двамата знаем, че нямаше да сте тук, ако не бяха Ник и Томи. Имате толкова много работа, че не е възможно просто да зарежете всичко и да притичвате тук всеки път, когато чуете за заплаха. Не съм ли права?

— За нещастие напоследък нямаме достатъчно хора — призна Пит.

— Времето ви е ценно и затова си помислих, че бихме могли да пришпорим „графика“ на този изверг.

Тя бе готова да се закълне, че зърна пламъчета на размисъл в очите на доктора.

— Какво предлагаш?

— Хайде да го побъркаме!

Ник се втренчи удивено в лицето ѝ:

— Той вече е побъркан. И ти си побъркана, ако смяташ, че с Томи ще ти позволим да застанеш в центъра на неговото игрище. По дяволите, Лорен, не! Това няма да стане.

Тя отново се обърна към Пит:

— Кое би могло да свърши работа? Кое би могло да го блъсне от ръба на пропастта? Как бихме могли да го ядосаме така, че да стане невнимателен?

— След като прослушах магнетофонния запис, мога да потвърдя, че този психопат има доста голямо его. За него е важно светът да го смята за интелигентен. Ако чуе и най-слабата критика, направо ще се вбеси. Ако ти започнеш открито да говориш за него из града, ако разкажеш на всички какъв глупак е, тогава съм сигурен, че той ще ускори нещата. Ще иска по-бързо да те спипа, само за да ти затвори устата. Присмивай му се и ще го насъскаш.

— Какво друго бих могла да сторя?

— Накарай го да ревнува — каза Пит. — Ако той си мисли, че имаш романтична и интимна връзка с друг мъж, ще приеме това за

измяна.

Тя кимна решително:

— Бих могла да го накарам да ревнува. Знам, че мога. Спомняш ли си какво казва той на записа? Милисът му изменила, като флиртувала с други мъже и затова трябвало да я накаже. Аз бих могла да флиртувам с всички мъже в града.

Ник я погледна ужасено, но Пит поклати глава:

— Смятам, че ще има по-голяма полза, ако мъжът е само един и преследвачът ти повярва, че си влюбена.

Тя го изчака да продължи. Пит започна да барабани с пръсти по масата, обмисляйки възможностите.

— Той спомена за Ник. И отправи предизвикателство към Томи да замеси ФБР. Явно е, че иска да си играе с нас. — Пит потърка слепоочието си. — Нека да играем по свирката му, докато видим къде ще ни отведе.

— Какво означава това?

— Да го накараме да смята, че той дирижира положението — обясни Пит. — Чудя се как ли ще се почувства, ако си мисли, че неговата изповед ви е събрала двамата с Ник и между вас е пламнала романтична искра. Планът му ще се обърне срещу самия него и той със сигурност ще се почувства като глупак. Това е интересна идея. — Той кимна и добави: — С Ник трябва да се държите като влюбена двойка. Това ще го накара да изгуби равновесие — заключи Пит. После додаде замислено: — В случай че той е такъв, за какъвто се представя.

— Ник... — подхвана тя.

— Няма начин той да се хване на тази въдица — възрази Ник. — Как тъй мигновено се влюбваме? Казвам ти, Пит, този план е нелогичен.

— На нас не ни пука дали той ще повярва или не — търпеливо обясни Пит. — Целта е да му се надсмеем. Ако с Лорен се държите като влюбени, той ще повярва, че му се присмивате. Това ни най-малко няма да му хареса. Гарантирам ви.

— Не. Това е прекалено рисковано — отново се възпротиви Ник.

— Не се държиш разумно! — възрази Лорен.

— Аз ли не се държа разумно? Ти нямаш идея на какво са способни тези психопати.

— Но ти знаеш какво могат да направят — отбеляза спокойно тя.
— И си в състояние да осигуриш моята безопасност.

Ник я погледна строго:

— Вземаш решение, без да имаш достатъчно информация, защото не знаеш пред какво си изправена. Планът ти е неосъществим.

Пит помълча замислено, после се намеси:

— Преди да започна работа във ФБР, хора като Хайнс бяха наричани психопати. В днешно време Хайнс ще бъде наречен убиец с интелект, което е обратното на дезорганизиран. Той педантично планираше и подготвяше убийствата си и беше високоинтелигентен. Винаги си набелязваше някоя непозната жена, дебнеше я в продължение на месеци, докато се запознаеше добре с навичките ѝ. Но не би контактувал с нея, нито би я предупредил, както направи този изверг. И когато накрая беше готов, Хайнс примамваше жената на някое изолирано място, където никой не би чул писъците ѝ. Хайнс с удоволствие удължаваше агонията ѝ колкото е възможно... Това увеличаваше собственото му удоволствие. След като я убиеше, винаги скриваше трупа. Ето една важна разлика между „организирания“ и „спонтанния“ убиец — обясни той. — Аматьорите оставят трупа на видно място, а много често и оръжието, което са използвали.

Хайнс наистина си запазваше сувенири от убийствата. Повечето от тези типове го правят, за да могат отново да изживеят фантазиите си, но също така и за да има нещо, което да им напомня, че са надхитрили всички, особено властите. Ако неговата жена не се беше свързала с нас, Клей Хайнс можеше да продължи да убива в продължение на години. Наистина беше умен.

Заложиха му капан, за да го примамят. Жена му бе открила „сувенирите“ в един стар куфар и искаше да ни помогне. Съвсем основателно тя ужасно се страхуваше от съпруга си, но бе решена да го прати зад решетките. Клей пътуваше през седмицата. Той беше представител на фармацевтична компания, но в петък следобед винаги се прибираше у дома. Агентите смятаха, че имат време, затова позволиха на мисис Хайнс да приготви багажа си, преди да я отведат на сигурно място. До нея винаги имаше един агент, а двама други бяха поставени пред входа.

Ала Клей изненада всички, като се прибра рано у дома. По време на разпита той ни каза, че е влязъл през сутерена и от пръв поглед е

разбрал, че някой е пипал „трофеите“ му. Промъкнал се във всекидневната зад гърба на агента и го убил, а след това стоварил гнева си срещу своята жена. Като видели, че агентът в къщата не отговаря на телефона, другите се втурнали вътре, но вече било твърде късно. Клей доста бил поработил върху съпругата си.

— Заклал я с нож — каза Ник. — Умряла е в агония.

Лорен притвори очи. Не искаше да чува повече подробности.

— Вие ли работихте по този случай?

— Ник беше новобранец по онова време — отговори й Пит. — Беше завършил обучението си в моя отдел, но тогава работеше също в един екип, занимаващ се с разкриване на серийни престъпления. Ръководеше го много способен човек, наречен Уолкот. Той завел Ник със себе си на местопрестъплението.

Лорен зърна скръбния поглед на Ник и усети как сърцето й мъчително се свива.

— Видях какво е направил тоя психопат с жена си и с агента — мрачно отрони Ник. — През цялото време, докато той е убивал мъжа вътре и е клал жена си, отвън пред вратата са го чакали нашите агенти. Не се ли питаш какви ли мисли са преминавали през главата й, след като е знаела, че помощта е толкова близо? Аз все още си мисля за това — призна си той. — На Уолкот цялата тази работа му дойде твърде много. На другия ден си подаде оставката.

— Хайнс избяга, но през следващата седмица беше арестуван — рече Пит.

— Арестуването му обаче закъсня с една седмица и един ден и така никой не можа да помогне на жена му — обясни Ник. — Случайността може да обърка и най-добре замислените планове...

— Разбирам какви рискове има — съгласи се Лорен. — Извергът, който ме дебне, също е от интелгентните убийци, нали така?

— Да.

— Но ако той е толкова умен и така добре организиран, тогава ще може да продължи да убива години наред.

— Някои от тях го правят.

— Тогава как е възможно някой от вас да смята, че имаме избор? Жената, която той преследва сега... Тя е нечия дъщеря или майка, или сестра. Трябва да направим това, което ви предлагам.

— По дяволите! — не издържа Ник. — Мислила ли си как ще реагира Томи? Какво ще каже той, когато споделиш недообмисления си план?

— Всъщност, аз си мислех, че ти може да му кажеш за това. Би могъл да му го обясниш по-добре от мен.

— Не, няма да го направя.

Пит внимателно наблюдаваше Ник.

— Интересно... — тихо отбеляза той.

Ник погрешно изтълкува забележката му и избухна:

— Не е възможно да смяташ, че нейната идея има стойност! Това е налудничаво.

— Не, аз мисля, че твоята реакция е интересна. Вече ти казах какво смятам за участието ти в тази работа, Ник. Ти си прекалено обвързан.

— Да, аз съм в отпуск. Мога да правя каквото си искам.

Пит се усмихна загадъчно, а след това се опита да накара своя агент да мисли логично.

— Лорен е права за едно нещо. Ти трябва да започнеш да мислиш като агент. Отдава ни се златна възможност да заловим този психопат.

Лорен изведнъж разбра, че вече има съюзник.

— Ще говориш ли с брат ми?

— Първо ще трябва да си осигуриш съдействието на Ник.

— Това няма да стане — възнегодува агентът.

Телефонът извънтя и Лорен потръпна. Сетне се втурна да вдигне слушалката.

— Остави го да звънне три пъти, преди да вдигнеш слушалката — предупреди я Пит.

Тя не разбра защо трябва да изчака, но кимна и продължи към коридора. Срещу стълбището имаше малка ниша. Една старинна масичка от началото на XVIII век едва се побираше вътре. Черен телефон бе поставен върху два телефонни указателя, а до него имаше бележник и писалка.

Ник пристъпи в коридора, щом Лорен вдигна слушалката.

— „Нашата Майка на милосърдието“ — каза тя и посегна към писалката. — С какво мога да ви помогна?

Чу се кискане, а след това момчешки глас попита:

— Хладилникът ви работи ли?

Тя знаеше тази шега и реши да влезе в тон:

— Естествено.

Последва нов изблик на смях, а след това друг глас извика:

— Тогава е най-добре да му плащате заплата.

Лорен ядосано затвори телефона. Ник я наблюдаваше от вратата.

— Някакви хлапета си правят шеги — обясни тя.

Телефонът отново звънна. Докато изчакваше третия сигнал, тя каза на Ник:

— Предполагам, че не трябваше да насърчавам хлапето. Този път ще бъде по-строга.

— „Нашата Майка на милосърдието“. С какво мога да ви помогна?

— Лорен. — Някой произнесе името ѝ с тиха въздишка.

— Да? — плахо изрече тя.

Гласът от другата страна на линията започна да пее някакъв изопачен вариант на „Бъфало Гъл“.

„Зеленооко момиче, няма ли да излезеш да си поиграеш, излез да си поиграеш, излез да си поиграеш. Зеленооко момиче, няма ли да излезеш да си поиграеш...“ Харесва ли ти моята песен, Лорен?

— Кой се обажда? — нервно попита тя и рязко се обърна към Ник.

— Разбивачът на сърца — насмешливо изрече гласът. — Опасявам се, че ще трябва да разбия твоето хубаво малко сърчице. Страх ли те е?

— Не, не ме е страх! — Тя едва овладя гласа си.

Но потрепери, когато чу смеха му. Той спря да се киска така внезапно, както бе започнал и след това прошепна:

— Искаш ли да чуеш една друга песен?

Тя не отговори. Ник се втурна към нея. Лорен дочу някакви звуци, идващи откъм горния етаж и с ъгълчето на окото си зърна Пит да я наблюдава тревожно от трапезарията. Беше като парализирана от тайнствения глас. Така силно стискаше слушалката, че Ник едва я изтръгна от ръката ѝ, за да слуша заедно с нея.

Тогава Лорен се досети, че някой записва телефонния разговор и затова Пит ѝ беше казал да изчака три позвънявания. А може би проследяваха откъде се обажда непознатият. Помисли си, че трябва да

накара онзи да говори колкото е възможно повече. Но, о, Боже само от звука на гласа му ѝ се повдигаше.

— И тази песен ли ще бъде толкова глупава, колкото другата, дете току-що изпя? — попита Лорен.

— О, не, не, тази със сигурност ще ти хареса. Тя е толкова чиста и... автентична. Слушай внимателно сега.

Тя чу изщракване, а след това проехтяха смразяващи кръвта женски писъци. Това бяха най-ужасните звуци, които някога бе чувала. Ако Ник не я подкрепяше, Лорен щеше да се свлече на пода. Мъчителните писъци пронизаха ухото ѝ. Бяха нечовешки и като че ли продължиха до безкрайност. След това тя чу друго прищракване и писъците престанаха.

— Няма ли да ми кажеш да я оставя на мира? Е, вече съм я оставил. В един гроб. Дори сложих отгоре малък камък, за да не забравя къде е, ако ми се прище да я изровя. Понякога го правя, да знаеш. Харесва ми да гледам на какво са заприличали. Лорен, тази беше само една много жалка твоя заместничка. Вече готова ли си да играем?

Гадеше ѝ се. Пред очите ѝ притъмня.

— Да играем на какво? — едва попита тя, като се стараеше с всички сили да създаде впечатление, че напълно е запазила самообладание.

— На криеница. Ти ще се криеш, а аз ще те търся. Така се играе тази игра.

— Няма да играя на никакви игри с теб.

— О, напротив, ще играеш.

— Не — възрази тя със суров глас. — Аз си отивам у дома.

Той изкрещя нещо, но Лорен не успя да разбере дали просто го е ядосала, или го е направила щастлив. Изведнъж тя изтръгна телефонната слушалка от ръката на Ник, събра сили и извика:

— Ела да ме хванеш. Чакам те!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В този живот имаше някои прекалено хубави неща, за да ги подминеш. Като чаша леденостудена лимонада в жарък ден. Или като една дама в беда, която е застанала край пътя и моли за помощ. Само че тази не беше дама и накрая той малко съжаляваше, че е пропилял заради нея толкова много от скъпоценното си време.

Все пак беше направил хубав запис на магнетофона. Може би в края на краищата не беше пропилял съвсем напразно силите си. За бога, неговото послание към тях беше ясно и точно. Разбивачът на сърца държеше на думата си.

Чудеше се колко ли време ще им трябва да я намерят. Дявол ги взел, само дето не беше им оставил писмени указания къде да я търсят. Бедничката Тифани! Той избухна в смях; не можеше да се сдържи. Тази кучка не бе успяла нито веднъж да използва мобифона си, дето му навираше в лицето, за да се фука. Но той го използва. Обади се на своята любима и остана на линията достатъчно дълго, та „мулетата“ — както наричаше агентите — да разберат на чие име е регистриран телефонът.

Беше ѝ устроил подходящо погребение. Остави я в един плитък гроб близо до магистралата. Купищата боклуци около канавката го скриваха от чужди погледи. Накрая „мулетата“ щяха да я намерят и от пръв поглед да разберат, че е била от леките момичета.

Разби сърцето ѝ и после го открадна. За минути се притесни от спонтанната си постъпка, но след това осъзна колко много е внимавал да няма следи от кръв в пикапа. Тези удивителни торбички с вакуум наистина вършеха добра работа, точно както се казваше в рекламите. Не биваше да забравя да изпрати писмо на фирмата, в което да похвали техния малък, хитро направен продукт.

Измет — ето това представляваше тя. Истинска измет. Затова не си остави нищо за спомен. Искаше да я изтрие от паметта си.

Обикновено, когато попаднеш на някоя перспективна жена, дето си заслужаваше усилията, той обмисляше идеята да я задържи при

себе си и да я обучава. Но в случая от пръв поглед се виждаше, че тази е била използвана и той веднага я отписа. Заместничката ѝ трябваше да бъде чиста, невинна и чистоплътна. И да го изпълва с възхищение. Иначе никога нямаше да има трайна връзка.

Беше го правил преди, можеше да го стори отново.

Ненадейно го завладя такъв пристъп на бясна ярост, че той се стресна. Осъзна, че с всички сили се е вкопчил във волана и си наложи да се отпусне. Цялото това време, всичките тези усилия бяха пропилены напразно. Напразно! Той беше създал идеалната партньорка и когато тя умря, скърбеше.

Не му се харесваше черната работа около намирането и обучаването на заместничка, но не можеше да отлага още дълго. Трябваше да започне скоро, което означаваше предълги часове на внимателно и методично планиране. Налагаше се да внимава за всеки детайл, за всяка незначителна подробност. Необходими бяха продължителни проучвания. Трябваше да знае всичко за нея. Всичко! Кой бяха нейните приятели и роднини, кой щеше да тъгува за нея и на кого нямаше да му пука. След това се налагаше да я изолира, да я отдели от другите и когато най-накрая я вземеше, започваше истинската работа. Щеше да я държи заключена. Тогава щеше да започне бавният и мъчителен процес на обучението — ден след ден, безкрайно дълго... Той щеше да бъде жесток и безжалостен, докато тя станеше точно такава, каквато я искаше. Щеше да има страшно много болка, но когато приключеше, тя щеше да го разбере и да му прости. Щом веднъж я пречупеше и успееше да я моделира, тя щеше да стане съвършената партньорка. Защото щеше да го боготвори.

Гневът не го напускаше. Яростта му непрекъснато нарастваше, разяждаше го като червеи. Не можеше да си позволи да изгуби контрол, не и сега. Пое си дълбоко дъх и си наложи да мисли за нещо приятно.

Малката Тифани беше толкова лесна, колкото сама обещаваеше. Нямаше никакво предизвикателство. Дори не се наложи да я уговаря със сладки приказки, за да я вкара в пикапа. Тя просто доприпка до вратата и веднага се намърда вътре, а тясната ѝ поличка се изхлузи над чатала ѝ още щом седна. Беше искала той да види, че не носи бикини. У тази нямаше и следа от благоприличие. Само Бог знаеше какви

заразни болести разнасяше. Наложил му се три пъти да се измие, за да се отърве от вонята ѝ.

Не биваше да забравя да каже на приятелчетата си от интернет, че убиването на курви не е чак толкова удоволствие, както обичаха да се хвалят. Тя не можела да се измъкне с мръсни приказки от онова, което ѝ се случваше. Беше удоволствие да я убие, но убийството не му донесло онова трескаво усещане, за което копнееше напоследък. Разбира се, той знаел защо. Тя не била чистоплътна.

— Зеленооко момиче, няма ли да излезеш да поиграем...

О, как мразел да започва всичко отначало. Толкова много време! Толкова много работа!

— Успокой се, успокой се — прошепнал той. — Правил си го преди, можеш да го направиш отново.

Все още не бил готов да се захване с този проект. Ако бил научил нещо през годините, то била, че първо трябва да довършиш една работа, за да започнеш друга.

Отбивка I-355 за Холи Оукс изникнала пред погледа му. Като примерен шофьор, той включил мигача и намали скоростта.

— Зеленооко момиче, аз идвам за теб, идвам за теб... Той си имал тайно име за това градче Холи Оукс. Наричал го „Недовършената работа“.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Играта започваше.

Екип от агенти на ФБР се събра в Холи Оукс, за да подготви капана. Джулс Уесън, шефът на подразделението, установи командния си пункт в просторна, добре обзаведена и екипирана хижа, собственост на абатството. Тя се намираше съвсем близо до града в южна посока, на самия бряг на Сенчестото езеро. Уесън бе завършил „Принстън“ с магистърска степен по психопатология и според слуховете щеше да замести Моргенщерн, ако вземеше доктората си и Моргенщерн се пенсионираше. Но тези слухове според повечето агенти беше пуснал самият Уесън. Той бе шеф точно според инструкциите, твърд и строг, истинско наказание за подчинените. Беше удивително арогантен, като се имаше предвид, че агентите, които ръководеше, имаха много повече опит от него.

Джо Фарли и Мат Файнбърг, единият действащ агент от Омаха, щата Небраска, а другият специалист по електронно наблюдение от Куантико, бяха изпратени в града преди другите. Трябваше да проучат квартала на Лорен и да гарантират сигурността на къщата. На двамата беше наредено да третираат мястото като сцена на местопрестъпление.

Те знаеха, че ще им е доста трудно да се слоят с обкръжението. В едно малко градче като Холи Оукс всички се познаваха, а двамата агенти не желяеха да бият на очи. Бяха им казали, че в града има и други външни хора, работещи по реставрацията на абатството, тъй че и те се облякоха с работнически дрехи. Фарли носеше бейзболна шапка и черен сак. Файнбърг мъкнеше чантата с инструменти.

Никой не им обърна внимание. Никой, освен Беси Джийн Вандерман.

Докато агент Файнбърг обиколи двуетажната облицована с дъски къща на Лорен, проверявайки за възможни скривалища, агент Фарли с чантата си в ръка се изкачи по предното стълбище. Прекоси верандата и спря пред вратата, за да си сложи чифт ръкавици. Истински експерт по влизане и излизане без следа, той използва един много прост

инструмент, своята карта на „Американ Експрес“, за да отвори вратата. Никога не излизаше от дома си без нея. Това му отне по-малко от пет секунди.

Шериф Лойд Макгавърн се появи пет минути по-късно и се нахвърли върху Фарли. Беси Джийн, съседка на Лорен, която вардеше около дома ѝ като куче, след като Татко бе починал, бе повикала шерифа. Защото веднага бе забелязала дебеловратия мъж с квадратни рамене, дето влезе в къщата.

Фарли по-скоро се страхуваше, че шерифът ще разбути „сцената на местопрестъплението“, отколкото от това, че навираше пистолет под носа му. Агентът забеляза, че дори предпазителят не бе свален

Като се почесваше по олисяващата си глава и продължаваше да размахва оръжието, Лойд извика:

— Горе ръцете, момче. Аз съм законът в Холи Оукс и с най-добре да изпълняваш каквото ти кажа.

Файнбърг безшумно влезе в къщата през входната врата. Той застана зад шерифа и го смушка в гърба, за да привлече вниманието му. Но онзи по погрешка реши, че той държи пистолет. Хвърли оръжието си и вдигна ръце.

— Няма да оказвам съпротива — запелтечи той и в гласа му вече нямаше и следа от перчене и враждебност. — Вземете каквото искате, момчета, но ме оставете на мира, по дяволите.

Вбесеният Файнбърг размахна празните си ръце под носа на шерифа. Лойд разбра, че той не е въоръжен и тронаво запълзя по пода, за да вземе пистолета си.

— Добре сега — подхвана той, доволен, че отново държи положението в ръцете си. — Какво правите тук, момчета? Пълни тъпаци сте, ако си мислите, че ще откраднете нещо ценно. Огледайте се наоколо и ще видите, че Лорен няма вещи, дето си струва да вземете. Знам със сигурност, че не притежава видео, а пък телевизорът ѝ е най-малко отпреди десет години. Не може да е повече от четирийсет долара и не си струва заради него да влизате в затвора. Доколкото аз знам, тя е бедна като църковна мишка. Няма много пари в банката, щото трябваше да изтегли кредит да купи магазина си.

— Откъде знаеш отпреди колко години е телевизорът ѝ? — любопитно попита Фарли.

— Хари ми каза. Тоест името му е Хари Еванс — обясни шерифът. — Той ми е втори братовчед. Преди известно време се опита да продаде на Лорен един новеничък телевизор. Нали се сещате — от онези, дето една картина излиза от друга? Тя не го искаше и вместо това го помоли да ѝ инсталира един стар апарат, купен от гаражна разпродажба. Хвърлила си е парите на вятъра, ако питате мен.

— А имаш и роднина, дето работи в банката, нали? — попита го Файнбърг. — От него ли научи за кредита?

— Нещо такава — заувърта Лойд. — Но трябва да ви напомня, момчета, че тук аз съм въоръжен и ще трябва вие да отговаряте на въпросите ми. Опитвайте се да окрадете Лорен ли?

— Не — отвърна Файнбърг.

— Тогава какво правите в къщата ѝ? Да не би да сте нейни роднини от чужбина? От Франция ли сте?

— Фарли беше роден и израснал в „Бронкс“ и никога не успя да се отърве от своя силно изразен акцент на момче от улицата. Говореше като бандит от лош гангстерски филм.

— Така е, прав си — рече той, без да се усмихне. — Ние сме от Франция.

Шерифът обичаше комплиментите. Изду гърди като пуяк, след като разбраха колко е досетлив. Кимна, прибра пистолета си и каза:

— Така си и помислих. Вие, момчета, говорите странно, затова предположих, че трябва да сте чужденци.

— Всъщност, шерифе и двамата сме от Изтока и затова говорим с акцент. Пошегувахме се, че сме французи. Ние сме приятели на брата на Лорен — обясни му той. — Имаме да свършим малко работа в абатството, а отец Том ни помоли да прескочим до тук и да поправим мивката.

— Запушена е — излъга Фарли.

Шерифът забеляза черната чанта, оставена близо до вратата.

— Момчета, да не би да възнамерявате да прекарате нощта тук?

— Може би — отговори Фарли. — Зависи колко време ще ни отнеме отпушването на мивката.

— Къщата не е нейна собственост. Просто я е взела под наем. Къде е Лорен?

— Скоро ще дойде.

— И вие, момчета, смятате да спите в тази къща заедно с нея, а пък не сте й роднини?

Файнбърг вече започваше да губи търпение.

— Престани да ме наричаш момче. Аз съм на трийсет и две години.

— На трийсет и две, а? Тогава ми отговори на един въпрос. За какво му е на възрастен мъж да носи скоби на зъбите? Никога не съм чувал за подобно нещо.

Скобите представляваха последната стъпка от реконструкцията на счупената челюст на Файнбърг. Преди четири години проведеха една внезапна акция, която се оказа неуспешна. Но агентът нямаше намерение да съобщава тази информация на човек, когото вече бе оценил като пълен малоумник. Освен това никой не биваше да знае истината, че те са *агенти* от ФБР.

— Ние на Изток правим нещата по друг начин.

— Предполагам, че е така — съгласи се шерифът. — Но все пак не бива да отседате тук.

— Защо? Ти да не би да се притесняваш за репутацията на Лорен? — попита го Файнбърг.

— Не. Всички знаят, че Лорен е добро момиче — отговори пазителят на закона, като намести обемистите си задни части върху страничната облегалка на дивана.

— Тогава къде ти е проблемът? — попита Фарли. — Защо се притесняваш, че ще спим тук?

— О, това хич нямаше да ме притеснява, ама то може да притесни един друг мъж, с когото вие, момчета, няма да искате да си имате работа. Предупреждавам ви. Най-добре е да си намерите някоя друга квартира, защото на него няма да му хареса, като чуе, че двама мъже са отседнали при Лорен, дори да е само за два-три дни. Не, въобще няма да му хареса да го чуе.

— За кого говориш?

Фарли затръшна вратата. Нямаше да пуснат шерифа да излезе оттук, докато не отговореше на въпроса.

— Няма значение кой е. Обаче ще се наложи да му кажа за вас. Защо вие, момчета, не се върнете горе в абатството? Там имат стаи, където ще можете да преспите безплатно, ако им кажете, че сте дошли за молитва.

— Аз искам да знам кой ще се разстрои, като разбере, че сме отседнали при Лорен — настоя Фарли. — И също, защо смяташ, че трябва да му кажеш.

— Щото, ако той разбере, че съм знаел и не съм му казал...

— Какво ще се случи? — полюбопитства Фарли.

— Той може да стане наистина много лош — призна шерифът. — И аз не искам да го ядосвам.

— Кого не искаш да ядосваш, шерифе?

Лойд извади мръсна носна кърпа от задния си джоб и попи потта от челото си.

— Много е задушно. Лорен си има климатична инсталация на прозореца и мисля, че няма да има нищо против, ако я включите. Когато се прибере, поне ще ѝ бъде хладно. Тя пристига днес, нали?

— Не сме сигурни — каза Файнбърг.

Фарли нямаше намерение да се предава:

— Ние все още сме любопитни да чуем това име, шерифе.

— Няма да ви го кажа, аз мога да бъда голям инат, когато поискам. А в момента съм в настроение да се инатя. На ваше място не бих се вълнувал толкова, защото много скоро ще се срещнете с моя приятел. Той ще пристигне светкавично, щом разбере, че сте тук. Гарантирам ви го. Има много власт по тези места, тъй че ако си знаете интереса, ще се държите учтиво. Аз лично не бих си позволил да го ядосам, това е сигурно. Законът може да действа дотолкова.

— Което означава, че ние сами ще се оправяме, така ли? — попита Фарли.

Шерифът сведе поглед.

— Нещо такова. — А след това присви рамене и добави: — Просто така стоят нещата тука. Прогресът си има цена.

— Какво означава това? — попита Фарли.

— Няма значение.

— Можеш да кажеш на твоя приятел, че няма защо да се страхува от нас — намеси се Файнбърг. — Не проявяваме чисто мъжки интерес към Лорен.

Фарли се досети накъде бие Файнбърг и веднага кимна утвърдително:

— Така си е.

— Е, вижте какво, радвам се да го чуя, защото моят приятел възнамерява да се ожени за Лорен. И то много скоро. А той винаги получава каквото поиска. Хич не се съмнявайте в това.

— Той говори за женитба, а? — зачуди се Файнбърг.

— Това не са просто приказки. Само въпрос на време е тя да разбере, че така ще бъде.

— Твоят приятел да не си мисли, че притежава Лорен? — учуди се Фарли.

— Той наистина я притежава.

Файнбърг прихна.

— Проклятие, кое ти се вижда чак толкова забавно! — ужаси се шерифът.

— Очаква го истинско разочарование — обясни Файнбърг.

— Как така?

— Когато той разбере... — Фарли нарочно млъкна многозначително.

— Когато разбере какво?

— Че Лорен се е запознала с някого, когато беше в Канзас Сити.

— Това бе любов от пръв поглед — намеси се Файнбърг.

— Не е съвсем вярно — каза Фарли. — Тя познава Ник от малка.

— Не, тя е знаела за него, но двамата никога не са се срещали, до миналата седмица.

— За кого говориш? — стреснато ококори очи шерифът.

— За Ник.

— Кой е този Ник? — настоятелно попита пазителят на закона.

— Николас Бюканън.

— Мъжът, в когото Лорен е влюбена — обясни Фарли.

— Странното е, че тоя тип Ник е най-добрият приятел на отец Том. Предполагам, че това е било предопределено от съдбата — изрече с напълно сериозен тон Файнбърг.

— И този Ник живее в Канзас Сити? — възкликна шерифът. После се самоуспокои: — Връзките от разстояние нямат бъдеще.

— О, той не живее в Канзас Сити, а на Източното крайбрежие.

— Тогава не смятам, че Бренър има за какво да се притеснява. Както вече казах, връзките от разстояние рядко имат бъдеще.

Шерифът току-що неволно им беше казал името на приятеля си, но Файнбърг и Фарли се направиха, че не са забелязали.

— Ник трябва да е предвидил и това — рече Файнбърг.

— Ето защо той се мести тук, в Холи Оукс, за да е с Лорен — добави Фарли.

Веждите на шерифа се присвиха ужасено:

— Той идва тук? С нея ли?

— Точно така — рече Фарли. — Предполагам, че не иска да я загуби.

— Да, това беше любов от пръв поглед — напомни му Файнбърг.

— И къде ще отседне тоя приятел?

— Тук, при Лорен, докато се оженят. Не съм сигурен къде ще живеят след това — обясни му Фарли.

— Ти откъде разбра, че ще се женят?

— Лорен ни каза — отговори му Файнбърг.

— Хората ще има да приказват.

— Сигурно.

— Сега трябва да тръгвам.

Шерифът набързо пъкна носната си кърпа в джоба и се отправи към вратата.

Въпреки масивната си фигура, човекът на закона можеше да се движи много бързо, когато поискаше. Фарли и Файнбърг застанаха на прозореца и наблюдаваха как той притича до колата си.

— Той дори не ни попита за имената, нито поиска документите ни — промърмори Фарли.

— Бърза да отиде някъде, да се срещне с някого — отсъди Файнбърг.

— И да каже нещо на един приятел на име Бренър — заключи Фарли. След което извади мобилния си телефон и набра един номер.

Отговориха му при първото позвъняване.

— Хванахте ли го? — попита Фарли. Послуша около една минута, а после каза: — Да, сър. — И затвори.

Файнбърг приклепна до черната чанта.

— Хайде да започваме — каза той и подаде на другия агент чифт ръкавици. — Тази работа ще ни отнеме цялата нощ.

Фарли беше вечният оптимист.

— Може пък да извадим късмет.

Един час по-късно те наистина извадиха късмет. Откриха видеокamera, пъкната високо горе в един ъгъл на шкафа за бельо извън

спалнята на Лорен. Обективът на камерата бе притиснат към една дупка в стената и бе насочен към леглото ѝ. Той я беше наблюдавал как спи.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ник не говореше с Лорен. Тя предположи, че все още е бесен, задето настоя да се върне в Холи Оукс. И то след като беше подразнила онзи психопат и го бе предизвикала да я залови.

Томи бе чул цялата шумотевица и пристигна тичешком, а Ноа го следваше плътно по петите. Щом Ник каза на брат ѝ какво е планирала, Томи също се включи в надвикването. Но тя остана твърда и дори им се противопостави. Пит и Ноа ѝ се притекоха на помощ и застанаха от двете ѝ страни като охрана. Те защитиха нейния план и след като води битка цял час, Томи най-накрая се предаде. Телефонното обаждане го убеди, че онзи не възнамерява да се откаже от Лорен и ако ФБР не поставеше капан и не хванеше този изверг, тя цял живот трябваше да бяга или да се крие.

А докато непознатият си играеше на котка и мишка с нея, той несъмнено щеше да лови и друга плячка.

Нямаха никакъв избор.

За нещастие Ник съвсем не виждаше нещата по този начин и засега тя не успяваше да си обясни неговия гняв. Пит отново бе предложил Ник да се отдръпне, повтаряйки предишния си аргумент, че той е прекалено вътре в нещата и не можеше да бъде обективен. Ник отказа да ги послуша. Но когато Моргенщерн заплаши да му отнеме правото на избор и да го отстрани от работата по случая, агентът зърна уплашеното изражение на Томи и също се предаде.

Пит се обади на Франк О'Лиъри, за да задвижи нещата.

И ето че най-накрая тя си отиваше у дома, седнала до Ник в самолет на „Еър Експрес“, пътуващ от Канзас Сити за Де Мойн. Останалият път щяха да изминат с автомобил, който щеше да ги чака на летището. Нейната кола влизаше за ремонт в сервиза в Канзас Сити и щом монтьорите приключеха работата си, Томи и Ноа щяха да я докарат обратно в Холи Оукс.

Лорен не искаше да мисли какво ще се случи, щом веднъж стигнеше там. Нервно прелистваше страниците на списание „Таим“,

дори се опита да прочете една статия за инфлацията, но не можа да се съсредоточи.

Колко ли дълго Ник щеше да я тормози с мълчанието си? Бе престанал да говори с нея от момента, в който влязоха в аерогарата.

— Държиш се като дете! — укори го Лорен.

Той не отвърна нищо. Тя се обърна да го погледне и забеляза, че лицето му е станало сиво.

— Болен ли си?

Той поклати глава мълчаливо. Тя забеляза как се е вкопчил в страничната облегалка.

— Ник, какво има?

— Нищо.

— Тогава защо не искаш да говориш с мен?

— Ще бъбрим по-късно, след като самолетът се приземи.

Освен...

— Освен какво?

— Освен ако не катастрофира и не умрем в едно огнено кълбо.

— Ти се шегуваш.

— Не, не се шегувам.

Тя не можа да повярва — мачото се страхуваше да лети със самолет! Изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да повърне. Страхът му беше съвсем реален и колкото и смешно да ѝ се виждаше това, тя прояви съчувствие.

— Ти много, много не обичаш да летиш със самолет, нали?

— Не — отговори той лаконично и се обърна, за да впери отново поглед в люка.

— Искаш ли да държиш ръката ми?

— Това не е смешно, Лорен.

Тя вплете пръстите си в неговите.

— Не те дразнех. Страшно много хора не обичат да летят.

— Истина ли е?

Стискаше я толкова здраво, че тя можеше да усети грубата кожа на ръката му. Имаше ръце на работник, но днес бе облечен като шеф на Уолстрийт. Ето още едно противоречие, помисли си тя, още една страна на неговата личност, която ѝ се виждаше объркваща и очарователна. Томи и Ник изглеждаха толкова различни. Несъмнено бяха избрали противоположни пътища в живота. Брат ѝ се беше

посветил на църквата. Той винаги търсеше доброто у хората и целта му бе да спасява души.

А Ник като че ли беше посветил живота си на борбата с демони. Работата му бе потискаща. Лорен не беше сигурна дали наградата за нея си струва цената, която плащаше. Той ѝ се виждаше толкова циничен. Очакваше от хората да са лоши и засега те не бяха го разочаровали.

Изненада се от инстинктивното си желание да го утеши. Наведе се към него и прошепна:

— Почти пристигнахме.

— Не сме пристигнали, докато не се приземим. Ако изобщо това се случи.

— Приземяването не е опасно... — продължи да му говори с майчински тон тя.

— Стига пилотът да знае какво прави, дявол го взел! — издума нервно агентът.

— Сигурна съм, че знае. Пилотите са обучени да приземяват самолети.

— Може би.

— Остават ни само още няколко минути. Вече почти кацнахме.

Той стисна още по-здраво ръката ѝ.

— Откъде знаеш?

— Капитанът току-що каза на стюардесите да седнат.

— Чу ли спускането на колесника? Аз със сигурност не съм, мамка му!

— Чух го.

— Сигурна ли си?

Той си пое дъх и си наложи да се отпусне.

— Знаеш ли, че точно в такъв момент стават инцидентите?

Пилотите погрешно преценяват дължината на пистата.

— Да не би някъде да си прочел това?

— Не, сам го открих. Просто нещата се объркват... Човешка грешка, помисли си. Опитват се да приземят повече от сто и петдесет тона метал върху две гумени колелца. Всяко приземяване е истинско чудо!

Тя се постара да запази сериозното си изражение, едва сдържайки усмивката си.

— Разбирам. Значи вярваш, че ако човек е бил създаден да лети, е щял да се роди с крила.

— Нещо такова...

— Ник?

— Какво? — гласът му прозвуча враждебно.

— В професията ти... Не ти ли се случва да стрелят по теб... Не си ли попадал в критични ситуации, когато работата е на живот и смърт? Та ти си агент на ФБР, за бога! А се страхуваш от едно малко пътуване със самолет.

— Ирония на съдбата, нали?

Тя се престори, че не долавя саркастичните нотки в гласа му.

— Мисля, че трябва да говориш с някого за това. Пит би могъл да ти помогне, той е психолог. Със сигурност ще превъзмогнеш тази... тревога.

Не му се искаше да ѝ признае, че фобията му се вижда толкова забавна на Пит, колкото и на нея.

— Може би — рече мрачно Ник и присви рамене.

Тъй като я гледаше, той не усети кога колелата докоснаха земята. Кацането беше гладко и безпроблемно и когато самолетът рулира до бариерата, Ник вече бе възвърнал нормалния цвят на лицето си.

— Не ти ли се иска да паднеш на колене и да целунеш земята? — попита го Лорен.

— Аз съм твърде суров човек, за да си правя шеги с нечии фобии! — възнегодува Ник.

— Не се шегувах.

— Шегуваше се и още как! — тросна се той и излезе на пътеката между седалките. Отвори горното отделение и измъкна чантите им. — В теб наистина има нещо жестоко.

Ник ѝ направи място, за да мине тя пред него.

— Така ли?

— Да. Но това ми харесва.

Лорен се засмя.

Стана доста самонадеян, щом стъпи на земята.

— Винаги съм самонадеян — изперчи се той, побутвайки я към изхода.

Аерогарата беше претъпкана. Докато си проправяха път към зоната за получаване на багаж, Ник забеляза колко много мъже

харесват Лорен. Един дори не се опита да прикрие това. Той първо се стъписа, а след това свърна и тръгна след тях. Ник реагира, като прегърна Лорен през раменете и я привлече към себе си.

— Какво правиш?

— Внимавам да не те изгубя — отговори той.

Погледна враждебно онзи зяпач и се усмихна, когато той забърза в обратна посока.

— Носиш прекалено къси поли.

— Не е вярно.

— Тогава носиш прекалено дълги крака.

— Какво ти става?

— Нищо. Продължавай напред.

Докато се провираха през тълпата, той внимателно оглеждаше лицата на околните. Когато стигнаха до ескалатора, трябваше да пусне ръката ѝ. Тя го гледаше намръщено, но за него беше късно да си взема назад думите.

Един агент ги чакаше извън зоната за получаване на багаж. Колата, модел „Експлорър 1999“, беше паркирана в забранено за товарене място. Агентът подаде на Ник натъпкана с книжа папка и ключовете за колата, след което натовари багажа им. Двама мъже от охраната на летището стояха на тротоара, като клатеха глави и мърмореха, че не могат да санкционират неправилно паркираното возило.

Агентът привлече вниманието на Лорен, като отвори голяма черна чанта, която бе пъхната в задния ъгъл на багажника. Когато видя цяла изложба от оръжия, тя неволно отстъпи назад.

Ник забеляза това.

— Още не е твърде късно да промениш решението си.

Лорен изопна рамене.

— Късно е.

Агентът ѝ отвори вратата, пожела ѝ успешен лов, влезе в терминала и изчезна от погледа.

Ник метна сакото си на задната седалка и разкопча яката на ризата си. Докато се настаняваше зад волана, избута шофьорската седалка колкото е възможно по-назад, за да направи място за дългите си крака. Между двамата имаше тапицирана с кожа масичка с подпора. А встрани — карта на Айова.

Лорен, разбира се, знаеше пътя до дома си, но Ник все пак провери маршрута, който някой бе отбелязал с жълт маркер.

— Чу ли какво ми пожела твоят приятел? — попита тя.

— Какво? — учуди се той.

— Успешен лов.

— Да, винаги казваме така — кимна Ник. — От суеверие.

— Нещо като „да чукнем на дърво“ ли?

— Да.

Тя го остави да довърши справката и след като той прибра папката, го попита:

— Имаше ли нещо важно?

— Просто някои последни новини.

— Най-добре е да тръгваме.

— Бързаш ли?

— Не, но тези полицаи от охраната още малко ще се разплачат, задето не могат да ти връчат квитанция за глоба.

Ник им помахаша и навлезе в потока на движението.

— Гладна ли си?

— Не — отговори тя. — А ти?

— Мога да почакам.

— В тази папка имаше ли нещо за писмото, което той е пратил на полицията в Канзас Сити?

— Не, те все още нищо не са получили.

— Но защо е излъгал Томи, че го е изпратил, след като явно не е?

— Не знам. Може би просто се е забавлявал. Ще оставя на Пит да разкрие това.

Тя седеше мълчаливо, докато Ник маневрираше сред натовареното движение. Щом веднъж излязоха на магистралата, той запретна ръкавите си и се облегна на седалката. Имаше два часа да подготви Лорен. Преразгледа целия списък на нещата, които тя не биваше да прави, и завърши с все същото предупреждение, което тя вече бе чувала поне десет пъти.

— Няма да вярваш на никого, каквото и да ти каже, и няма да ходиш никъде без мен. Дори в дамската тоалетна на някой ресторант.

— Зная — сговорчиво изрече тя.

Той се успокои за момента. Но Лорен не се заблуждаваше. Знаеше, че след около час пак ще прегледат целия списък.

— Хайде отново да повторим ежедневния ти график.

— Досега трябва да си го научил наизуст.

— Добре, да видим дали го знам. Ставаме около седем часа, правим упражнения за замявка, а след това отиваме да бягаме... Бог да ни е на помощ, пробягваме три мили и половина от старта до финиша. Тичаме по пътеката около езерото, като започваме от западния му край и винаги отиваме в една и съща посока. Макар че мразя бягането. Отразява се зле на коленете, да знаеш.

— Аз го намирам ободряващо. Може би и на теб ще ти хареса — каза Лорен. — Виждаш ми се в добра форма. Можеш да пробягаш три мили и половина, нали?

— Разбира се, че мога, но през цялото време ще се оплаквам.

Тя се засмя.

— Добре, значи след това се прибираме обратно у дома и... — Ник млъкна и тя предположи, че от нея се очаква да продължи.

— И вземаме душ. Обличаме работни дрехи, а после изминаваме две преки пеша и отиваме на градския площад. Аз ще прекарам по-голямата част от деня в подреждане на моето таванско помещение и разопаковане на кашони, докато работниците привършат ремонта на долния етаж. Ако изобщо имаме късмет, това трябва да стане скоро. Искам да открия заведението на Четвърти юли.

— Значи не ти остава много време.

— Ти сигурно ще се върнеш в Бостън дотогава.

— Голяма оптимистка си. Възможно е да прекарам един месец в Холи Оукс.

— Как можеш да си позволиш да отделиш толкова време?

— Аз обещах на брат ти. Няма да си тръгна, докато не хванем натрапника. Но ако той се скатае някъде, а ми се наложи да си тръгна, ще те взема с мен. Дори не смей да спориш! — предупреди я Ник.

— Няма, но знаеш ли какво си мисля?

— Не. Какво?

— Че всичко ще стане много бързо. Не смятам, че ще ни се наложи да чакаме дълго.

— И аз имам същото чувство — кимна утвърдително Ник. — От начина, по който онзи говореше по телефона... Да, той веднага ще се втурне след теб. И Пит мисли същото.

— Добре, защото наистина искам всичко това да приключи колкото е възможно по-скоро.

— С божията помощ ще стане. Знаеш ли, когато наближи време да си тръгна оттук, направо ще ти е дошло до гуша от мен.

— Тъкмо обратното. Аз съм сигурна, че на теб ще ти е писнало.

— Съмнявам се. Предупреждавам те отсега, че имам намерение да си позволявам големи волности. Истината е, че непрекъснато ще се завирам в теб. — Той я погледна предпазливо, преди да продължи. — Целта ни е да накараме онзи натрапник да се побърка от ревност. И така да се разгневи, че да направи онази малка грешчица...

— И тогава ще го пипнеш.

— Това е планът ни. Но е много вероятно да не го задържа точно аз. Всъщност няма да е и Ноа.

— Защо смяташ така?

— Ноа ще е като бавачка до Томи, а аз ще бъда зает... да ти досаждам. Но очаквам това с нетърпение. Затова ми кажи едно нещо. Как се целуваш?

Тя му отговори провлачено, стараейки се да наподоби южняшки акцент:

— Аз съм много... много добра.

Той се засмя.

— Откъде знаеш, че си добра?

— Андре Персели ме целуна и ми каза, че съм добра.

— Никога по-рано не си ми споменавала за този тип. Кой е той, дявол го взел?

— Запознахме се в четвърти клас. Но уви, любовната ни връзка приключи бързо. Чаках на опашка в закусвалнята, когато той ме целуна. И аз веднага приключих връзката ни на място.

— Как така? — усмихна се Ник.

— Той не умееше да се целува.

— А ти умееш.

— Това ми каза и Андре, преди да го цапна.

— Ти си била много бойно хлапе!

— Можех да се оправям сама. И все още мога — похвали се Лорен.

— И какво стана сетне с Андре?

— Нищо не стана. Последното, което чух за него, е, че се е оженил и му са се родили две бебета.

Ник смени темата:

— Не сме споменали нищо за вечерите. Какво правиш нощем?

Лорен ровеше в чантичката си, търсейки шнолата си.

— Вече говорихме за това какво ще правим вечер — напомни му тя. — И аз ти казах, че през следващите две седмици за всяка вечер имам някакъв ангажимент.

— Заради сватбата, на която ще ходиш ли?

— Отчасти — отговори тя. — Но освен това обещах на абата да помогна при почистването на мансардата. Той прави пролетно почистване преди честването на стогодишнината.

— Честването също ще се състои на Четвърти юли. Лош синхрон — добави той.

— Сватбата ще е в съботата преди празника — рече тя.

— Това честване на стогодишнината... ще бъде истинска бъркотия. За бога, надявам се дотогава да уредим тази работа. Томи ми каза, че градът ще бъде натъпкан с външни хора, идващи от цялата страна.

Лорен опъна косата си назад и я прикрепил с шнолата, която откри в дъното на чантата си.

— Всъщност ще пристигнат и хора от цяла Европа — рече тя. — Абатство „Успение Богородично“ е основано преди сто години. Дори може да присъства и някой кардинал.

— Страхотно! — промърмори Ник. — Ще бъде кошмар за охраната. Казвам ти, ако не хванем бързо този смахнат, ще те отведе оттук, докато приключи честването.

— Но Пит каза да я караме стъпка по стъпка, не помниш ли?

— До първи юли. Тогава заминаваме.

— Нямам намерение да споря с теб, но това означава, че имаме много малко време.

— Освен ако той направи бързо своя ход. Виж какво, много е важно да не се отпуснеш. Разбираш ли? Може да е опасно да сваляш гарда.

— Зная, но ще те попитам нещо. Ако аз бях друга... искам да кажа, ако не бях сестрата на твоя най-добър приятел, щеше ли толкова много да се противопоставяш на залагането на капана?

— Искаш да кажеш на това да те използваме като примамка?

— Да.

— Проблемът е, че ти си сестра на моя приятел. Не мога да отделя едното от другото.

Първата реакция на Ник беше да ѝ признае, че пак е щял да се противопостави, защото знае от личен опит как един добре замислен план може да претърпи пълен провал. Но като поразмисли над този въпрос, призна, че това е златна възможност и вероятно не би я пропуснал.

— Ако бяхме непознати, щях да претегля внимателно опасностите и възможността да хванем тоя смахнат, преди отново да извърши убийство. И тогава... Вероятно бих гласувал за залагането на капана.

— Някога бил ли си уплашен?

— Естествено, дявол да го вземе. Виждал съм какво може да се случи. Невинаги хващаме лошите, независимо какво си гледала по телевизията! Понякога престъпниците остават на свобода с години. Например оня кучи син, дето е на първо място в списъка на „най-търсените“ — Емет Хаскел, преди една година избяга от много строго охранявано психиатрично отделение в Мичиган. И все още не сме го заловили.

— Какво е направил?

— Убил е един куп хора. Засега имаме седем трупа, но това са само онези, за които знаем. Възможно е да са повече. Хаскел казал на докторите, че убийствата му носели късмет. Той обичал да залага на конни състезания и винаги ходел на хиподрума в първата събота на всеки месец. Ето защо в първия петък на всеки месец трябвало да убие някого. Няма значение кого — мъж, жена, дете. Но си има пристрастие към жените. Колкото е по-хубава една жена, толкова по-добре... За късмет, нали разбираш.

— Томи ми призна, че... — Лорен се поколеба, преди да продължи: — Не си му казал, че е поверително, иначе той никога не би го споменал пред мен. Но аз го попитах защо се притеснява толкова много за теб и той рече...

Ник знаеше накъде бие тя — случая „Старк“. Беше разказал на Томи за него, надявайки се, че това ще му помогне да го забрави. Но не беше му помогнало, ни най-малко.

— Споменал е, че съм убил жена, нали така?

— Да.

— Направих каквото трябваше.

— Не е необходимо да оправдаваш действията си пред мен, Ник.

— Наистина нямах друг избор. Може би, ако бях подходил малко по-хитро, щях да успея да ѝ сложа белезниците... Но аз напуснах къщата, а това ѝ даде време да вземе детето и да се приготви.

Лорен потръпна:

— Да се подготви за какво?

— За мен. Тя знаеше, че ще се върна и искаше да я наблюдавам как убива момченцето.

Лорен зърна тревогата в очите му.

— Как успяваш да се отървеш от този кошмар? — попита тя. — Блокираш по някакъв начин спомените ли?

— Не, просто се справям с тях.

— Но как го правиш?

Той присви рамене.

— Гледам да съм зает непрекъснато. Не казвай на Ноа, но понякога ми се иска да приличам повече на него. Когато му се наложи, той може просто да изключи спомените.

— И той плаща своята цена, като теб — въздъхна Лорен. — Само че има по-яка защита.

— Да, може би. Но докато зверове от рода на Хаскел и Старк бродят навън, не мога да се отпусна. Искам да ги заловя.

— И винаги ще има още един следващ, нали така? Ник, ти се нуждаеш от нормален живот извън работата.

— Сега ти ми говориш като Пит и това ми прилича на един доста натоварващ лек разговор.

Той вдигна телефонната слушалка в колата, набра един номер и каза:

— На следващата отбивка ще спрем и ще потърсим нещо за ядене. Между другото следите ни твърде отблизо.

Лорен се обърна, за да погледне през задния прозорец на автомобила:

— Синята кола, нали така?

— Не, сивата хонда, която е зад синята.

— От колко време са по петите ни?

— Откакто напуснахме аерогарата. В колата има проследяващо устройство с обсег на действие в радиус от петдесет мили. Щом веднъж влезем в Холи Оукс, Джулс Уесън, шефът, който ръководи операцията, винаги ще ни държи под наблюдение.

— От това няма да имаме голяма полза. Градът е малък и по-често ще се движим пеш.

— Ние също ще носим едно малко симпатично устройство за проследяване. Не съм сигурен в какво ще е монтирано, но вероятно ще е в някоя брошка или гривна.

Всъщност действаше й успокоително да знае, че ФБР я следи, докато се движи из града.

— Сигурна съм, че Джулс Уесън е експедитивен, но все пак ми се иска Пит да беше в Холи Оукс.

— Той нямаше да е много полезен тук. Никога не е бил действаш агент. Джулс Уесън, Ноа и аз му доставяме информация веднага щом я получим. И се надявам Пит да разкрие нещата. Според теб в Суитуотър намира ли се някое свястно заведение, където да хапнем?

— Има закусвалня в центъра на града. Храната там е доста добра.

— Какво ти се яде?

— Един голям, сочен хамбургер с кисели краставички. И огромна порция пържени картопки.

— Звучи ми добре.

Не беше необходимо да му дава указания накъде да кара. Суитуотър можеше да се похвали само с една главна улица, много подходящо наречена Главната, а закусвалнята се намиреше точно по средата ѝ.

Лорен се настани в едно сепаре до предния прозорец. Ник седна до нея. Нямаше много място.

— Не искаш ли да седнеш срещу мене? — попита го тя.

— Не — отговори той и посегна да вземе лепкавото ламинирано меню, изправено зад солницата. — Започваме да упражняваме ролята на влюбени гълъбчета.

Ник поръча два двойни хамбургера, двойна порция пържени картопки и две чаши мляко. Тя му каза, че нагъва като гладен вълк, а това му напомни за една история, свързана с брат ѝ и опашката в столовата на колежа. Когато Ник приключи разказа си, Лорен се

смееше така, че ѝ се насълзиха очите. Нямахте представа, че Томи е бил такъв голям шегаджия.

— И тъкмо той е започнал битката с порциите храна?

— Томи невинаги е бил свещеник — напомни ѝ Ник. Той ѝ разказа друга история, а след това още една.

Останалите посетители на закусвалнята на няколко пъти обръщаха глави да видят кой се смее така неудържимо. Видяха млада двойка, която се държеше съвършено непринудено.

Лорен се чувстваше напълно спокойна, когато се качиха обратно в колата и потеглиха.

— Може би ще трябва да караш по-бавно. Не виждам сивата кола — рече тя.

— Така би трябвало да бъде. Не бива да ги виждаме.

— Ще ни следват ли по целия път до Холи Оукс?

— Да.

— Там колко агенти ни чакат?

— Достатъчно са.

— Това не струва ли много пари?

— Нали искаме да го хванем, Лорен. Парите нямат значение.

— Да, но какво ще стане, ако цялата тази работа трае по-дълго?

— Значи ще трае по-дълго.

Лорен свали шнолата си и косата ѝ се разпиля по раменете. След това смъкна облегалката. Тъкмо беше притворила очи, когато Ник каза:

— Това не го разбирам. Ти да живееш в такова малко градче.

— Харесва ми.

— Не ми се вярва. По душа ти си едно момиче от големия град.

— Всъщност аз съм израснала в малко селце.

— И по една случайност дядо ти притежавал селото — отбеляза той. — Ти си живяла в имение. Можеш да го наречеш и малко градче, ако искаш.

— И ходех на училище в едно съвсем миниатюрно градче. Беше почти напълно уединено, като манастир. Наистина харесвам Холи Оукс, Ник. Хората там са добри и почитени, а и градчето е красиво. Мирно и спокойно е... Или поне беше.

— Ако го харесваш толкова много, защо тогава си наела къщата, в която живееш? Защо не я купи?

— Исках първо да се съсредоточа върху бизнеса — обясни тя. — А и госпожа Талбът все още не желаше да я продава. Тя е отгледала децата си там и макар че сега живее в старчески дом, не е готова да се раздели с нея. Мисля да си купя една вила край езерото. Но около нея ще има много работа. На Стив Бренър е.

— Онзи тип от Обществото на прогреса в Холи Оукс ли?

— Да, вилата е негова собственост.

— Според мен тоя тип иска да притежава теб.

— Какво?

— Когато агентите Фарли и Файнбърг отишли в къщата ти, съседката повикала шерифа и той пристигнал тичешком.

— С. З. никога не тича.

— Така ли се казва шерифът, С. З.?

— Означава „свински задник“ — обясни усмихнато Лорен. — Всички го наричат така. В Холи Оукс никой няма високо мнение за него. Но какво е станало, когато се е появил шерифът? Разбрал ли е, че те са от ФБР?

— Не, те не са му казали и не биха му казали нищо, но странното е, че той не ги е и питал. Бил зает да им разяснява надълго и нашироко плановете на Стив Бренър, който разправял на всички, че ще се жени за теб.

— Той е такава гадина!

— Такъв ми изглежда. Един от агентите разказал на шерифа всичко за нашата страстна любовна връзка и онзи веднага побързал да си тръгне.

— Несъмнено за да отиде да каже на Стив. Той е от онези хора, на които им е трудно да разберат, че не могат да получават всичко, което поискат.

— Аз ще му помогна да го разбере.

Тя не беше сигурна как той точно възнамерява да направи това, но тонът му подсказваше, че няма търпение да се захване с тази работа.

Стори им се, че прекалено бързо изминаха пътя до Холи Оукс. Чувстваха се добре заедно. Говореха за музика — и двамата харесваха класическа и кънтри. Спореха на политически теми — тя беше твърдоглав либерал, а той напълно оформен консерватор. Ник непрекъснато я забавляваше, като ѝ разказваше смешни истории за

живота на голямото си семейство. Преди Лорен да се усети, той намали скоростта, за да вземе завоя и да поеме по пътя към Холи Оукс.

— Ще бъдем у дома, преди да се е стъмнило — отбеляза тя.

Ник стана сериозен.

— Лорен, има две неща, които трябва да ти кажа — започна той.

— Фарли и Файнбърг... агентите, за които споменах преди малко, когато са претърсвали къщата ти, открили видеокамера.

— Къде?

— В шкафа за бельо на горния етаж. На вратичката имало една идеална малка дупчица с големината на хапче. Обективът на камерата бил насочен към леглото ти. Ти никога не би го забелязала. Дупчицата е точно в средата на едно цвете върху тапета.

Тя имаше чувството, че някой е изкарал въздуха от дробовете ѝ. Рязко се обърна на седалката и инстинктивно се вкопчи в рамото му.

— И ми го казваш чак сега?

— Помислих си, че ще имаш нужда да се отпуснеш и да си починеш за малко от този кошмар. Ако ти го бях съобщил веднага щом се качихме в колата, щеше да се притесняваш през целия път.

— От колко време е била там?

— Била е покрита с прах, значи е била там поне от една-две седмици — отговори Ник. — Но не мога да ти кажа точно колко дни. Серийният ѝ номер бил изпилен.

— Никога повече не крий информация от мен. Щом научиш нещо ново, ми го казвай веднага.

— Нали ще живеем заедно. Ще ти споделям всичко.

— Докато смъртта ни раздели? — саркастично попита тя, но в гласа ѝ се прокрадваха нотки на страх.

— Не, докато го хванем.

— Съжалявам, че ти се сопнах така. — Тя отпусна ръка от рамото му. — Ти ме предупреди, че той е бил в къщата ми и че ме е наблюдавал как спя. Виждаш ме е... — Лорен млъкна.

Обърна се към прозореца, за да не забележи Ник колко е потресена. Представи си как се е обличала и събличала. А през някои нощи, когато климатичната инсталация не охлаждаше достатъчно, спеше гола. И всичко това го имаше на видеозапис.

Тя сведе очи към скута си и видя, че от напрежение е счупила шнолата.

— Имам чувството, че съм извършила нещо, от което трябва да се срамувам. През някои нощи не ми се щеше да си обличам нощница, беше горещо — оправда се Лорен.

— Онова, което правиш в собствената си спалня, не е подсъдно.

— Но точно в това е работата — извика тя. — Не съм правила нищо. Аз спях. Това е всичко. Със сигурност не съм канила мъже у дома, но какво, ако го бях направила? Господи, всичко това е толкова извратено.

— Лорен...

— Да не си посмял да го кажеш!

— Кое?

— Че още не е твърде късно да променя решението си.

Той зави встрани от пътя, спря колата, а после кимна към табелата вдясно. Отбелязваше границите на Холи Оукс.

— Да не би да ми даваш последна възможност да променя решението си?

— Не.

— Тогава защо спря?

— За да ти кажа, че трябва да престанеш да се шокираш всеки път, когато чуеш нещо неприятно. Очакват ни някои изненади и аз полагам дяволски усилия да ги предвидя, но ти ще трябва да се справиш. Разбираш ли ме? Не мога да се притеснявам за това как ще реагираш и да се опитвам да те изправям на крака всеки път, когато нещо стане!

Тя сложи ръка на рамото му, този път нежно.

— Обещавам, няма да се шокирам. Поне ще се опитам да не го правя.

Твърдата ѝ решимост се виждаше в очите ѝ.

— Куражлийка си — отбеляза той, като превключи на скорост и изкара колата на магистралата.

Изведнъж ѝ стана студено. Включи климатичната инсталация и взе да разтрива ръце.

— Намериха ли видеозаписа? В камерата ли е бил? На тези касети никога не можеш да записваш дълго, нали? Само два часа. Как ги е сменял? Непрекъснато е влизал и излизал от къщата ми... от спалнята ми? Ако го е правил, сигурно е имало доста голям риск да го види някой.

— Камерата се управлява чрез преподавател, което означава, че той наблюдава стаята ти на монитор, от разстояние. Ще ти го покажа, когато стигнем там. Това е едно сравнително просто устройство, чувствително към движение. И гимназистите го знаят. Онзи, който е инсталирал оборудването, не е професионалист, но си е свършил добре работата.

— И защо те притеснява това?

— Просто не ми се вижда достатъчно хитро за нашето момче — обясни й той. — Както вече казах, това няма нищо общо с високите технологии, а нашият неизвестен извършител ми изглежда от онези, дето си дават голям труд, за да свършат нещата изкусно, перфектно. Целта му е да ни впечатли.

— А ти не беше впечатлен, така ли?

— Не — отвърна замислено той.

Тя му кимна и отново се обърна към прозореца.

— Почти пристигнахме у дома.

Ник зави наляво по Асъмпшън Роуд^[1] — шосето имаше две платна. Някой беше боядисал с черна боя част от пътния знак, така че се виждаха само първите три букви^[2]. Ник се усмихна, като го видя.

— Хлапетата от гимназията правят това нещо поне веднъж годишно — обясни му тя. — Вижда им се смешно. Сигурно гледаш „Семейство Симпсън“ по телевизията?

— Никога не пропускам този филм.

— Аз също — призна си тя. — Цапането на табелата вбесява абата. Непочтително било. Първо у дома ли отиваме, или искаш да се отбием до езерото, за да се срещнем с Джулс Уесън?

— Хайде първо да проверим какво е положението при Уесън. Трябва да завия по Оук Стрийт, нали така?

— Да. От Оук трябва да завиеш наляво, за да стигнеш до моята къща, и надясно — до езерото.

Островърхите кули-близнаци на абатство „Успение Богородично“ изникнаха в далечината. Готическата сграда бе построена на върха на хълм, извисяващ се над градчето. Изглеждаше величествена. Мрачната сивота на масивната каменна постройка се нарушаваше на места от великолепни прозорци от цветно стъкло. А една дълга лъкатушна пътека водеше до входната врата.

Ник намали скоростта, когато минаха покрай оградата от ковано желязо, заобикаляща имота. Навсякъде се виждаха гигантски дъбове. Те се извисяваха, скупчени покровителствено, откъм северната и южната страна на сградата.

— Прилича на катедрала — тихо отбеляза Ник, сякаш вече бяха влезли в църквата.

— От дълго време реставрират сградата. Целият град събира пари — каза тя. — Почти е завършена главната църква, но има още работа по параклиса. Ще трябва да дойдем тук горе да се разходим. Градините са красиви по това време на годината. Абатството е било основано от белгийски монашески орден и е било на това място дълго време преди градът да се разрасне. Населението ни е разнообразно. След Втората световна война е имало приток на имигранти.

— Че защо са си дали толкова труд да пътуват чак до Холи Оукс?

— Томи не ти ли е разказвал нищо за историята на този град?

— Не.

— Имигрантите са последвали отец Хенри Ван Кърк. Той почина миналата година. Иска ми се да го бях познавала. Бил е невероятен човек. По време на войната е помогнал на безброй семейства да избягат от германците, но накрая нацистите го заловили и го измъчвали. Когато най-сетне го освободили, той пристигнал в Америка; неговите шефове го пратили тук да се възстанови. Доста от семействата, на които помогнал, вече били загубили всичко и го последвали. Тук те започнали нов живот и превърнали Холи Оукс в свой дом.

След смъртта на отец Ван Кърк абатът открил неговите дневници. Помислил си, че хората биха могли да почерпят вдъхновение от тях и затова решил да нареди да бъдат преведени. Ние тук сме толкова заети с подготовката за честването на стогодишнината, че не ни остана време, но щом всичко свърши, аз трябва да започна да превеждам и да запазя всичко в компютъра.

— Тук ли е погребан отец Ван Кърк?

— Да. Има гробище от другата страна на сградата на абатството. Величествени дъбове, по-големи от онези, които виждаш около църквата, обграждат земите на абатството...

— И затова мястото се нарича Холи Оукс^[3], нали така?

Тя се усмихна.

— Точно така. Те пазят земята, където спят ангелите. Ник кимна:

— Където спят ангелите. Това ми харесва.

— Какво мислиш за града? Хубав е, нали?

От двете страни на павираните с тухли улици се издигаха бели къщи с дървена облицовка. Уличните лампи наподобяваха старомодни газови фенери. Ник знаеше, че са електрически, но така те придаваха на града още по-голям чар.

— Холи Оукс ми напомня за един град в Нова Англия. Притежава подобно очарование. Около твоята къща има ли бяла ограда с колчета?

— Не, но съседите имат такава ограда.

Стигнаха до знака „стоп“ на Оук Стрийт. Ник зави наляво и колата пое надолу по още една обточена с дървета улица. Клоните сякаш образуваха балдахин над главите им.

— Имам чувството, че сме се пренесли в друга епоха. Все очаквам да видя Ричи Кънингъм да кара по улицата своя открит „Шевролет’57“.

— Той живее две преки по-нататък — подразни го тя.

Когато приближиха езерото, къщите станаха по-скромни. Построени през втората половина на XX век, те впечатляваха с някои по-модерни придобивки, като тухлени фасади и асиметрично разположени нива на еднаквите сгради, но също като по-старите си двойници бяха педантично поддържани. Личеше си, че живеещите тук семейства се гордеят със своите домове.

Минаха покрай едно пусто бейзболно игрище, продължиха на запад покрай бензиностанция „Филипс 66“, покрай една дървена ограда и навлязоха в парка.

— През пролетта и есента това място е претъпкано с колежани. През лятото го превземат децата от местната гимназия.

Ник свали прозореца, в колата нахлу въздух, изпълнен със землистия мирис на окапали борови иглички, омесени с дъбови и брезови листа, които покриваха като килим земята. Стигнаха до едно разклонение на пътя и пред очите им се появи бистро езеро. Сенките на извисяващите се наоколо дървета се къдреха върху бляскавата водна повърхност при всяко подухване на лекия ветрец.

Хижата беше сгушена между дърветата. Ник спря колата на настланата с чакъл алея.

— Няма вид на обитаема. — Лорен подозрително огледа постройката.

Ала едва бе изрекла това, когато вратата се отвори. През мрежата се виждаше мъж с очила с дебели стъкла и черни рамки, който се взираше в тях.

Ник я накара да остане в автомобила, докато той заобиколи и ѝ отвори вратата. Очите му шареха неспокойно из района наоколо и почти не я погледна, когато ѝ подаваше ръка да слезе.

— Този човек ли е Джулс Уесън? — попита Лорен.

— Не, това е Мат Файнбърг. Той е нашият електронен „мечок“. Много приятен тип. Ще ти хареса.

Агентът изчака, докато двамата стигнаха до верандата, след което им отвори вратата и отстъпи назад. Беше среден на ръст, с кестенява коса и кафяви очи. Носеше скоби на зъбите, но усмивката му беше чудесна, искрена. В двете си ръце държеше по едно кълбо жици, но ги пусна на масичката в преддверието, за да се здрависа с Лорен.

След встъпителната размяна на любезности той попита:

— Ник каза ли ви, че с Фарли преровихме цялата ви къща?

— Да — отговори тя. — Вие сте човекът, който е открил камерата.

— Точно така. Докато бяхме в дома ви, ваша съседка извика шерифа и той веднага пристигна. Бива си го — каза агентът и след това я осведоми как са преметнали пазителя на закона, че щели да поправят нещо из къщата. После се обърна към Ник: — Щом Сийтън включи още една телефонна линия, ще можем да си вървим. В момента той работи.

— Колко агенти има тук?

Файнбърг погледна нагоре към балкона, преди да отговори.

— Тази информация Уесън пази за себе си. Честно казано, и аз не знам колко души има тук, а и дали ще дойдат още.

— Къде е Уесън?

— В спалнята, оправя се с някакви книжа. Това място си го бива. При други обстоятелства бих искал да дойда тук на къмпинг. Езерото ми напомня за Уолдън Понд.

Ник кимна укорително към Лорен.

— Ето тази вила би трябвало да купиш!

Тя се съгласи. Светлината тук беше чудесна. През високите колкото два етажа прозорци езерото сякаш влизаше в стаята. Всекидневната и кътът за хранене бяха обединени в едно просторно помещение. Но в момента тук бе натъпкано с кашони с компютри и друго оборудване. Вещите бяха пръснати наоколо. Масата в трапезарията бе избутана до стената и върху нея имаше два компютъра. Не си личеше поне единият от тях да е включен.

Лорен чу шум от отваряща се врата и погледна нагоре към балкона точно в момента, когато Джулс Уесън излезе на него. Говореше по мобилния си телефон и държеше купчина книжа.

Уесън беше висок, жилест и леко оплешивял. Имаше пронизващи очи, но след като хвърли по един бърз поглед на Ник и Лорен, той ги пренебрегна и продължи да говори по телефона. Тя го наблюдаваше как се приближи до масата и остави книгата. След това Файнбърг отново привлече вниманието ѝ.

Подаде ѝ златен часовник. Приличаше на старомоден „Таймекс“ с разтягаща се верижка.

— Бихме искали да го носите непрекъснато. Не бива да го сваляте дори когато сте под душа. Водонепромокаем е, можете дори да плувате с него. В него е монтирано проследяващо устройство и аз ще следя всяко ваше движение на този екран зад мен. Искаме да знаем къде се намирате по всяко време.

Лорен свали своя часовник и сложи златния на ръката си. Беше оставила чантичката си в колата, затова го подаде на Ник и той го пхна в джобчето на ризата си.

Уесън затвори телефона. Кимна, когато Ник му представи Лорен, но отказа да губи време за размяна на любезности.

— Аз съм готов и го чакам — лаконично обяви той. — Но никак не обичам изненадите. Няма да напускате Холи Оукс без мое разрешение. Ясно ли е?

— Да — отвърна тя.

Най-накрая Уесън благоволи да забележи и присъствието на Ник. Шефът установяваше естествената йерархия на птиците^[4], давайки на Ник и Лорен да разберат, че той командва тук. Дори в критични ситуации можеха да се играят игрички. „Ама че тъпотия“, помисли си Ник. Той знаеше, че Уесън го смята за конкуренция и нямаше никакъв

начин да бъде убеден, че подчиненият му ни най-малко не възнамерява набързо да си пробива път до върха.

Ник не харесваше Уесън като човек, но бе принуден да работи с него и щеше да използва ситуацията по най-добрия възможен начин. Самочувствието на Уесън имаше размерите на щата Айова, но след като това не пречеше на операцията, Ник предположи, че двамата ще се разбират добре.

— Моргенщерн иска да му се обадиш — каза Уесън.

— Успяха ли да извлекат нещо от телефонния разговор?

— Проследиха обаждането в къщата на свещеника отговори Уесън. — От мобилен телефон е, собственост на някаква Тифани Тайлър. Обаждането е направено от място малко извън очертаванията на Сейнт Луис.

Файнбърг пристъпи напред.

— Пътният патрул е открил колата ѝ, паркирана на разклонение 1–70. Лявата задна гума е спукана и в багажника няма резервна. Ние смятаме, че тя доброволно е влязла в превозното средство на човека, когото издирваме, но това е само предположение. Смятаме, че той въобще не е докоснал колата ѝ. Нашите спецове прегледаха от горе до долу стария „Шевролет Каприс“. Пълен е с отпечатъци. В момента ги сравняват.

— Не смятаме, че сред тях има отпечатъци на престъпника — обърна се Уесън към Лорен. — Той е предпазлив, много предпазлив.

Файнбърг кимна утвърдително.

— И методичен — добави той, като свали очилата си и започна да ги бърше с носна кърпичка. — Върху онзи запис и върху плика, който е оставил в полицията, нямаше дори частичен отпечатък.

— Искаме от вас да започнете да го дразните — каза Уесън. — Надяваме се да загуби контрол и да обърка нещо, за да падне в клопката.

— Тифани е жената, която чух да пици по телефона, нали?

— Да, тя е — отвърна Уесън. — Използвал е нейния телефон, за да ви се обади.

— Намерихте ли я вече?

— Не. — Отговори ѝ кратко, със стиснати устни. Държеше се така, сякаш тя му отправяше лично обвинение.

— Може би тя още е жива...

— Разбира се, че не — нетърпеливо я прекъсна Уесън. — Мъртва е, не се съмняваме в това.

Безсърдечното му отношение направо я потресе.

— Но, първо, защо той би я избрал? Ако е толкова предпазлив и ако наистина проучва обстойно жертвите си, преди да ги хване, както се хвалеше, тогава защо е действал толкова спонтанно?

— Ние сме почти сигурни, че той я е убил, за да привлече вниманието ни — отговори ѝ Файнбърг. — Иска да знаем, че е голяма работа.

Ник хвана ръката ѝ.

— А Тифани е била... удобна. Била му е подръка, беззащитна.

Файнбърг отново си сложи очилата, намести рамките им и добави:

— Забравих да ви кажа, че с Фарли прегледахме пощата ви. Струпана е на масичката до входната ви врата.

Лорен прие безропотно поредното посегателство върху личния ѝ живот. Макар да не беше ѝ хрумвало, че агентите на ФБР ще отворят пощата ѝ, фактът, че са го направили, ни най-малко не я притесни. Те просто работеха старателно, а тя умееше да цени това.

— Просто искам да сме наясно — заяви Уесън на Ник. — Вие сте тук единствено като бодигард на Лорен. Вашата задача е да я защитавате през цялото време. — Гласът му звучеше враждебно.

Ник отговори кротко:

— Знам каква е задачата ми.

— А планът ни е да вбесим този самовлюбен престъпник. Тъй че вие двамата трябва така убедително да играете ролите си, че всички в града да ви повярват.

Ник кимна. Но Уесън все още не беше приключил:

— Моят екип ще свърши истинската работа и ще хване този смахнат.

— Истинската работа ли? — саркастично попита Ник. — Ние работим заедно по случая, независимо дали това ви харесва или не.

— Вие нямаше да сте тук, ако не беше Моргенщерн — отбеляза Уесън.

— Да, обаче аз съм тук и ще ви се наложи да приемете това.

Атмосферата ставаше враждебна. Двамата настръхнаха един срещу друг. Лорен стисна силно ръката на Ник.

— Вече трябва да тръгваме, не смяташ ли?

Агентът не продума повече. Телефонът извънтя точно когато двамата излизаха.

— Брей, майка му стара! — възкликна Уесън зад гърба им.

Ник го изчака да приключи с телефонния разговор и след това го попита:

— Какво става?

Уесън се усмихна самодоволно:

— Имаме сцената на местопрестъплението.

[1] Assumption Road (англ.) — шосе „Успение Богородично“. — Б.пр. ↑

[2] Ass (англ.) — задник. — Б.пр. ↑

[3] Свещени дъбове (англ.). — Б.пр. ↑

[4] Основен тип социална организация в рамките на ято птици, при която на всяка птица е разрешено безнаказано да кълве всяка друга, стояща по-ниско в йерархията и от нея се очаква да се оставя да я кълват висшестоящите. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лорен вече бе напълно убедена, че Уесън е противен човек. Бе отчайващо тъп, гаден, груб и арогантен, а и хората му не ги биваше. И което бе още по-лошо, у него нямаше капчица състрадание. След новината, че някакъв фермер се спънал в обезобразеното тяло на осемнайсетгодишната Тифани Тара Тайлър, Уесън направо ликуваше. Развика се от радост, малко оставаше да се разпее. Необузданият му ентузиазъм изглеждаше още по-отвратителен в очите на Лорен.

Ник искаше да я изведе от вилата, преди да е видяла още дивотии, а по-късно да се разправя с Уесън, но когато я хвана за ръката, Лорен се дръпна. Онова, което тя направи в следващия момент, не само го изненада, но и възхити.

Лорен накара Уесън да се смути. И то много. Изправи се пред него и му напомни, че е било убито младо момиче и че ако той не може да изпита поне малко жалост към бедничката Тифани, то тогава ще трябва да помисли за друга професия.

Когато Уесън започна да ѝ възразява, Ник ядосано се намеси.

— Ще напиша за това в доклада си! — заплаши Уесън.

— Непременно го направи — извика Ник.

Уесън реши да приключи разговора. Той бе засегнат от това, че външен човек се изказваше за неговото поведение, а и нямаше никакво намерение да хаби безценното си време, за да предразположи Лорен. Това беше част от задачата на Ник.

— Просто правете каквото ви казвам и ще го хванем — каза Уесън.

Обърна се отново към компютъра си и се направи, че не ги забелязва.

— Ник, може ли да използвам мобилния ти телефон? — помоли Лорен и след като той ѝ подаде апарата, попита: — Какъв е директният номер на доктор Моргенщерн?

Уесън се изстреля от въртящия се стол:

— Ако имате някакви проблеми, ще се обърнете към мен!

— Не смятам да го правя.

Уесън погледна Ник, търсейки от него помощ да се справи с тази опърничава жена. Ник му отвърна с втренчен поглед, докато диктуваше набързо телефонния номер на Моргенщерн:

— Просто набери трийсет и две. Това ще ускори връзката.

— Вижте какво, госпожо, аз може би бях малко рязък...

Лорен спря да набира номера.

— Бяхте безчувствен, господин Уесън. Коравосърдечен, жесток и безчувствен.

Уесън стисна зъби и я изгледа с присвити очи.

— На никого от нас няма да е от полза, ако приемаме така лично нещата. Ние се опитваме да хванем тоя смахнат, за да няма повече трупове.

— Тя се казваше Тифани — напомни му Ник.

— Бих искала да я назовавате по име — каза Лорен с леден глас.

Уесън поклати глава примирено, сякаш искаше да каже, че е готов на всичко, само и само да се отърве от нея:

— Тифани. Името ѝ беше Тифани Тара Тайлър.

Тя върна мобилния телефон на Ник и с твърда крачка напусна вилата. Влезе в автомобила, преди агентът да успее да я догони.

— Какъв отвратителен човек! — въздъхна Лорен.

— Да, такъв е — съгласи се Ник. — Но ти го накара да се изпоти, не съм мислил, че това е възможно.

— Не разбирам защо Пит му е възложил операцията.

— Пит е само консултант по случая. О'Лиъри е шефът и Уесън работи под неговото ръководство.

Ник подкара колата обратно към града. Слънцето потъваше зад дърветата, образувайки лъчезарно сияние върху повърхността на езерото.

Лорен продължаваше да си мисли за Тифани.

— Уесън едва не пощуря от възторг, когато научи за бедничкото момиче.

Ник се почувства задължен да изясни нещата.

— Той не се зарадва, защото жената е била убита. Развълнува се, понеже откриха мястото на престъплението, което е крачка напред. Оттук нататък нещата могат да се променят. Не че оправдавам поведението му, просто се опитвам да го обясня. Предполага се, че той

е добър агент. В миналото само веднъж съм работил с него, но това беше много отдавна и двамата още бяхме неопитни новаци. Пит казва, че Уесън го бива. Но на Уесън ще му се наложи да докаже това и пред мен.

— Твърдиш, че след като откриха трупа, нещата ще се променят. Как ще стане това?

— Всеки убиец оставя на местопрестъплението личния си подпис, както го наричат психолозите криминалисти. Той е израз на извратените му фантазии и от него ще научим много за престъпника.

— Самият ти каза, че той е предпазлив. Ами ако не е оставил никакви следи?

— Ще се намерят — увери я той. — Винаги когато един човек влезе в контакт с друг, той оставя нещо след себе си, независимо колко е хитър. Люспичка от кожата, косъмче, парченце от нокът, следи от обувки или може би конец от панталона или ризата си... Винаги остава нещо. Проблемът не е в това да открием улики. Много по-трудно е да се анализира намереното. Това изисква време и усилия. И докато криминолозите си вършат работата, снимки от местопрестъплението ще бъдат изпратени на криминалния психолог. Подписът на убиеца — обясни й Ник, — това е неговата психологическа визитна картичка. Той може да промени методите си, да промени мястото, времето и начина, но никога не променя подписа си.

— Искаш да кажеш, че винаги действа по някакъв модел.

— Да — съгласи се той. — Криминалният психолог оглежда следите по трупа или начина, по който е разположен и открива каква всъщност е целта на убиеца. Аз вече мога да ти кажа, че при този човек всичко е въпрос на контрол.

Ник спря колата на ъгъла на Оук Стрийт и Главната. Млада жена с бебешка количка прекоси улицата пред тях. Тя поспря за миг, за да погледне Ник и да помахна на Лорен.

— Моята къща се намира в следващата пресечка. Но не желая да ходя там. Бих искала просто да се регистрираме в някой мотел.

— Трябва да се прибереш у дома и да се държиш така, сякаш нищо не се е случило, не помниш ли?

— Зная, но въпреки това не ми се иска — каза тя. — Дори не ми се ще повече да стъпя в тази къща.

— Мога да те разбера.

Потеглиха надолу по улицата, засенчена от двете страни със стари дървета. Лъчите на залязващото слънце се процеждаха през клоните и изпъстриха със светли петна дворовете. Но на хоризонта тъкмо започваха да се трупат тежки буреносни облаци. Лорен погледна своята къща и си спомни колко очарователна ѝ се беше видяла, когато първия път спря колата си тук. Беше стара и поочукана сграда, но тя я обичаше. Първото нещо, което бе направила, след като се нанесе, бе да си купи люлка за верандата. Всяка сутрин си вземаше чаша чай и седаше на люлката да прочете вестника. А вечер бърбеше със съседите, които работеха по дворовете си.

Това чувство за спокойствие, че е у дома си, вече го нямаше. И тя не знаеше дали някога ще се върне.

— Камерата още ли е там, или те са я изнесли? — попита Лорен.

— Още е там, дори е включена. Не искаме той да разбере, че сме я намерили.

— Значи той не е видял агентите, които са я открили?

— Не, постарали са се да стоят извън обсега ѝ.

Колата навлезе в алеята отпред и Ник изключи мотора. Лорен бе вперила поглед в къщата:

— Откъде би могъл да се снабди с такова нещо? В магазините продават ли предаватели?

Но преди Ник да ѝ отговори, Лорен въздъхна отчаяно:

— Сега всеки път, когато вляза в спалнята, той ще продължава да ме наблюдава.

— Нали това искаме — припомни ѝ Ник. — Така по-скоро ще го извадим от равновесие. Но двамата с теб ще трябва да изобразим разпалени страсти пред камерата.

— Да, знам какъв е планът.

Тя усети как решимостта ѝ се стопява. Собственият ѝ живот се превръщаше в един от онези сюрреалистични филми, в които нищо не беше такова, каквото изглеждаше. Всичко добро и невинно представляваше само маска, криеща зловещи тайни. Нейната очарователна къщичка изглеждаше привлекателна, но той вече бе влизал вътре, за да постави камера, насочена към леглото ѝ.

— Готова ли си да прекрачиш прага?

Тя кимна решително.

Ник забеляза колко е разтревожена и реши да отвлече вниманието ѝ:

— Холи Оукс е хубав град, но въпреки това бих се побъркал, ако трябваше да живея тук. Прекалено спокойно е.

Когато слязоха от автомобила, Лорен попита:

— Ти обичаш уличното движение и шума?

— С това съм свикнал — отговори той. — Тук дори нямате чак толкова агресивни шофьори.

— Напротив, имаме. Когато Лони, синът на шерифа, и неговите приятели се носят с бясна скорост из града и крещят, много хора с удоволствие биха блъснали колата му в някоя канавка. Той е истинска напаст, но баща му няма намерение да направи нищо по въпроса.

— Местният дерибей, а? — рече Ник.

— Да.

Тя се пресегна да вземе чантичката си от колата, докато той оглеждаше наоколо. В предния двор имаше голям дъб, почти същия като в двора на съседите. От другата страна на бялата двуетажна къща се виждаше празен парцел. В края на дългата алея за коли имаше построен гараж, което означаваше, че след като прибереше колата си, трябваше да извърви пеша разстоянието до задния вход на дома. Двете къщи бяха разположени една до друга, а отстрани имаше дървета и избуяли храсти — твърде много места, където човек можеше да се скрие. Липсваше и външно осветление на къщата и гаража.

— Тук е рай за крадците — отбеляза Ник. — Има твърде много места, подходящи за скривалища.

— Сложила съм лампа на верандата.

— Не е достатъчно.

— Местните въобще не заключват вратите си, дори и нощем. Градчето е малко и всички се познават.

— Да, но ти ги заключваш.

В този миг една белокоса възрастна дама, облечена в яркочервена рокля с широка дантелена яка, излезе на верандата си и се провикна:

— Ехей, Лорен. Вече си у дома!

В ръката си стискаше бяла дантелена кърпичка. Изглеждаше на около осемдесет години и беше слаба като вейка.

— Преживяхме доста вълнения, докато те нямаше — побърза да я уведоми старицата.

Лорен отиде до съседската ограда от бели колчета и почака да чуе какво се е случило.

— Не ме карай да викам, скъпа — нежно ѝ се скара Беси Джийн.
— Ела тук и доведи със себе си този млад мъж.

— Да, госпожо — извика тя, после прошепна на Ник: — Искан да знае кой си.

Агентът я улови за ръката и отговори тихо:

— Време е за шоу.

При тези думи той се наведе и леко я целуна.

Беси Джийн стоеше на верандата си и поглъщаше с поглед милата сцена. Очите ѝ едва не изхвъркнаха от орбитите, докато наблюдаваше усмихнатата двойка.

Оградата от бели колчета опасваше предния двор. Лорен отвори съседската порта. Докато я следваше по циментовата пътека и по стълбите на верандата, Ник забеляза още една възрастна жена, която надничаше към него през замрежената врата. Вътре в къщата беше тъмно и лицето на непознатата се губеше в сумрака.

— Какви вълнения сте преживели? — попита Лорен.

— Някакъв хулиган се вмъкна в къщата ти! — Беси Джийн сниши глас, сякаш съобщаваше нещо поверително: — Аз се обадох на шерифа и настоях да дойде веднага тук и да разследва. Струва ми се обаче, че никой не беше арестуван. Шерифът остави хулигана вътре и хукна към колата си. Гледката си струваше. Не е достатъчно възпитан, за да ми каже какво се е случило. Най-добре е да провериш дали не липсва нещо. — Тя се изправи и отстъпи назад, за да може да огледа по-добре Ник. — О, а кой е този красив мъж, дето е застанал толкова близо до теб? Струва ми се, че не съм го виждала никога в Холи Оукс.

Лорен побърза да ги представи един на друг, а Беси Джийн Вандерман бавно го огледа с преценяващ поглед. „Тази жена не пропуска нищо!“, помисли си Ник, като зърна пронизателните ѝ яснозелени очи.

— И с какво се занимавате, господин Бюканън?

— Работя във ФБР, госпожо.

Беси Джийн млъкна от изненада. В продължение на няколко секунди изглеждаше напълно слисана, но след това се посъвзе.

— Защо не казахте веднага? А мога ли да видя значката ви, млади човече?

Ник извади картата си, но старицата хвърли само един бегъл поглед на значката и изсумтя:

— Хич не сте се разбързали!

— Моля? — не проумя думите ѝ Ник.

Когато му отговори, в гласа ѝ прозвучаха критични нотки:

— Ние със сестричката не обичаме да ни карат да чакаме.

Агентът нямаше ни най-малка представа за какво говори тя и по озадаченото изражение на Лорен разбра, че и тя не знае нищо.

Беси Джийн отвори замрежената врата.

— Не виждам никаква причина да губим още време. Влезте вътре и можете веднага да започнете разследването.

— Какво по-точно искате да разследвам? — заинтересува се Ник, като последва Лорен.

Сестрата на Беси Джийн ги чакаше вътре. Лорен отново се зае с представянето. Виола свали очилата си, пъкна ги в джоба на престилката си и се приближи да му подаде ръка. Тя беше по-ниска, по-закръглена, едно по-смекчено копие на сестра си.

— А ние чакахме ли, чакахме! — рече тя и потупа ръката на Ник, преди да я пусне. — Почти се бях отчаяла, че ще дойдете, но Беси Джийн никога не загуби надежда. Тя беше сигурна, че писмото ѝ е било изпратено на погрешен адрес и затова написа още едно.

— Не е в стила на агентите от ФБР да се туткат — намеси се Беси Джийн. — Затова бях сигурна, че моето писмо се е загубило. Написах второ и когато все още нямаше отговор...

— Тя изпрати писмо на самия директор — обясни Виола.

Беси Джийн ги поведе към всекидневната. Вътре беше прохладно и сумрачно и миришеше на канела и ванилия. Едната от двете сестри беше изпекла нещо вкусно. Беше по-гладен, отколкото си мислеше.

Но вечерята щеше да почака. Трябваше му секунда, за да свикнат очите му с тъмнината, но след това Виола дръпна завесите на предния прозорец и той отново присви очи. Стаята беше отрупана с антики. Точно срещу него се намиреше камината. Върху полицата ѝ имаше цяла редица свещи. А над нея — огромна картина с маслени бои, изобразяваща куче със сива козина, седнало върху виненочервена възглавничка. Животното изглеждаше кривогледо.

Беси Джийн заведе Ник и Лорен до дивана във викториански стил, след това махна възглавничката от плетения люлеещ се стол и седна с кръстосани глезени, както я беше учила майка ѝ. Стойката ѝ изглеждаше така вдървена, че Ник едва сдържа усмивката си.

— Извади бележника си, драги — нареди тя.

Но вниманието на агента беше привлечено от безбройните снимки по стените и масите. Обектът в сребърните рамки беше един и същ — кучето, шнауцер, както предположи той, или от някаква смесена порода.

Лорен докосна ръката му, за да привлече вниманието му.

— Беси Джийн и Виола са написали писмо на ФБР, защото имат нужда от помощ за решаването на една мистерия.

— Няма никаква мистерия, скъпа — поправи я Виола. — Ние знаем точно какво се е случило.

Тя седеше в голямо кресло, тапицирано с дамаска на цветя.

— Да, ние знаем какво се е случило — съгласи се Беси Джийн и кимна.

— Защо не му опишеш подробностите, сестричке.

— Той все още не е извадил бележника и писалката си.

Виола стана и отиде в трапезарията, докато Ник потупваше джобовете си, търсейки бележник, макар да знаеше, че няма такъв. Беше останал в колата заедно с папките му.

Сестричката се върна с една розова тетрадка и с розова писалка със стърчащо от единия ѝ край пурпурно птиче перо.

— Можеш да ги използваш — каза му тя.

— Благодаря. Обяснете ми сега за какво става дума.

— Директорът е проявил небрежност и не ти е казал каква е задачата ти — рече Беси Джийн. — Ти си тук, за да разследваш убийство.

Ник ги изгледа смаяно.

Беси Джийн търпеливо повтори, а Виола кимна утвърдително.

— Някой е убил Татко.

— Татко беше домашен любимец — обясни му Лорен и кимна към картината с маслени бои, която се извисяваше над тях.

— Татко беше кръстен на нашия татко, полковника — добави Виола.

Ник положи гигантски усилия, за да не се усмихне.

— Разбирам... — едва отрони той.

— Ние искаме справедливост — заяви твърдо Виола.

Беси Джийн го гледаше намръщено:

— Млади човече, нямам намерение да критикувам... но никога не съм чувала за агент, дете не носи бележник и писалка със себе си. Тоя пистолет на кръста ти зареден ли е?

— Да, госпожо, зареден е.

Беси Джийн остана доволна. По нейно мнение беше важно, че той има пистолет — щом веднъж хванеше виновника, много вероятно бе да му се наложи да го застреля.

— Местните власти разследваха ли случая? — попита Ник.

— Не случая, драги. Това беше убийство — поправи го Виола.

— Веднага повикахме шериф С. З., но той не направи нищо, за да ни помогне да хванем престъпника — обясни му Беси Джийн.

— Викат му Свински задник, драги — намеси се Виола. — А сега си го запиши.

Ник не можеше да реши кое го влудява повече — домашният любимец на име Татко или милата стара дама, изричаща думите „Свински задник“.

— Защо не ми разкажете какво точно се е случило?

Беси Джийн погледна сестра си с израз на облекчение и започна:

— Ние смятаме, че Татко е бил отровен, но не можем да сме съвършено сигурни. От време на време през деня го извеждахме в предния двор и го държахме вързан на верига за големия дъб, а понякога и във вечерите на бингото го оставяхме там, за да може да подиша свеж въздух.

— Имаме ограда, но Татко можеше да я прескочи, затова го връзвахме с веригата — обясни Виола. — Записваш ли си това, драги?

— Да, госпожо.

— Татко беше в отлично здраве — заяви Беси Джийн.

— Беше само на десет години и в разцвета на силите си — услужливо добави Виола.

— Паничката му с вода беше преобърната — додаде Беси, като се поклащаше напред-назад на люлеещия се стол и си вееше с кърпичката.

— Татко никога не би успял да я обърне, защото тя имаше тежест отдолу!

Беси Джийн кимна утвърдително.

— Така е. Татко беше умен, но не можеше да пъхне носа си под паницата.

— Значи някой е преобърнал паничката! — заключи Виола.

— Ние смятаме, че някой е сложил отрова във водата му и след като бедничкият Татко се е напил, виновникът се е отървал от вещественото доказателство.

— Отървал се е и още как! — извиси глас Виола. — Изхвърлил е отровната вода в моите балсамини. Унищожил е красивите ми цветя. Предния ден бяха разцъфнали в целия си блясък, а на следващия изсъхнали и кафяви! Изглеждаха така, сякаш някой ги е полял с киселина.

Някъде в дъното на къщата нещо извънтя. Виола с мъка стана от люлеещия се стол.

— Моля да ме извините, ще отида да извадя моите кифлички от фурната. Да ви донеса ли нещо, така и така съм станала?

— Не, благодаря — каза Лорен.

Ник бе зает да пише в бележника, но вдигна поглед:

— Аз бих изпил чаша вода.

— Вечер ние често пием джин с тоник — рече Виола. — Действа много освежително в такива горещини. Искате ли една чаша?

— И водата ще свърши работа — отговори Ник.

— Той е на работа, сестричке. Не може да пие алкохол.

Агентът не й възрази. Довърши бележката, която правеше за себе си, и след това попита:

— Кучето лаеше ли по непознати?

— О, божичко, да! — възкликна развълнувано Беси Джийн. — Той беше един чудесен пазач. Беше много придирчив и не допускаше чужди хора да се приближават до къщата. Лаеше по всеки, който минаваше по улицата, защото се дразнеше.

Темата за кучето несъмнено продължаваше да разстройва Беси Джийн. Докато говореше за него, се люлееше все по-бързо и по-бързо. Ник очакваше да изхвърчи от стола.

— В града има някакви външни хора, работят в абатството. Трима души се нанесоха в къщата на стария Морисън отсреща, държат я под наем — каза тя. — А други двама се настаниха при семейство Никълсън в съседната пресечка.

— Татко не обичаше особено никого от това семейство — обади се Виола от трапезарията.

Тя донесе чаша вода с лед и я постави на масичката за кафе върху салфетка, която измъкна от джоба си.

Ник започна бързо да проумява, че Татко никого не е обичал особено.

— Тези католици винаги препускат — отбеляза Беси Джийн. Тя явно бе забравила, че Лорен е католичка и че брат ѝ е свещеник. — Ако питате мен, те са припряно племе. Искат реставрацията на абатството да привърши, че да бъдат готови за откриването по време на празненствата за Четвърти юли.

— Ще честват и стогодишнината на абатството — допълни Виола.

Но Беси Джийн забеляза, че се отклоняват от темата за разследването.

— Ние накарахме доктора да сложи Татко във фризера, за да можете да направите аутопсията. Записвате ли всичко това в бележника?

— Да, госпожо, записвам — увери я Ник. — Моля, продължавайте.

— Тъкмо вчера получих сметката на доктора за извършените услуги около кремацията. Направо се слисах и на минутата му се обадих. Сигурна бях, че има грешка.

— Кучето е било кремирано ли?

Беси Джийн попи с кърпичката сълзите в ъгълчетата на очите си и отново започна да си вее.

— Да. Докторът ми съобщи, че моят племенник му се обади и му казал, че сме си променили намерението. И веднага да се заеме да кремира бедничкия Татко.

Люлеещият се стол вече направо летеше и подът скърцаше под него.

— Значи ветеринарят го е послушал, без да се посъветва с вас?

— Да, така е — изхлипа Виола. — Просто не му е хрумнало да ни попита.

— А вашият племенник...

— Ама точно там е работата — извика Беси Джийн. — Ние нямаме никакви племенници.

— Ако питате мен, виновникът е искал да се отърве от веществените доказателства — обясни Виола. — Права ли съм?

— Така изглежда — съгласи се Ник. — Бих искал да видя тези цветя.

— О, това не е възможно, драги — въздъхна Виола. — Джъстин ми помогна да изкопая корените и да посадя нови цветя. Той ме видя там навън, бях коленичила в градината и така се мъчех, и макар че цял ден се беше трудил, щото работи като дърводелец горе в абатството, той беше достатъчно мил да дойде да ми помогне. Аз вече не мога да се справям с работата на двора, не ми стигат силите.

— А кой е този Джъстин?

— Джъстин Брейди — нетърпеливо му отговори Беси Джийн. — Наистина съм сигурна, че вече ви споменах за него.

— Не, не си — укори я Виола. — Обясни на Николас, че трима работници са се нанесли в къщата на Морисън, а двама други живеят у семейство Никълсън. Но не спомена имената им. От ясно по-ясно чух всяка твоя дума.

— Е, смятах да го направя — отговори Беси Джийн. — Виждала съм само онези тримата от къщата отсреща. Той се казва Джъстин Брейди. Единствено него харесваме.

— Защото той ми помогна — отбеляза Виола. — А другите двама са Франк Хановър и Уили Лейкмън. Всички те седяха заедно на стълбите на верандата и пиеха бира. И всички те ме видяха да се мъча, но само Джъстин прекоси улицата и дойде да ми помогне. Другите двама продължиха да пият.

— Е, млади човече, смяташ ли, че Татко е бил убит, или си мислиш, че ние сме просто две изкуфели стари дами, дето си съчиняват разни небивалици?

— Като се основавам на онова, което ми казахте и като приемам, че е вярно и точно, аз съм съгласен, че кучето ви е било убито — каза Ник.

Очите на Лорен се разшириха.

— Така ли?

— Да — отговори спокойно агентът.

Беси Джийн плесна с ръце. Цялото ѝ същество ликуваше.

— Знаех си, че ФБР няма да ме разочарова! А сега, Николас, кажи ми какво си готов да направиш по случая?

— Сам ще го разследвам. Няколко проби от почвата, където са били засадени тези цветя, ще ми помогнат. А и паничката за вода... все още у вас ли е?

— Да — отговори Виола. — Прибрана е в гаража, заедно с всичките любими играчки на Татко.

— Ще ни уведомявате, когато има нещо ново, нали? — попита Беси Джийн.

— Непременно. Нали случайно не сте измили онази паничка за вода?

— Струва ми се, не — рече Виола. — Ние бяхме толкова разстроени, че просто я прибрахме, за да не ни напомня за него.

— Виола искаше да свали картината и да прибере снимките, но аз не ѝ позволих. Истинска утеха е да гледаме как Татко ни се усмихва от стената.

Всички едновременно млъкнаха и вдигнаха погледи към рисуваната с маслени бои картина. Докато Ник се чудеше как жените разбират, че кучето се усмихва, Лорен размишляваше върху това как сестрите са могли да обичат това злонравно животно, което се е зъбело на всеки, влязъл в двора им. Толкова много хора беше ухапало, че на дъската за съобщения в чакалнята на ветеринаря имаше списък на сложените инжекции.

— Надяваме се да се окаже, че виновникът не живее в нашата мирна долина. Не ни харесва да си мислим, че някой от нашите хора е могъл да извърши такова ужасно престъпление — рече Виола.

— Аз не бих изключила момчето на шерифа, то е способно на такава жестокост. В Лони наистина има нещо много долно. Наследил го е от баща си, разбира се.

— Той си е много потаен. Майка му почина преди няколко години. Не искам да говоря лошо за умрелите, ама тя беше плаха и боязлива. Хич нямаше кураж, дори като младо момиче. И все хленчеше, нали, Беси Джийн?

— Божичко, така беше.

— Споменахте, че в града има много външни хора — рече Ник. — Да сте забелязали някой да се навърта около вашата къща или около къщата на Лорен?

— Аз прекарвам голяма част от времето си на верандата, а и нощем понякога поглеждам навън през прозореца, просто за да се

уверя, че всичко е наред. Освен онзи мъж, дето вчера влезе в къщата на Лорен, не съм забелязвала друг да се спотайва наоколо. Както ви казах, повечето от външните хора са работници, които помагат при реставрацията на абатството. Някои от тях са пристигнали от много далече, чак от Небраска и Канзас.

Тя стъпи здраво на пода и закова стола на място. Наведе се с обнадяващ вид към Ник и Лорен и ги попита:

— Ще останете ли за вечеря?

— Тази вечер сме на макарони — обяви Виола, като се подпря с две ръце на възглавничките, за да стане от ниския стол, и се отправи към кухнята. — Макарони и задушени гърди. И домашни канелени кифлички. А ще направя и една лека салата.

— Не бихме искали да ви затрудняваме — възрази Лорен.

— С удоволствие ще хапнем с вас — съгласи се Ник.

— Лорен, защо не отидеш да помогнеш на сестричката, а аз ще правя компания на Николас — предложи Беси Джийн.

— Ела да сложиш масата, мила — повика я Виола. — Ще вечеряме в кухнята, но ще използваме сервиза от костен порцелан.

Беси Джийн не си губеше времето. Веднага щом Лорен излезе, тя се наведе от люлеещия се стол и настоя да узнае как така Ник и Лорен са се сблизили толкова много.

Той очакваше тази възможност. Съвсем накратко ѝ разказа за приятелството си с Томи и как е бил повикан на помощ, когато някакъв мъж влязъл в изповедалнята и заплашил, че ще нарани Лорен.

— Този нещастен инцидент ни събра заедно — обясни ѝ той. — Нашите експерти са единодушни, че този човек е просто някакъв фукльо, решил да се позабавлява. Нали ги знаете тези типове. Искат да уплашат хората, да създаде суматоха и проблеми. Искат да му обърнат внимание и това е всичко. Те смятат, че не е особено умен. Сигурно има много нисък коефициент на интелигентност. И най-вероятно е импотентен. Беси Джийн се изчерви.

— Импотентен, казвате?

— Да, госпожо. Така смятат експертите ни.

— Тогава значи вие не сте дошли тук, за да разследвате убийството на Татко?

Той се зачуди колко ли време ще ѝ трябва да проумее това.

— Така е, но все пак ще разследвам и него — обеща Ник.

Старицата се отпусна в люлеещия се стол.

— Кажи ми нещо за твоето минало, Николас.

В никакъв случай нямаше намерение да му позволи да претупа разказа си. Майсторски проведе един истински разпит. Искаше да знае всичко и за неговото семейство.

Лорен го спаси, като се появи на вратата и ги повика за вечеря. Ник последва Беси Джийн в кухнята. Изящният порцеланов сервиз на цветчета бе поставен върху бяла ленена покривка, която почти напълно скриваше хромираните крака на кухненската маса. Ник очарова дамите с маниерите си на джентълмен, като побърза да дръпне столовете им и да ги настани да седнат. Те сияеха от удоволствие.

Оказа се, че леката салата се състои от лимоново желе с квадратна форма, върху канапе от маруля и топчица майонеза отгоре. Той мразеше желе, но яде от него, за да не ги обиди. А през това време Беси Джийн осведоми Виола за инцидента в Канзас Сити.

— Само какви неща са готови да извършат хората в днешно време, за да получат малко внимание! Ужасно, направо ужасно! Отец Том трябва да е бил много разстроен.

— О, така беше — въздъхна Лорен. — Просто не знаеше какво да прави и извика на помощ Ник.

— Но от всичко това произлезе нещо хубаво — заключи агентът. Намигна на Лорен през масата и добави: — Най-накрая се запознах със сестрата на Томи.

— И веднага се увлече по нея, нали? — развълнува се Беси Джийн.

— Разбира се, че ще се увлече — намеси се Виола. — Тя е най-хубавото момиче в Холи Оукс.

— Това беше любов от пръв поглед — призна Ник и погледна Лорен с обожание. — Аз не вярвах в тези работи, докато не се случи на мен.

— А ти, Лорен? — попита я Виола. — И за теб ли беше любов от пръв поглед?

— Да — развълнувано отвърна тя.

— Колко романтично! — прошепна Виола. — Не смяташ ли, че това е много романтично, Беси Джийн?

— Разбира се — съгласи се сестрата. — Но понякога огънят, като се разгори бързо, бързо угасва. А аз не искам някой да разбие сърцето

на нашата Лорен. Разбираш ли какво ти казвам, Николас?

— Да, госпожо, но в случая не е така.

— Тогава ми кажи какви са намеренията ти?

— Ще се ожения за нея.

Виола и Беси Джийн се спогледаха и най-неочаквано избухнаха в бурен смях.

Лорен и Ник също се спогледаха, смутени от смеха на старите дами.

— И ти ли мислиш същото като мен, сестричке? — изкиска се Беси Джийн.

— И още как! — Виола многозначително се усмихна на сестра си.

— Това е много вълнуваща новина — обяви Беси Джийн, — Предполагам, че отец Том вече ви е дал благословията си?

— Да — отговори Лорен. — Той много се радва за нас.

— Николас, ние не се смеехме на чудесната новина, която ни съобщи. Ами просто... — започна Виола.

— Заради Стив Бренър — подсказа ѝ Беси Джийн. — Той ще припадне, когато разбере за вас двамата. О, божичко, много се надявам със сестричката да сме наблизо и да го видим. Господин Бренър има велики планове за теб, Лорен.

— Но аз дори никога не съм излизала с него!

— Той е безумно влюбен, скъпа — обясни Виола.

— Не, той направо е вманиачен — поправи я Беси Джийн. — Ти си най-хубавото момиче в Холи Оукс и затова трябва да те има. Смята, че като получи най-доброто от всичко, ще стане най-добрият човек в града. Затова купи онази голяма стара къща на Сикамор Стрийт. Ако питате мен, господин Бренър не е нищо друго, освен един надут стар петел, дето се перчи из града. — Тя се обърна към Ник: — Той си мисли, че може да има всичко, което поиска, в това число и твоята Лорен.

— Тогава значи го очаква изненада, нали така? — усмихна се Ник.

— Мили боже, да! — съгласи се Беси Джийн. — Може би сте забелязали, че ние със сестричката нямаме високо мнение за този човек.

— Забелязах — съгласи се агентът.

— Ала всички останали го харесват — каза Виола. — Ние знаем и защо. Господин Бренър дарява пари на всевъзможни местни благотворителни организации, а това кара хората да го ценят. Пък и той никак не е грозен. Има много хубава гъста коса.

Беси Джийн се намръщи презрително.

— Мен не може да ме впечатли така лесно. Аз не харесвам ония, дето обичат да се показват, а Стив Бренър хвърля пари наоколо, сякаш сади трева. Ако продължаваме да говорим за него, ще си изгубя апетита. А сега ни кажи, Лорен, твоят годеж официален ли е, или искаш да го запазиш в тайна? Ние умеем да пазим тайни, когато се налага — увери тя.

— Можете да кажете на всички. С Ник утре или вдругиден отиваме да изберем годежния пръстен. — Тя протегна ръка развълнувано. — Не искам да е прекалено голям.

— Не забравяй да пуснеш във вестника съобщение за годежа. Аз бих могла да ти помогна в това — предложи Беси Джийн.

Нетърпеливите нотки в гласа ѝ и блясъкът в очите ѝ подказаха на Лорен, че тя примира от нетърпение да съобщи новината на Лорна Хамбърг, дъщеря на нейна приятелка, която по една случайност беше редактор на страницата със светските новини.

— Бих могла да звънна на Лорна веднага след вечеря.

— Много ще ми помогнеш — съгласи се Лорен.

— Трябва ли да ѝ спомена за проблема в Канзас Сити?

Лорен не беше сигурна и погледна към Ник, който побърза да отговори:

— Разбира се. Редакторката сигурно ще иска да знае всички подробности около нашето запознанство. Нали, съкровище?

Нежното обръщение не беше предвидено. Просто се изплъзна от езика му и самият той изглеждаше по-изненадан от нея.

— Да, скъпи. Струва ми се, че Беси Джийн трябва да каже на малката Лорна и за това, че според заключението на експертите на ФБР този човек явно е неуравновесен и... с комплекс за малоценност.

— О, аз непременно ще осведомя Малката Лорна. За всичко — зарече се Виола.

Тя предложи подноса със задушеното на Ник и настоя да си сипе още една порция. Но той отмести стола си назад и се извини, че вече не може да изяде нито хапка повече.

— В днешно време има толкова много неуравновесени хора по света — отбеляза Беси Джийн, поклащайки глава. — За нас ще е истинско облекчение да знаем, че наблизко живее агент на ФБР.

— Къде по-точно смятате да отседнете? — попита Виола.

— При Лорен — отговори Ник. — Тя е силна жена и може да се грижи сама за себе си, но искам да съм там, за да съм сигурен, че е в безопасност. И че не я заплашват мъже като Стив Бренър или който и да е друг, дето си мисли, че може да ѝ досажда.

Сестрите се спогледаха многозначително, но Ник не можа да проумее защо. Навярно изтърва нещо, което не им хареса.

Беси Джийн остави вилицата си, отмести чинията си, след това подпря ръце на масата и за момент се постара да събере мислите си. После погледна Лорен право в очите.

— Скъпа, ще бъда пряма. И аз знам нещичко за бушуващите хормони в младите ви тела. Може да съм стара и закостеняла, но винаги съм в крак с промените на новото време, защото гледам много истории по телевизията. Виж какво, ти нямаш нито майка, нито баща, които да те напътстват. О, знам, че си пълнолетна, но все пак имаш нужда от някой по-стар и по-мъдър човек, който да ти дава съвети от време на време. Всяка млада жена се нуждае от това. Ние със сестричката много се привързахме към теб, но то ни носи тревоги. Виж какво, трябва да те попитам направо: докато Николас е зает да те пази от други мъже, как смяташ да се опазиш от него?

— Тя говори за твоята добродетелност, мила — намеси се с благ глас Виола.

— Ние сме се обрекли един на друг — започна Ник. — Аз няма да направя нищо непочтено...

— Хората ще говорят, но зад гърба ви — прошепна Виола.

— Те така и така ще говорят — рече Беси Джийн. — Но в момент на възбуда и най-добрите намерения изчезват. Разбирате ли какво ви казвам?

Лорен отвори уста да продума нещо, но млъкна. Само погледна умолително Ник.

— Премини към същината на въпроса, Беси Джийн — настоя Виола, сгъна внимателно салфетката си върху масата и стана.

— Добре тогава, ще го направя — решително изрече тя, като попиваше деликатно ъгълчетата на устните си със своята салфетка. —

Говоря за безопасен секс, Николас.

— Да, драги — съгласи се Виола. Тя обиколи масата, прибирайки чиниите. — Искаме да практикуваш безопасен секс... Ще хапнем ли десерт?

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стив Бренър бе обзет от ледена ярост. Този път това момиче бе прекалило твърде много. Никой, бил той мъж или жена, не можеше да го прави на глупак! Беше крайно време някой да даде урок на тази кучка и именно той бе човекът, който щеше да го направи. По дяволите, за коя се мислеше Лорен, че да го унижава пред неговите съдружници и приятели, като води друг мъж в дома си?

Как бе възможно някой да се влюби само за един уикенд?

Вбесен от новината, която шериф Лойд току-що му бе съобщил, той грабна един стол и го запрати към другия край на стаята, като събори лампата за четене. Стив наблюдаваше как тя се счупи на парчета, а след това, все още разярен, удари стената с юмрук. Ситни пръски от прясната боя поръсиха току-що изгладената му кървавочервена фланелка. Сухата зидария без хоросан се раздробиха под ръката му, а кожата на мазолестите му пръсти се разцепи, когато юмрукът му достигна циментовия блок зад стената. Без да обърне внимание на болката и току-що създадената бъркотия, той разтърси тялото си, подобно на куче, отърсващо мократа си козина.

Когато побеснееше, не можеше да мисли. А знаеше, че главата му трябва да е бистра, за да прецени възможностите си. В края на краищата той командваше играта! Кучката все още не разбираше това, но скоро щеше да го проумее.

Шериф Лойд се бе изтегнал на стола зад едно празно бюро. Външно изглеждаше спокоен, но всъщност бе напрегнат и уплашен като заек, защото знаеше от личен опит на какво е способен Стив, щом се разгневи. Бог да му е на помощ, той не искаше да види тази страна на новия си партньор.

Чисто новичката сребърна тока на колана му от кожа на мустанг се бе забила болезнено в корема му, но той се страхуваше да помръдне. Не искаше да прави нищо, с което да привлече вниманието на Стив върху себе си, докато той не овладееше гнева си.

Едри червени капки кръв се стичаха по добре изгладения панталон на Стив в цвят каки и се превръщаха в червени ивици, достигащи чак до коляното му. Лойд си помисли да му каже за кръвта — знаеше колко много държи Стив на външността си, — но вместо това реши да си мълчи и да се преструва, че нищо не е забелязал.

Повечето от жените в града намираха Стив за красив мъж и шерифът предполагаше, че са прави. Впечатляваше с тази негова начупена кестенява коса и хубава фигура. Лицето му беше прекалено продълговато, но когато се усмихваше, жените не виждаха нищо друго освен чара му. Ала сега, ако същите тези жени можеха да видят ледения му поглед, вече нямаше да го смятат за красавец. Дори щяха да треперят от него, както се страхуваше Лойд.

Стив стискаше и разпускате юмруци, докато стоеше до прозореца с гръб към шерифа и гледаше към площада. Три момчета се носеха със скейтбордове по тротоара, пренебрегвайки разлепените наоколо надписи, забраняващи карането на велосипеди и скейтбордове. Аптекарят Конрад Келог изскочи навън, размахвайки ръце, когато един от тези чешити с дълга стърчаща коса, боядисана в оранжево, случайно се блъсна във витрината му.

Точно от другата страна на площада се отвори вратата на заведението на Лорен и излязоха близнаците Уинстън, облечени с нови работни гащеризони. Тази вечер бяха работили до късно. Уличните лампи вече светеха, което означаваше, че минава седем часът. Всички магазини, освен аптеката, затваряха в шест. Близнаците работеха допълнително, за да подготвят заведението. Стив ги наблюдаваше как наместват уплътнението на витрината, което току-що бяха поставили.

— Това е ужасно пилеене на пари — промърмори той.

— Какво каза?

Стив не отговори. Тъй като изглеждаше дълбоко замислен и не му обръщаше внимание, Лойд реши, че е безопасно да се настани поудобно. Избута колана под издутия си корем, разкопча панталона си, за да освободи още малко място и след това измъкна джобното си ножче. С едно щракване отвори ръждясалото острие и започна да човърка мръсотията под нацърбените си нокти.

— Заминавам за два дни да половя малко риба и какво става? Тя се влюбва в друг мъж! Кучи син! Ако ми беше дала само един шанс... Ако си беше дала труд да ме опознае, нямаше да се влюби в него. Не

ще и дума, мога да бъде дяволски очарователен, когато поискам — разсъждаваше ядно Стив.

Лойд не знаеше дали да се опита да го усмири, или да му изкаже съчувствието си. Една погрешна дума беше по-лоша от пълното мълчание и затова той шумно изсумтя, оставяйки на Стив да го изтълкува както си ще.

— Но тя не желае да ми даде нужното време — оплакваше се Бренър. — Искан само един шанс и нищо повече. Щях да я оставя да свикне с тази мисъл, а след това да ѝ изпратя цветя и отново да я поканя да излезем. Видя ли как ме пренебрегна на рибния пикник миналия месец? Каквото и да правех, тя не ми позволяваше да се приближа до нея. Държеше се така, все едно че съм конска муха. Ето колко ми обръщаше внимание. И хората го забелязаха. Видях как ме наблюдаваха.

— Хайде сега, съвсем не е така. Всички в Холи Оукс знаят, че ти ще се ожениш за Лорен. И тя трябва да е наясно. Може би просто иска да се налудува на младини, преди да улегне.

— Мъжете искат да се налудуват, а не жените!

— Ами тогава може би се прави на недостъпна. — Лойд се намръщи, когато одраска с ножа нежната кожа под нокътя си. — Ти ще станеш най-богатият мъж в долината и тя го знае. Да, точно това прави тя — преструва се на недостъпна.

— А аз си мислех, че е... по-умна.

— По-умна ли?

— Ако той е отседнал в къщата ѝ, значи тя му позволява да я докосва.

В гласа му отново зазвучаха гневни нотки и Лойд се опита да отклони вниманието му.

— Вероятно просто те проверява. Жените обичат мъжете да ги ухахват. Всички го знаят.

— А кои бяха тези мъже в къщата ѝ?

Стив впери злобен поглед в шерифа, докато чакаше обяснението му. Вместо това получи извинение.

— Аз бързах да дойда да ти кажа, че Лорен си води у дома друг мъж. Не се сетих да ги попитам за имената им. Те ми довериха, че са нейни приятели, дошли да ѝ поправят мивката. Носеха инструменти и предположих, че минават оттам на път за абатството.

— Обаче не си направи труд да попиташ за имената им и да поискаш документите им.

— Много бързах — заоправдава се Лойд. — Не се сетих.

— За бога, ти си шерифът в това бедняшко градче! Не знаеш ли как да си вършиш работата?

Лойд остави ножа и примирително вдигна ръце.

— Не си изкарвай яда на мен. Аз съм само вестителят на лошата новина. Ако кажеш, веднага ще се върна там и ще взема цялата информация, която искаш.

— Остави това — промърмори Стив и отново му обърна гръб. — Може би онази свадлива старица от съседната къща беше права. Вероятно са се опитвали да оберат къщата на Лорен.

— Хайде сега, Стив, ти знаеш, че при нея няма нищо ценно за крадене. Казвам ти, че те са просто приятели.

Стив не можеше да овладее гнева си. Лорен делеше леглото си с друг мъж! Това бе непостижимо... А може би тя просто искаше да бъде по-независима, като играеше тази малка игричка с него. О, да, тя наистина имаше нужда от един хубав урок! В миналото не я беше наказал за оскърбителното й държание и ето че сега можеше да вини само себе си за последната обида, която му нанесе. Още първия път, когато се бе държала хладно, той трябваше да я заплаши. Някои жени имаха нужда от мъж с тежка ръка, за да научат къде им е мястото. Първата му жена беше такава, но той повярва, че Лорен е по-различна. Беше му се сторила изящна и съвършена, но едва сега проумяваше, че не е избрал правилния подход. Държа се с нея прекалено мило и любезно, но нещата вече щяха да се променят.

— Никой не се влюбва за един уикенд — повтори гневно Стив.

— Според нейните приятели тя наистина е хлътнала по тоя Ник Бюканън — отбеляза Лойд. Той бе навел глава и съсредоточено чистеше калта под нокътя на кутрето си. — Тези приятели... те ми казаха, че Ник и Лорен смятат да се оженият.

След като изгърси последната информация, Лойд хвърли един поглед към Стив, за да разбере как ще реагира.

— Пълни глупости! — изригна той. — Това няма да стане.

Лойд кимна.

— Но нали разбираш... Ако смятат да се оженият, най-вероятно е да напуснат града, след като той работи другаде. Не се сетих да

попитам с какво си изкарва прехраната този тип... Но ти не загреваш ли? Тя ще трябва да продаде магазина си.

Стив наблюдаваше Лойд с леден поглед. Тоя дебелак му приличаше на маймуна в зоологическата градина, която най-нехайно се чеше пред очите на хората. Изглеждаше отвратителен, но му бе полезен и поради тази причина го търпеше.

Лойд прибра джобното си ножче, забеляза мръсотията върху белия бележник на бюрото и я бръсна на пода. Погледна към прозореца и отбеляза:

— Както изглежда, Лорен много скоро ще отвори това нейно заведение.

— Тази работа също никога няма да стане! — отсече Стив. Лицето му беше разкривено от гняв и той застрашително пристъпи към шерифа. — Можеш ли да проумееш с твоя птичи мозък колко много пари ще изгубим, ако тя спечели и убеди другите собственици на магазини да не продават? Няма да позволя на никого да ми провали тази сделка.

— Какво смяташ да направиш?

— Каквото е необходимо.

— Да не би да ми говориш за нарушаване на закона?

— Майната му на закона! — изръмжа Стив. — Ти вече си затънал до задника, така че какво толкова, ако затънеш още малко.

— Аз не съм нарушавал закона.

— Така ли? Кажете това на старата Брамфорд. Именно ти подправи подписа й върху онзи документ.

Лойд започна да се поти.

— Идеята беше изцяло твоя, а и какво лошо съм сторил? Старата дама вече беше мъртва, а нейните роднини ще си получат парите, така че на тях със сигурност не им пука. Дявол го взел, те щяха да продадат магазина й, ама ти каза, че ще ни измъкнат много повече пари, ако разберат за сделката със строителната компания. Според мен извършеното от нас не е престъпление.

Смехът на Стив наподобяваше стържене на метал.

— Може идеята да е била моя, но именно ти подправи подписа й и забелязах, че нямаше търпение да похарчиш възнаграждението си за нова кола.

— Аз направих само каквото ми казаха.

— Прав си и ще продължаваш да правиш каквото ти наредят. Искаш да станеш богат, преди да се пенсионираш, нали?

— Разбира се. Искам да напусна този град... да се махна от...

— Лони?

Шерифът извърна очи.

— Не съм казал такова нещо.

— Ти се страхуваш от собствения си син, нали, Лойд? Колкото и да си долен и зъл, ти пак се страхуваш от него.

— Не, дявол го взел, не е вярно — развика се шерифът.

Стив зацвили от смях, но погледът му си остана леденостуден. Лойд едва успя да се овладее да не потрепери.

— Бъзливец такъв. Страх те е от собствения ти син.

— Лони сега навършва деветнайсет и аз ти казвам, че никога не е бил добре с главата, дори като малък. Вярно е, че е злобен и има избухлив нрав. Признавам си, че наистина искам да се махна от него, ама не защото ме е страх. Все още мога да му избия глупостите от главата. Просто съм уморен до смърт от всички тези каши, в които винаги се забърква. Не мога да си спомня колко пъти съм го измъквал. В най-скоро време Лони ще убие някого. На косъм беше да затрие онова момиче Едмънд. Накрая тя попадна в болницата и трябваше да измъдря куп лъжи, за да накарам доктора да си трае. Убедих го, че Мери Джо ще се самоубие, ако родителите ѝ разберат, че е била изнасилена. Тя никога повече няма да може да си покаже носа в този град.

Стив наостри уши.

— Ти си заплашил и него, нали? Хващам се на бас! Казал си му, че ще насъскаш Лони срещу него или срещу жена му, ако продума. Познах, нали?

— Направих каквото беше нужно, за да не хвърлят момчето ми в затвора.

— Знаеш ли как те наричат всички в града? Шериф Свински задник. Смят ти се зад гърба. Ако искаш нещата да се променят, дръж си езика зад зъбите и прави каквото ти казвам. Тогава ще можеш да напуснеш Холи Оукс и Лони.

Лойд бавно късаше лентички от попивателната на бюрото. Гледаше настрани, когато попита:

— Ти няма да кажеш на Лони какви са плановете ми, нали? Той си мисли, че ще пипне голяма пачка от парите и аз искам да се омета, преди да е разбрал, че няма да получи и цент.

— Нищо няма да му кажа, докато продължаваш да ми сътрудничиш. Нали се разбираме толкова добре. А сега за тоя Бюканън...

Лойд се дръпна стреснато назад:

— Кой?

Бренър отново стисна юмрук, готов да го забие в тлъстото лице на шерифа, но този път усети парене в кокалчетата и като погледна надолу, видя кървавите петна върху крачола на панталона си. Мамка му, щеше да му се наложи да се преоблича отново! Много държеше на добрия външен вид, не понасяше и най-дребното несъвършенство.

— Няма значение — промърмори той и се оправи към банята в дъното на офиса, за да измие ръката си.

Лойд най-накрая се сети кой беше Бюканън.

— Все пак ми се ще да ме пуснеш да ида отново в къщата на Лорен и да поговоря с онези приятелчета. Може още да са там.

Хленченето на Лойд опъваше нервите на Стив. Нямахше време да се разправа с „бавно загряващи“ и ако шерифът не беше неразделна част от неговия велик план, с най-голямо удоволствие щеше да го пребие от бой. Или още по-добре, щеше да нареди на Лони да стори това пред очите му. Момчето беше готово да направи каквото му заповяда Стив, защото също като баща си бе неудачник, обзет от омраза и алчност.

Той си изми ръцете, попи водата с хартиена кърпичка и след като я сгъна внимателно, я хвърли в кофата за смет. Извади гребен от задния си джоб и като се изправи пред огледалото, приглади косата си.

— Къде е сега Лони? — извика той.

— Не знам. Никога не ми казва къде ходи. Ако е измъкнал мързеливия си задник от леглото, тогава сигурно е някъде около езерото, лови риба. Защо се интересуваш?

Беше време да даде урок на Лорен. Тя трябваше да се научи, че той няма да търпи никакви съперници.

— Намери го и го прати при мен.

— Първо трябва да отида да взема новата кола.

— Първо ще направиш каквото ти казвам, а после ходи за проклетия си автомобил. Иди да намериш Лони.

Шерифът се надигна несигурно.

— И какво трябва да му кажа?

— Кажи му, че имам една работа за него — отговори с усмивка Стив.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лорен нарочно удължи гостуването си у семейство Вандерман. Имаше нужда от време, за да се настрои за изпитанието, което ѝ предстоеше.

В един миг всичко се бе променило. Тя беше свикнала да гледа на своя дом като на сигурно убежище, където можеше да намери мир и спокойствие след тежкия работен ден. Но той ѝ беше отнел това. Този психопат с прозвището „неиз“, дадено му от агентите на ФБР, което означаваше „неизвестният субект“.

От колко време я наблюдаваше? Дали тази нощ пак щеше да седи в удобния си стол и да я гледа? При тази мисъл Лорен пребледня. Много скоро щеше да влезе в спалнята си и да се приготви за лягане, докато камерата следи всяко нейно движение.

Изведнъж изпита неудържимо желание да обуе маратонките си и да хукне навън. Не можеше да го направи, разбира се, навън беше тъмно, а бягането не влизаше в одобрения от Уесън график. Въпреки това на Лорен ѝ се щеше да го стори. Тя си въведе този режим на бягане за здраве, след като научи, че брат ѝ е болен от рак. Това бе един отдушник, начин да се справи със страха си. Обичаше физическите упражнения, обичаше да изразходва силите си до край, да тича все по-бързо и по-бързо, докато главата ѝ се прояснеше и можеше да усеща само биенето на сърцето си, хрущенето на клонките под краката си и ритъма на дишането си и да продължава да се носи по криволичетата пътека около езерото. Забравяше за всичко наоколо, докато тичаше все по-бързо и по-бързо, докато не усетеше прилив на енергия. За кратко време паниката изчезваше и тя се чувстваше възхитително жизнена и съвършено свободна.

Сега копнееше да усети това чувство и отново сама да управлява живота си. Състоянието, при което изпитваше ту ярост, ту страх, направо я подлудяваше.

— Внимавай с тази чашка, мила. Нали не искаш да я нащърбиш.

Предупредителната забележка на Виола я върна обратно в настоящето. Съседката продължи да ѝ разправя последните клюки, които бе научила в дамския бридж клуб. Лорен се опитваше да я слуша, докато привършваше бърсането на синия сервиз от костен порцелан. След като кухнята бе почистена, тя последва старата жена на верандата и седна до нея в люлката. А Беси Джийн хвана Ник под ръка и го поведе на разходка из имота, за да се похвали със своите петунии и зеленчуковата си градина. Уличните лампи едва-едва осветяваха задния двор.

Ник се интересуваше повече от тъмния, обграден с дървета празен парцел зад къщата на Лорен, отколкото от градината. Гъсто обрасъл с храсти, той беше истинско убежище за психопата, когото издирваха. Можеше да се скрие тук и да наблюдава или пък да се прокрадне в къщата на Лорен.

— Децата играят ли понякога на празния парцел? — попита той Беси Джийн, след като похвали градината ѝ.

— Преди играеха, но вече не ходят там. Не и след като Били Клиъри пострада здравата от отровния бръшлян. Бил по спортни гащета и нагазил в бръшляна. Но както ми каза майка му, било страшно болезнено. Две седмици момчето не можело да си седне на задника. Щом се оправи, Били и неговите приятели се преместиха да играят край езерото.

След като обиколиха къщата, Беси Джийн извика на Виола:

— Тъкмо разправях на Николас как Били Клиъри обичаше да играе зад къщата на Лорен, докато отровният бръшлян не нажули дупето му.

Тя се изкачи по стълбите и се отпусна в един плетен стол.

— Казах на Николас, че никой вече не припарва там — обясни Беси Джийн.

— Това не е вярно — възрази Виола. — Не помниш ли, сестричке? Преди няколко седмици едни деца отново играеха там. А Татко стоеше изправен на задните си лапи до замрежената врата и лаеше ли, лаеше. Трябваше да я затворим, за да го успокоим.

Беси Джийн кимна утвърдително:

— Хич не ми се вярва да са били деца. Вече се смрачаваше. Сигурно е била миеща се мечка. Всъщност, сега като се замисля, ми се

струва, че някое диво животно си е намерило там убежище, щото през онази седмица Татко на няколко пъти се скъса да лае.

— Да, така беше — съгласи се Виола.

Ник се облегна на перилата.

— Преди колко време се случи това? Спомняте ли си?

— Не съм сигурна — каза Беси Джийн.

— Аз си спомням — обяви Виола. — Тъкмо бях приготвила Големите момчета.

— Големите момчета ли?

— Доматите — обясни тя.

— А кога се случи това? — търпеливо я попита Ник.

— Преди близо месец.

Беси Джийн не беше съгласна. Тя смяташе, че Виола има грешка и че не е било чак толкова отдавна. Сестрите се препираха няколко минути, преди Лорен да се изправи, за да привлече вниманието им и да сложи край на назряващия конфликт.

— С Ник трябва да тръгваме.

— Да, мила, сигурно искате да разопаковате багажа и да се настаните? — отбеляза Виола.

— Тя изглежда много уморена, нали, сестричке? — обади се Беси Джийн.

Ник беше напълно съгласен — Лорен наистина имаше изтощен вид. Под очите ѝ се виждаха тъмни кръгове. При първата им среща в къщата на свещеника изглеждаше съвсем различно. Когато разбра, че Томи е добре, тя се успокои напълно и за кратко време сякаш имаше съвършено безгрижен вид.

Но това беше преди брат ѝ да ѝ съобщи за смахнатото копеле, което искаше да я убие. За нейна чест трябваше да се признае, че не припадна, нито я обзе истерия, както би станало с някои други жени. И Ник си спомни колко силна се беше показала по-късно, когато бе уговорила Пит да ѝ позволи да заложи капан. Какви ли запаси от сили и издръжливост притежаваше все още? За бога, той се надяваше да са достатъчно, за да издържи до края на този кошмар.

— Много ви благодаря за вечерята, беше чудесна — каза Лорен.

— Ще ти дам моята рецепта за ястието с макароните — обеща Виола.

Беси Джийн се навъси.

— Каква рецепта? Ти следваше указанията на опаковката на „Крафт“ — макарони със сирене. Просто ѝ купи една от магазина, сестричке.

Ник също благодари, а след това нехайно прегърна Лорен през раменете. Беси Джийн придружи двойката до края на градинската пътека и им отвори пътната врата.

— Очите ти непрекъснато шарят, Николас! — отбеляза тя. И за да не би младият мъж да се обиди, побърза да обясни: — Аз забелязвам дребните неща. И знам, че от момента, в който стъпи на нашата веранда, ти непрекъснато наблюдаваш околността. Не те критикувам — добави тя. — Просто го отчитам. Винаги си нащрек, нали? Струва ми се, че в школата на ФБР са те обучили.

Ник поклати глава:

— Всъщност аз просто съм любопитен.

Тя му се усмихна, а зелените ѝ очи искряха. Ник предположи, че като младо момиче е карала мъжете в Холи Оукс да тичат подире ѝ.

Като се приведе до Лорен, тя прошепна настоятелно:

— Харесва ми тоя млад мъж. Не го изпускай, мила.

— Ще се постарая — обеща усмихнато тя. — И аз го харесвам.

— Ние със сестричката знаем всичко за биологичния часовник на жената — каза тя. — Много на твоята възраст вече имат по две-три деца. Време е да помислиш за задомиране.

— Да, госпожо — отвърна сконфузено Лорен.

Знаеше, че е безсмислено да спори с Беси Джийн или да споменава, че много жени изчакват да навършат трийсет, за да се задомят и че самата тя има още няколко години до този исторически рожден ден. Беси Джийн беше пряма, прекалено самоуверена и деликатна като ковашки чук, но въпреки това Лорен я харесваше. Имаше си недостатъци, но бе честна и мила. Е, понякога...

— О, я гледай, това са Джъстин Брейди и Уили Лейкмън.

Съседите от другата страна на улицата изнасяха една голяма сгъваема стълба от задния двор. Единият мъж я подпря отстрани на къщата и започна да се изкачва по нея, докато другият я придържаше.

Беси Джийн ги поздрави отдалече на висок глас и се усмихна, когато те ѝ помахаха.

— Твърде късно е за боядисване — отбеляза Ник.

Едва бе произнесъл тези думи, когато някой вътре от къщата включи прожекторите.

— Джъстин е младежът на стълбата — обясни Виола. — Казах ви за него. Когато ме видя да се бяхтя в градината, веднага дойде да ми помогне. В началото нито един от тях не ми харесваше, но оттогава промених мнението си.

— Защо не ги харесваше? — попита Ник, като не откъсваше очи от високия мускулист мъж на стълбата, който се опитваше да измъкне един нож за маджун от задния джоб на дънките си.

— Смятах ги всичките за некадърници, ама те са си просто противни и груби. Иначе държат на думата си — каза тя и кимна. — Собственикът господин Морисън се е уговорил с момчетата да боядисат къщата му, вместо да плащат наем. Той замина за Флорида да се попече на слънце и ще се върне след празненствата.

— Сега за първи път ги виждам да оправят нещо около дома — рече Беси Джийн. — Но ще ви кажа, че почти всяка вечер през последните две седмици отиват в бара на Втора улица и пият, докато дойде време да го затворят. Хич не ги интересува, че съседите им се опитват да поспят. Пеят, смеят се и вдигат страшна гюрултия, когато се прибират у дома. Наблюдавала съм ги от моя прозорец и точно преди две седмици единият от тях припадна в предния двор. Сигурна съм, че беше Марк Хановър. Прекара там цялата нощ. Срамота е да се държат така и да се насмукват като прасета.

Сестрите явно имаха различни мнения за наемателите на съседската къща.

— Но сега държат на думата си — напомни ѝ Виола. — А Джъстин ми каза, че щом свършат работата си в абатството, ще ремонтират къщата, дори това да означава да работят от изгрев до залез. Сигурна съм, че ще го направят.

Ник през цялото време се опитваше да разгледа по-добре Уили Лейкмън, но той бе гърбом към улицата и носеше бейзболна шапка. Дори да се обърнеше, агентът се съмняваше, че ще може ясно да види лицето му. Уили и Джъстин изглеждаха горе-долу еднакви на височина.

Ник реши да се приближи до тях и да ги поздрави. Може би щеше да успее да накара и третия наемател да излезе, за да огледа и

него. Но планът му се промени, когато видя, че Лорен едва не заспиваше права.

— Хайде, скъпа. Да вървим да си лягаме.

Лорен го последва до колата и му помогна да пренесе багажа. Вътре в къщата бе тъмно, светеше само една малка лампа за четене, сложена до телефона. Всички завеси бяха спуснати. Телефонът иззвъня точно когато тя започна да се изкачва по стълбите с чантата си със спално бельо. Лорен я пусна на пода, светна една лампа и побърза да отиде във всекидневната. Ник я беше предупредил, че по всяко време в къщата ѝ ще има поне един агент на ФБР, затова не се изненада, когато въртящата се врата към кухнята се отвори и един мъж, облечен с черен панталон и бяла риза с дълги ръкави, навити до лактите, забърза към нея. Държеше сандвич в едната си ръка и на колана му имаше пистолет.

Той успя да стигне преди нея до телефона, който беше на бюрото между всекидневната и трапезарията ѝ. Провери кой се обажда и взе едни слушалки, окачени до апарата, а след това ѝ направи знак да вдигне слушалката.

По номера, който се изписа на екранчето, тя разбра, че е Мишел Брокман. Тя беше най-добрата приятелка на Лорен и скоро щеше да се омъжва.

— Здравсти. Как разбра, че съм се върнала?

— Ние живеем в Холи Оукс, забрави ли! — възкликна Мишел.
— Хайде сега, кажи ми, вярно ли е? Наистина ли някакъв мъж те е заплашвал в Канзас Сити? Ако е така, никога повече няма да ти позволя да напуснеш града.

— Не се притеснявай — успокои я тя. — Това беше просто някакъв тип, който се мисли за забавен. Властите разследваха случая и казаха, че не бива да го приемаме на сериозно.

— О, това е чудесно! — с въздишка изрече Мишел. — Добре, тогава ми кажи кой е онзи хубавец?

Смехът на Мишел избухна от другия край на жицата. Този смях винаги караше Лорен да се усмихва. Извираше дълбоко от нея и звучеше радостно и дяволито. Двете се бяха запознали на месечния рибен пикник, който се организираше за набиране на средства. Лорен беше от една седмица в града и дори не бе разопаковала багажа си,

когато Томи ѝ предложи да се включи в кухнята. Мишел също беше ангажирана.

Двете веднага се сприятелиха, макар че бяха пълни противоположности. Лорен бе сдържана, а Мишел — темпераментна. Беше и много мила и деликатна. Лорна Хамбърг притисна Лорен до стената и се опитваше да измъкне колкото е възможно повече информация за статията, която смяташе да напише за новодошлата, или както я наричаше — „чужденката от Чикаго“. Мишел едва измъкна Лорен от тази досадница и не позволи на Лорна да я тормози. От този момент двете станаха най-добри приятелки.

— Попитах те кой е той.

— Не знам за кого говориш — отвърна Лорен, нарочно дразнейки приятелката си.

— Престани с тези игрички. Ще умра от любопитство. Искам да знам. Кой е хубавецът, дето си довела със себе си у дома?

— Нарича се Николас Бюканън. Спомняш ли си, казвала съм ти, че брат ми е живял у семейство Бюканън в детските си години? Ник е най-добрият приятел на Томи — обясни ѝ тя. — За първи път се срещнахме миналия уикенд.

— И какво? Спа ли вече с него?

Лорен усети, че се изчервява.

— Ще почакаш ли за минутка?

Тя сложи ръка върху слушалката на старомодния телефон и прошепна на агента:

— Необходимо ли е да подслушвате този личен разговор?

Агентът с всички сили се стараеше да не се усмихне. Той свали слушалките и се отдалечи. Лорен издърпа стола и седна до бюрото с лице към стената.

— Направи ли го? — попита отново приятелката ѝ.

— Кое?

— Престани да ме измъчваш! Спа ли вече с него? Чух, че бил страхотен.

Лорен се засмя.

— Мишел, не бива да задаваш такива въпроси.

— Аз съм най-близката ти приятелка и се притеснявам за теб. Ти имаш нужда от секс, Лорен. Ще се отрази добре на тена ти.

Лорен започна да драска нещо в бележника с някаква химикалка, която бе грабнала от притеснение.

— Какво му има на моя тен?

— Нищо, което да не може да се оправи със секс. Лицето ти ще стане по-свежо.

— Ще използвам руж.

Мишел въздъхна пресилено:

— Нямах намерение да ми кажеш, нали?

— Така е.

— Той наистина ли е само приятел на брат ти?

Лорен наведе глава. Чувстваше се ужасно, задето трябваше да излъже най-добрата си приятелка, но знаеше, че когато всичко приключи, най-накрая ще може да разкрие истината на Мишел.

— Не, той не е само приятел.

Тя се извърна на стола, за да погледне Ник. Той беше застанал в предния коридор заедно с един друг агент и кимаше мрачно, докато онзи му говореше. Но когато усети, че тя го гледа, се усмихна.

Лорен отново се обърна към стената.

— Случи се най-странното нещо на света, Мишел — прошепна тя.

— Какво?

— Влюбена съм.

Мишел веднага стана скептична.

— Не, не си. Как просто ей така ще се влюбиш! Не го вярвам.

— Вярно е.

— Честна дума? Но тогава е станало адски бързо!

— Знам — отвърна тя. Отново взе химикалката и започна да рисува.

— Той трябва да е супер мъж, щом е успял да стигне до сърцето ти. Нямам търпение да го видя.

— Ще го видиш и съм сигурна, че ще ти хареса.

— Не мога да повярвам на всичко това. Сигурно направо е изумителен, за да привлече вниманието ти. Здравата си хлътнала, нали?

— Предполагам.

— Това е потресаващо! — възкликна Мишел.

— Е, не е чак толкова ужасно — взе да се оправдава Лорен.

После се засмя. Мишел винаги ѝ създаваше добро настроение. Тя драматизираше нещата и много открито изразяваше чувствата и мненията си, докато Лорен запазваше всичко за себе си. След като бе завършила гимназия, Мишел бе единствената ѝ приятелка, с която споделяше.

— Знам какво става в тоя твой изкривен мозък. Винаги се опитваш да разбереш какво не му е наред на мъжа и винаги играеш на сигурно. Само защото веднъж си се опарила...

— Два пъти — поправи я тя.

— Онзи тип от колежа не се брои — каза Мишел. — Там всяко момиче поне веднъж страда от несподелена любов. Брои се само онзи смахнат тип от Чикаго.

— Наистина беше смахнат — съгласи се Лорен.

— И само защото не си го преценила правилно, стигна до заключението, че всички мъже са измет. Освен моя Кристофър. Него винаги си го уважавала.

— Разбира се, аз обичам Кристофър.

— Аз също — въздъхна приятелката ѝ. — Толкова е мил.

— И Ник е такъв.

— Не обърквай нещата, Лорен. Този път следвай чувствата си.

— Какво означава да не обърквам нещата?

— При твоето минало...

— Какво минало?

— Недей да се ядосваш на мен. Просто ти казвам каква е ситуацията. Ти не се ползваш с добро име сред мъжете. Искаш ли да ти изчета списъка на тези, които си отхвърлила?

— Не съм обичала нито един от тях.

— Ти никога не си си позволявала да опознаеш достатъчно добре някой, за да разбереш дали връзката има бъдеще.

— Не ме интересуваха.

— Несъмнено. Всички в града бяха толкова сигурни, че Стив Бренър ще успее да те съблазни. Разправял на хората, че иска да се омъжи за теб.

— И аз чух за това. Дори не го харесвам и със сигурност никога не съм го насърчавала. Този човек ужасно ме плаши.

— Аз го харесвам, Кристофър също. Стив е очарователен, забавен и остроумен. Всички го харесват, само ти не.

— Беси Джийн Вандерман и нейната сестра не го одобряват.

— Че на тях никой не им допада! Не обичат католиците, защото са прекалено нахакани. Току-що чух, че според Виола в бингото на равин Спиърс има нещо съмнително.

— Ти се шегуваш.

— Смяташ ли, че бих могла да си го измисля?

— Кажи ми нещо. Как така разбра толкова бързо, че Ник е при мен?

— По горещата линия. Докато Беси Джийн е стояла навън пред къщата, сестра ѝ се вмъкнала обратно вътре, обадила се на майка ми и тя ми каза. Всички знаем как Виола обича да разкрасява нещата. Рекла, че ти се сгодяваш, но с мама не ѝ повярвахме. Смяташ ли някой ден да се омъжиш за Николас, или е твърде рано да ти задавам този въпрос?

— Ти току-що ме попита дали спим заедно — напомни ѝ Лорен.

— Не, попитах те дали правите секс.

— Истината е, че Виола не е разкрасила нещата. Аз ще се омъжвам за него.

Мишел възторжено изпищя:

— Защо не ми каза веднага! Сериозно ли говориш? Ти наистина... Не мога да повярвам. Всичко това се случва прекалено бързо, за да може моят мъничък мозък да го възприеме. Вече определихте ли датата?

— Не — призна Лорен. — Но Ник иска да се оженим наистина много скоро.

— О, божичко, това звучи страшно романтично. Почакай само да кажа на Кристофър.

— Ще ми бъдеш ли шаферка?

Мишел прекъсна разговора, за да съобщи новината на родителите си. И двамата подред грабнаха слушалката, за да честитят на Лорен. Когато Мишел я взе отново, бяха изминали още десет минути.

— Да, ще ти бъда шаферка. За мен е чест, че ме помоли. О, това ми напомня нещо. Обадох се, за да ти кажа, че роклята е готова. Можеш да я вземеш утре. Пробвай я още един път. Не искам никакви издънки в деня на сватбата.

— Добре. Нещо друго?

— Очаквам да се запозная с Ник на пикника.

— Какъв пикник?

— Как така, не знаеш ли? Абатът организира голям благодарствен прием край езерото за всички, които са работили усилено по подготовката.

— Кога е било решено това?

— О, вярно, ти не беше в града. Имаше го в неделния бюлетин, но ти беше в Канзас Сити. О, боже мой, забравих да те питам. От тая новина за Ник направо се побърках. Беше толкова... нехарактерно за теб... Забравих да те питам, брат ти добре ли е?

— Да, той е добре. Този път медицинският му картон е чист.

— Значи няма да има химиотерапия?

— Не.

— Слава Богу — в гласа на Мишел прозвуча облекчение. — Той вече върна ли се у дома?

— Не. Той и един негов приятел ще докарат колата ми тук веднага щом приключи ремонтът.

— Трябва да си купиш нов автомобил.

— Ще го направя някой ден.

Лорен изведнъж изпусна писалката. Беше драскала разсеяно в бележника, но сега видя какво бе направила. По целия лист имаше изрисувани сърца, разбити сърца. Лорен дръпна листа и започна да го къса на парченца.

— Отец Том все още не знае, че всичките пари са отишли, нали?

Лорен погледна назад, за да разбере дали Ник и другият мъж все още са в коридора, но ги нямаше.

И макар че беше сама в стаята, тя все пак сниши глас:

— Не, Томи не знае, че парите ги няма. Казала съм единствено на теб и Кристофър.

— Бог да ти е на помощ, ако Томи открие това. Постави се на неговото място. Той е прехвърлил на теб своя дял от тръста, когато е влязъл в семинарията, смятайки, че имуществото на дядо ти ще бъде в сигурни ръце и че ти ще бъдеш осигурена за цял живот. Как ще се почувства, като открие, че тези гадни адвокати са окрали всичко до последния цент, като са искали невероятно големи хонорари — възмущаваше се Мишел. Колкото повече говореше за тази несправедливост, толкова по-гневен ставаше гласът ѝ. — Милиони

долари за хонорари — напомни тя на Лорен. — Те трябва да изгният в затвора. Онова, което са ти причинили, е престъпление.

— Не на мен — поправи я Лорен. — На дядо ми. Те са го измамили и аз затова ги преследвах.

Трябваше ѝ цяла година, за да открие адвокат, който да се съгласи да се захване с една от най-големите и могъщи юридически фирми в Париж. Но дори той първоначално се беше съпротивлявал, докато не прегледа документите и не разбра какво са направили. Тогава позицията му изцяло се промени. Искаше да им бъде забранено да практикуват. На следващата сутрин заведе делото.

— Не губи надежда. Продължаваш да се бориш, за да получиш каквото ти се пада по право. Адвокатите са мръсници! — въздъхна приятелката ѝ.

— Я се засрами. Ти се жениш за адвокат, забрави ли?

— Когато се запознах с него, не беше.

— Мишел, моли се тази работа да се уреди скоро. Похарчих всичко до последния цент за адвокатски хонорари и за ремонта на заведението. Трябваше да взема и кредит от банката. Само Бог знае как ще успея да го изплатя.

— Адвокатите, с които се бориш, се надяват да се откажеш. Спомняш ли си какво спомена Кристофър? Ето защо непрекъснато подават тези искове за съдебно решение или както ги наричат там, за да отложат последното разглеждане на делото. Но ако и този път спечелиш, ще трябва да си платят всичко.

— И то в срок от десет дни — напомни ѝ Лорен.

— Е, дръж се, близо си до победата. Майка ми ме вика, трябва да затварям телефона. Пикникът започва в пет, не закъснявай.

— Не разбирам защо абатът е насрочил този прием толкова скоро. Ремонтите все още не са приключили и се обзалагам, че скелето все още е в църквата.

— При неговия натоварен график това е единствената подходяща дата — обясни ѝ Мишел. — И абатът ми обеща, че скелето ще бъде махнато преди сватбата. Проумяваш ли, след една седмица вече ще съм омъжена стара жена. О, дръж се, Лорен.

Чу се как Мишел казва на майка си, че веднага ще слезе, а след това гласът ѝ отново прозвуча в слушалката:

— С тази подготовка за сватбата майка ми вече се е превърнала в кълбо от нерви.

— Трябва да те оставям...

— Гласът ти звучи уморено.

— Едва стоя на нозете си — призна си тя.

Докато говореше с Мишел, Лорен все си мислеше за агент Уесън, който използваше вилата на абата като свой команден пункт и никой не биваше да знае, че той и неговите хора са в Холи Оукс.

— Къде по-точно ще бъде пикникът? Във вилата на абата ли?

— Не — отговори ѝ Мишел. — Някакви негови роднини или приятели са отседнали там. От другата страна на езерото. Просто следвай тълпата.

— Добре — каза тя. — Ще говорим утре.

— Аз няма да съм тук, забрави ли? Отивам до Де Мойн, за да взема новата си шина, така че ще се видим на пикника.

— Кой ще те закара?

— Татко — отговори Мишел. — Ако и тази не пасва, ще вдигне страшна дандания. Заради техните издънки ми остава по-малко от седмица, за да се науча да ходя, без да куцам.

— Ако някой въобще успее да го направи, това си ти. Искаш ли да ти свърша някоя работа, докато те няма?

Мишел се засмя:

— Да. Докарай малко цвят на лицето си.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Щом Лорен чу стъпките на Ник по стълбите, побърза да приключи разговора с Мишел. Остави слушалката и го видя да стои пред вратата. Косата му беше леко разрошена, но това му придаваше още по-секси вид. Може би Мишел беше права. Трябваше да помисли как да върне свежия цвят на лицето си.

Какъв ли щеше да е в леглото? Мили боже, не можеше да повярва, че позволява в ума ѝ да се въртят подобни мисли... Побърза да прогони напирещите фантазии. Тя не беше тийнейджърка, измъчвана от бушуващите в кръвта ѝ хормони, а млада жена, за която нямаше нищо лошо да се въздържа от полов живот, докато се появи подходящият мъж. Но Ник не отговаряше на нейните изисквания. Не, той не беше подходящият.

— Съжалявам, че говорих толкова дълго по телефона — извини се Лорен.

— Няма нищо. Джо казва, че имаш цял куп съобщения на телефонния секретар. Хайде, иди да ги прослушаш — рече Ник.

Той занесе чантата ѝ на горния етаж, докато тя пусна записа. Имаше само едно обезпокоително съобщение от Маргарет Стамп, собственичката на местната хлебарница. Тя се обаждаше на Лорен, за да ѝ каже, че Стив Бренър е увеличил с 20 процента сумата за закупуването на магазина ѝ и че ѝ е дал една седмица да размисли. Съобщението ѝ завършваше с въпрос: „Знаеш ли, че Стив няма намерение да плаща на онези, които вече са продали магазините си, докато всички останали не подпишат договорите?“

Някъде в далечината отекна гръмотевица. Лорен тежко се отпусна в стола, заслушана в шумоленето на пренавиващата се лента. Бе получила още един удар, но знаеше, че няма да отстъпи и ще събере всичките си сили, за да се справи и с този проблем. Бедничката Маргарет!

Лорен знаеше, че тя не иска да продава, но бизнесът ѝ напоследък не вървеше, а парите, които ѝ предлагаше Стив, бяха

достатъчни, за да ѝ осигурят спокойни старини. Как Лорен би могла с чиста съвест да убеди Маргарет да не отстъпва, когато имаше вероятност да загуби всичко?

Лорен подскочи, щом Ник докосна рамото ѝ и рече:

— Бих искал да те запозная с Джо Фарли. Той ще остане с нас в къщата.

Агентът пристъпи да стисне ръката ѝ.

— Приятно ми е, госпожо.

Налагаше се Лорен да превключи мислите си на друга вълна. Битката за спасяването на градския площад за момента трябваше да премине на заден план.

— Моля, наричайте ме Лорен.

— Разбира се — отвърна той. — А вие ми казвайте Джо.

Джо беше як мъж с буйна рижа коса и закръглено лице, което светваше, когато се усмихнеше. Един от предните му зъби беше леко изкривен, ала това някак си му придаваше по-човечен вид. Макар че и той носеше пистолет, не изглеждаше така внушителен или суров като Уесън.

— Често ли работите с Ник?

— Работили сме заедно няколко пъти — отговори той. — Аз обикновено съм „вързан“ в офиса, тъй че работата тук е голяма промяна за мен. Надявам се да нямате нищо против това, че с Файнбърг направихме някои промени в алармената ви система. Не е сложно, но ще свърши работа.

Тя погледна към Ник.

— Аз нямам алармена система.

— Вече имаш.

— Свързали сме всички прозорци и врати, тъй че ако някой влезе, веднага ще разберем — обясни ѝ Джо. — Ще светне червена лампичка, но алармата няма да вдигне шум — увери я той. — Не искаме да стреснем престъпника, а да го вкараме вътре и да го пипнем. Надяваме се, че няма да усети кога е включил устройството. Разбира се, всеки непознат, който се приближи до къщата ви, ще бъде забелязан от агентите отвън.

— Домът ми под наблюдение ли е? — попита Лорен.

— Да.

— А колко дълго ще останете тук?

— До първи юли... Ако не сме хванали натрапника преди това.

Зави й се свят. Ставаше й все по-трудно да пренебрегне едно критично положение, за да се съсредоточи върху друго. Лорен се обърна и тръгна към кухнята, а мъжете я последваха.

— Имам нужда от чаша чай — каза тя уморено.

— Не се колебаеш за заминаването, нали? — напомни й Ник.

— Добре, знам — със слаб глас отвърна тя.

— Говоря сериозно, Лорен. Тръгваш оттук...

— Казах добре — прекъсна го тя раздразнено. — Но имаш ли нещо против да ми кажеш закъде ще заминавам?

— Ще бъдеш с мен.

— Ще престанеш ли с това? — нервно попита тя, едва сдържайки се да не избухне.

Това изненада Ник. Той скръсти ръце и я погледна изпитателно:

— Да престана с кое?

— Да ми даваш тъпи отговори — промърмори тя.

Лорен взе белия чайник от кухненския плот и отиде до мивката да го напълни с вода.

Не беше необходимо човек да има опитно око, за да види, че напрежението й се отразява. Но моментът беше съвсем неподходящ, тъй като Ник се чувстваше като уловено в клетка животно. Сега, след като вече бе пристигнал в Холи Оукс, играта на изчакване започваше... О, Боже, колко много мразеше той тази част от работата си!

Работата с Джулс Уесън вече се превръщаше в проблем. Ник изгуби десетина минути в опити да получи информация от Уесън по мобилния телефон, но щом му зададеше въпрос, той увърташе. Ник разбираше какво прави — изтласкваше го от кръга на осведомените.

Джо седна до масата, но Ник последва Лорен до мивката.

— Какво означава това, дявол го взел? За какви тъпи отговори става дума?

Тя се извърна и гневно го изглежда:

— Никога не ми даваш конкретно обяснение. Току-що те попитах къде ще заминавам, а ти...

— С мен — прекъсна я Ник.

— Добре, но къде.

— Не съм сигурен за мястото — призна Ник. — Когато разбере, ще ти кажа. Така добре ли е? И между другото — добави той, като се

наведе и почти докосна косата ѝ, — Това е единственият път, когато не съм ти дал точен отговор.

— Не, не е така! — възрази Лорен. — Попитах те колко агенти има тук, в Холи Оукс и спомняш ли си какъв беше отговорът ти? „Достатъчно“.

Мускулите на челюстта му потръпнаха, трудно му беше да се владее.

— И да знаех точния им брой, нямаше да ти го съобщя. Не бих искал да ги виждаш, нито да ги търсиш.

— Защо не? — Тя отиде намръщена до печката, сложи чайника на предния котлон и го включи.

— Защото тогава ще се взираш в тях всеки път, когато излезем. И ако извергът те наблюдава — което, между другото, сме сигурни, че ще прави, — ще го улесниш да ги открие.

— Карате се като стара семейна двойка!

Лорен и Ник се обърнаха едновременно и погледнаха намръщено Джо.

— Просто сме на различни мнения — рече Лорен спокойно. — Това е всичко.

Джо се усмихна.

— Аз не съм вашето хлапе, за да ме залъгвате. Не ми пука дали се карате. Работата е там, че и двамата май имате нужда да изпуснете малко пара. А ето, бихте могли веднага да успокоите топката — посочи той купчината мръсни чинии, струпана в мивката.

Джо несъмнено се беше настанил като у дома си, но не си бе дал труд да пошета. Лорен го изгледа навъсено, а след това извади от шкафа един сапун „Палмолив“ и напълни мивката с вода.

Джо забеляза какво прави.

— Аз ще ги измия. Виждам, че нямате съдомиялна машина.

— Това е стара къща.

Ник взе кърпата и започна да бърше чинията, която тя му подаде, а Джо се настани по-удобно на стола си и започна:

— Ник, за заминаването на първи... Уесън иска тя да остане.

— Тя заминава с мен.

— Той ще се наложи, защото има по-висок чин.

— Нека се опита.

— Как така си толкова категоричен за датата?

— Защото Томи изчисли, че около две хиляди души ще нахлуят тук на втори и трети. Докато градът чества стогодишнината, ще има и голяма среща на състуденти. Искам да я измъкна оттук преди това, но тя трябва да ходи на някаква сватба и не иска да тръгне.

— Казвам ти, Уесън е решен да я държи тук толкова дълго, колкото е необходимо.

— А аз ти казвам, че тя заминава. По дяволите, няма начин да оставя Лорен тук с огромната тълпа от гости на града. Как бих могъл да я защитавам?

Джо примирено вдигна ръце.

— Аз съм лесен, каквото и да решиш. Просто ми хрумна да те предупредя, че те очаква кавга, това е. Що се отнася до мен, ти командваш положението.

Лорен подаде друга чиния на Ник, за да я избърше, и попита:

— Ами Томи? И той ли ще замине на първи?

— Ти знаеш какъв инат може да бъде брат ти. Той твърди, че е много важно да помогне на абата.

— Но ти ще го накараш да замине, нали? — умолително изрече Лорен. — Знаеш, че мен не ме слуша. Трябва да го накараш да се махне оттук по същото време, когато заминаваме. Ако той не тръгне и аз няма да мръдна. Кажи му го. Тогава може би ще се съгласи.

— Успокой се — каза Ник, като зърна съкрушения ѝ поглед. — Ноа обеща да го отведе оттук по един или друг начин. Може и да го нокаутира и пак да го извлече оттук — усмихна се Ник.

— Има ли гладни? — с надежда в гласа попита Джо, макар че не улучи най-подходящия момент.

— Предполагам, че ти си гладен — отбеляза Ник.

— И още как! Файнбърг трябваше да измисли начин да донесе някои продукти, като се прокрадне през хресталака зад къщата ти, но, мили боже — тези две стари съседки непрекъснато надничат през прозорците си! Той не успя да се промъкне покрай тях. Двете би трябвало да работят за ФБР.

— Те не знаят, че все още сте тук, иначе щяха да го споменат пред мен или Ник.

— Не съм напускал къщата, откакто дойдох — обясни Джо. — Старите дами излизаха същия следобед и май смятат, че аз съм си тръгнал, докато ги е нямало. Нощем много внимавах с осветлението.

— Не може ли Файнбърг да мине от другата страна на къщата, за да донесе продуктите? — попита Лорен.

— Оттам не може да се добере до врата, а ще е много рисковано да ги подаде през прозореца.

Лорен отпусти мивката, за да се изтече водата, избърса ръцете си и започна да търси в хладилника нещо за ядене, за да нахрани Джо.

— Намери ли нещо там? Аз със сигурност не успях. Само изядох последните ти парченца студено месо. Останаха единствено някакви тестени неща — отчаяно рече Джо.

— И шкафовете ли са празни? — попита Ник.

Лорен затвори хладилника и обеща:

— Утре ще отида до бакалницата.

— Надявах се да си предложиш услугите. Направил съм списък... ако нямаш нищо против. — Лицето на Джо просветна.

— Ако наистина си чак толкова гладен, ние ще излезем да ти купим нещо — предложи Ник.

Лорен поклати глава:

— По това време всичко е затворено.

— Та още няма десет часът! — възкликна Ник.

— Съжалявам. Тук всички магазини затварят в шест.

— За бога, не съм в състояние да проумея как въобще тя се оправя в това градче. — Седна на стола от другата страна на масата, точно срещу агента и добави: — Представяш ли си, Джо, в радиус от петдесет мили сигурно не продават дори гевречета!

Лорен току-що бе преровила килера, но ръцете ѝ бяха празни.

— Да, така е, но аз се справям и без пресни гевречета.

— Предполагам, че в града няма и магазин за понички на „Криспи Крийм“ — жално въздъхна Джо.

— Не, няма — отвърна тя.

Лорен отвори фризера в долната част на хладилника и започна да рови замразените зеленчуци.

— Не намери ли там нещо? — нетърпеливо попита агентът.

— Малко замразени броколи.

Чайникът започна да свири и Ник се пресегна да вземе чаша.

— Искаш ли малко чай, Джо?

— Предпочитам го с лед.

— Ние не сме дошли тук, за да ти слугуваме, приятелче. Ако искаш, направи си.

Ник накара Лорен да седне и ѝ наля чаша чай.

— Никой от вас двамата не бива да критикува нашия град, докато не поживее в него поне една седмица. Първо трябва да го опознаете. Тук само темпото е различно — каза тя.

— Да, като в Ориента е — провлачено изрече Ник. Пренебрегвайки саркастичния му тон, Лорен рече убедително:

— Щом веднъж се научиш как да го спазваш, ще ти хареса.

— Съмнявам се.

Тя започваше да се ядосва.

— Трябва да бъдете непредубедени. Освен това, ако ми се прииска геврече, аз си купувам цял пакет от магазина и ги размразявам.

— Ама те не са ли пресни — взмути се той. — Всички ядат гевречета, Лорен. Те са основен национален продукт. Ами какво хрупат тогава колежаните? Гевречетата са най-здравословната храна, дявол да го вземе.

— О, престани да хленчиш. Ти се държиш като онези американци, дето пътуват чак до Париж и настояват там да се хранят в „Макдоналдс“!

— О, къде изчезна онази сладка сестричка, с която се запознах в Канзас Сити? — изстена Ник.

— Оставих я там — отговори троснато Лорен.

Джо стана от масата, грабна кутията с оризови пръчици от полицата, извади обезмасленото мляко от хладилника, а след това посегна да вземе супена лъжица и най-голямата купа, която успя да намери.

— Тоя тип Бренър е увеличил с двайсет процента предложената сума за хлебарницата на онази жена, а?

Лорен го погледна изненадано.

— Прослушах съобщенията ти — призна той. — И ми се стори, че Маргарет е на косъм да закрие магазина. Тази сделка може да се окаже прекалено изгодна за нея, за да я пренебрегне. Особено ако е толкова стара, колкото ми се стори по телефона.

— Не е чак толкова възрастна, но ти си прав. Парите ще осигурят пенсионирането ѝ.

— Ти се опитваш да спасиш града, нали? — попита Джо.

— Не. Само се опитвам да спася градския площад — отвърна Лорен. — Не разбирам защо хората смятат, че прогресът означава да съборят красиви стари сгради и на тяхно място да построят нови и лъскави. За мен това няма смисъл. С площада или без него, градът ще си бъде добре, но неговият чар, историята му — това ще изчезне...

Ник я наблюдаваше как разбърква чая си. Правеше това непрекъснато през последните две минути, но все още не бе отпила нито глътка. Седеше неподвижно и замислено се взираше в чашата. Най-накрая Джо успя да привлече вниманието ѝ, като почука с лъжицата си по празната купа.

Лорен забеляза, че поглежда часовника си, докато носеше съда към мивката.

— Джо, защо непрекъснато следиш за часа?

— Понеже съм го свързал — отговори ѝ той. — Ако червената лампичка на разпределителното табло, което съм инсталирал в гостната, угасне, ще се включи алармата на часовника ми.

Отвън ненадейно изтрещя гръмотевица и плисна дъжд. Джо се развълнува:

— Майката природа ще ни помогне тази нощ. Нека да се надяваме, че ще има силна буря.

— Искаш силна буря ли?

— Разбира се — отговори той. — Защото Ник иска да изключи камерата, след като двамата изиграете малкото си представление за нашия човек. Ще направя така, че светлината на лампите да започне да трепка, а след това ще изключи всичко. Ще натисна бутона на главния превключвател — обясни той. — Когато лампите отново светнат, камерата няма да се включи.

— Предположих, Лорен, че няма да можеш да заспиш, ако камерата е включена — рече Ник.

— Не, не бих могла, благодаря — с облекчение каза тя.

— Камерата е свързана с една изводна кутия горе в мансардата — обясни ѝ Джо. — Ние се надяваме той да влезе в къщата, за да я включи отново, смятайки, че прекъсвачът трябва да бъде регулиран.

Лорен кимна разбиращо:

— И ще го чакате, така ли?

Тя се облегна на масата, подпря брадичката си с длан и впери невиждащ поглед в задния прозорец със спуснатата завеса. Дали сега той не беше там някъде навън, наблюдавайки и изчаквайки своя шанс. Как щеше да се добере до нея? Докато спеше ли? Или щеше да изчака тя да излезе, за да се опита да я сграбчи?

Дъждът започна да трополи по прозорците.

— Готови ли сте да се качите горе? — попита Джо. — Бурята в най-скоро време ще утихне, а аз искам да се възползвам от тази възможност. Ще слеза на приземния етаж и ще се заема с електрическата верига. Изчакайте ме тук, докато изключа осветлението и отново го включа. После идете горе и си свършете работата. Ще ви дам пет минути и след това отново ще изключа всичко. Ник, ти демонтирай камерата и като приключиш, извикай ми, за да пусна отново осветлението.

— Добре, да започваме — съгласи се Ник.

— На шкафа в коридора има джобно фенерче. Така че ще виждате какво правите — каза Джо и стана. — Просто си стойте по местата, докато лампите светнат отново. Ще ги карам да мигат на всеки две секунди. Ще ви извикам, когато можете да се качвате горе.

Той побърза да мине по задния коридор, чуха се стъпките му по стълбите към сутерена. Ник стоеше на вратата и чакаше.

— Не си изпи чая. Досетих се защо го направи.

Тя вдигна учуден поглед към него.

— Че какво има тук за досещане?

Лампите примигнаха два пъти, а след това угаснаха. Изведнъж в кухнята стана тъмно като в рог.

— Не се стряскай — прозвуча утешителният му глас в мрака.

— Няма — увери го тя.

За част от секундата блесна светкавица и освети стаята. Лорен очакваше в сивата светлина да изникне някакво страховито лице. Наистина започваше да се плаши, както седеше в малката стая, където той се бе настанил като у дома си. Мили Боже, как само й се искаше да скочи в колата и да избяга. Защо се беше върнала тук?

Прозвуча гласът на Ник и това намали донякъде надигащата се в нея паника.

— Като правиш чай, преодоляваш напрежението. Това е твоята терапия, нали?

Лорен се обърна към него и се опита да го види в тъмнината.

— Какво каза? — не разбра тя.

— Когато си под напрежение, оставяш всичко друго и си правиш чаша горещ чай. В Канзас Сити два пъти стори това, докато бяхме в къщата на свещеника. Но никога не го пиеш, нали?

Преди тя да успее да му отговори, лампите отново светнаха и Джо извика:

— Хайде, да го направим!

Ник пое ръката на Лорен и не я пусна, докато прекосяваха цялата къща и се изкачваха по стълбите. С всяка стъпка към спалнята пулсът ѝ се ускоряваше. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще изскочи. Вратата на шкафа за бельо беше отворена, но тя не успя да зърне камерата.

— Всичко трябва да изглежда истинско — прошепна ѝ Ник. — Нали разбираш какво ти казвам? Искаме да го предизвикаме. Това означава, че с теб е нужно доста да се разгорещим... Дръж се така, сякаш ти харесва.

— И ти ще трябва да действаш така, сякаш ти харесва — отбеляза Лорен. Господи, изведнъж стана толкова напрегната, че гласът ѝ потрепери.

— За мен не е проблем. Отдавна ми се иска да те поддържа в ръцете си. Готова ли си?

— Постарай се да си на нивото ми.

Лорен бе решена да изиграе представлението на живота си. И двамата имаха една и съща цел — да накарат онзи безумец така силно да ревнува, че да забрави за предпазливостта и да се втурне да я преследва. Надяваха се яростта да го накара да сгреши. Беше твърде късно за нещо друго.

— Усмихни се — прошепна Ник. После добави шепнешком: — Може би първо ще трябва да се поупражняваме малко. Преди колко време си била с мъж в леглото?

— Преди два дни — излъга тя. — А при теб как е положението?

— Отдавна беше. Вътре има ли някакви изненади?

— Например?

— О, не знам. Обичайните неща, които младите дами имат на разположение. Вериги и камшици, закачени по стените. Стандартното снаряжение, което майките предават в наследство на дъщерите си.

Тя остана сериозна.

— С какви момичета си се занимавал?

— С добри — увери я той.

Лорен разбра, че Ник се опитва да я разсмее, за да не я обземе паника.

— Съжалявам, вътре няма никакви изненади — прошепна тя и опита да се усмихне. — Всяко момиче има огледала на тавана в спалнята си, но аз съм пропуснала.

Той се смееше, когато Лорен отвори вратата. Тя влезе първа, светна лампите и се отправи към леглото.

Оказа се, че е по-лесно, отколкото бе очаквала. Тя просто си представи, че отново е на модния подиум. Леглото представляваше край на подиума и нейната задача беше да стигне дотам, като използва цялото си тяло. Движеше се с естествена грация, бедрата ѝ се поклащаха в такт с музиката, която звучеше в главата ѝ. Лицето ѝ бе леко напрегнато.

Ник я наблюдаваше, слисан от внезапната ѝ промяна. Тя предизвикателно тръсна глава и дългите ѝ къдрици се разпиляха по раменете. След това леко се извърна и му хвърли един жарък прелъстителен поглед, застанала до двойното легло. Ник трябваше да си припомни, че всичко е игра. Но очите им наистина горяха от страст, просто щяха да изпепелят къщата.

Той тръгна към своята прелъстителка, но тя още не бе приключила с шокиращите изненади. Когато посегна към нея, Лорен поклати глава, отстъпи крачка назад, а след това бавно започна да разкопчава блузата си. Нито за миг не откъсваше поглед от него, вираше се в очите му, изпълнена с очакване. Дразнеше го, приканваше го...

Той я остави да разкопчее блузата си. Но когато започна да я съблича и зърна част от дантеления ѝ сутиен и меката извивка на гърдите ѝ, страстно я привлече към себе си. Преструваше се на нетърпелив и изпълнен с желание. Ръката му се плъзна по тила ѝ. Притисна я към себе си. Отметна главата ѝ назад, наведе се и я целуна продължително и силно.

Докосването го наелектризира. Устните ѝ бяха меки, податливи, изпълнени с желание... По дяволите, тя умееше да се целува! Устните ѝ сами се разтвориха и в този момент Ник се предаде на желанието и любопитството си. Езикът му се плъзна напред, за да вкуси сладкия

дъх на устата ѝ. В отговор тя се стегна, но само за секунди, после ръцете ѝ бавно обвиха шията му и тялото ѝ се притисна към неговото със същата страст.

Целувката продължи безкрайно дълго. Ник съзнаваше, че всичко това е представление за пред камерата, но тялото му не се интересуваше от тази малка разлика.

Откъсна устни от нейните и започна нежно да докосва ухото ѝ.

— По-бавно! — задъхано ѝ прошепна Ник.

— Не — прошепна тя.

След това отново го целуна по устата. Когато езикът ѝ докосна неговия, той простена.

Лорен мислено се усмихна. После отново го целуна страстно, поемайки инициативата. Но Ник нямаше да ѝ позволи да се радва на това превъзходство. Той разкопча дънките ѝ, ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и под блузата, обхвана я с две ръце и я притисна здраво към себе си. Тя усети силната му възбуда. Шокирана, Лорен отвори очи и се опита да се отдръпне, но Ник не ѝ позволи. Устните му завладяха напълно нейните, само след секунди очите ѝ отново се затвориха и тя се притисна силно към твърдите му и топли гърди. Прилепналите им тела сякаш се сляха. В един миг Лорен забрави да се преструва. Сграбчи раменете му, за да се задържи на краката си и го целуна с искрена страст.

От тъмната си всекидневна в другия край на града воайорът ги наблюдаваше. Яростният му крясък отекна в цялата къща. Треперейки той грабна една лампа, изтръгна я от контакта и я разби в стената.

Възмездието предстоеше.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На следващата сутрин ѝ беше трудно да погледне Ник в очите. Предишната вечер, веднага щом осветлението бе угаснало, Ник рязко се отдръпна от нея и отиде в коридора да изключи камерата. Тогава тя беше благодарна на тъмнината, защото знаеше, че изглежда зашеметена и объркана. Краката ѝ не можеха да помръднат. Прииска ѝ се да се скрие в банята, докато се съвземе, но тъй като бе невъзможно, падна по гръб на леглото и остана така, докато сърцето ѝ започна да бие по-бавно. Лорен едва си поемаше дъх.

Ник и Джо влязоха в затъмнената стая и я помолиха да си почине. Дватамта щяха да се редуват да стоят будни през нощта. Тя не знаеше дали Ник въобще е спал и дали си е починал. Единственото нещо, което си спомняше, бе завладялото я изтощение.

Събуди се в зори и облече дрехите си за джогинг — прилепнала блузка от ликра на сини и бели райета, която не покриваше пъпа ѝ, сини шорти, къси чорапи и много удобните, но износени маратонки „Рийбок“. След като върза косата си на конска опашка, започна да прави упражненията за раздвижване.

Ник дойде в спалнята, когато тя излизаше от банята. Погледна облеклото ѝ, което подчертаваше всички извивки на тялото ѝ и сърцето му замря.

— Божичко, Лорен, брат ти знае ли, че носиш такива дрехи?

Тя се наведе напред с изпънати крака и не го погледна, когато отговори:

— Няма да ходя с тези дрехи на църква, я! Отивам да побягам.

— Може би отгоре трябва да си облечеш една широка фланелка...

Но фланелката нямаше да прикрие невероятните ѝ дълги крака. Той не можеше да откъсне очи от тях.

— И дълъг панталон — промърмори Ник. — Живееш в малко градче, ще шокираш хората.

— Не, няма — увери го тя. — Те са свикнали да ме виждат как бягам сутрин.

Това не му харесваше, но кой беше той, че да й се меси? Не беше негова работа да й казва какво да облече. Дори да имаха връзка — което не беше така, пак не би имал право да й се налага.

Ник вече бе сложил спортния си екип — избеляла тъмносиня фланелка, спортни гащета, бели къси чорапи и изтърканите си, някога бели маратонки. Докато тя разтягаше краката си, той сложи пистолета в кобура на кръста си и придърпа надолу широката си фланелка, за да го покрие. След това пхна в дясното си ухо миниатюрна слушалка. Като застана пред огледалото над тоалетната й масичка, забоден нещо подобно на игла в горния край на фланелката си.

Тя завързваше маратонките си, когато попита:

— За какво ти е това нещо?

— Микрофон е — отговори Ник. После се пошегува: — Тъй че днес няма да си говорим мръсни приказки. Уесън ще чуе всяка моя дума и само за сведение, Джулс, ще ти кажа, че тази идея е скапана.

Един глас в ухото му отговори:

— Много навременна забележка, агент Бюканън и да знаете, че за вас съм сър, а не Джулс.

Ник мислено го нарече „глупаво магаре“ и се обърна към Лорен.

— Готова ли си?

— Да — отговори му тя и за първи път, откакто бе влязъл в спалнята, го погледна в очите.

— Чудех се колко ли време ще ти трябва?

Тя не си даде труд да се престори, че не го е разбрала.

— Значи си забелязал?

— Ето че се изчерви.

— Не съм. — Присвивайки нехайно рамене, за да прикрие смущението си, тя заговори шепнешком с надеждата, че Уесън няма да я чуе. — Не е необходимо да говорим за онова, което се случи...

— Права си — съгласи се Ник. След това на лицето му се появи една очарователна, но малко крива усмивка. — Но се обзалагам, че и двамата ще мислим за това през целия ден.

Той гледаше устните й, затова тя впери поглед в пода.

— Да вървим — предложи Ник.

Лорен кимна и мина покрай него, като почти го докосна. Когато слизаха по стълбите, той каза:

— Искам през цялото време да бъдеш точно пред мен. Не се притеснявай, ще тичам по-бавно.

Тя се засмя.

— И да искаш, не можеш да ме надминеш.

— Аз тичам всяка сутрин, откакто работя във ФБР. Ние, агентите, трябва да сме във върхова форма — изпъчи се той.

— Тогава защо ме излъга, че не тичаш?

— Не, казах ти, че мразя бягането.

— Увери ме, че се отразявало зле на коленете и че ще се оплакваш през цялото време.

— Това е самата истина.

— И колко мили пробягваш всяка сутрин?

— Около сто.

Тя се засмя. После погледна към Джо, който стоеше до прозореца на всекидневната и надничаше през пролуката между спуснатите завеси и го попита вярно ли е.

— Ник, струва ми се, че е най-добре да видиш това. Имаме проблем. Може да се откажеш да бягаш днес — рече сериозно той.

Лорен го изпревари и първа стигна до прозореца. Надникна навън и каза:

— Всичко е наред. Просто момчетата ме чакат. Тичаме заедно всяка сутрин.

Ник надникна над главата ѝ и видя седмина младежи, скупчили се на пътеката пред къщата. Други двама упражняваха джогинг на място на улицата.

— Кой са те?

— Хлапета от гимназията — отговори тя.

— И тичат с теб всеки ден? Защо, по дяволите, не ми спомена за това?

Изглеждаше слисан и разгневен.

— Не се разстройвай, голяма работа! Съжалявам, че забравих да спомена за тях. Момчетата са от отбора по лека атлетика на гимназията в Холи Оукс... Е, поне някои от тях — обясни Лорен. — И те всъщност не тичат с мен, поне не около езерото. Всички вече са скапани от умора, когато аз стигна до пътеката. Тогава ме чакат да се върна и...

— И какво? — настоятелно попита Ник. Преди тя да успее да му отвърне, той промърмори: — Уесън, чуваш ли това?

— Чувам те ясно — долетя гласът, придружен от пращане.

— И какво? — отново я попита той. — Те те чакат да обиколиш езерото и да се върнеш. И после какво?

— Тичат редом с мен до вкъщи. Това е всичко. Просто искат да се поддържат и през лятото, та като започне учебната година, да са във върхова форма.

Ник отново погледна през прозореца и забеляза още едно момче, което тичаше по улицата, за да се присъедини към приятелите си.

— О, да, сериозни бегачи! — саркастично отбеляза той. — Особено онова хлапе, дето яде поничка. То определено се готви за олимпийските игри.

Джо се погледна в огледалото в коридора. Косата му стърчеше на всички страни. Не беше си дал труд да я среше, след като стана от дивана. Смутено се опита да я приглади и рече:

— Не ми се вярва тези момчета да са се измъкнали от леглото и да са дошли тук, за да тичат, Лорен. Сигурен съм, че не мислят за бягане.

— А за какво — раздразнено попита тя.

— Хормоните, Лорен — отговори ѝ Ник. — Бушуващите в кръвта им хормони.

— О, за бога. По това време? Момчетата на тяхната възраст се интересуват от куп други неща, освен от секс.

— Не, не е вярно — възрази Ник.

Тя погледна към Джо, който имаше смутен и глупав вид.

— Те всъщност не се интересуват от други неща — съгласи се той.

Ник посочи към прозореца.

— На тази възраст аз не мислех за нищо друго, освен за секс.

Джо кимна утвърдително:

— Отново трябва да се съглася с Ник. Само за това си мислех — как да правя секс. И когато най-накрая започнах да го правя, си мислех как да го правя пак.

Тя не знаеше дали да се разсмее, или да се ядоса.

— Искате да кажете, че когато сте били тийнейджъри, всяка секунда сте си мислили само за това?

— Горедолу — отвърна Ник. — Така че знаем защо идват и каква им е целта. Може би трябва да изляза навън и да си поговоря с тях.

— Да не си посмял! — възнегодува Лорен.

Но Ник имаше по-добра идея. Щеше да ги сплаши. Той повдигна края на фланелката си и го пъкна под пистолета, така че оръжието ясно да се вижда.

Джо го наблюдаваше.

— Това би трябвало да ги обезкуражи.

Ник отвори входната врата, пусна Лорен пред себе си и се усмихна:

— Може би ще трябва да застрелям поне двама от тях.

Тя шеговито завъртя очи към тавана, докато минаваше покрай него и се направи, че не вижда навъсената му физиономия. Помаха на своя антураж, прекоси улицата тичешком и представи Ник на момчетата. Каза им, че това е годеникът ѝ. То се знае, хлапетата веднага забелязаха пистолета, но му хвърлиха само по един поглед и мигом съсредоточиха цялото си внимание върху забележителните дадености на Лорен. Дори не го погледнаха, когато тя им обясни, че Ник работи във ФБР.

Ник тичаше непосредствено зад нея. Момчетата — в крак с тях, като се редуваха в опитите си да поведат разговор с Лорен.

Хлапетото с поничката първо се скапа. Трима други много скоро го последваха. Лорен постепенно увеличаваше темпото, дългите ѝ крака грациозно се носеха напред. Оказа се права, що се отнасяше до издръжливостта на почитателите ѝ. Когато стигнаха до входа на парка, и последните две момчета се бяха превили на две и се мъчеха да си поемат дъх. Тази гледка достави на Ник прекомерно удоволствие.

Лорен обичаше това време на деня — бе мирно, тихо и прекрасно. За час тя си наложи да забрави за всичко останало и да се съсредоточи върху пътеката. Листата бяха влажни след снощния дъжд, но тя знаеше, че по обед вече ще са сухи. Сушата бе ударила здраво Айова и плевелите и шубраците бяха станали кафяви. Когато пое покрай синьото езеро, входът на природния резерват остана от дясната ѝ страна. Имаше цели десет акра висока кафява степна трева. Подобно на нива с жито, тя се люлееше от лекия утринен ветреца.

Лорен мина покрай вилата на абата. Имаше чувството, че агент Уесън я наблюдава, но не можеше да го зърне, защото щорите бяха спуснати. Пристанът вдясно от вилата се издигаше високо над водата — още един знак, че отдавна не бе валил дъжд.

Тя направи пълен кръг около езерото. Пот се стичаше по тила ѝ и между гърдите ѝ. Намали темпото, след това спря, преви се на две и започна да си поема дъх дълбоко и равномерно. Зад себе си чуваше учестеното дишане на Ник.

Както бяха застанали там, двамата представляваха лесни мишени. Той бързо огледа гъстата гора и избуялите храсталаци наоколо и отиде по-близо до Лорен. Фланелката му беше мокра от пот. Избърса челото си.

— Хайде, да се махаме оттук — предложи припряно той.

Момчетата ги чакаха на входа на парка. Като се хилеха глупаво, те пак наобиколиха Ник и Лорен и затичаха с тях.

— Имат още много хляб да изядат — промърмори Ник, когато Лорен махна за довиждане на момчетата и спринтира нагоре по алеята пред къщата.

Щом веднъж вратата се затвори зад тях, агентът се успокои.

— По дяволите, навън беше много влажно.

— Какво ще кажеш за езерото? Нали е красиво?

— Видях го вчера — напомни ѝ той. — Когато ходихме при Уесън.

— Наистина е прекрасно. То е рай за рибарите. Направо можеш да видиш рибите над каменистото дъно, толкова е бистра водата.

— Така ли? Не забелязах.

Тя бе подпряла ръце на хълбоците си и все още леко се задъхваше.

— Че къде гледаше?

— Към всички места, където онова копеле би могло да се скрие. Може да те е държал на мушката през цялото време — от момента, когато влязохме в парка, до мига, когато си тръгнахме. Аз въобще не бих могъл да го забележа. Не мога да ти позволя пак да бягаш. Чуваш ли ме, Уесън? Територията, която трябва да покривам, е твърде голяма.

Лорен усети, че устните ѝ пресъхват от напрежение.

— Смяташ, че той ще използва оръжие ли? — прошепна невярващо тя.

— Може да опита да те простреля в ръката, за да те накара да забавиш ход — рече Ник.

— Имаше и други агенти, които ви следяха с оптичните си мерници през цялото време, докато бяхте в парка — добави Джо. Лорен мина покрай него, отивайки да си вземе минерална вода. Той я последва в кухнята и продължи да говори: — И двамата бяхте в безопасност.

Тя се върна във всекидневната, подхвърли на Ник бутилка „Евиан“ и отвори своята. Отпи една голяма глътка и пое към стълбището.

— Ще взема душ.

— Почакай — каза ѝ Ник, като я изпревари по стълбите. Той огледа банята, за да се убеди, че вътре не я чакат изненади.

Беше прекалено предпазлив и тя му бе благодарна за това.

— Ти можеш да се изкъпеш в другата баня надолу по коридора — предложи му тя.

— Ще почакам.

Ник седеше на леглото и говореше по телефона, когато тя излезе от банята петнайсетина минути по-късно. От косата ѝ капеше вода. Беше облечена с късо памучно халатче. Той я погледна и мислите му се объркаха. Знаеше, че отдолу е гола и трябваше да си наложи да се извърне, за да може да се съсредоточи върху телефонния разговор.

— Виж какво, Тео, ще говорим за това, като се върна в Бостън. Съгласен ли си?

Ник остави слушалката и бавно извърна глава, за да зърне още веднъж Лорен. Видя как тя отвори вратата на гардероба и извади оттам две малки парчета въздушна дантела. Веднага си я представи облечена с тях.

„Я се овладей!“, каза си той. Лорен беше забранена зона и не бе негова работа да си фантазира. По дяволите, какъв приятел беше, че да изпитва плътски желания към сестрата на Томи?

Ала самобичуването не помогна. Той я желаше. Толкова беше просто... Ето, най-после си го призна! А сега какво щеше да прави? Нищо, дявол да го вземе. Дори да не беше сестра на приятеля му, пак нямаше да се обвърже с нея. Между тях двамата това беше невъзможно. Нищо нямаше да излезе и накрая тя щеше да го намрази. Лорен искаше онова, което никога не бе имала — семейство и деца, а

на него не му трябваха подобни неща. През живота си бе видял твърде много, за да си позволи да бъде толкова уязвим. Макар че произхождаше от осем членно семейство, Ник беше самотник и това му харесваше.

Не биваше да я целува. Това беше лоша идея. Не бе подготвен за последствията. Не съзнаваше колко хубаво ще му бъде. Но наистина ли смяташе, че може да се държи хладно и професионално, когато тя го прегърне и усети меките ѝ устни?

В края на краищата Моргенщерн беше прав. Може би Ник беше твърде близък и твърде лично ангажиран за тази задача. Но шефът му бе имал предвид приятелството му с Томи. Какво ли щеше да си помисли Пит, ако разбереше, че неговият агент има плътски желания, свързани със сестрата на приятеля му? Ник вече знаеше отговора на този въпрос. Пит щеше да му съдере кожата.

Телефонът отново иззвъня. Агентът вдигна слушалката, послуша малко и след това отвърна:

— Да, монсеньор. Непременно ще му кажа. Благодаря ви, че се обадохте.

Лорен стоеше до вратата на гардероба, пристъпваше на босите си крака и търсеше нещо сред множеството дрехи, окачени на една-единствена изкривена от тежестта им метална пръчка.

Когато Ник затвори телефона, тя го попита:

— Това монсеньор Маккиндри ли беше?

— Какво? О, да, той беше. Томи си е забравил хронометъра на масата в кухнята и монсеньор каза, че ще му го изпрати по пощата.

— Спомена ли кога са тръгнали Томи и Ноа?

— Да — отговори Ник. — В ранни зори. Лорен, за бога, облечи някакви дрехи.

Тя продължаваше да рови из гардероба:

— Веднага щом ми позволиш да се уединя за малко, с радост ще се облека.

Той долови нотките на смущение в гласа ѝ.

— Добре — Ник също се смути. Тръгна към банята и добави: — Не излизай от спалнята, докато не се облека. Дръж вратата заключена.

— Джо е на долния етаж.

— Да, но въпреки това искам да ме изчакаш.

Ник тъкмо смъкваше фланелката си, когато Лорен се пресегна зад него и грабна сешоара и четката за коса от поличката над мивката. Ръката ѝ неволно докосна гърба му и той потръпна. Рязко се отдръпна.

— Извинявай — измънка Лорен.

Ник с въздишка хвърли фланелката си в умивалника.

Бяха се изправили един срещу друг. С едната си ръка тя стискаше халата на гърдите си, а с другата бе сграбчила сешоара и четката за коса.

— Господин Уесън чува ли ни? — прошепна Лорен.

Той поклати отрицателно глава.

— Оставил съм слушалката на тоалетната масичка.

— Не искам да се смущавам, но ние все пак се целувахме...
Знам, че трябваше да го направим, но аз...

— Какво?

Тя повдигна рамене:

— От всичко това стана някак смущаващо. Това е.

— Ние и двамата се... поразгорещихме.

Лорен сведе очи. После изведнъж го погледна:

— Да, така е. И какво ще правим сега?

— Ще го преодолеем — прошепна той. — Знам един начин.

Блясъкът в очите ѝ се усили.

— Как? — попита тя.

— Хайде да се изкъпеш с мен. Така ще преодолееш свенливостта си.

Лорен бе толкова шокирана от предложението, че се разсмя. А той искаше точно това. Напрежението се стопи.

— Идеален актьор си — скара му се шеговито тя, преди да излезе от банята.

Тъй като огледалото все още бе замъглено от парата и в банята беше горещо и задушно, Ник ѝ каза да остави вратата отворена. Тя изчака да чуе шуртенето на душа, а след това побърза да се облече и да изсуши косата си. Тъй като щяха да обикалят магазините за годежен пръстен, реши да се поиздокара малко и облече широк бял панталон и копринена блуза в прасковен цвят. След това изрови белите си платнени обувки в дъното на гардероба. Покривката беше сложена много накриво, но тя не каза нищо.

Ник бе облечен с дънки и бяло поло. Той закопча кожения кобур на колана, сложи си слушалката и пъхна портфейла си в задния джоб.

— Добре, а какъв е графикът ни? — попита той, след като я огледа преценяващо.

— Първо ще закусим, защото умирам от глад, а след това ще напазаруваме от бакалницата за Джо. После ще отида да проверя какво става с моето заведение и дали майсторите са се захванали вече с подовете. Ако не са, ще остана да работя там през целия следобед.

— А след това отиваме в бижутерския магазин — продължи той, докато обуваше кожените си мокасини.

— Трябва да взема и шаферската рокля — сети се Лорен. — Ще се наложи да прекарам час-два в абатството. Време е да започна разчистването на мансардата.

През цялата сутрин изпълняваха поръчки. Все неща, които двойките обикновено вършат заедно, но положението на двамата не беше обикновено. Тя непрекъснато се озърташе, дори когато бяха в бакалницата и купуваха продукти за Джо. Почти на всяка пътека между щандовете Лорен срещаше някой приятел или съсед и запознаваше всички с годеника си.

Той играеше ролята си великолепно. Беше внимателен и любящ и всичко изглеждаше толкова естествено, та ѝ се налагаше да си повтаря, че това е само театър.

Лорен се отпусна едва когато влязоха в колата. Тогава се почувства на сигурно място. Ник подкара към „Макдоналдс“, за да закусят, а след това поеха към дома. Той включи радиото и двамата слушаха как Гарт Брукс тихо и монотонно напява за една изгубена и отново намерена любов.

Тя нямаше търпение да покаже заведението си на Ник. Помогна му да пренесе покупките в къщата. Оставиха ги на масата, за да ги прибере Джо. После двамата отново се качиха на колата. След като купеха годежния пръстен, щяха да отидат в абатството, затова той реши да я закара на площада.

Спря при фонтана, за да разгледа всички сгради. Нито една от тях не представляваше историческа ценност, но тези стари къщи бяха очарователни. Единствено фасадите на повечето от тях се нуждаеха от ремонт.

— Защо някой ще иска да събори всичко това? — учуди се Ник.

— Точно така! — ентузиазирано възкликна Лорен. — Преди години хората тук са ходили на пазар, общували са. Бих искала пак да е същото.

— Но няма да е достатъчно да придадете спретнат вид на сградите — размисли Ник. — И вътре трябва да има нещо, за да привлече хората.

— Директорът на колежа планира да премести книжарницата в ъгловата сграда ей там вдясно. Има достатъчно площ, а в колежа вече им е тясно. Хлапетата ще трябва да идват на площада за книги и учебници.

— Това ще помогне.

— Да — съгласи се тя. — И ще могат да идват пеш. Колежът е само на две преки оттук. Хайде да вървим — настоя Лорен. — Искам да видиш моето заведение.

Но накрая тя не можа да се похвали със заведението си. Подът току-що бе покрит с първия слой полиуретан, а тъй като прозорците бяха затулени, Ник дори не можеше да надникне вътре, за да види красивия мраморен бар. Щеше да му се наложи да изчака най-малко четири дни, докато положеха втория и третия слой и те изсъхнеха.

Върнаха се обратно по стъпките си и влязоха в бижутерийния магазин на Ръсъл. Ник страшно много впечатли Мириам Ръсъл, като избра пръстен с двукаратов диамант — най-големия на витрината. Но Лорен не го искаше. Тя хареса овалния диамант от един и половина карата. Тъй като прилепна идеално на пръста ѝ, нямаше нужда да го стесняват, Ник каза, че е било писано да е този.

Тя протегна напред ръка, мърдайки пръсти, та диамантът да заискри на светлината. Възхищаваше му се също като влюбена жена. Притесни се, че може би преиграва, но Мириам като че ли приемаше всичко за чиста монета. Беше сключила ръце пред гърдите си и сияеше от задоволство.

Когато Ник връчи на Мириам картата си на „Американ Експрес“, за да плати покупката, изражението ѝ стана сериозно. Тя помоли Лорен да си поговорят за малко насаме, преди да регистрира цената. Заведе Лорен в дъното на магазина, докато Ник остана да чака на щанда. Той не знаеше какво обсъждат, но каквато и да беше темата, тя накара Лорен да се смуги. Лицето ѝ пламна и тя непрекъснато клатеше глава.

Няколко минути по-късно Ник подписа касовата бележка, взе пръстена, сложи го отново на ръката на Лорен, а след това се наведе и я целуна. Това беше една нежна, лека целувка, която обаче много силно я разтърси.

Когато излизаха от магазина, Мириам извика:

— Не забравяй какво ти казах, Лорен. Ще ти стискам палци.

Силно смутена, Лорен забърза напред.

— За какво беше всичко това? — Ник едва я настигна.

— Нищо важно.

— Хайде, Лорен, кажи ми.

Тя намали ход.

— Добре. Това малко съвещание в магазина беше заради връщането на продадени стоки. Тя смята, че ще се наложи да върна пръстена, защото и този път съм щяла да оплескам всичко. Това са нейни думи, а не мои. Нали разбираш, че когато всичко това приключи и ти си заминеш, всички ще си мислят, че пак съм се провалила? Това не е смешно, Ник, престани да се хилиш.

Той не показва никакво съчувствие.

— Ти имаш наистина странна репутация тук? — каза през смях Ник. — И какво по-точно им правиш на мъжете, които се опитват да се сблизят с теб?

— Нищо не им правя! — извика тя. — Аз съм просто... разумна. В този град има малка група жени, които няма с какво друго да се занимават, освен да клюкарстват. И ако някоя от тях по една случайност ме види да разговарям с неангажиран мъж, си въобразява куп неща. И преди да разбере какво е станало, онази досадна редакторка Лорна Хамбърг описва всичко в местния вестник. Това е нелепо! Но след като повече не ме виждат да общувам със същия мъж, всички предполагат, че пак съм оплескала нещата.

— Тя наистина ли печата подобни неща във вестника?

— Води светската страница — обясни Лорен. — Пълна е от горе до долу с клюки и нелепости. Тук не се случва нищо особено и затова тя...

— Разкрасява нещата?

— О, боже, говорим за вълка, а той... — прошепна Лорен. — Хайде да се махаме оттук. Размърдай се, Ник. Тя ни забеляза.

Лорна Хамбърг ги зърна от съседната пресечка и веднага затича към тях. Дългата ѝ къдрава платинено руса коса смаляваше още повече дребните ѝ черти, а огромните ѝ висящи обеци се поклащаха и яростно подрънкваха на всяка крачка. На рамото си носеше платнена чанта с леопардова шарка, беше с големината на куфар и като тичаше, тя се накланяше встрани, подобно на пияница, който не може да върви по права линия.

Тичаше с всички сили, за да ги пресрещне, а високите ѝ токчета в розово червен цвят потракваха по паважа като картечница.

— Мили боже, като кон! — удиви се Ник.

Когато тя връхлетя върху тях, първото нещо, което Ник забеляза, бе липсата на вежди. Лорна ги беше оскубала напълно и с молив бе нарисувала права линия над хлътналите си очи.

Лорен се оказа заклещена на място.

— Смятах, че от агентите на ФБР се очаква да действат бързо — промърмори тя, докато търпеливо изчакваше да го запознае с жената, която тайно наричаше Вестникарска горила.

— Не забравяй каква е целта ни. Това за нас е златна възможност — напомни ѝ Ник. — Хайде, престани да се мръщиш и се престори, че си влюбена.

Ник беше страшно очарователен и това само окуражи Лорна да бъде по-безцеремонна от всякога. Тя настоя да вземе интервю на място. Измъкна огромния си бележник от чантата си и поиска да научи всички подробности около запознанството им.

След петнайсет секунди Ник знаеше две неща за тази жена: първо, тя ненавиждаше Лорен и второ — желаше него. Това си личеше съвсем явно от начина, по който го гледаше и непрекъснато облизваше устни. Отвратителна гледка.

Стомахът на Лорен се присвиваше от притеснение. Въпросите ставаха все по-лични, накрая Лорна попита дали с Ник вече не живеят като съпруг и съпруга.

— По дяволите, това не е твоя работа, Лорна! — не издържа Лорен.

Ник стисна силно ръката ѝ и каза спокойно:

— Скъпа, покажи на Лорна годежния си пръстен.

Лорен все още кипеше от ярост, когато вдигна ръка и я размаха под носа на Вестникарската горила.

— Сигурно струва цяло състояние — възкликна тя. — Но всички в града знаят, че вие работите за ФБР. Ами да, вече шест души ми се обадиха по телефона за вас. Вярно е — добави Лорна, като видя скептичната му физиономия. — Заради pistolета, нали разбирате. Хората се чудят, но, разбира се, са твърде възпитани, за да ви попитат направо...

— Значи затова говорят зад гърба му? — намеси се Лорен.

Лорна не ѝ обърна внимание.

— Агентите на ФБР не печелят много пари, нали?

— Вие да не би да ме питате дали мога да си позволя този пръстен? — зачуди се Ник.

— Нямах намерение да бъда чак толкова пряма.

Ник се усмихна безгрижно:

— Аз живея комфортно. Имам огромно семейно наследство.

— Тогава значи сте богат?

— За бога, Лорна. Не е твоя работа! — намеси се Лорен.

Ник я прегърна през рамото и каза нежно:

— Хайде сега, скъпа, не се нервирай. Тази жена просто е любопитна.

— Да — съгласи се тя. — Любопитна съм. Откъде си, Ник? Нямах нищо против да те наричам Ник, нали?

— Не, разбира се. Аз живея в Бостън. Израснал съм край залива Нейтън.

— След като се ожените, ще заведеш ли Лорен в Бостън?

— Не, смятаме да живеем тук. Ще пътуваме много, но домът ми може да е навсякъде, а Лорен обича този град. Аз също започнах да свиквам.

— Но на нея няма да ѝ се налага да работи, след като се ожените, нали?

— Не възнамерявам да продам заведението си, така че се откажи! — тросна ѝ се Лорен.

— Ти спираш прогреса на града!

— Лоша работа! — Отговорът не беше особено духовит, но това бе най-доброто, което тя успя да измисли в момента. — И по една случайност искам да работя.

— Разбира се, че искаш. — Гласът на Лорна прозвуча снизходително.

— Лорен ще прави това, което желае — намеси се Ник. — Тя е модерна, независима жена и аз ще я подкрепям с каквото и да се заеме.

Лорна затвори бележника и го напъха в чантата си. След това съсредоточи цялото си внимание върху Лорен и каза с покровителствен тон:

— Искан ми се да вярвам, че този път това е истинското, но, честна дума, имам си някои съмнения. Никак не ми се ще да бъда принудена да публикувам още едно опровержение. Мразя да го правя. Хората вярват, че в моята рубрика всичко е вярно, ето защо би могла да разбереш загрижеността ми.

Ник обгърна раменете на Лорен и я привлече към себе си.

— Наложило ви се е да публикувате опровержение за Лорен ли?

— Хем два пъти! — наежи се Лорна.

— Това не е важно — рече Лорен. — Наистина трябва да тръгваме. Днес следобед имам да свърша доста работа.

— Несъмнено си забелязал какво малко градче е Холи Оукс — подхвана Лорна. — Но аз всъщност съм много важна личност тук. Редактор съм на светската страница на „Газет“. Хората разчитат на мен да ги държа в течение на последните светски новини. Те също така очакват да бъда точна, но твоята годеница направи тази задача изключително трудна за мен. Стигнала съм дотам, че направо мразя да пиша каквото и да било за нея. Истина е.

— Тогава не пиши — предложи ѝ Лорен.

Вестникарската горила се обърна отново към Ник и продължи:

— Както ти казвах, преди да ме прекъснат така грубо, Лора непрекъснато си променя мнението. В една от моите статии споменах, че Стив Бренър и тя са сериозна двойка и че сватбата им, както изглежда, се задава на хоризонта. Но бях принудена да публикувам опровержение.

Млъкна за малко, за да се усмихне самодоволно на Лорен, и след това продължи:

— Тя ме накара да го направя. Можеш ли да си представиш? Доверието към мен бе поставено на карта, но на нея не ѝ пукаше за това. Въпреки всичко настояваше да публикувам опровержение.

— Защото не беше вярно — отбеляза раздражено Лорен. — Никога не съм излизала със Стив Бренър и ти го знаеше, но не ти пукаше дали е вярно. Нали така?

Френският акцент на Лорен ставаше все по-забележим. Това издаваше, че е разстроена.

— Трябва ли да ме обиждаш? Аз съм точна. Публикувам каквото ми кажат.

— Ако не ми изневерява паметта, писа, че имам планове за сватба.

Лорен я притискаше в ъгъла, а на Лорна това никак не ѝ харесваше.

— Сега не мога да си спомня подробностите, но съм сигурна, че почерпих сведения направо от извора, иначе нямаше да го публикувам — промърмори Лорна, присвила устни с отвращение.

— Да не би Стив Бренър да е играл ролята на „извора“? — попита Ник.

— Признавам, че е възможно да съм... преувеличила малко, за да стане новината по-интересна — обясни тя. — Но със сигурност не съм си съчинила всичко това, независимо какво ви е казала Лора. Трябва да защитавам репутацията си.

— А какво имаше да каже Стив за статията?

Лорна сви рамене.

— Нищо не каза. Запозна ли се вече с него?

— Не, не съм.

— Той ще ти хареса — предсказа Лорна. — Всички го харесват, всички, освен Лора — добави тя, като махна с ръка към Лорен. — Стив иска да подобри местната икономика. А и е направил толкова много за града ни. Сигурна съм, че опровержението го е накарало да се почувства толкова неловко, колкото мен самата, но не отрони и дума. Той е такъв джентълмен! Аз в никакъв случай не бих публикувала това опровержение, ако Лоран не ме беше заплашила, че ще се оплаче по-нагоре. Тя може да бъде много... с много труден характер.

— Наистина трябва да тръгваме — настоя Лорен. Беше ѝ дошло до гуша от Малката Лорна.

Ала Ник не помръдна от мястото си.

— Само за сведение, след като искате да бъдете толкова точна...

— Да? — каза Лорна и вдигна писалката за атака.

— Тя се казва Лорен. Името ѝ е Лорен, а не Лора, нито Лоран. Освен това ние се обичаме — добави той. — Затова няма защо да се

притеснявате, че ще ви се наложи да публикувате опровержение. Нали така, скъпа?

Лорен не отговори веднага и той я притисна още по-силно в прегръдката си.

— Да — отрони накрая тя. — Ник ме обича и аз го обичам.

Но лицето на Лорна отново придоби предишното грозно снизходително изражение. Беше явно, че не ѝ вярва. Изведнъж за Лорен стана страшно важно да убеди Вестникарската горила:

— Случи се просто така — каза тя и я погледна убедително в очите. — Не вярвах, че има любов от пръв поглед, докато срещнах Ник. Мислех си, че това са си само голи плътски желания, нали така, скъпи? Но после разбрах, че всичко е истинско. Аз съм лудо влюбена в него.

Малките очички на Лорна се стрелкаха между самодоволната усмивка на Ник и сериозното изражение на Лорен.

— Ще ви цитирам. — В нейните уста тези думи прозвучаха като заплаха.

— Това е чудесно! — възхити се Ник и се обърна да тръгне към колата, все така нежно притиснал Лорен до себе си.

За щастие автомобилът бе паркиран наблизко. Ник отвори вратата за Лорен, а след това заобиколи и седна на шофьорската седалка. Лорна остана на тротоара, вторачила злобен поглед в тях.

— Имам чувството, че Малката Лорна не те обича много — усмихна се Ник и погледна към светската репортерка, отразена в огледалото за обратно виждане.

— Сега разбирам защо са те взели на работа във ФБР. Много си наблюдателен.

— Моята статия ще излезе в неделния вестник! — извика подир тях Лорна. — Моля ви, постарайте се да останете влюбени дотогава.

Вбесена, че жената не иска да ѝ повярва, Лорен натисна бутона за сваляне на прозореца и се наведе навън от колата.

— Казвам ти го за последен път: това е истинската любов! Онази, която е трайна.

Лорна слезе от тротоара.

— Наистина ли?

— Честен кръст — повтори Лорен.

— А определите ли датата на сватбата?

Това беше свръх предизвикателство, но и то не остана без отговор:

— Да! — извика решително Лорен. — Сватбата ще се състои във втората събота на октомври, от седем часа.

— Има ли причина да е толкова скоро? — Лорна вече се задъхваше от възмущение.

— Не искаме дълъг годеж. Освен това всичко вече е планирано.

Лорна изсумтя смутено:

— Все пак, защо планирате сватбата в такива кратки срокове? Не ти се *налага* да се омъжиш, нали? Това ли е причината да бързате толкова?

— Това е — тросна се Лорен и гневно посегна към дръжката на вратата.

Ник дръпна ръката ѝ и заключи. С всички сили се стараеше да не се разсмее, но умираше да разбере какво щеше да направи Лорен, ако я бе пуснал да излезе. Дали щеше да шамароса Малката Лорна?

Лорен изведнъж проумя, че се държи откачено. Тежко се отпусна на седалката и затвори прозореца.

— Моля те, потегляй. Искам да се махнем оттук.

Никой от тях не продума, докато не се отдалечиха от площада и не поеха по пътя към абатството. Тогава Лорен даде воля на гнева си:

— Лорна Хамбърг е най-нафуканата и гадна клюкарка в Холи Оукс. Не мога да я понасям. Тя е долна и жестока и обича да интригантства. Как така смее да не ми вярва! Нито веднъж не съм я излъгала. Никога! Но тя не ми повярва, нали? Ти видя как ме погледна. Смяташе, че я лъжа.

Измина цяла минута в мълчание, докато Ник я погледна учудено:

— Но ти наистина я лъжеше.

— Ала тя не знаеше това, нали?

— Явно не.

Той не можа да сдържи смеха си. Лорен го пренебрегна и впери поглед през прозореца, докато с всички сили се мъчеше да се овладее.

— Какво ще стане, когато всичко това приключи и аз се върна в Бостън? — попита Ник. — Ще накараш ли Лорна да помести още едно опровержение, или просто ще си признаеш, че си я излъгала?

— Никога няма да призная, че съм излъгала. Никога! Няма да доставя на тази злобна жена удоволствието да знае, че е била права. Аз

имам ужасна репутация сред мъжете в този град само заради нейните лъжи.

Тя скръсти ръце на гърдите си и впери поглед в скута си. Съзнаваше, че не действа разумно, но беше твърде ядосана на Вестникарската горила, за да ѝ пука от каквото и да е.

— Лорна няма понятие какво е това да си етичен. Ни най-малко. Заклевам се, че ще направя всичко, само и само да не си призная, че съм излъгала. Дори ще се омъжа за теб! — изведнъж изтърси тя. После въздъхна: — Макар че си най-неподходящата партия на този свят.

Ник намали скоростта.

— Какво искаш да кажеш с това, че съм неподходящ? Че какво ми е?

— Ти не си безопасен. Ето това ти има. Носиш пистолет, за бога!

— Вече ти казах, работата ми го изисква. В този живот за нищо няма гаранции и не съществува такова нещо като пълна безопасност. Поне не по начина, по който ти си я представяш. Шофьорите на автобуси също загиват на служебния си пост.

— О! И според теб колко на брой шофьори на автобуси участват в престрелки?

— Аз лично не познавам чак толкова много агенти на ФБР, участващи в престрелки, както изящно се изрази — промърмори Ник. — Разсъждаваш свършено нелогично.

Тя гневно се изопна.

— А може би не искам да разсъждавам логично. Какво лошо има в това?

— Нека да изясним тази работа — рече Ник. — Макар да знаеш, че няма логика, ти все пак си готова да се омъжиш за мен само за да натриеш носа на Лорна, така ли?

Разбира се, че нямаше да направи такова нещо. Но нямаше и да го признае пред него.

— Какво имаш предвид? — попита Лорен.

— Ако ти не виждаш нищо лошо в това, тогава и аз съм съгласен.

Тя скръсти ръце на гърдите си и му кимна войнствено:

— Добре. На четиринайсети октомври, в седем вечерта... Запиши си го!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Онова, което за едни е боклук, за други може да се окаже съкровище. Във всеки случай на това се надяваше Лорен, докато преравяше дузина мухлясали кутии със старо, изядено от молците бельо и счупени джунджурии, които някой бе струпал в мансардата преди повече от петдесет години. Когато приключи работата си за деня, белият ѝ панталон вече бе станал сив. Тя кихаше постоянно от миризмата на плесенясал картон. За нещастие не успя да открие тук безценни платна на Ван Гог или Дега. Всъщност не намери нищо друго, освен ненужни вехтории, но отказа да се предаде. В края на краищата работата едва сега започваше. Оставаха ѝ още около шейсет запечатани кашона, които да прерови.

На път към колата Ник ѝ помогна да смъкне боклука по стълбите.

— Имаме ли време да спрем при шивачката, за да си взема шаферската рокля? — попита тя.

— Разбира се, стига да побързаме. След час трябва да посрещнем Томи и Ноа. Имаме достатъчно време да вземем душ и да се преоблечем.

Щом пристигнаха у дома, тя изтича нагоре по стълбите и едва не се блъсна в Джо, който слизаше.

— Току-що направих обиколката, всичко е здраво заключено — увери я той.

Ник внимателно разпери роклята върху масата в трапезарията и тръгна към кухнята да вземе нещо студено за пиене.

Лорен се разбърза да се приготви. Втори път нямаше да направи същата грешка и да излезе от банята, облечена с грозен, стар халат. Ето защо взе със себе си всичко, което щеше да ѝ трябва, дори и обувките си с каишка около петата.

Двайсет и пет минути по-късно тя реши, че изглежда чудесно. Тази вечер щеше да покаже на какво е способна. Затова облече роклята — къса, черна, а материята ѝ съдържаше достатъчно ликра, за

да прилепва на подходящите места. Квадратното деколте показваше съвсем мъничко от вдлъбнатината между гърдите. Откакто се беше преместила да живее в Холи Оукс, бе обличала роклята само веднъж, когато изведе Мишел и Кристофър на вечеря, за да отпразнуват годиша им. Мишел я бе определила като „рокля-убиец“. Добави, че е неприлично благоприлична, подчертавайки, че това е най-сексапилната дреха на Лорен. Кристофър категорично се съгласи с нея.

Лорен се гласеше пред огледалото. Дори накъдри косата си, но тъй като нямаше никакъв опит, изгори ухото си. Впери поглед в отражението си и силно изохка. Защо ли си даваше толкова труд да изглежда хубава? Държеше се като тийнейджърка, преживяваща мъките на първата си любов.

Мили боже, дали не се влюбваше в него? При мисълта за тази възможност по гърба ѝ пролазиха ледени тръпки. Щом приключеше работата си, той щеше да си замине.

„Това е налудничаво!“, прошепна тя и хвърли четката за коса на масата. Не можеше толкова глупаво да хлътне по приятеля на големия си брат.

Съвсем рухна психически, когато Ник влезе в стаята и почти не я забеляза. След като ѝ хвърли един бърз поглед от горе до долу — вероятно за да се убеди, че не е разменила обувките си, — той ѝ каза, че Пит е на телефона. И след като свърши разговора си с Джо, желае да говори с нея. Гласът му звучеше напрегнато и тя се зачуди защо ли изглежда толкова умислен.

Гледаше някъде през нея.

— Нищо важно — каза той. — Просто иска да чуе как се справяш.

Ник се отправи към банята, но минавайки покрай Лорен, го лъхна ароматът на парфюма ѝ. Престори се, че не го е забелязал, точно както се беше престорил преди малко, че не е видял колко невероятно секси изглежда тя в тази тясна черна рокля. Докато не затвори вратата зад себе си. Тогава се облегна на нея, наведе глава и прошепна:

— По дяволите, аз съм в беда!

Отидоха да вземат Ноа и Томи с петнайсет минути закъснение. Ник подкара по алеята за коли зад сградата на абатството и спря пред стълбището. Двамата с Лорен тъкмо слизаха, когато Томи се появи на вратата и притича надолу по стълбите. Ноа не се виждаше никъде.

Той прегърна Лорен.

— Добре ли си?

— Чудесно — увери го тя.

— Върни се в колата. — Той отвори вратата, явно много разтревожен. — Ник, това е лоша идея.

— Къде е Ноа? — попита агентът. Той изчака Томи да се настани на задната седалка и се намести зад волана.

— Идва — отвърна Томи. — Хайде да вземем храна за вкъщи от някой ресторант и да отидем у Лорен да хапнем. Не ми харесва идеята тя да излиза на публични места. Опасно е.

Лорен се обърна, за да може да вижда лицето му.

— Томи, не мога непрекъснато да стоя заключена. Идеята е да ни виждат заедно, не помниш ли?

— Знам каква е идеята — троснато изрече той. — Предизвикай смахнатия и го накарай да те преследва.

— Той може да я преследва с години — тихо отрони Ник. — Но ние бихме предпочели това да стане по-скоро. Ще бъдем готови и ще го чакаме.

— Повтарям ви, че тази идея не е добра. Нещата може да се объркат...

— Ти знаеш ли, че има агенти, които ни наблюдават в момента? — прекъсна го Лорен.

Тя не беше сигурна дали това е вярно. Само се опитваше да успокои брат си.

— Къде са? — попита той и изви глава, за да погледне през задния прозорец.

— Не бива да ги виждаш — рече авторитетно Лорен.

Тогавя Томи като че ли малко се успокои.

— Е, добре. Мамка му, забравих си портфейла!

— Не биваше да казваш това, докато не ти представят сметката в ресторанта — пошегува се Ник.

— Изчакайте ме само минутка.

Лорен видя как брат ѝ изтича нагоре по стълбите и се скри отново в къщата.

— По-нервен е, отколкото беше в Канзас Сити.

— Напълно разбираемо е.

След минута Томи се появи. Слизаше, като вземаше по две стъпала наведнъж. Ноа го следваше по петите.

Именно в този момент Ник и Лорен забелязаха с какво е облечен Ноа. Ник пръв започна да се смее, но Лорен бързо се присъедини към него.

Беше се облякъл като свещеник — с черни одежди, черна свещеническа риза и бяла римска яка.

— Той ще отиде направо в ада — изпъшка Ник.

Лорен трябваше да извърне глава, за да престане да се киска.

— Мислиш ли, че носи пистолет? — попита тя.

— Задължително — отвърна Ник.

— През цялото време ли?

— Дори и нощем — успокои я той.

Ноа не си направи труд да ги поздрави. Той бе решен да накара Томи да се съгласи с него за нещо, за което двамата явно бяха спорили.

— Казвам ти, не е нормално!

— За теб може да не е — отвърна му Томи.

— За никого не е нормално — изсумтя Ноа.

Ник предположи за какво е тази караница.

— Обетът за безбрачие, нали?

— Да бе — възнегодува Ноа. — Свещеникът никога да не стигал до секс... Това просто не е справедливо.

Ник се разсмя. Томи поклати глава, а след това се опита да смени темата.

— Къде ще ядем?

Ала Ноа не желаше да отстъпи. Той просто не можеше да преглътне обета за безбрачие.

— Това не е здравословно — продължаваше да нарежда агентът. — Ти дори не забелязваш всички тези жени, дето идват при теб. Така ли?

Томи започваше да губи търпение.

— Да, забелязвам ги — каза той. — Но не им обръщам внимание.

— Точно това имам предвид.

— Да, знам — сръза го Томи. — Не е нормално. Хайде сега престани.

Ноа реши да му угоди.

— По дяволите, много хубаво миришеш, Лорен. Или това ухание идва от Ник? — пошегува се той.

Преди някой от двамата да успее да отговори, Ноа вметна неочаквано:

— Не сте ли забелязали, че в тоя град има безбожно много пикапи? Те са навсякъде, дявол ги взел! Предполагам, че Уесън проверява номерата на всичките. Нали така?

Този въпрос сложи край на безгрижното настроение и разговорът стана сериозен.

— Днес по-рано му се обадох да разбере дали има някакви новини. Предполагах, че е проверил автомобилните номера на работниците в заведението на Лорен, но Уесън не пожела да ми каже нищо.

— Какво ти отговори?

— „Аз си върша работата“. Цитирам го точно.

Ноа въздъхна.

— Значи ние сме наемниците! Той ще ни държи настрана.

— Така изглежда.

— По дяволите, нямам намерение да работя на сляпо.

Томи започна да измъчва Ник с въпроси и предложения и когато паркираха колата зад ресторант „Роузбрайър“, Лорен вече бе загубила апетита си.

Ноа сграбчи Томи за ръката над лакътя, когато той се опита да излезе от колата.

— Виж какво, отче, стой до мен. Ако хукнеш пак нанякъде, собственоръчно ще те застрелям.

— Да, добре. Няма да се повтори.

Ноа се усмихна и доброто му настроение се възвърна. Томи слезе от автомобила и отвори вратата на Лорен. Тя спусна краката си навън и се изправи, като смутено придърпваше полата си.

Ноа тихо подсвирна от възхищение.

— Имаш красива сестра, Том.

— Не подобава на един свещеник да подсвирква, когато види хубава жена.

Ноа погледна към Ник.

— Не е спрял да ме критикува, откакто си сложих тази свещеническа яка. Аз се старая да бъда търпелив и полезен, но той ми

създава трудности.

Томи тръгна напред заедно с Лорен, сведе глава към нея и взе да ѝ говори нещо. Ник вървеше редом с Ноа.

— Полезен, в какъв смисъл? — попита той.

Ноа сви рамене.

— Предложих да отменя един от другите свещеници в изповедалнята, но Том изопачи всичко и не ми позволи.

Томи чу забележката и погледна назад.

— Разбира се, че няма да ти позволя.

— Твоят приятел взема твърде на сериозно тези свещенически работи.

— Всички свещеници вземат на сериозно работата си — каза Ник. — Аз трябваше да предупредя Томи за изкривеното ти чувство за хумор.

— Много е лесно да го раздразниш.

— Така е, защото знаеш как да му дърпаш конците.

— Ами Лорен?

— Какво имаш предвид?

Ноа му намигна.

— Вече започна ли да ѝ дърпаш конците? Забелязах как я гледаше.

— Тя е забранена територия. Томи, изчакай ни — извика Ник. — Нека някой от нас да влезе пръв.

— Забранена територия за теб или за мен?

— За двама ни. Тя не е от онези жени, с които можеш да се мотаеш, без да си се обвързал.

Настланата с чакъл пътека завиваше покрай сградата. Ноа тръгна с големи крачки напред и изпревари Томи и Лорен, а Ник изостана. Двамата агенти бяха заети да оглеждат терена.

От двете страни на пътеката до вратата имаше големи теракотени саксии с червено и бяло мушкато, обсипани с цвят. „Роузбрайтър“ беше една голяма къща във викториански стил, превърната в ресторант. Трапезарията беше богато украсена с кристални вази, пълни с пролетни цветя — имаше ги по всичките маси с бели покривки. Порцелановите сервизи изглеждаха стари и скъпи.

Въведоха ги в един салон в задната част на къщата с изглед към малко езеро с патици и гора. Посочиха им кръглата маса до прозореца,

за да могат да се наслаждават на гледката, но Ноа кимна към една ъглова маса и поиска да седнат там.

Помещението беше пълно. Чуваше се говор и смях. Няколко семейства се хранеха заедно с децата си. Когато групата тръгна към ъгъла, всички обърнаха глави да видят Лорен. Дори децата я гледаха като хипнотизирани. Тя като че ли не забелязваше възхитените погледи на мъжете в ресторанта.

Келнерът премести малко по-напред масата, за да може Лорен да седне в ъгъла. Ник седна до нея. Ноа и Томи се настаниха срещу тях, но Ноа не понасяше да седи с гръб към помещението, тъй че измести стола си, за да може да вижда останалите клиенти. Ник започна да сваля сакото си, но се сети, че хората ще видят пистолета му, и отново го облече.

Томи не можеше да седи на едно място. През две секунди се обръщаше да огледа помещението. Мигновено вдигаше глава, щом наблизко избухнеше смях.

— Седни спокойно и се опитай да се отпуснеш — нареди му Ноа. — Привличаш вниманието на околните, като се въртиш така на стола. И престани да се вторачваш в хората. Не познаваш ли повечето от тях?

Томи поклати отрицателно глава.

— Не, не ги познавам. Именно затова ги оглеждам.

— Остави на нас да ги наблюдаваме — предложи Ник.

— А сега се заеми с менюто. Съгласен ли си?

— Опитай да се усмихнеш, Томи — прошепна Лорен.

— Предполага се, че тази вечер празнуваме.

— Аз ще поръчам бутилка шампанско — предложи Ник.

— Какво празнуваме? — попита Ноа.

Лорен протегна ръка напред.

— С Ник сме официално сгодени.

Тогава Томи наистина се усмихна.

— Значи ето защо си се издокарала така тази вечер. Дори си се гримирала. А ти никога не слагаш грим.

Знаеше, че брат ѝ няма за цел да я накара да се почувства неловко, но въпреки това ѝ се искаше да го ритне под масата, за да го принуди да млъкне.

— И косата ти изглежда по-различно.

— Накъдрих я. Нещо против ли имаш? Честно казано, това е дребна работа. А междувременно, ако някой те попита, да знаеш, че си във възторг от това, че ще се омъжи за най-добрия ти приятел.

— Добре — отвърна той.

— Всъщност може да се наложи наистина да се ожения за сестра ти — усмихна се Ник.

— Как така?

— Тя налетя на една приятелка...

— Лорна не ми е приятелка.

Ник кимна, но продължи:

— И Лорен е готова на всичко, за да не ѝ позволи да се окаже права.

Томи се разсмя.

— Лорна винаги я дразни. Предполагам, че наистина ще ти се наложи да се ожениш за нея.

Той се облегна на стола си. Погледът му заподскача от Лорен към Ник. Накрая съвсем сериозно заяви:

— Знаете ли, че това съвсем няма да е лошо. Двамата някак си подходите.

— Тя не иска да се омъжи за мен. Не съм бил достатъчно безопасен.

— Сватбата ще се състои в седем часа във втората събота на октомври и ти ще ни венчаеш — осведоми го Лорен. — Сигурна съм, че Лорна ще поиска да говори с теб, затова се прави на щастлив и не забравяй датата.

— Да, втората събота на октомври — повтори той. — Няма да забравя. Но когато всичко това приключи, ще ти се наложи да разкриеш истината на Лорна.

Лорен ядно поклати глава:

— По-скоро ще се преместя да живея другаде.

— Мислех, че ще се омъжиш за мен, за да спасиш репутацията си.

Тя повдигна рамене.

— Предполагам, че бих го направила.

— Бракът е свето тайнство — напомни им Томи.

— Не бъди толкова сериозен — усмихна се Лорен.

— С други думи, да лъжа най-безсрамно, така ли?

— Точно така — заяви сестра му.

— Добре, нека да те питам едно нещо. Ако ще ви венчавам с Ник, кой тогава ще те заведе до олтара?

— Не бях помислила за това — призна си Лорен.

— Имам идея — обади се Ноа. — Какво ще кажете аз да венчая Ник и Лорен, а ти, Том, да заведеш сестра си до олтара.

— Ето това се казва стратегия! — съгласи се Ник.

Томи изглеждаше разгневен.

— Добре, Ноа, хайде да си припомним правилата още веднъж. Ти не си истински свещеник, а това означава, че не можеш да венчаеш никого, не можеш да изслушваш изповеди и не можеш да си уреждаш срещи с жени.

Ноа се разсмя и с това привлече вниманието на останалите посетители.

— Дявол да го вземе, не се иска много, за да изкараш човек от кожата! Нали се преструваме, че Лорен и Ник ще се женят? Аз пък се преструвам, че ще ги венчая.

Томи погледна строго Ник.

— Абатът пое огромен риск заради Ноа. Пит го убеди да приеме нашия план. Той се съгласи да каже на всички, че Уесън е негов братовчед и че му е позволил да отседне във вилата. Човекът наистина е много любезен и услужлив — добави той. — Но не ни харесват хора, играещи ролята на свещеници, а Ноа обеща, че с нищо няма да дискредитира расото. А само пет минути след като напуснахме кабинета на абата, Ноа намигна на Сузи Джонсън и я нарече „миличка“.

— Играя ролята на приятелски настроен свещеник — обясни Ноа. — И все още смятам, че отчетата трябва да имат един свободен ден в седмицата за...

Томи го прекъсна:

— Да, знам, един свободен ден за секс. Не става!

Мобилният телефон на Ник иззвъня. Той слуша в продължение на минута, а след това каза: „Да, сър“, и затвори.

— Шерифът току-що е слязъл от един чисто новичък червен „Форд Експлорър“. Идва насам.

— Сам ли е? — заинтересува се Ноа.

— Така изглежда.

— Масонската ложа провежда седмичните си събирания тук — обясни Лорен. — Другите сигурно са на горния етаж в един от помалките салони.

— Бренър член ли е на ложата?

— Струва ми се, да — отговори тя.

— Може би, след като се нахраним, ще отидем горе да го поздравим — подхвърли Ник. — На мен със сигурност ще ми хареса да се запозная с добрия стар Стиви Бренър.

Минута по-късно шерифът тежко влезе в преддверието. Облечен със сивата си униформа и с каубойски ботуши, той не си направи труд да свали шапката си. Ник видя как съдържателката на хотела взе листата с менюто и поведе шерифа нагоре по стълбите.

— Бренър е местният „играч“, нали? — попита Ноа.

— Така изглежда — отговори Ник.

— Какво означава това „местният играч“? — заинтересува се Томи.

— Тип, който се опитва да управлява града. Сиреч — местният бандит — обясни Ноа. — Във всяко малко градче винаги има поне по един такъв.

— Значи това представлява Бренър — рече Томи. — Той се опитва да управлява града, а моята сестра е единственият човек, който иска да застане на пътя му. — Той забеляза как Лорен с възхищение разглежда пръстена си и се усмихна. — На твое място не бих се привързвал прекалено много към това бижу.

— Това е представление, Томи — прошепна тя. — Но пръстенът е красив, нали? Нямах ни най-малка представа, че в магазина на Ръсъл има толкова много прекрасни неща.

Тя мислено се питаше какво ли би било, ако се омъжи за Ник. Да знае, че когато се събужда всяка сутрин, той ще е до нея...

— А магазинът приема ли върната стока? — попита практичният Томи.

Тя отпусна безсилно ръка в скута си.

— Обикновено ти дават десет дни, но госпожа Ръсъл прави изключение за мен — оставя ми трийсет. Знаеш ли какво ми каза? „Поради вашата прискръбна репутация сред мъжете, скъпа, ще ви дам цял месец време да промените намеренията си“.

Томи се засмя.

— В града сестра ми е известна с това, че плаши мъжете.

— Благодарение на всички онези лъжи за мен, които Лорна публикува във вестника.

— Е, бъди честна, ги наистина плашиш мъжете. Но смятам това за много хубаво. Така всички смахнати ще стоят настрана от теб.

Томи се извърна, защото чу някаква шумотевица зад себе си. След това се усмихна.

— Това е Франк Хамилтън. Той е треньорът на футболния отбор на гимназията, а онези двамата са неговите помощници. Те умират от желание да се запознаят с теб, Ник. Хайде да отидем да ги поздравим, преди да са тръгнали нагоре по стълбите.

— Откъде познават Ник? — полюбопитства Лорен.

— От записа, който спортният канал излъчва два пъти в годината.

— О, да ги вземат дяволите! — промърмори Ник.

Той хвърли салфетката си на масата и последва Томи.

— Ник никога няма да преживее този мач и мрази всички тези хвалебствия.

Какво точно е станало?

— Никога ли не си виждала записа?

Тя поклати глава.

— Не, а и Томи никога не ми е споменавал за него.

Ник постигна решаващия тъчдаун.

— Това е хубаво.

Ноа се засмя.

— Но има и още нещо. Той улови къс пас и премина през защитата, в това наистина беше много добър. Можеше да се провери и през иглено ухо и затова му бяха дали прозвището Тарана — обясни той. — Както и да е, беше вдигнал глава и гледаше към горния ръб на циментовата стена. На записа можеш да чуеш как коментаторът крещи: „Какво ли гледа номер осемдесет и две?“. Това беше номерът на Ник. Така че, докато едната камера бе фокусирана върху него, другата проследи седалките, за да се разбере какво е грабнало вниманието му. И след края на мача те наставиха тези два записа.

Той млъкна, за да отпие глътка вода, и продължи:

— Там имаше един тип, дето се беше навел от циментовата стена. Оказа се, че е много пиян, викаше също като другите

привърженици, а в едната си ръка държеше бутилка бира. Но с другата — малко дете. Беше сложил току-що проходилото хлапе да седне на ръба. Можеш ли да си представиш!

— Да не изпусна бебето? — ужасено попита Лорен.

— Ник го беше забелязал — продължи той. — По-късно ми каза, че докато тичал, видял как онзи хваща детето, но не го дръпва назад. То просто някак си се било вкопчило в него и наполовина висяло от стената. На този етап Ник тичаше с бясна скорост и никой не го следваше по петите. Той изпълни тъчдауна, но продължи да тича напред и да се обръща. Помислил си да застане под онази стена, докато някой накара бащата да премести детето. Но когато беше на около десетина крачки, онзи изпусна хлапето и то полетя надолу. Щеше да се убие. Но Ник го улови. Честна дума, това беше много красива гледка.

Тази история я удиви. Искаше ѝ се да зададе десетки въпроси, ала Ноа насочи вниманието ѝ в друга посока:

— След този мач Ник беше временно изключен от отбора.

— Какво? — не повярва тя.

— Истина е — въздъхна той. — След мача бащата дойде в съблекалнята заедно с оператора. Все още беше пиян, разбира се. Някои от момчетата ми казаха, че страшно много се радвал, че е станал център на внимание. Все пак искал да благодари, на Ник, задето е спасил детето му. Но той се появил иззад ъгъла, видял го, дръпнал го настрана и му фраснал един. Направо го нокаутирал.

— И затова е бил отстранен.

— Да, но не за дълго. Протестите на публиката промениха мнението на треньора, който вероятно така и не е искал да го изключва от отбора. Можех да разбера Ник, той дори не искаше да чуе оправданията на пианицата.

Келнерът се появи и постави на масата плетено панерче с кифлички. Ноа грабна една и каза:

— Добре, сега е твой ред. Ти ми разкажи нещо.

— Какво би искал да знаеш?

— Как така е станало, че Томи е живял със семейството на Ник, докато порасне?

— Баща ми щял да открива нов офис в Бостън. Смятал да се установи там със семейството си и довел Томи със себе си, за да го

запише на училище за новия срок. Тогава съм била още бебе и съм останала при мама. Тя трябвало да привърши опаковането на багажа и да последва татко. Но изведнъж всичко се променило. Баща ми загинал при автомобилна катастрофа и за известно време Томи бил оставен на грижите на икономката. Майка ми не могла да понесе загубата. Томи трябвало да остане в Бостън само до края на учебната година, а мама да пристигне там и да бъде с него, но тя въобще не била в състояние да пътува. Дядо ми каза, че пиела много и вземала хапчета. Някои от тях трябвало да й помогнат да заспи, а други — да се събуди. Починала от свръхдоза.

— Самоубийство ли е било?

— Предполагам. Дядо каза, че станало заради смесването на алкохол с приспивателни. Той искаше да вярва, че е било нещастен случай.

— Това е смъртоносна комбинация.

Тя кимна и замислено се загледа пред себе си, преди да продължи:

— След нейната смърт дядо бил като в капан с мен и Томи на ръце. Искал да постъпи правилно, а знаел, че Томи е щастлив в Бостън. Съвсем ненадейно съдия Бюканън му се обадил и предложил Томи да остане да живее с неговото семейство, докато нещата се уредят. Ник и Томи вече били станали първи приятели и брат ми прекарвал по-голямата част от времето си със семейството. Съдията може да бъде много убедителен. Също като мама, дядо смятал, че това ще бъде за кратко време, но после починал.

— И Томи трябвало да остане при тях? Ами ти?

Тя повдигна рамене.

— Пратиха ме в интернат. След като завърших университета, заминах в Париж да изучавам изкуство, после се върнах в Щатите и започнах работа в Чикаго. Там живях в продължение на девет месеца, а след това се преместих в Холи Оукс. Няма нищо кой знае какво в миналото ми.

— Зарязали са те, така ли? Томи е имал това хубаво голямо семейство, което може да нарича свое, а ти — никого.

— Но бях щастлива.

— Не е възможно.

— Ето ги, идват — каза Лорен. — Не ми се говори повече за това.

Ник тихичко се кискаше, когато седна.

— Какво ти е толкова смешно? — попита го Ноа.

Преди да отговори, агентът погледна към Лорен:

— Мъжете от града са ти измислили прозвище.

— Така ли? И как я наричат? — полюбопитства Ноа.

— Ледената жена или просто Лед — отвърна Томи.

И тримата се засмяха, но на Лорен никак не ѝ беше забавно.

— Ти си истинско дрънкало, Томи.

Тя погледна заканително брат си, което означаваше, че после ще му даде да разбере. Но Ник привлече вниманието ѝ, като се наведе към нея и прошепна в ухото ѝ:

— Целувките ти със сигурност не са ледени.

Келнерът дойде да вземе поръчката, но веднага щом си тръгна, мъжете започнаха един след друг да я дразнят. Най-накрая, когато ѝ дойде в повече, тя реши да овладее положението.

— Научих, че щата Пенсилвания го очаква ужасен футболен сезон. Отборът му е загубил най-добрия си куортърбек.

Разбира се, не беше научила нищо подобно, но това нямаше значение. Веднага щом чуха думата футбол, мозъците на мъжете превключиха. Беше толкова лесно, колкото да накараш дете да яде бонбони. Тя се облегна на стола си и се усмихна самодоволно.

Ник и Томи бяха играли за щата Пенсилвания, а Ноа, както се оказа, бе играл като среден защитник в отбора на щата Мичиган. Затова всеки от тях се смяташе за най-голям експерт в тази област. А по време на вечерята спореха за правото на избор при постъпване в армията. Тя беше страшно доволна.

Когато тръгнаха да излизат от ресторанта, едно шестчленно семейство повика Томи на своята маса. Ноа остана с него, а Ник и Лорен излязоха навън.

Но докато отиваха към колата си, шевролетът на Лони влетя в паркинга.

Със силно скърцане на спирачки автомобилът се закова в центъра, само на няколко крачки от тях. Ник избута Лорен между две коли и застана пред нея, като изчакваше да види какво възнамерява да прави шофьорът.

Лони не беше сам. В шевролета имаше още трима души, всички от близкия град Нюджънт и всички с досиета на малолетни престъпници. Винаги когато Лони трябваше да свърши някаква важна работа за Стив Бренър, той гледаше да включи и приятелите си. Даваше им само дребни подаяния, но те бяха прекалено тъпи, за да се сетят, че синчето на шерифа прибира и техния дял от парите, плащани от Стив. Пък и тяхната цел беше да се забавляват, а не да печелят. Лони имаше още една причина да ги взема със себе си. Ако работата тръгнаше на зло, те щяха да операт пешкира. А неговият баща негодник щеше да се наложи да го пусне. Какво щяха да си кажат хората, ако синът на шерифа отидеше в затвора? Най-важното за татко му беше да е голяма „клетка“ в града. Синчето смяташе, че и убийство да извърши, ще му се размине, стига да е по-внимателен.

Стив беше казал на Лони, че Лорен и нейният приятел се возят с „Експлорър“, а те стояха точно до един нов червен „Форд Експлорър“. Стив не му бе споменал нищо друго за Ник, освен че претендира да е годеник на Лорен. Тъй като Стив възнамеряваше да се ожени за Лорен, Лони трябваше здравата да сплаши Ник. „Изгони го от града“, беше му наредил той и бе размахал под носа му дебела пачка, при което лигите на Лони потекоха и обеща да изпълни всичко.

— Това е Лони, синът на шерифа — прошепна Лорен.

— Какво ли е намислил?

— Както изглежда, много скоро ще разберем — прошепна Ник. А след това извика: — Ей, хлапе, премести си колата оттам.

Лони остави мотора да работи, отвори вратата и изскочи от автомобила. Беше висок като върлина и тромав, а лицето му бе нашарено с белези от акне. Тънките му устни станаха почти невидими, когато се ухили. Косата му висеше на дълги мазни кичури върху лицето. Ник прецени, че Лони е на около осемнайсет деветнайсет години.

Това вече беше една изгубена кауза. Виждаше го в очите му.

— Хайде да започнем с колата — викна Лони на приятелите си. — Направете я на парчета. — Извади автоматичен нож от задния си джоб и като се хилеше, се изфука: — Сега ще изкарам акъла на този Големец. Гледайте и се учете! — Щракна мръсното острие на ножа и бавно тръгна напред. — Лора, ти ще се прибереш у дома с нас, защото колата на гаджето ти ще стане за боклука, когато приключи с него.

Ник се засмя. Такава реакция Лони не беше очаквал.

— Какво ти е смешно, мамка му!

— Ти — отговори Ник. Той забеляза как Ноа избута Томи зад себе си и се втурна надолу по стълбите към тях. Извика му: — Хей, Ноа, местният бандит иска да разбие новата кола.

— Но това е... — започна Томи.

— Точно така — прекъсна го Ник.

— Лони, какво си мислиш, че правиш? Прибери този нож — нареди му Томи.

— Имам малко работа с Лора — настръхна отново синчето на шерифа. — Ти и другият свещеник се приберете вътре.

— Този тип малоумен ли е? — недоверчиво попита Ноа.

— Според мен трябва да е така — бавно изрече Ник, бръкна под самото си и разкопча каишката, с която бе прикрепен пистолетът му.

Вбесен, че му се надсмиват пред приятелите му, Лони се хвърли напред и заби ножа в лявата предна гума. След това отново я прободеше и се усмихна, като чу съскането на излитащия въздух.

— Още ли ме смяташ за малоумен?

— Слава богу, имаме резервна — извика Ноа.

Той се стараяше едновременно да държи Томи зад себе си и да наблюдава ненормалника.

Лони реагира точно така, както Ноа се надяваше — срязва и другата гума. Приятелите му се запревиваха от смях и това само го окуражи. Издраска една назъбена линия върху решетката на радиатора, след това направи същото с капака.

А после отстъпи назад, за да огледа постижението си. Закикоти се победоносно:

— Ха да видим как ще се приберете у дома сега?

Ник присви небрежно рамене.

— Смятах да се прибера с моята кола.

— С две спукани гуми ли?

Агентът се усмихна весело.

— Защо? Това не е моята кола.

Лони тъпо примигна. Ник пристъпи напред и извика:

— Ноа, може би трябва да влезеш и да извикаш шерифа. Той ще иска да знае, че синът му е повредил колата му.

— Мамка му! — изломоти Лони.

— Хвърли ножа. Веднага! — нареди Ник. — Не усложнявай още повече положението си. Повредил си частна собственост и заплашваш федерален...

Той се канеше да каже на Лони, че е агент на ФБР, но не му дадоха шанс.

— Никой няма да ме прави на глупак! — изсъска синчето на шерифа.

— Ти сам се правиш — изсмя се Ник. А после му нареди сериозно: — А сега хвърли ножа. Предупреждавам те за последен път.

Но Лони се втурна напред, крещейки като обезумял:

— Ще те накълцам на парчета, гадино.

— Добре — отвърна спокойно Ник и му заби един ритник в коляното, а след това измъкна ножа от ръката му и го хвърли на земята. Блъсна го в автомобила и с това включи алармата.

Всичко стана толкова бързо, че Лорен нямаше време да мигне. Лони се беше превил на две и пищеше от болка. Тя видя ножа и отстъпи назад, за да може да го ритне под автомобила.

Щом се включи алармата, приятелчетата на Лони презглава се втурнаха към техния шевролет и се напъхаха вътре. Ник пусна Лони и остана да го наблюдава как се свлича на земята.

— Гадина такава. Аз ще...

— О, я виж. Татко ти идва — весело рече Ник.

Шерифът тичаше надолу по стълбите, а големият му корем подскачаше.

В това време трите момчета в автомобила трескаво търсеха ключовете. Ноа бавно се приближи откъм страната на шофьора:

— Тези ли търсите?

— Ние нищо не сме направили. Идеята беше на Лони.

— Млъкни, Рики — извика момчето на задната седалка.

— Излезте от колата — нареди им Ник. — Тихо и мирно, и дръжте ръцете си така, че да ги виждам.

Ръката му беше под самото върху дръжката на неговия „Глок“, в случай че някой от тях извадеше оръжие.

Шерифът изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

— Новата ми кола? Виж новата ми кола! Ти ли направи това, момче? Ти ли?

Лони с мъка се изправи на крака.

— Не — презрително изрече той. — Ей този негодник го стори. Годеникът! — Посочи Ник. — И дори ме ритна по коляното.

— Канех се да ти кажа, че съм си купил нова кола — продължи шерифът, сякаш не бе чул нито дума. — Канех се да ти кажа. Даже щях да ти позволя да я покараш. — С насълзени очи той прокара длан по дълбоките драскотини върху капака. — Не изкара дори един ден. Току-що я купих.

— Казвам ти, че го направи тоя негодник — повтори Лони.

— Момчето трябва да поработи върху речника си — обади се Ноа.

— Ще ми повярваш ли или не? — извика Лони на баща си. — За последен път ти се кълна, че той срязва гумите и издраска боята.

Вбесена, Лорен избута Ник и застана срещу шерифа.

— Знам, че е твой син и че ти е много трудно в момента, но ти си шерифът и трябва да свършиш работата си. Лони лъже. Той повреди колата. Мислеше, че новият ти автомобил принадлежи на моя годеник. Независимо дали ти харесва или не, ще трябва да го арестуваш.

Лойд вдигна примирително ръце.

— По-полека, Лора, няма защо да бързаш толкова — изсъска шерифът. — Колата е моя и аз ще накарам момчето ми да плати за последиците, ако я е повредил. Но той твърди, че твоето гадже...

Но Лорен беше толкова ядосана, че изкрепя:

— Той лъже! Има четирима свидетели. Брат ми, отец Клейборн, Ник и аз. Трябва да го арестуваш.

— Е, виж какво, доколкото разбирам, това прави четирима на четирима. Щото съм сигурен, че приятелите на Лони ще го подкрепят и аз нямам ни най-малка причина да не им вярвам.

— Лони ни заплаши с нож.

Без да погледне Лорен, шерифът се обърна към Ник и настоя:

— Най-добре е да озаптиш тази жена. Няма да я търпя да ми джафка. Хайде сега, дръпни се назад, Лора, и си затвори устата.

— Да си затворя устата ли? — невярващо повтори Лора. — Няма да стане! Ти си длъжен да предприемеш нещо.

Шерифът я изгледа свирепо.

— Сега ще направя! — обяви той. — Ей, ти там — изръмжа, сочейки Ник. — Искам да видя документите ти за самоличност и то

веднага.

Лорен едва се сдържаше да не избухне. Тя се обърна към Томи и бързо заговори на френски, обяснявайки му какъв глупак е шерифът. Ник бързо и гладко ѝ каза на френски да се успокои.

Шерифът бе стиснал юмруци и непрекъснато поглеждаше към сина си. Искаше с ритници да му набие малко акъл в главата и трябваше да положи много усилия, за да овладее яростта си. Пък и ако се поддадеше на емоциите, имаше опасност Лони да му отвърне и направо да го пребие. Той беше правил това и преди и Лойд знаеше, че ще го направи отново.

— Повтарям, искам да видя документите ти за самоличност!

— Нямах проблеми — отвърна Ник, извади портфейла със значката си и рязко го отвори. — Николас Бюканън, шерифе. ФБР.

— Боже! — простена шерифът.

— Ще се наложи да го арестуваш. Аз ще намина утре да попълня документацията.

— Ама каква документация, мистър Агент? Нали моята кола е повредена. Лони, престани да хленчиш, че иначе ще ти прасна един, кълна се.

Ноа се приближи зад шерифа.

— Аз не съм много добре запознат със закона, тъй като съм свещеник, но ми се струва, че тук е извършено престъпление от вашия син. Лони заплаши с нож агент на ФБР, а това е тежко престъпление, нали така?

— Е, вижте какво, може да е престъпление, а може и да не е — взе да увърта шерифът. — Аз не виждам нож, така че вашите твърдения може да са изфабрикувани. Разбирате ли сега пред каква дилема съм изправен?

— Ножът е под колата — осведоми го Ноа.

Опитвайки се да спечели малко време, за да измисли как да постъпи, шерифът промърмори:

— Как така се е озовал отдолу?

— Аз го ритнах там — намеси се Лорен.

— Че за какво ти е бил на тебе тоя нож?

— О, за бога... — започна тя.

Шерифът свали шапката си и се почеса по главата.

— Ето сега какво смятам да направя. Всички вие си вървете у дома и оставете на мен да се оправя с тази работа. Ти може да наминеш в офиса утре, но първо ще ми се обадиш — обърна се той към Ник. — Дотогава всичко ще съм оправил. Хайде, вървете си у дома.

Лорен цялата се тресеше от гняв. Без да каже и дума повече, тя обърна гръб на шерифа и тръгна към колата на Ник, а токчетата ѝ отсечено затракаха по паважа.

Докато ѝ отваряше вратата, Ник я хвана за ръка.

— Добре ли си? Трепериш. Не се изплаши, нали? Знаеш, че нямаше да позволя да ти се случи нищо лошо.

— Да — отговори тя. — Просто съм ядосана, това е всичко. Шерифът няма да направи нищо, няма начин да арестува синчето си. Само почакай и ще видиш.

— Просто си ядосана.

— Лони имаше нож — извика тя. — Можеше да те нарани.

— Ти си се притеснявала за мен ли? — слисано я изгледа Ник.

Томи и Ноа тъкмо се настаняваха на задната седалка и тя не искаше да я чуят.

— Разбира се, че се притеснявах! А сега ще престанеш ли да се хилиш като идиот и ще се качиш ли в колата? Искам да се прибера у дома.

Прииска му се да я целуне, но се задоволи само с това да стисне силно ръката ѝ.

— Шерифе — извика Ник, преди да подкара. — Утре ще трябва да поговоря със сина ти.

Докато изкарваше колата от паркинга, Томи изви глава, за да погледне през задния прозорец. Шерифът се караше с Лони.

— Ти нали не мислиш, че Лони е човекът, който преследва Лорен?

— Ще го проверим — отговори му Ник. — Но не смятам, че той е човекът, когото търсим. Тъп е като галош.

— Това момче е бавноразвиващо се — намеси се Ноа.

— Е, ти се постара да го насъскаш допълнително — рече Ник.

— И как съм го направил? — невинно попита той.

— „Слава богу, имаме резервна гума“. Не каза ли така на Лони, след като той срязва първата?

— Може би — рече Ноа. — Исках просто да е зает с нещо, за да остави на мира теб и Лорен.

— А аз си помислих, че искаш да видиш докъде може да стигне.

Ноа сви рамене, като подръпваше твърдата си свещеническа яка, която жулеше врата му.

— Това нещо ми прилича на примка — изсумтя той на Томи.

— Ник, в ресторанта имаше ли някакви агенти? И ако е имало, защо някой от тях не дойде да ни помогне? — попита го Лорен.

— Положението беше под контрол — отвърна й Ник.

— Уесън ми нареди да позволя на Томи да изслушва изповеди — каза Ноа.

— Пит не е съгласен той да влиза в изповедалнята — отвърна Ник. — Идеята не е добра.

— И аз така му рекох.

От начина, по който говореше Ноа, Лорен разбра, че той също не харесва Уесън. Обърна се и направо го попита защо.

Ник натисна с палец микрофончето, за да не може Уесън да ги подслушва.

— Не бива да правиш това — скара му се Ноа. — Аз искам Уесън да ме чуе. За сведение, според мен той се стреми единствено към слава и власт. Не дава и пукната пара за това кого ще стъпче, за да стигне до върха, дори да е Моргенщерн.

Ноа се самонавиваше и нямаше намерение да спре, докато не изкаже цялото си натрупано разочарование от човека, който ръководеше операцията.

— Той със сигурност не умее да работи в екип — продължи Ноа. — Но пък и аз не умея. Все пак избягвам публичните изяви, също като тебе, но Уесън нарочно ги търси. Спомняш ли си случая „Старк“? — попита той и преди Ник да успее да му отговори, добави: — Разбира се, че си го спомняш. Когато се наложи да убиеш някого, това не се забравя.

— Какво искаш да кажеш за този случай? — попита го Ник, поглеждайки към отражението на Ноа в огледалцето за обратно виждане.

— Хващам се на бас, че си бил изненадан, когато си отворил вестника два дни по-късно и си прочел историята за спасението на детето. Не ти ли се стори дяволски странно това, че репортерът е

написал всички тези работи за теб, семейството ти и най-добрия ти приятел Том?

— Искаш да кажеш, че Уесън е издал информацията ли? — попита Ник.

Побесня само като си помисли за такъв вариант.

— По дяволите, точно това искам да кажа — отговори Ноа. — Не може да не си забелязал, че цялата статия направо вони на Уесън! Ако имах възможност само за две минути да остана насаме с репортера, щях и да ти го докажа.

— Че защо Уесън би направил такова нещо? — попита Лорен. — Какво печели от това?

— Той му има зъб. Освен това иска да стане шеф на Апостолите — рече Ноа. — Според мен си мисли, че колкото повече публични изяви осигури за себе си, толкова по-големи шансове има. Казвам ти, Ник, веднага щом Моргенщерн се пенсионира или се съгласи да го повишат, Уесън ще заеме мястото му. Когато дойде този ден, за теб ще е най-умно да се измъкнеш оттам.

Ник вкара колата в паркинга зад абатството и изключи мотора.

— Нека просто да се съсредоточим върху настоящата си работа. Иди да си починеш, Томи. Имаш много уморен вид.

— Ще се видим утре на пикника — рече Томи. Той се пресегна през седалката и стисна рамото на Лорен. — А ти все още ли си добре?

— Добре съм. Лека нощ.

Ноа слезе откъм страната на Томи. После се наведе навътре и каза:

— Бай-бай, Ледено момиче.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Пикникът беше в разгара си, когато Ник и Лорен пристигнаха. Оркестърът вече свиреше. Той я хвана за ръка и двамата тръгнаха към тълпата, събрала се около подиума и масите. Възвишението отсреща беше осеяно с пъстри одеяла и от разстояние напомняше за завивка, съшита от различни парчета плат. Децата тичаха на воля и се промъкваха между двойките, танцуващи под музиката на група „Хилтопс“. Въздухът бе наситен с тежката миризма на пушек и барбекю.

Томи и Ноа бяха заети да обръщат кюфтета на скарата, но все пак свещеникът забеляза, че двамата са дошли и им помахна. Лорен бе праметнала на ръката си едно одеяло. Тя откри празно място под чворесто дърво и го застла.

На Ник никак не му се нравеше тази огромна тълпа. Показа се, че по-голямата част от града се е изсипала тук. Вече се стъмняваше и някой включи гирляндите с коледни светлини, окачени между дърветата около дървения подиум за оркестъра.

— Страхотно е, нали? — въодушеви се Лорен.

— Да — отвърна той, като продължаваше да оглежда тълпата.

— Хърман и Харли Уинстън създадоха групата — обясни му, сочейки оркестъра. — Хърман е ей онзи, дето свири на саксофона, а пък Харли е на барабаните. Това са двамата близнаци, за които ти казах, те правят ремонта на моето заведение. Трябва да се запознаеш с тях.

Ник погледна към подиума и се усмихна. Оркестърът се състоеше от шест души и всички изглеждаха над седемдесетгодишни. Близнаците бяха свършено еднакви, облечени в червени ризи на карета и бели панталони.

— Ала това са старци — отбеляза Ник.

— Но имат млади сърца — възпротиви се тя. — И са добри майстори. Ние в Холи Оукс не пенсионираме старите хора. Техният

принос за този град е много важен. Когато видиш моята постройка и таванското помещение, ще разбереш колко надарени са тези хора.

— Не исках да ги критикувам — оправда се Ник. — Просто ми направи впечатление, че са толкова издръжливи.

Ръководителят на групата беше плешив джентълмен с широка усмивка, искрящи очи и силно приведени рамене. Той потупа микрофона, за да привлече вниманието на всички.

— Дами и господа, както знаете, чрез този пикник абатът изразява благодарността си към всички вас, които работихте дяволски усърдно, за да бъде завършена църквата навреме за честването на стогодишния юбилей. Абатът се надява, че ще прекарате приятно тази вечер — добави той. — Е, както знаете, ние с момчетата от оркестъра свирим само стари парчета, защото само тях си знаем. Ала страшно обичаме да изпълняваме песни по желание и ако искате да впечатлите някое момиче, качете се тук, напишете името на песента на листче и го пъхнете в ей онази шапка там върху масичката за карти. Имаме достатъчно много моливи и листове. Ще изпълняваме песни по ваше желание, докато се наложи да си тръгваме. А сега първата песен е за Синди Мичъл и нейния съпруг Дан. Днес Синди за първи път излиза навън, след като ѝ изрязаха жлъчката и наистина ни е приятно да я видим на крака. Хайде, Дан, изведи я на дансинга. Това е една от любимите ми песни — добави той, като отстъпи назад и вдигна ръце подобно диригент на симфоничен оркестър. Потрепвайки в такт, започна да брои: — Едно, две, три. Давайте, момчета!

След това настъпи тишина. Ръководителят на групата се обърна да види какво става и захихика. А после смутено обясни в микрофона:

— Май трябваше да кажа на момчетата какво ще свирим. Песента се казва „Мисти“. Хайде сега да опитаме отново.

На Ник никак не му харесваше идеята Лорен да се намира сред такава голяма тълпа. Знаеше, че мястото е много подходящо да ги видят двамата заедно, както и да наблюдава хората наоколо, но все пак това го затрудняваше. Множеството можеше да я погълне, а той не искаше да я изпуска от очи дори за една секунда.

Нейните приятели още повече усложняваха нещата. Веднага щом я забелязаха, те се опитаха да я отдалечат от него, макар че го оглеждаха с любопитство. Неколцина мъже дойдоха да му стиснат ръката и да му се представят. Държаха се открито и приятелски, и се

опитаха да го привлекат в групата около бъчонките с бира, докато Лорен бе завлечена в обратна посока. За да я задържи близо до себе си, Ник здраво я прегърна през кръста и не я пусна повече.

Лорен не издържа дълго. Като се повдигна на пръсти, тя прошепна в ухото му:

— Ще се наложи да ми позволиш да поговоря с моите приятели и съседи.

— Само не изчезвай — отвърна той ниско, а след това нежно я целуна по устните, защото знаеше, че ги наблюдават. — Постарай се да стоиш между Ноа и мен.

— Добре — обеща тя и също го целуна. — А сега, моля те, усмихни се. Това е парти, а не погребение.

Някой я извика и Ник неохотно я освободи от прегръдката си. Не беше се отдалечила и на пет крачки от него, когато я наобиколиха няколко жени. Те говореха едновременно и Ник бе абсолютно сигурен, че самият той е темата на разговора им, защото непрекъснато го поглеждаха. Пъхна ръце в джобовете си, без да откъсва поглед от Лорен. Тя имаше невероятна усмивка.

Една от жените изпищя и Ник бързо пристъпи напред, но след това видя, че Лорен се хвали с пръстена си. Това бе развълнувало младата жена до неузнаваемост. Той се отдръпна назад и още веднъж огледа тълпата. Когато отново погледна към Лорен, тя бавно си проправяше път към подиума. Докато я наблюдаваше как общува с млади и стари, той осъзна колко е важна тя за тази общност. Всички я обичаха. Хората наоколо явно виждаха каква мила и любяща жена е. Реагираха също като него — искаха да са по-близо до нея. Личеше си, че тя искрено се интересува от онова, което ѝ казваха. Лорен караше другите да се чувстват добре, а това бе невероятна дарба.

Ник я наблюдаваше, но усмивката му изчезна, когато я спряха, за кой ли път, двама мъже на нейната възраст. Щяха да я изядат с очи и той бе сигурен, че „лошата“ ѝ репутация не би отблъснала никого от тях. Жегна го мъчителна ревност. Тогава един от мъжете сложи длан върху ръката ѝ над лакътя и на Ник му се прииска да го фрасне. Знаеше, че реакцията му е неуместна. Не беше характерно за него да се държи собственически.

Не можеше да проумее какво му става. Бе невъзможно да има любовна връзка с нея. Знаеше това и го приемаше.

Но защо полагаше толкова усилия да се държи на разстояние? Защото беше дяволски увлечен по нея. Ето че си го призна. Той бе преживял достатъчно, за да разбере ситуацията. Това чувство бе съвършено различно от обикновеното сексуално привличане. Страшно много го притесняваше.

— Вие ли сте Ник Бюканън?

Ник се обърна.

— Да, аз съм.

— Името ми е Кристофър Бенсън — каза мъжът и протегна ръка. — Лорен е най-добрата приятелка на моята годеница — добави той с усмивка. — Искрах да се запознаем.

Кристофър беше мил и добродушен човек. Имаше фигурата на футболен защитник. Бе висок колкото Ник, но тежеше най-малко с двайсетина килограма повече.

След като побъбриха на общи теми, Кристофър си призна смутено:

— Мишел ме прати да събера колкото е възможно повече информация за вас. Според нея, след като току-що съм завършил право, би трябвало да мога да подложа на строг разпит когото си поискам.

Ник се засмя.

— Какво по-точно иска да узнае тя?

— О, обичайните неща! Колко пари изкарвате, къде ще живеете, след като се ожените за Лорен и най-важното — това завинаги ли е. Може да си помислите, че Мишел е прекалено любопитна, но не е така. Тя просто е загрижена за приятелката си.

И двамата се обърнаха, за да наблюдават Лорен. Неколцина мъже се бяха наредили на опашка, докато им дойде редът да танцуват с нея. В момента тя се въртеше на дансинга с момчето, което преди кроса ръфаше поничката.

Ник успя да отговори на много от зададените му въпроси, а в някои случаи се измъкна с уклончиви отговори.

Най-накрая Кристофър отбеляза доволно:

— Лорен е важна част от този град. Хората разчитат на нея. Двете с Мишел са като сестри, същински дяволчета. Божичко, само как обичат да се смеят!

Ник се чудеше кога ли ще има шанс да танцува с Лорен. Със сигурност не възнамеряваше да се нареди на опашката. В качеството си на годеник той имаше право на някои облаги. Дори всичко това да беше само игра.

Кристофър като че ли прочете мислите му.

— Защо не отидеш да доведеш Лорен? Яденето ще свърши бързо.

— Добра идея — съгласи се Ник.

Той си проправи път през тълпата, потупа кавалера на Лорен по рамото и я привлече към себе си.

— Дамата е моя, хлапе.

За да не разочарова съвсем тийнейджъра, Лорен се наклони към него и го помоли да ѝ запази един танц за по-късно, след вечеря.

— Ти само го окуражаваш — скара ѝ се не на шега Ник.

— Той е мило момче — отвърна Лорен.

Ник не искаше да говорят за хлапето. Притисна я по-силно и продължи да танцува.

— Дръж се така, сякаш си влюбена в мен, скъпа — инструктира я той.

Лорен се усмихна:

— Аз наистина те обичам, любими.

— Харесвам това нещо, с което си облечена.

— Казва се рокля. Или по-точно лятна рокля с презрамки. Благодаря ти.

— Ако всички мъже в този град се страхуват от теб, защо тогава се редят на опашка за танци?

— Не знам — рече тя. — Може би защото са уверени, че няма да им откажа. Но не ме канят на срещи. Струва ми се, че Томи е прав. Може би ги плаша.

— Това е добре — каза той самодоволно.

— Защо? — попита тя.

Ник не отговори на въпроса ѝ.

— Хайде да хапнем — предложи той.

— Виола и Беси Джийн ни махат. Струва ми се, че искат да седнем при тях.

— Кучи син! — просъска Ник.

Реакцията му я стресна.

— Мислех, че ги харесваш.

— Не става въпрос за тях — нетърпеливо отвърна той. — Току-що забелязах Лони. По дяволите, какво прави той тук?

— Трябва ли сега да ти натяквам: „Нали ти казах?“ — ядоса се не на шега тя.

Лорен съзря Лони сред тълпата: седеше сам върху една маса за пикник и нагло се оглеждаше. Около масата нямаше други хора. Лорен забеляза няколко души наблизко, явно притеснени от присъствието на побойника, които избягваха да срещнат погледа му.

Ник оглеждаше тълпата, търсейки шерифа.

— Никъде не виждам миличкия му татко — отбеляза той.

— О, съмнявам се, че е тук. През целия ден не ти отговаряше на телефона, а арестът беше заключен, когато минахме оттам. Мисля, че той се крие от теб, мистър Агент — имитира тя гласа на шерифа.

Ник поклати глава.

— Ще ми се наложи да направя нещо по въпроса.

— Първо ще трябва да го откриеш.

— Не ти говоря за шерифа — отвърна той, — а за Лони. Той ни създава излишни усложнения в момента.

— Какво би могъл да сториш?

Ник прегърна Лорен през раменете и двамата се отправиха към бюфета, който се намираше от другата страна на подиума.

— Първо иди накарай Лони да слезе от масата — предложи тя. — А след това ще ядем. Хората имат нужда от място, където да седнат.

— Добре — съгласи се Ник, но когато се обърна към масите, видя Том да се приближава към Лони.

Той държеше голяма вилица за барбекю в ръката си и изразът на лицето му подсказваше, че днес няма намерение да се примирява с всяващите страх тактики на Лони. Ноа беше зает да загребва прегорели кюфтета, но през цялото време държеше под око Томи. Това обясняваше защо две кюфтета се намираха на земята. Приятелите на Лони изникнаха от небитието и застанаха до масата, очаквайки приближаването на Томи.

— Няма ли да помогнеш на брат ми? — попита Лорен притеснено.

— Той може да се справи сам.

На устните на Лони висеше цигара. Томи му каза нещо, а Лони поклати отрицателно глава. След което хвърли цигарата в лицето му. Томи я настъпи. После светкавично сграбчи синчето на шерифа за врата и го смъкна от масата.

Ръката на Лони се плъзна в джоба на панталона му, но в този миг Ноа притича до тях. Същото направиха и голям брой мъже, присъстващи на пикника. Тази демонстрация на солидарност вбеси Лони и в миг лицето му стана мораво от ярост. Ноа си проправи път напред точно когато непрокопсаникът щракна острието на автоматичния си нож. Ноа го прасна жестоко по китката с вилицата за барбекю и в същото време му подложи крак. Виейки от болка, Лони изпусна ножа. Томи го вдигна и го подхвърли на Ноа, а след това нареди на Лони и на приятелите му да напуснат.

Лорен въздъхна с облекчение. Докато Томи и Ноа се връщаха към скарата, неколцина мъже ги спряха, за да им стиснат ръцете. Друг ентусиазирано ги потупа по рамото.

— А сега вече може ли да ядем? — Ник грабна две чинии, подаде ѝ едната и тръгна към кюфтетата.

След като напълниха чиниите си със салати и чипс от бюфета, те се присъединиха към семейство Вандерман. Сестрите бяха седнали заедно с тримата мъже, временно живеещи в къщата срещу тях. Беси Джийн се сви по-близо до Виола, за да направи място за Ник и Лорен на пейката.

Виола ги представи едни на други и добави някои сведения — събирана малко по малко от нея — за тези мъже с много уморен вид. Двама от тях, Марк Хановър и Уили Лейкмън, притежаваха ферми в Северна Айова и си изкарваха допълнителни доходи с дърводелска работа. Джъстин Брейди току-що бе купил земята на чичо си в Небраска и усърдно се опитваше да изплати ипотеката колкото е възможно по-скоро, поемайки допълнителна работа. И тримата наскоро бяха надхвърлили трийсетте. Носеха венчални халки. Мазолите на ръцете им потвърждаваха, че се занимават с тежък труд, а празните чаши, подредени пред тях — че се занимават и с пиене. Подпрял лакти на масата, Ник слушаше разказа им за ремонта в абатството и през цялото време ги оглеждаше преценяващо.

Марк отпи две огромни глътки от половинлитровата чаша бира. Ник разбра защо този човек пие толкова много, когато Беси Джийн го

попита дали има деца.

Марк сведе поглед към чашата.

— Жена ми почина миналата година. Нямахме деца. Изчаквахме, искахме първо да изплатим някои сметки.

Виола се пресегна през масата и потупа Марк по ръката.

— Ние всички ужасно съжаляваме за твоята загуба, но трябва да продължиш живота си и се опитай да мислиш за бъдещето. Сигурна съм, че жена ти би искала това.

— Зная, госпожо — отговори ѝ той. — При тая суша на всички ни се налага да работим каквото дойде. Аз трябва да се грижа за родителите си, а Уили и Джъстин издържат и семействата си.

Уили извади портфейла си, за да се похвали със своето семейство — червенокоса жена и три рижави момиченца. Джъстин не искаше да остане по-назад. Той внимателно издърпа снимката на жена си и я подаде на Беси Джийн.

— Името ѝ е Кейти — заяви гордо той. — Чака бебе, трябва да се роди около първи август.

— Момче ли ще бъде или момиче? — попита Лорен.

Джъстин се усмихна.

— С Кейти решихме, че не искаме да знаем предварително. Нека се изненадаме. — Като погледна към оркестъра, той добави: — Кейти обича да танцува. Ще ми се да можеше да е тук.

— Всички ние работим по четиринайсет часа дневно — каза Марк.

— Парите са добри, така че нямаме нищо против — намеси се Джъстин.

Виола го погледна признателно:

— Все още не сме ти благодарили както трябва за това, че ни помогна в градината. Толкова много си зает, а все пак намери време. Искам да ти опека шоколадов кейк. Това е моят специалитет.

— Много мило от ваша страна, госпожо, но ние имаме дълъг работен ден в абатството и никога не се прибираме, преди да се стъмни. Е, аз наистина много обичам шоколадов кейк.

Виола цялата засия.

— Добре тогава, ще го направя. Просто ще го сложа пред вратата или в кухнята ви.

Марк започна да говори за това колко много работа трябваше да свършат преди честването на юбилея. Уили задяваше Джъстин, дразнеше го, че е получил по-лесната работа в галерията на църквата, докато те двамата трябваше да се катерят по скелето, носейки кофите с боя.

— Но аз си върша моя дял от работата — засегна се Джъстин. — Изпаренията от лака се събират в галерията и от това ми се върти главата. Ето защо почивам по-често от вас, момчета.

— Е, поне си стъпил здраво на земята, докато работиш. Ние с Уили през половината време висим като обесени.

— Какво работите в галерията? — попита Лорен.

— Смъквам старата и изгнила дървения и я заменям с нова. Около органа всичко е повредено от влагата — добави той. — Еднообразен труд е, но всичко ще изглежда наистина хубаво, когато свърша.

— Харесва ли ви да живеете в къщата на семейство Морисън? — попита Беси Джийн.

— Добре е — каза Марк и сви рамене. — Джъстин реши, че трябва да си поделим домакинската работа. Така че всеки от нас се настани в отделна стая, за да е по-чисто. Така ни е по-лесно.

Докато слушаше разговора, Ник излапа две кюфтета. Файнбърг му беше казал, че Уесън вече е изключил тези трима мъже от кръга на заподозрените. Беше проверил миналото им в компютърната картотека. Бяха фермери, работещи като дърводелци, които се надпреварваха с времето, за да довършат ремонта. Но за Ник все още се числяха към заподозрените. Така стоеше въпросът и с останалите мъже, дошли на пикника. Той нямаше намерение да изключва от кръга на заподозрените нито един жител на Холи Оукс.

Един от гимназистите покани на танц Лорен. Тя любезно се съгласи, преди Ник да успее да измисли причина за отказ. Той ги последва до дансинга, застана отстрани със скръстени ръце и през цялото време не откъсваше очи от нея.

Групата изпълняваше една стара песен на Елвис Пресли. Лорен се поклащаше в такт с музиката, докато нейният партньор бясно се въртеше около нея. На два пъти тя успя да отскочи, за да избегне удар с лакът, защото хлапакът размахваше ръце и крака на всички страни. Ник си помисли, че той прилича на статист в лош филм за каратисти, и

забеляза, че на Лорен ѝ е много трудно да запази сериозно изражение. Другите двойки се бяха по-отдръпнали, оставяйки повече място за хлапето. Вероятно също се страхуваха да не ги ритне.

През следващия един час отново и отново някой я мъкнеше на дансинга, а ръководителят на групата четеше на висок глас посвещенията и изпълняваше песните по желание. Когато не танцуваше, Лорен помагаше да разтребят наоколо и непрекъснато я спираха мъже, жени и деца, за да се здрависат. Тя се движеше така леко и спокойно сред всички, че Ник ѝ завидя.

Лорен му беше казала, че в Холи Оукс хората са загрижени един за друг, но сега той виждаше това наяве. Винаги бе смятал, че ще се побърка, ако всички наоколо знаят какво прави по всяко време. Сега вече не беше много сигурен в това. Можеше да се окаже приятно. В Бостън не познаваше нито един от съседите си. Вечер се прибираше у дома, вкарваше колата в гаража, влизаше в къщата и оставаше там, докато станеше време отново да излезе.

Сега Лорен танцуваше с Джъстин и се смееше на нещо, което той ѝ бе подхвърлил. Щом песента приключи, Ник забеляза някакъв мъж, приблизително на неговата възраст, да се приближава към Лорен. Реши, че тя вече е танцувала достатъчно за една вечер. Стигна пръв до нея, привлече я в прегръдките си и я целуна.

— Това пък за какво беше?

— Защото сме влюбени — напомни ѝ Ник. — Ти разказа ли на хората как се запознахме?

— О, да — отвърна тя. — Досега най-малко двайсет пъти.

— А разправи ли им какво смятат експертите за твоя преследвач?

Тя кимна, докосвайки с глава бузата му, след това се облегна на рамото му и притвори очи. Всеки, който ги наблюдаваше, трябваше да се увери колко са влюбени, докато танцуват.

— Разказах го по толкова много различни начини, че накрая взеха да не ми достигат прилагателни. Наричах го тъп и лигав, казвах им, че според ФБР той има много нисък коефициент на интелигентност. Че за съжаление е абсолютен некадърник и неудачник. Накрая се изчерпах.

— Бива си го моето момиче.

— Ами ти? Разказа ли на хората как сме се запознали?

— Да, при всяка възможност — отговори той. — Запознах се с Кристофър. Хареса ми.

— Все още не съм видяла Мишел. Охо, ето го и Стив Бренър!

— Няма да танцуваш с него, нали?

— Не, разбира се.

Песента свърши. Ник и Лорен напуснаха дансинга, а Стив Бренър ги пресрещна.

Ник само с един поглед го прецени. Това беше човек, който винаги държеше да контролира положението. Начинът, по който се обличаше и по който се движеше, го издаваха. Според Ник външността му говореше много. Ризата и панталоните му, марка „Ралф Лорен“, бяха идеално изгладени, косата — сресана. Имаше само една дребна проява на небрежност в облеклото му за пикник — носеше мокасините си „Гучи“ на бос крак. Когато му стисна ръката, Ник забеляза, че Стив се е окичил и с „Ролекс“.

Бренър докосна съчувствено рамото на Лорен:

— Да знаеш колко много съжалявам за статията, която Лорна е написала. Стана ми много неловко, щом прочетох онези глупости за нас двамата. Нямам представа откъде е измислила цялата тази история, но се надявам, че не те е разстроила.

— Не, не ме ядоса — каза тя.

Той се усмихна.

— Лорна ми довери, че с Ник сте се сгодили. Или това е друга нейна измислица?

— Този път е разбрала правилно. С Ник смятаме да се оженим.

— Брей да му се не види! Моите поздравления! Вземате чудесна жена — рече той на Ник. А след това отново погледна Лорен и попита: — Определихте ли датата на сватбата?

— Втората събота на октомври — отвърна тя.

— А къде ще живеете?

— В Холи Оукс — каза Лорен. — Така че ще продължавам да се боря с теб за градския площад.

Очите му вече не се усмихваха.

— Това и очаквах, но ми се струва, че няма да откажеш на новото ми предложение. Бих искал да намина при теб утре след работа. Ще си бъдеш ли у дома? Можем да седнем заедно и да го обсъдим.

— Не, съжалявам, утре няма да съм си вкъщи. С Ник отиваме в абатството, ще има репетиция за сватбата на Мишел. А после ще вечеряме навън — обясни му тя. — Ще се приберем вкъщи след полунощ.

Бренър кимна с разбиране.

— Защо да не ти се обадя по телефона следващия понеделник? Така ще имаш време да се съвземеш след сватбата на Мишел.

— Добре, става.

— Годеш и определяне датата на сватбата... Това стана доста набързо, нали?

— Познавам Лорен още от времето, когато беше малко момиче — отвърна Ник.

— И когато се видяхме отново в Канзас Сити, ние просто знаехме какво ще се случи. Нали така, скъпи?

Ник се усмихна и кимна утвърдително.

— Моите поздравления още веднъж — каза Стив. — Май е най-добре да отида да си взема едно кюфте, преди да са свършили.

Ник не откъсваше очи от Бренър, докато той се отдалечаваше.

— Какво мислиш за него? — попита го Лорен.

— Таи много гняв.

— Как разбра?

— Когато ни поздравяваше, ръцете му бяха стиснати в юмруци.

— В момента направо му съсипвам живота. Сигурно едва се съдържа да не ми извие врата.

— Ти сама проваляш плановете му, без чужда помощ.

— Той сред заподозрените ли е?

— Всички са заподозрени — отвърна Ник. — Хайде, нека да отидем да седнем на одеялото и да се преструваме на влюбени тийнейджъри.

Това предложение я накара да се засмее. Неколцина мъже и жени се обърнаха и се усмихнаха при вида на щастливата двойка.

— Планът ти си го бива — каза тя. — Но не смятам, че абатът ще го одобри.

— Ето ви и вас. Навсякъде ви търсих.

Мишел бързо крачеше към тях по тревата. Ухилен до уши, годеникът ѝ Кристофър я държеше за ръка.

Мишел беше красива жена. Дребничка, с изящни черти, тя имаше дълги златисти коси, обрамчващи нежното ѝ лице. Усмивката ѝ бе убийствена, никой не можеше да ѝ устои.

Носеше метална шина на десния си крак и когато се опита да седне до масата за пикник, изохка от болка. Кристофър разказваше на Ник някакъв току-що чул виц, но веднага я грабна в прегръдките си и седна заедно с нея, като я държеше в скута си.

— Все още куцам — оплака се Мишел.

— Но почти не си личи — настоя Лорен.

— Така ли мислиш?

— О, да, забелязах разликата.

— Разбих си коляното при автомобилна катастрофа — обясни тя на Ник. — Минимален процент от хората в моето положение въобще прохождат, но аз се преборих.

— Мишел много разбира от проценти — обясни Кристофър. — Учи математика и счетоводна отчетност и ще стане дипломиран счетоводител, след като се оженим.

— Аз водя счетоводството на Лорен — добави Мишел.

Ръководителят на оркестъра потупа микрофона, за да привлече вниманието на всички, и обяви, че следващата песен ще е последна.

— Трябва да потанцуваме, миличка — настоя Кристофър.

Ник също поведе Лорен към дансинга.

— Твоите приятели ми допадат — довери ѝ той.

— Те също те харесаха.

Ръководителят на групата разгърна едно листче и се усмихна.

— О, това е едно много бавно парче, от любимите ми! — обяви той. — Същото мога да кажа и за малкото момиченце, на което е посветена песента. Тя е за нашата сладка Лорен Мадън и е от Разбивача на сърца.

Ник тъкмо бе прегърнал Лорен, когато чу съобщението. Тя шумно си пое дъх и цялата се напрегна. Притисна я по-плътено към себе си, предпазвайки я инстинктивно от опасността.

Видя, че Томи и Ноа се приближават към подиума на оркестъра. Още един мъж се отдели от тълпата и излезе напред от противоположната посока. Ник веднага позна, че е агент. Дявол да го вземе, никой от тях не знаеше кого търсят, а в този миг всички ги наобиколиха и се усмихваха, защото песента беше посветена на Лорен.

— Кучи син! — промърмори Ник.

— Какво ще правим? — прошепна Лорен с треперещ глас.

— Ще танцуваме — отговори ѝ той.

Лорен имаше чувството, че целият свят се срива върху главата ѝ. Едва си поемаше дъх, не можеше да мисли. Склони глава на гърдите на Ник и притвори очи. *Той иска да знам, че е тук и ме наблюдава. О, Боже, накарай го да ме остави на мира. Умолявам те, Боже...* — мислеше си Лорен.

— А сега, приятели, всеки да сграбчи партньора си, защото, както вече ви казах, това е последната песен по желание. И тя се казва „Имам очи само за теб“.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Той стоеше сред тълпата и наблюдаваше, обзет от трескаво опиянение. Лорен, неговата сладка Лорен. Тя направо го хипнотизираше. Толкова прекрасна, толкова недосегаема... Засега.

„Скоро, моя любов, скоро ще бъдеш моя“, тананикаше наум той.

С ъгълчето на окото си забеляза „мулето“ — както наричаше агентите на ФБР, — което се приближаваше към нея. Тогава се усмихна. Само щракна с пръсти и ето че те дойдоха. Сега той беше паякът, а те бяха уловени в мрежата му.

Не можеше да откъсне очи от „мулето“. Наблюдаваше го как премина по тревата и привлече Лорен в обятията си. Всичко това беше игра. О, да, той знаеше какво правят. Опитваха се да го извадят от равновесие. Но не беше глупак.

И въпреки това не можа да извърне глава. Те танцуваха и никак не му харесваше начина, по който „мулето“ я държеше в прегръдките си. Твърде близко, твърде интимно. Тогава Ник я целуна. Такава бясна ярост избухна в гърдите му, че коленете му се подгънаха и трябваше да седне. Това беше игра, само игра и нищо повече. Те си играеха с него, измъчваха го. Да, той знаеше какво правят... И все пак бе позеленял от гняв.

Как смееха да го измъчват така!

Но изненадите не бяха свършили. Сега ги наблюдаваше внимателно, без да мигне, изучаваше ги и забеляза начина, по който Лорен гледаше агента. Ядно се дръпна назад на пейката. Тя наистина беше влюбена в онзи. За проникателен човек като него това беше ясно като бял ден. Тя не можеше да го скрие, не и от него. Зеленоокото момиче се беше влюбило в едно „муле“. Какво щеше да прави той сега!

Тя проваляше приятното прекарване на пикника. Когато обявиха последната песен и казаха, че е посветена на Лорен, той цял пламна и му се зави свят. Радостта и гневът му станаха непоносими. Но докато стоеше на видно място и наблюдаваше своята плячка, която танцуваше

на дансинга, той ту се усмихваше, ту се смееше. Трябваше да се вижда, че си прекарва чудесно, защото знаеше, че в тълпата има „мулета“, които го търсят. Всичките до един бяха глупаци. Те дори не знаеха как изглежда той, тъй че как се надяваха да го хванат? Да не би да очакват да извади пистолет и да го насочи към главата си? Засмя се само като си помисли за това. Тяхната тъпота беше страшно забавна. Наистина забавна.

Тогава той забеляза добрия отец Том, който тичаше към сестра си заедно с още един свещеник. Очите на Том бяха изпълнени с такъв красив ужас. Той му се наслади и въздъхна от удоволствие. Тези проклети свещеници, какво си мислеха, че ще направят? Ще се молят, та сам да се предаде ли?

Аз ще въздам възмездие, рече Бог. Дали отец Том сега вече не мислеше за възмездие? Тази възможност му се стори забавна. Може би следващия път, като отидеше на изповед, щеше да го попита. Един свещеник би трябвало да покаже разбиране, нали такава беше работата му? Да разбере и да прости. А може би разбирането щеше да дойде заедно със смъртта. Той предъвка тази философска възможност и сви рамене. Какво му пукаше дали Томи разбира или не?

Мили боже, от много дълго време не беше се забавлявал така. А щеше да става още по-добре, стига само да съумееше да сдържа гнева си, да го контролира, да укротява звяра в себе си с обещания за бъдещото опустошение. Как смееха те дори да си мислят, че могат да го надхитрят? Невежи „мулета“, всичките до един!

Все пак трябваше да бъде предпазлив. „Изчакай благоприятния случай“, това беше девизът му. Със сигурност тези агенти ни най-малко не го притесняваха, нито го плашеха. Нали той самият беше поканил момчетата от ФБР да дойдат в Холи Оукс? Но толкова много му се искаше да бъде любезен домакин, затова трябваше да знае точния брой на гостите, които ще забавлява. Трябваше да има ядене и пиене за всички. Дали беше донесъл достатъчно експлозиви със себе си? Той се замисли за миг и след това се усмихна. Ами да, имаше за всеки.

Разбивачът на сърца винаги беше подготвен.

Неговата задача бе да елиминира колкото е възможно повече „мулета“, стига това да не попречеше на главната му цел. Мишената. Да улучи мишената и в същото време да се позабавлява по най-

старомодния начин, докато доказва на света, че той е Най-висшето Създание. Никое от тези момчета на ФБР не можеше да се мери с него. Много скоро, когато станеше прекалено късно да избягат и да се скрият, те щяха да го разберат.

Той можеше да се погрижи за неприключените си сделки и в същото време да се надсмее над всички тях по националната телевизия. В най-гледаното време. Филм в единайсет.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Измина още един ден и напрежението все повече нарастваше.

На Лорен ѝ приляваше при мисълта, че се налага да присъства на още едно толкова голямо събиране. Но нямаше намерение да разочарова Мишел в една от най-важните вечери в живота ѝ, когато щеше да се състои репетицията за сватбата ѝ, последвана от тържествена вечеря.

След като сервираха първото блюдо, Мишел забеляза, че Лорен не е докоснала чинията си. Тя се наведе през масата и ѝ прошепна загрижено:

— Не изглеждаш особено добре, мила.

— Добре съм — отвърна Лорен и си наложи да се усмихне.

Мишел беше на друго мнение и се обърна за помощ към Ник:

— Защо не заведеш Лорен у дома и не я сложиш да си легне — предложи тя.

Приятелката ѝ понечи да възрази, но Мишел я прекъсна:

— Не искам да се разболееш. Утре няма да отида до олтара без теб.

Лорен и Ник се сбогуваха рано-рано с всички и поеха към дома.

Когато пристигнаха, на предната веранда ги очакваше букет от дузина рози. Ник взе вазата и влезе в къщата.

— Донесоха ги веднага щом излязохте — каза Джо.

Ник прочете картичката на глас:

— „Моля те, прости ми и ела у дома. С любов, Джоъл“.

Лорен взе вазата и я сложи на масата в трапезарията. Ник и Джо я последваха. Двамата мъже застанаха един до друг и загледаха намръщено розите.

— Ще е истинска загуба да ги изхвърля — каза тя. — Но обикновено точно това правя. Не искам да си спомням за Джоъл Патерсън всеки път, когато минавам през тази стая.

— Колко често ти изпраща цветя тоя смахнат? — попита я Ник, като се стараше да не му проличи колко е раздразнен.

— Горедолу веднъж седмично — каза тя. — Не иска да се откаже и това си е.

— Така значи? Ще видим тази работа. — Агентът взе вазата, отиде в кухнята и изпразни водата в умивалника, а след това пусна вазата и розите в кофата за боклук. — Той е истинска лепка, нали?

— Значи Патерсън е онзи тип от Чикаго, дето се свалял със секретарката си, докато преследвал теб, а? — попита Джо.

Тази откровена оценка на случилото се ни най-малко не я развълнува.

— Да, точно той е.

— Бих казал, че му е трудно да се раздели с теб — отбеляза Джо. — Но не се притеснявай, Ник ще се погрижи за него.

— Не — възрази тя малко по-остро. — Джоъл Патерсън е мой проблем и аз сама ще се оправя с него.

— Добре — съгласи си Джо, удивен от този изблик на гняв. — Каквото и да решиш, аз съм съгласен.

— Просто не му обръщам внимание.

— На мен ми се вижда, че това не върши работа — отбеляза той.

— Нека да си харчи парите за цветя. Не ме интересува. А сега може ли да сменим темата, моля?

— Да, разбира се.

Тя се хвана за челото.

— Виж какво, съжалявам, че така ти се сопнах. Просто... след онова, което се случи на пикника... Джо, той беше там. И искаше да знам, че ме наблюдава. „Имам очи само за теб“. Така се казваше песента по желание.

— Чух за тази работа — отвърна Джо и я последва в кухнята.

Той вече бе отгатнал какво смята да направи тя. Да си свари чай. Джо знаеше, че напрежението ѝ се отразява. На светлината на мъждивата лампа в кухнята тя изглеждаше бледа, сякаш в продължение на седмици не беше се напивала.

— Налага се да бъдеш силна — увери я Джо.

Тя се обърна към него, предизвикателно подпряла ръка на кръста.

— Няма защо да се притесняваш за мен.

— Защо не идеш във всекидневната да погледаш малко телевизия? — предложи ѝ Джо.

— Ще си направя чаша горещ чай. Ти искаш ли?

— Разбира се — отвърна той.

Джо имаше чувството, че температурата в кухнята е най-малко четиридесет градуса, но щом тя желаше да му направи горещ чай, щеше да го изпие.

Седна и започна да я наблюдава. Ник беше в задния коридор и говореше по телефона, свел глава, но гласът му бе прекалено тих, за да се разбере нещо. Джо предположи, че той говори или с Моргенщерн, или с Уесън.

Лорен занесе чайника до мивката и го сложи под кранчето. Тя се взираше в перуниката, изрисувана върху белите плочки над умивалника и си мислеше за пикника.

Ник приключи телефонния разговор и се върна в кухнята точно когато тя казваше:

— Лони беше дошъл на пикника. Вярно, че си тръгна рано, но може да е сложил листчето в шапката, преди Томи да го прогони.

Ник си взе една диетична пепси кола от хладилника, отвори я, отпи голяма глътка и се намеси:

— Да, Лони е могъл да направи това, но не е възможно да е бил на две места едновременно. Знаем, че не е напускал Холи Оукс през последния месец. Бил е в града, когато натрапникът е говорил с Томи в изповедалнята.

— Кога откри това? — попита Лорен.

— Сутринта получих тази малка информация от Файнбърг.

Тя отново се обърна към умивалника и попита:

— Е, тогава кой не е бил в града?

Чайникът беше препълнен и водата започна да прелива. Ник го взе от ръцете ѝ, изля половината и след това го сложи върху печката.

— Шерифът е бил извън града — отговори ѝ Джо. — Същото се отнася и за Стив Бренър. Казал е на приятелите си, че заминава на риболов.

Лорен извади чая и чашите от бюфета и ги сложи на масата. Като че ли не забелязваше, че Ник пие пепси кола. Въпреки това се канеше да му налее чай. Той се усмихваше, докато я наблюдаваше какво прави. Този неин чудат навик беше странен, но някак мил.

Тя седна и зачака водата да заври. Не можеше да стои спокойно, затова взе тестето карти, което Джо бе оставил на масата и започна да

ги разбърква.

— Ами какво стана със сцената на местопрестъплението, която така беше развълнувала Уесън? Не трябваше ли досега да сме научили нещо по въпроса?

— Лабораторията обработва събраните веществени доказателства — отвърна Джо. — Но знам със сигурност, че следите са били съсипани.

— От кого?

— От крави.

Думите на Джо я накараха мигновено да си представи тази ужасяваща картина и тя неволно възкликна:

— О, божичко!

— Раздай картите — предложи ѝ той, надявайки се да отвлече вниманието ѝ. — Ще играем руми^[1].

— Добре — прошепна Лорен, но продължаваше да седи и да разбърква картите.

Най-накрая Джо ги взе от ръцете ѝ и ги раздаде вместо нея.

— Знам, че според теб е минало много време, но... — започна Ник.

Тя не го остави да довърши.

— Няма да намерят пръстови отпечатащи. Няма да открият никакви веществени доказателства, които да ги отведат до него.

Ник седна на стола с лице към облегалката и подпря ръце на нея.

— Не го изкарвай супермен. И той е простосмъртен като всички нас. Ще обърка нещо и тогава ще го пипнем.

Тя взе картите си и ги огледа.

— Колкото по-рано, толкова по-добре, нали така?

— Разбира се.

— Добре, защо тогава не направим нещо, че това да се случи по-скоро? Мисля, че Уесън е прав. Може би утре сутринта трябва да отида да бягам сама, а после през целия ден да си върша работата из града. Той търси възможност и според мен ние трябва да му я дадем. А ти ще можеш да осигуриш моята безопасност.

Ник категорично отхвърли идеята ѝ.

— Не смяташ ли, че трябва да обсъдим това, преди ти...

— Не! — прекъсна я той.

Тя успя да се овладее.

— Аз наистина смятам...

Ник не й даде да довърши:

— Обещах на брат ти, че няма да те изпускам от погледа си, и така ще бъде.

— Ей, Ник, я по-спокойно — намеси се Джо.

— Добре, прав си — съгласи се той.

Напрежението се отразяваше и на двамата. Лорен знаеше защо се чувства толкова отчаяна. Един психопат контролираше всеки миг от живота й. Да, именно това ставаше и, мили Боже, как го ненавиждаше само. Но защо Ник губеше самообладание? Би трябвало да е свикнал да работи под такова напрежение? До тази вечер се бе държал много безгрижно и изглеждаше твърд като скала. За бога, как бе успявал да бъде такъв ден след ден? Специалното подразделение, в което работеше, издирваше отвлечени деца. Тя не можеше да си представи нищо по-ужасяващо от едно дете в опасност. Сигурно напрежението бе огромно.

— Ти си експертът. Ще оставя на теб да решиш какво трябва да се направи. Ако не желаеш да ме оставиш да излизам сама, ще те послушам — рече тя.

Ник не можеше да проумее защо изведнъж отново бе станала толкова разумна.

— Как така? — попита той с подозрение в гласа.

— Не искам да правя работата ти по-трудна, отколкото вече е — отговори Лорен.

— Сега, след като и двамата се успокоихте, на мен някак не ми се ще да повдигам тоя въпрос — обади се Джо. Той изчисти една карта и си взе нова. — Щото знам, че Ник пак ще се разстрои, обаче...

— Какво имаш да ми казваш? — припряно попита агентът.

— Ако нашият човек не подаде глава от дупката си в рамките на следващите два дни, ще ме прехвърлят на друга работа.

Лицето на Ник потръпна.

— Откъде знаеш, че ще те преместят? — попита Лорен.

— Уесън решава тези неща. Прав съм, нали? — досети се Ник.

Джо кимна утвърдително.

— Според него извратеният може би знае, че съм тук и ако аз вдигна голям шум около заминаването си, тогава е много вероятно да...

— Я почакай малко! — прекъсна го Ник. — По тази логика Уесън може да отзове и другите агенти, тъй че психопатът да се чувства по-комфортно. Имам една идея. Защо всички да не си съберем багажа сега и да заминем? Лорен може да остави входната врата отворена, тъй че за него няма да има никакви пречки да влезе вътре. Ето такава е горе-долу политическата стратегия на Уесън, нали Джо? Но самият той ще остане в Холи Оукс и още как, мамка му.

Джо посочи микрофончето, за да напомни, че Уесън може да ги слуша в момента, но на Ник въобще не му пукаше за това. Искаше Уесън да знае какво мисли той за неговите методи.

Ник свали иглата и вдигна микрофончето пред себе си:

— Ти искаш да си големият шеф, дето ще хване престъпника, нали, Джулс? На всяка цена. Такъв е планът ти, нали? Това постижение ще изглежда страхотно в досието ти. Твоите амбиции са далеч по-важни от сигурността на Лорен.

Отговори му гласът на Файнбърг:

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, Ник, но аз контролирам линията, а не Уесън. А що се отнася до мен, ти, драги, приказваш дивотии.

Агентът явно правеше всичко възможно, за да предпази колегата си, ала усилията му не бяха оценени. Уесън не можеше да навреди на Ник в професионално отношение, а дори и да можеше, на него не му пукаше за това. Как ли би се почувствал, ако го изгонеха? Може би щеше да изпита облекчение, поне така си мислеше. „В лоша позиция си“, каза си той, но и това не можеше да го накара да се загрижи за себе си.

Моргенщерн беше прав. Ник имаше нужда от почивка. И от секс. Много секс, но не с коя да е жена. Той желаше Лорен.

— Джин-руми.

Лорен се усмихна на Джо и му показа картите си. Той изпъшка.

Чайникът започна да свири. Тя стана, наля вода и в трите чаши, постави чайника обратно на печката и се обърна да излезе от кухнята.

— Ей, ами чая? — обади се Джо.

— Сега отивам на горния етаж. Искан ми се да си взема една гореща вана с много пяна.

Ник стисна зъби: защо, по дяволите, тя смяташе, че трябва да знаят за това? В главата му всичко се омеси и той можеше да мисли

единствено за нейното сочно тяло, покрито с прозрачна пяна. Искаше му се да я последва и да се гмурне във ваната заедно с нея. Вместо това се отправи към гостната и взе студен душ.

Джо гледаше някакъв филм на долния етаж, ето защо Ник се облече с дънките си и любимата си стара фланелка и отиде в стаята на Лорен, за да гледа „Преглед на спорта“.

Тео се обади, за да провери какво става. В Бостън бе късно, но брат му никога не спеше. Беше в настроение да говори за последния странен случай, по който водеше дело. Ник се постара да го слуша внимателно, но не можеше да откъсне погледа си от вратата на банята.

— Всичко наред ли е при теб? — усъмни се Тео.

Мътните го взели, не! — помисли си Ник, но ведро отвърна:

— Разбира се, знаеш как са нещата. Само чакането направо ме побърква.

— Как така не казваш нищо за Лорен? Не съм я виждал от години. Хващам се на бас, че много се е променила. Как изглежда?

— Тя е сестра на Томи. Ето как изглежда.

Голяма грешка, осъзна Ник веднага щом думите излязоха от устата му. В гласа му бяха прозвучали отбранителни нотки, а Тео имаше репутацията на първокласен прокурор. Той веднага го атакува по най-уязвимото място.

— Значи така стоят нещата, а?

— Не разбирам за какво говориш. Нищо не е станало.

— Томи знае ли?

— Какво да знае? — опита се да шикалкави Ник.

— Че си хлътнал здравата по сестра му.

Преди Ник да успее да му отговори, Тео се засмя.

— Ще ти се наложи да му кажеш.

Ник си представи как ръката му преминава по телефонната линия и сграбчва брат му за гърлото.

— Тео, ако си знаеш интереса, ще престанеш да си правиш шегички. Няма нищо за казване. Лорен е много добре. Това е. Съгласен ли си?

— Съгласен съм. Но ми кажи едно нещо.

— Какво?

— Все още ли има такива дълги крака?

— Тео?

— Да?

— Върви по дяволите.

[1] Вид игра на карти. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Той влезе през задната врата.

Първо се опита да използва резервния ключ, който си беше направил, но кучката явно бе сменила ключалките. Чудеше се защо ли го е сторила. Дали не бе открила камерата? Той стоеше на задната веранда и нервно въртеше ключа в дланта си, докато обмисляше тази възможност, но най-накрая реши, че е изключено тя да я е намерила. Беше много добре скрита. След това си спомни колко стара и ръждясала бе ключалката и предположи, че просто се е счупила.

За щастие бе облякъл черното си спортно яке и можеше да използва ръкава му, за да счупи стъклото, без да се пореже. Носеше якето, за да може да се слее с тъмнината и да не го забележат двете стари вещици, които живееха в съседната къща. Те непрекъснато висяха на прозореца и наблюдаваха какво става навън. Беше паркирал колата през три преки — още една предпазна мярка, за да не го зърнат любопитните съседки. Измина пеш разстоянието до къщата, внимавайки да е далеч от уличните лампи и по-близко до храстите.

На два пъти имаше чувството, че някой го следи. Така се изплаши, че размисли дали да не се върне и да се прибере у дома, но насъбраната ярост го тласкаше напред. Необходимостта да нанесе удар го разяждаше отвътре и го принуждаваше да поеме премерен риск. Копнееше да я нарани така, както един алкохолик копнее за чаша уиски. Не можеше да се отърве от това желание.

Бавно свали якето си и внимателно го сгъна така, че да е двойно по-дебело. Уви с него ръката си и след като си представи, че стъклото е лицето на Лорен, заби юмрука си в прозореца, влагайки много повече сила от необходимото. Стъклото се пръсна навътре и на задната веранда се посипаха стъкла.

Усети прилива на адреналин в кръвта като оргазъм. Изведнъж се почувства силен и недосегаем. Никой не би могъл да го докосне. Никой!

Ни най-малко не се притесняваше, че ще го чуят, защото бе сигурен, че къщата е празна. Томи и един друг свещеник бяха дошли да вземат Ник и Лорен и всички бяха заминали на репетиция и на вечеря. Той ги беше наблюдавал как излизат, а след това се бе върнал вкъщи, за да изчака и да се приготви. Едва минаваше единайсет, а те щяха да се върнат късно след полунощ. Имаше много време да направи каквото бе намислил и да се измъкне.

Той се пресегна, дръпна резето, отвори вратата и влезе... И едва не подсвирна.

Беззвучната аларма започна да святка в мига, когато се отвори вратата, но Ник вече знаеше, че някой е влязъл в къщата. Двамата с Лорен се бяха прибрали по-рано от очакваното и той остана на пост, а Джо отиде да си отспи. Ник беше на площадката на горния етаж и тъкмо тръгна надолу по стълбите, когато чу шум от счупване на стъкло. Идваше отдалече, но се чуваше ясно.

Ник не се поколеба. Измъкна пистолета си, свали предпазителя и тръгна към гостната да даде сигнал за тревога на Джо. Тъкмо посягаше да хване дръжката на вратата, когато тя се отвори и Джо излезе със своя „Глок“ в ръка, а дулото на пистолета му бе насочено към тавана. Той кимна на Ник, за да му покаже, че е готов. След това отстъпи назад в тъмната стая, оставяйки вратата широко отворена. Ник му посочи святкащата алармена система и Джо я изключи от контакта.

Без да издаде звук, Ник се обърна и забърза към стаята на Лорен. Тихо затвори вратата след себе си. Тя бе дълбоко заспала по гръб, с отпуснати отстрани ръце, а на гърдите ѝ лежеше книга — „Мемоарите на Франк Маккорт“. Той клекна отстрани до леглото и сложи ръка върху устните ѝ, за да ѝ попречи да вдигне шум, когато се събуди.

— Лорен, имаме си компания! — Тихият му глас звучеше спокойно.

Тя отвори очи и понечи да извика. Зениците ѝ се разшириха и докато се опитваше да свикне с тъмнината, инстинктивно отблъсна ръката му. Тогава разбра, че това е Ник. Докато проумяваше думите му, зърна пистолета.

— Пази тишина — прошепна ѝ той.

Тя кимна. Ник отдръпна ръката си, а тя отметна завивките и се надигна. Забравената книга полетя към дървения под, но Ник успя да я улови във въздуха. Той я остави на леглото, пресегна се да угаси

нощната лампа, а след това хвана Лорен за ръка и нежно ѝ помогна да се изправи.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, трудно си поемаше дъх. В стаята беше толкова тъмно, че се налагаше да се движат пипнешком покрай стената. Ник я заведе в банята и тя посегна към ключа на лампата, но той я спря.

— Никаква светлина! — прошепна ѝ той.

Ник затвори тихо вратата зад себе си.

Искаше ѝ се да го помоли да остане при нея, но знаеше, че той не би го направил.

Вътре цареше непрогледна тъмнина и Лорен се страхуваше да помръдне, за да не събори случайно нещо и натрапникът да разбере, че в къщата има будни хора. Навела глава и скръстила ръце, тя стоеше като вкаменена и мислеше трескаво. Как би могла да помогне? Какво да направи?

Ужасно се страхуваше за Ник. Случайността можеше да провали и най-опитния. Всеки си имаше слабо място и Ник не беше изключение. Ако нещо лошо му се случеше, тя не знаеше какво ще прави. „Моля те, Боже, запази го!“, молеше се Лорен.

Цареше непоносима тишина. Тя притисна ухо до вратата и се напегна да долови и най-лекия звук. Постоя така малко повече от минута, която ѝ се видя като цяла вечност, но нищо не се чуваше. Долавяше единствено ударите на сърцето си.

И тогава го чу — леко драскане, сякаш някакъв клон едва-едва стържеше по стъклото на прозореца. Но звукът не идваше от вътрешността на къщата, а някъде отгоре. „Боже мой, дали престъпникът не се беше качил на покрива? Не, не, той вече бе в къщата...“

Напегнато се послуша. Отново чу същия звук. Този път идваше отблизо. Сякаш някакво животинче притича по ръба на покрива над прозореца на банята.

Дали прозорецът беше заключен? Да, Ник непременно се бе погрижил за това. „Успокой се. Не позволявай на въображението си да се развихри“, нареждаше си мислено Лорен.

Тя се вторачи в прозореца на банята. Намираше се над ваната, но беше твърде тъмно, за да види дали е заключен. Трябваше да провери. Ако се движеше бавно и внимателно, нямаше да вдигне никакъв шум.

Тъкмо се отдели от вратата, когато видя тъничък червен лъч светлина да проблясва през стъклото. Той затанцува по огледалото, приближавайки към нея, сякаш издирваше мишена.

Лорен коленичи, след това легна по корем и се примъкна до ваната. Притисна се с цялото си тяло към студените плочки, вперила очи в червения лъч. Твърде късно осъзна, че трябваше да се измъкне от банята, когато имаше възможност. Ако сега помръднеште, щеше да попадне под лъча. Той вече подскачаше по вратата. Мили Боже, ако Ник в този момент я отвореше, щеше да попадне в оптичския мерник на онзи от покрива.

Успокой се. Помисли. Как така е успял да се качи на покрива, без никой да го забележи? Ник й беше казал, че наблизо има агенти, които денонощно наблюдават къщата, но в съседство със спалнята и банята й беше празното пространство, обрасло с дървета, а друг незастроен парцел се намираще до задния двор. Сигурно не му е било трудно да се качи на някое от големите стари дървета и оттам да се прехвърли на покрива.

Но как така никой не го беше видял? Не се паникьосвай. Почакай. Може би някой от агентите на ФБР се бе качил на покрива. Да, това бе възможно. Пазеха прозореца на банята, за да е сигурно, че психопатът няма да опита да проникне оттам.

Отчаяно й се искаше да повярва, че това е така, но лъчът отново се раздвижи по огледалото. Лорен побърза да се възползва от тази възможност, като благодареше на Бог за безлунната нощ. В непрогледната тъмнина тя се надигна на колене, за да отвори вратата. Изпълзя в спалнята, като одра коляното си на металния праг.

Нито за миг не откъсна очи от лъча. Видя как я настига точно когато затваряше вратата. Съвсем лекото щракване на ключалката я накара да подскочи, облегна се на стената и опита да си поеме дъх.

Щеше да чуе отварянето на прозореца. Беше стар, рамката му бе изметната и стържеше. Така тя седеше и се заслушваше. Всеки мускул на тялото й бе напрегнат.

Ник долови лекото шумолене, когато тя изпълзя от банята. Какво правеше, по дяволите, защо не бе останала вътре?

Той се изправи и се притисна до стената. Можеше да види коридора, слабо осветен от нощната лампа, поставена върху шкафа в

дъното му. Ник очакваше, че убиецът ще опита да проникне в спалнята ѝ.

Вече го чуваше как се прокрадва по стълбите. Изскърца стъпалото, което леко бе разхлабено. Ако вече бе влизал в къщата много пъти, както смяташе Ник, престъпникът щеше да си спомни, че точно това стъпало скърца и щеше да го избегне. Дали пък Ник не го надценяваше прекалено? Все пак този човек беше предпазлив, планираше всичко предварително. Събраните за него сведения говореха за това. Действаше организирано, методично. И все пак бе вдигнал шум при влизането си в къщата. Наистина имаше случаи, когато опитни престъпници правеха грешки, също като Бънди и Донър.

В този миг задната врата се отвори, след това се затръшна. Който и да се беше изкачвал преди малко по стълбите, сега се втурна обратно. Ник чу бързи стъпки на първия етаж, след това дрезгав шепот. В къщата бяха влезли най-малко двама. Какво ставаше, по дяволите? Знаеха, че убиецът е самотник.

Долу двамата спореха, но се чуваше само приглушен шепот и Ник не можеше да разбере за какво говорят. Стояха до входната врата. Сетне единият отново се втурна нагоре по стълбите. Ник чуваше как другият обикаля долу. След това се чу трясък, може би падна ваза, последва шум от разкъсване, сякаш някой съдра нещо. Този кучи син да не разбиваше къщата на Лорен!

Адреналинът нахлу в кръвта на Ник.

Другият натрапник в момента беше на площадката. Носеше джобно фенерче. Първо лъчът му, а след това и една сянка прекосиха прага на спалнята. Човекът продължи към шкафа за бельо в коридора. Ник реши, че отива за камерата.

Джо щракна лампата в коридора, а Ник бързо пристъпи напред, за да блокира всяка възможност за бягство.

— Не мърдай! — нареди Джо и насочи дулото на пистолета си към непознатия.

Стив Бренър измъкна ръката си от шкафа и заслони очите си от ярката светлина.

— Какви сте вие, по дяволите! — извика той, като се обърна и се опита да се провери покрай Ник.

Но агентът го фрасна по слепоочието с дръжката на пистолета си. Зашеметен от удара, Бренър залитна назад, а след това премина в

атака, размахвайки юмруци на всички страни. Ник с лекота избегна нападението, после му нанесе един аперкът в носа и костта изхрущя. Бликна кръв, Бренър изрева от болка, политна назад и рухна на колене. С две ръце се хвана за лицето и започна яростно да сипе ругатни.

Ник бутна Бренър на земята по корем и го задържа така, като притисна гърба му с колене.

— Имаш право да мълчиш... — започна агентът, но в този миг Джо го извика.

Ник се прехвърли през перилата, скочи на пода в предния коридор и се втурна напред. Въздухът бе наситен с острата миризма на бензин и докато стигна до средата на всекидневната, очите му се насълзиха. Видя празна туба от един галон, захвърлена на пода близо до масата в трапезарията. Розовата шаферска рокля на Лорен представляваше топка от разкъсани парцали, напоена с бензин. Ник изруга и продължи напред.

Зърна за миг профила на Лони, който сви към кухнята.

Синчето на шерифа драсна една клечка, след това запали цялата кутийка кибрит и хвърли пламтящото снопче зад себе си. Опитваше се трескаво да се измъкне. Сграбчи дръжката на вратата, но ръцете му лепнеха от бензина. При третия опит успя да я отвори. Изтича навън, спъна се на задното стълбище и се претърколи на двора. Скочи на крака и побягна към задния двор. В нощта отекна гръмкият му, налудничав смях. Знаеше, че Ник е вътре, хванат като в капан.

Подът беше хлъзгав от бензина. Огънят пламна мигновено. Лекият ветрец, навлизащ през отворената задна врата, облъхна лумналите пламъци и само след секунди къщата се превърна в пламтящ ад. Ник свърна обратно към трапезарията. Опитваше се да запази равновесие. Заслони очите си с длан, но беше толкова горещо, че не можеше да продължи напред. Навсякъде около него се чуваше пукане, пращане, съскане. Подът на кухнята приличаше на огнен вир. В един миг той се разля към трапезарията, поглъщайки всичко по пътя си.

— Лорен! — разкреця се Ник, тичайки обратно през всекидневната.

Стори му се, че чу свистене на гуми някъде отвън пред къщата. Спря за миг до входната врата, но не я отвори, защото свежият въздух само щеше да разпали огъня.

Отправи се към Бренър, но Джо вече му бе сложил белезниците и опитваше да го изправи на крака. Арестуваният се бореше с всички сили.

— Изведи го навън! Бързо! Огънят ще ни погълне.

— Тоя кучи син — изкрещя Бренър, — по-добре да изгори!

Джо успя да изправи Бренър на крака и го избута пред себе си надолу по стълбите.

Ник влетя в стаята на Лорен. Въпреки обзелата я паника, тя вече си беше сложила дънки и мокасини, и трескаво навличаше фланелката си.

Чантата за спални принадлежности беше натъпкана догоре и поставена на леглото.

— Да вървим! — изкрещя й Ник, за да го чуе сред виковете на Бренър. — Остави я! — нареди й той, когато я видя да посяга към чантата. — Трябва да се измъкнем оттук веднага.

Въпреки това тя грабна чантата и метна дългата й дръжка през рамо. Тогава забеляза, че той е бос. Грабна и мокасините му и ги натъпка в чантата върху фотоалбума.

Ник пхна пистолета си в кобура, тя успя да грабне от тоалетната масичка портфейла му, ключовете за колата и чантичката си. Ник не издържа и я сграбчи. Дръпна я плътно към себе си и почти я пренесе по коридора. В този миг тя осъзна целия ужас и се вкопчи в него.

Черен дим ги пресрещна по стълбите. Ник силно притисна главата й към гърдите си и продължи напред.

Лорен чуваше страховити звуци около себе си — всичко пращеше и бучеше. Климатичната инсталация в трапезарията рухна с трясък на пода и избухна. Стените се разтърсиха, подът потрепери под краката й. Прозорецът на всекидневната се пръсна и стъклата се посипаха на верандата. Огънят лумна с нова сила, разпален от вятъра, нахлул през отворената врата.

Успяха да излязат навън в последната секунда, преди да се задушат. Огнената стихия ги последва, пламъците близнаха гърбовете им. Дватамата се препънаха на стълбите и паднаха на алеята пред входа.

Лорен стисна очи, защото усещаше ужасно парене. Ник се съвзе по-бързо. Зърна Уесън, който изскочи от колата си и се втурна към Джо и Бренър. Агентът и арестуваният стояха сред празното пространство

до къщата на Лорен. Файнбърг все още беше в автомобила, чийто мотор работеше.

Ник се зачуди как така агентите са пристигнали толкова бързо. Той прегърна силно Лорен и я попита дали е добре.

Тя се облегна на него.

— Да — отвърна му с разтреперан глас. — А ти?

— Държа се — рече ѝ Ник.

Тя се огледа като зашеметена. Хората от квартала се събуждаха. Цели семейства, живеещи покрай улицата, се изсипаха на верандите си или на моравите пред къщите си, за да гледат пожара. Лорен чу далечен вой на сирени. Видя Беси Джийн и Виола да стоят до големия стар дъб в предния си двор, където бяха държали непрежалимото куче. Двете дами бяха облечени с дебели халати, едната в розово, другата в бяло. Приличаха на някакви гигантски пухкави животни. Косата на Беси Джийн бе навита с фуркети, а отгоре си бе сложила старомодна мрежичка, вързана отпред на възел, който висеше точно на челото ѝ. Виола току попиваше очите си с дантелена кърпичка.

Лорен се обърна назад и видя как пламъците избиват през покрива над всекидневната ѝ. Тогава осъзна, че са се измъкнали на косъм.

Благодари на Бог, че никой не е пострадал. Но изведнъж започна да трепери цялата.

— Лорен, какво има?

— Ти го улови! Всичко свърши, Ник. Кошмарът приключи.

Лорен пусна чантата си на земята и го прегърна. Той я притисна към себе си и я чу да шепне:

— Благодаря ти.

Тя вдигна поглед към него:

— Все още не мога да повярвам. Когато го чух да крещи в коридора, разпознах гласа му и разбрах, че това е Стив, но просто не бях в състояние да свържа нещата. Бях толкова шокирана. — Лорен си пое дълбоко дъх: — Ти пръв ми каза, че той е заподозрян.

Не можеше да спре да трепери. Припряно избърса сълзите си и тогава се сети за мъжа на покрива.

— Те бяха двама — каза тя.

— Другият беше Лойи. Той подпали пожара.

— Лони ли? — Лорен не знаеше защо е толкова шокирана от това, че синът на шерифа е бил замесен. Но Бренър несъмнено е замислил всичко. Именно той бе подготвил целия този кошмар от началото до края.

Ник търсеше с поглед Лони. Къде ли беше, досега трябваше да са му щракнали белезниците!

Уили и Джъстин притичаха от другата страна на улицата, за да помогнат. Джъстин веднага влезе в двора на Беси Джийн, за да пусне градинския маркуч и да се опита да ограничи пламъците.

Ник и Лорен чуха Уесън да говори по телефона.

— Аз го хванах, сър. Това е сигурно и веднага щом получа заповедта за задържане, ще намеря още доказателства да го държа под арест.

— Чу ли, той го бил хванал? — Лорен се смая от наглостта на Уесън.

— Да, чух го — мрачно отвърна Ник.

Джо, който също стана свидетел на разговора, изгледа свирепо Уесън. Агентът, който ръководеше операцията, го пренебрегна и продължи да говори по своя лъскав миниатюрен мобилен телефон. Уесън едва сдържаше ентузиазма си.

— Хванах го също като по учебник, сър! И за ваше сведение, ни най-малко не съм действал по инстинкт. Всичко се дължеше на внимателно планиране и постоянство в работата. Не, сър, аз не критикувам вашите методи. Просто ви казвам, че всичко беше постигнато с упорит труд.

Пожарната кола се зададе с бясна скорост по улицата, сирената виеше. Файнбърг премести колата, за да не пречи на пожарния кран, и я паркира пред къщата на Беси Джийн. След това излезе и изтича при Джо.

Пожарникари доброволци, облечени с жълти мушамы и шапки, хукнаха да прикачат маркучите. Шофьорът изключи сирената и след това извика:

— Всички излязоха ли от къщата?

— Всички са навън — потвърди Джо.

Ник кипеше от ярост. Закле се, че ако Уесън не изключи проклетия си телефон в следващите пет секунди, ще го изтръгне от ръката му и ще го пребие. Стига по този начин да успееше да получи

от него отговори на някои въпроси. Къде беше Лони? А къде бяха агентите, които трябваше да държат под наблюдение къщата?

— Лорен, искам да се качиш в колата и да останеш там. Ще я изкарам на улицата — каза Ник.

Натрупаният гняв се долавяше в гласа му. Той все още се държеше така, сякаш не бяха заловили този, когото трябваше.

— Ник, всичко свърши — повтори Лорен. — Може би все още не си проумял това. Ти го направи. Вие двамата с Джо го хванахте.

— Ще говорим за това по-късно — мрачно отвърна той и вдигна чантата.

Но когато стигнаха до колата, промърмори:

— О, по дяволите, ключовете!

— У мен са — рече Лорен.

Той поддържа чантата, за да може тя да порови вътре и да ги намери. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че не можеше да улучи ключалката.

Ник ги взе от ръцете ѝ, отключи вратата на автомобила и хвърли чантата на задната седалка.

— Лорен, как така са сложили белезници на този тип? — попита Уили.

Джъстин притича от двора на семейство Вандерман. Той също беше любопитен да научи подробности.

— Това не е ли Стив Бренър? — удиви се Джъстин. — Нали той е най-важният в този град.

— Ама как така са му сложили белезници? Какво е направил?

— Влезе в къщата ми.

— Качи се в колата, Лорен! — нареди ѝ гневно Ник.

Той я хвана за лакътя, но в това време Бренър започна да крещи:

— Махнете тези белезници от мен. Не можете да ме задържате. Не съм извършил нищо незаконно. Тази къща е моя и ако искам да сложа вътре камера, не можете да ме спрете. Подписах документите преди две седмици. Къщата е моя и имам право да знам какво става в нея.

Цялото търпение на Джо се изчерпа.

— Имаш само правото да мълчиш. Хайде млъквай, да те вземат дяволите!

Джъстин погледна Лорен шокирано:

— Той е сложил камера в къщата ти?

— Да не повярваш, че такъв човек ще го направи! — възкликна Уили.

Тя не отговори. Облегна се на Ник, чувстваше се смазана. Не откъсваше очи от Бренър. Той се обърна, забеляза, че тя го гледа и се ухили презрително. По идеално поддържаните му зъби и по устните му имаше засъхнала кръв.

Бренър не бе в състояние да овладее яростта си. Сипеше хули срещу всички. Но ако точно тази кучка не бе довела приятелчето си от ФБР в дома си, той нямаше да изпадне в такова унижително положение. Опита се да се нахвърли върху Лорен, но Джо го сграбчи и го задържа. Бренър ругаеше грозно и се бореше да се освободи. Всичките му планове бяха провалени.

— Кучко мръсна! — изруга той. — Тази къща вече е моя. Платих много пари на старата дама и знаеш ли какво? Нищичко не можеш да направиш, да те вземат мътните! Ще ви осъдя всички до един, аз имам права — изкрещя той. Сетне злобно добави: — Наблюдавах те как се събличаш всяка вечер. Виждам съм всичко, което можеш да покажеш.

Злото светеше като горещи въглени в очите му. Лорен вече не се съмняваше, че той е убил онези жени. Бренър несъмнено беше побъркан.

— Джо, запуши му устата! — извика Ник.

— Отведете я оттук! — нареди Уесън.

Ник я поведе обратно към колата. Някакви жени от тълпата се разпищяха. Една майка грабна детето си и го понесе към къщата си. Съседите бяха шокирани от държанието на Бренър.

Ник накара Лорен да влезе в колата, след това даде на заден ход и паркира зад возилото на Файнбърг.

— Послушай ме. Искам да стоиш тук със затворени прозорци и заключени врати.

Той натисна копчето на климатичната инсталация.

— Искам да се махна, моля те, нека да тръгваме!

Малко оставаше да се разплаче.

— Трябва само да поговоря с Уесън и изчезваме — обеща Ник.

Лорен го наблюдаваше как се втурна през двора. Пожарът вече затихваше, пожарникарите бяха успели да овладеят пламъците. Лорен се учуди, че наблюдава съпричастно цялата тази разруха. Доскоро това

беше нейният дом, но сега, след като Бренър го притежаваше, не искаше никога повече да влезе там.

Проблясващите светлини, шумът на тълпата, виковете на Бренър — всичко това й дойде прекалено. Хвана се за челото и се свлече безсилно на седалката. А след това започна да плаче за двете жени, които Бренър беше убил.

Сега вече можеха да почиват в мир. Това чудовище повече нямаше да може да нарани никого.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Шерифът пристигна последен пред горящата сграда. Неговият „Форд Експлорър“ изскочи иззад ъгъла, зави рязко, за да не удари Малката Лорна и закова на място.

С пъшкане Лойд измъкна туловището си иззад кормилото, излезе от колата и застана с ръце на хълбоците. Загледа се в тълпата, стараяйки се да си придаде важност. Страшно се намръщи, така че всеки, който го наблюдаваше, да разбере, че счита ситуацията за много сериозна. Придърпа колана на панталоните си, изопна рамене и тежко закрачи през двора на Лорен.

— Какво става тук? — извика той.

— А ти какво си мислиш? — гневно му отвърна Джо.

Лойд намръщено го изгледа. След това забеляза, че ръцете на Бренър са в белезници и че цялото му лице е в кръв.

— Ей, за какво сте оковали Стив?

— За нарушение на закона — отговори му Джо.

— Глупости — надуто възкликна Бренър. — Лойд, аз не съм извършил нищо незаконно. Накарай ги да свалят тези проклети белезници. Ожулиха ми китките.

Шерифът застрашително пристъпи към Джо.

— Ти не беше ли онзи, дето поправяше мивката на Лорен? Какво правиш тук? Ти ли удари този гражданин? Искам ясен отговор. Ти ли го удари?

— Аз го ударих — обади се Ник. — Съжалявам, трябваше да го убия.

— Я недей да ми остроумничиш, момче! Тази работа е сериозна.

— Да, така е — съгласи се Ник. — И ако още веднъж ме наречеш „момче“, ще ти сложа белезници. Ясно ли се изразих, Лойд?

Лойд страховито се отдръпна от разярения агент и започна да се преструва, че обмисля създаването на положение. Всъщност шерифът все повече имаше чувството, че е загазил здравата, но знаеше, че Бренър ще го убие, ако не го измъкне от тази бъркотия. Той погледна

плахо към Ник. Агентът от ФБР този път му се виждаше крайно опасен.

— Лойд, направи нещо — настоя Бренър. — Той ми счупи носа. Искам да го арестуваш.

Шерифът кимна и си наложи да погледне Ник в очите. От ледения му взор го побиха тръпки. Беше горд със себе си, защото не се извърна.

— Бренър, да не би да смяташ, че мога да арестувам агент на ФБР? — смотолеви той.

— Не, не можеш — отвърна Ник.

— Ще видим тази работа — взе да увърта Лойд. — Стив трябва да отиде в болницата, ще го закарам. Аз командвам тук, аз съм шерифът на този град.

— Този тук аз съм го арестувал и ти няма да го докосваш! — изкрещя Джо.

Ник пристъпи напред и застана до агента.

— А ти защо носиш пистолет? — попита Лойд, тъй като едва сега забеляза оръжието в кобура на Джо. — Имаш ли разрешително?

Джо се усмихна.

— Със сигурност. Дори и значка. Искаш ли да видиш? Хващам се на бас, че е по-голяма от твоята.

— Той е от ФБР — каза Ник.

Лойд бързо губеше почва под краката. Изведнъж мина в настъпление. Обърна се към Ник и строго попита:

— Ти ли си подпалил тоя пожар?

Агентът не смяташе, че този въпрос заслужава отговор. Той пъкна ръце в джобовете си, за да се овладее и да не сграбчи шерифа за шията.

Лорна стоеше до двамата мъже и с трескава бързина си водеше бележки. Тя предпазливо се приближи до Ник, но щом го погледна в очите, веднага отстъпи.

Джо направи знак на Уесън да се присъедини към тях.

— И за какво си мислиш, че ще арестуваш Стив? — попита шерифът. — Задето е опожарил собствената си къща ли?

— Той вече е арестуван — осведоми го Джо.

— По какви обвинения?

— Има ли някакъв проблем? — извика Уесън и пристигна тичешком.

— Ти пък кой си, мътните те взели? — попита Лойд.

— Старши офицер, който ръководи операцията — отговори Уесън.

— И той е от ФБР — злорадо се подсмихна Джо.

— Че колко сте дошли в Холи Оукс, момчета? И във всеки случай какво правите тука? Това е моят град! — Шерифът бързо започваше да се овладява. — Трябваше да дойдете първо при мен, ако сте знаели, че тук има някакъв проблем.

След това отново настоя да откара Бренър със себе си, но Уесън не му разреши. Не желаше да каже на шерифа какви са и предявените обвинения.

— Разследването все още не е приключило.

— Разследване на какво? — недоумяваше Лойд.

Ник кипеше от гняв. Нямахше намерение да чака още дълго, за да получи от Уесън отговорите на някои въпроси. А и шерифът го вбесяваше.

— Къде е синът ти? — попита Ник.

— Какво те интересува? — погледна го смутено Лойд.

— Смятам да го арестувам.

Шерифът настръхна.

— Моето момче не е извършило нищо лошо. Сам можеш да се увериш, той дори не е тук.

— Но беше.

— Глупости — повиши глас Лойд. — Аз казвам, че не е бил тука и няма да ти позволя да лепнеш всичко това на сина ми. През цялата вечер си беше у дома с мен. Гледахме боксов мач по телевизията.

— Аз го видях — настоя Ник.

Как ще си го видял, като беше с мен!

Ник се обърна към Уесън:

— Искам да поговорим насаме. Веднага.

Той забеляза, че Лорна бавно пристъпва към тях, затова се отдалечи към храстите.

Уесън изглеждаше гневен, но го последва.

— Какво има?

— По дяволите, къде бяха агентите? — избухна Ник. — Нали трябваше да наблюдават къщата? Ако са били тук, как така Лони е минал покрай тях, без да го забележат? Хлапето излезе през задната врата.

Уесън присви тънките си устни. Не му харесваше някой да поставя под въпрос решенията му.

— Те си тръгнаха вчера.

— Какво? — Ник не можеше да повярва на думите му.

— Получиха нови назначения.

Ник потръпна.

— Кой издаде заповедта?

— Аз. Файнбърг и Фарли бяха достатъчни като подкрепление. Реших, че не ни трябва повече персонал.

— И не сметна за необходимо да информираш за това Ноа или мен?

— Не, не сметнах — злостно отвърна Уесън. — Ти се зае доброволно да бъдеш бодигард на Лорен, доведе Ноа, за да охранява брат й. Честно казано, ако Моргенщерн не беше те одобрил, ти дори нямаше да работиш по този случай. Аз със сигурност не бих го допуснал, защото си прекалено лично ангажиран. Но понеже си едно от златните момчета на Моргенщерн, той наруши правилата. Ясно ли се изразих?

— Уесън, ти наистина си кучи син!

— Непременно ще напиша за неподчинението ти, агент Бюканън.

Заплахата не стресна Ник.

— Внимавай с правописа.

— Вече си отстранен от този случай.

— Ти изложи Лорен на опасност, като се опита да превърнеш всичко това в свое представление — избухна Ник. — Ето какво ще напиша аз в моя доклад.

Уесън овладя гнева си и хладно изрече:

— Нищо подобно не съм направил. Щом се успокоиш, ще проумееш, че не ми бяха необходими дузина агенти, които да тичат из града и да се набиват на очи. От значение е само крайният резултат. Аз хванах престъпника, а това е единственото, от което се интересува шефът.

— Нямах достатъчно доказателства, че именно Бренър е човекът, когото издирваме.

— Напротив, имам — настоя Уесън. — Погледни фактите. Не е необходимо всичко да е толкова сложно, колкото си мислиш. Бренър е заминал извън града и не може да обясни къде е бил. Имал е предостатъчно време да отиде до Канзас Сити, да заплаши свещеника и да се върне обратно в Холи Оукс. Много внимателно е изпил серийния номер на камерата, но призна, че точно той я е сложил в къщата ѝ. А единствената причина, поради която е отишъл там тази вечер, е защото е смятал, че с Лорен сте още на партито. Действал е много внимателно, но пак е направил грешка. Винаги става така — мъдро добави Уесън. — Ние също така знаем от свидетели, че той е бил обсебен от Лорен и е правел планове да се ожени за нея. Можем да приведем убедителни доказателства, че се е издънил точно когато тя го е отхвърлила.

— И имате свидетели? — попита Ник.

— Няколко души от града вече ни дадоха свидетелски показания. Бренър винаги е бил главният заподозрян. Ти знаеше това. Един от моите агенти вече идва насам със съдебна заповед и когато пристигне, аз лично ще направя обиск в къщата на Бренър. Сигурен съм, че ще открия още веществени доказателства. Е, всичко мина като по учебник — добави той самодоволно.

— Вижда ми се прекалено лесно, Уесън.

— Не съм съгласен — възрази той. — Извършихме солидно разследване и това доведе до залавянето на Бренър.

— Себелюбието ти е замъглило разума — каза Ник. — А не ти ли се струва странно, че той е решил да въвлече още един човек?

— Имаш предвид Лони ли? Не, не смятам, че това е неприсъщо за него. Бренър просто го е използвал. Вероятно е смятал да припише престъплението на хлапето.

— А какво смяташ да правиш с Лони?

— Ще оставя на местните власти да се погрижат за него.

Ник се усмихна хладно:

— По една случайност местната власт е баща му.

Но Уесън не искаше повече главоболия. Изясняването на всички неясноти и подробности беше работа за дребните ченгета.

— Ако всичко върви по график, с Файнбърг ще се измъкнем оттук най-късно утре вечер. Фарли тръгва сега — добави Уесън. — И не виждам никаква причина ти или Ноа да се мотаеете наоколо. Говорех съвсем сериозно, когато ти казах, че си отстранен от случая.

Без да продума, Ник се отдалечи от него. „Самодоволно копеле“, помисли си той. Уесън беше на върха на славата и Ник знаеше, че няма да се вслуша в съвета му, каквото и да му кажеше. Със залавянето на Бренър за него случаят бе приключен.

Когато Ник влезе в колата, Лорен го попита разтревожено:

— Какво ти наговори Уесън?

— Официално съм отстранен от случая. Не че някога наистина съм работил по него — рече подигравателно Ник. — Уесън е убеден, че Бренър е човекът, когото издирвахме. Очаква да му донесат съдебна заповед, за да направи обиск в къщата му.

— Но това е хубаво!

Той не отговори. Отвън Уесън му махаше, опитвайки се да привлече вниманието му, но Ник се направи, че не го вижда и запали мотора. После ядно въздъхна:

— Всичко това е погрешно!

— Смяташ, че не е Бренър ли?

— Да, точно така — мисля. Нямам конкретен повод, но инстинктът ми подсказва, че твоят преследвач е друг. Прекалено лесно е... А може би Уесън е прав, че се опитвам да направя случая по-сложен, отколкото е всъщност. Той държеше Ноа и мен в неведение, тъй че не знам какви доказателства имат, за да са толкова убедени. По дяволите, хайде да се махаме оттук. Трябва да се отдалеча на известно разстояние, за да мога да мисля.

— Сестрите Вандерман ни предложиха да спим у тях. Уили и Джъстин — също. Обясних им, че ще спим в абатството.

Ник изкара колата на улицата.

— Искаш ли да отидеш там?

— Не.

— Добре. Тогава да се махаме!

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Колата потегли на север, към езерата. Щом излязоха от града, Ник се обади на Ноа, за да му каже какво е станало. Предложи му да изчака до сутринта и тогава да съобщи на Томи.

— Обясни, че Лорен е добре — напомни му той.

Известно време и двамата мълчаха. Накрая тя промълви:

— Видях те да говориш с шефа на пожарникарите. Всичко ли е изгоряло?

— Не — отговори Ник. — Южната част на къщата е унищожена, но вторият етаж откъм северната страна е останал непокътнат.

— Смяташ ли, че гардеробите са се запазили?

— Притесняваш се за своите дрехи ли? — иронично попита Ник.

— Бях прибрала някои от картините си в гардероба за гости — поясни тя. — Няма нищо, картините не ги бива много.

— Откъде знаеш, че не са добри? Позволила ли си въобще на някого да ги види?

— Вече ти казах, че за мен рисуването е просто хоби — отвърна Лорен.

Дрехите им миришеха на дим и Ник отвори прозореца, за да може лекият ветрец да прочисти въздуха в колата.

Повече от час пътуваха по главната магистрала. За тях не представляваше проблем да си намерят временно жилище. На всяко кръстовище имаше купища табели, рекламиращи цените за сезона. Най-накрая той зави по един второстепенен път, водещ на запад и избра мотел, разположен на две мили от езерото Хенри. Ослепителната неонова табела в пурпурно и оранжево съобщаваше, че има свободни места, но рецепцията беше тъмна. Ник събуди управителя, плати за стаята в брой и за радост на стареца, купи две големи червени фланелки. Бяха изрисувани с огромен костур, широко отворил уста. Името на мотела бе изписано с релефни бели букви на гърбовете им.

И дванайсетте стаи със сервизни помещения бяха свободни. Ник избра последната в дъното на коридора и паркира колата зад мотела,

така че да не се вижда от пътя.

Стаята беше скромна, но чиста. Подът бе застлан с линолеум на сиви и бели квадрати, стените бяха боядисани в сиво, а в дъното имаше две двойни легла с разклатена нощна масичка между тях. Абажурът на нащърбената керамична лампа беше скъсан и залепен с тиксо.

Отдавна минаваше два след полунощ. И двамата бяха изтощени. Лорен изсипа чантата си върху леглото, след което събра тоалетните си принадлежности и ги сложи на полицата в банята. Тя първа взе душ, а след това изпра дантеленото си бельо и провеси сутиена и бикините си да съхнат на пластмасовата окачалка за дрехи. Не знаеше какво да прави с дънките и фланелката си. Ако се опиташе да изпере и тях, щеше да ѝ отнеме страшно много време, а и беше сигурна, че няма да изсъхнат до сутринта. Щеше да ѝ се наложи да ги облече пак, но може би щяха да успеят да намерят някой магазин на „Уол-Март“ или „Таргит“ по обратния път за Холи Оукс, за да си купи чисти дрехи и да се преоблече. Толкова далеч на север със сигурност нямаше големи универсални магазини.

Тя остави настрана тези грижи и изсуши косата си със сешоара, прикачен с верижка на стената до огледалото.

Когато излезе от банята, облечена с новата фланелка с гигантския костур, който покриваше гърдите ѝ, Ник се усмихна. Първата усмивка, откакто бяха напуснали града.

— Много добре изглеждаш.

Тя придърпа фланелката към коленете си.

— По-скоро имам комичен вид.

Той отново се засмя и призна, тръгвайки към банята:

— Не мога да повярвам, че дори си успяла да вземеш зарядното устройство на телефона ми. Но страшно много се радвам.

— Беше на нощната масичка, просто грабнах каквото ми попадна в ръцете.

Тя отметна завивките и легна на едно от двойните легла. Докато вземаше душ, Ник остави вратата на банята отворена. Прозрачната пластмасова завеса не скриваше много, но тя се постара да не гледа. Само си сложи очилата, за да направи списък на необходимите покупки. Но продължи от време на време да поглежда към банята. „Това е естествена проява на любопитство и нищо повече“, оправда се мислено тя. Всъщност знаеше отлично, че лъже самата себе си.

Ник имаше телосложение на древногръцка статуя. Беше се обърнал и Лорен можеше да види само гърба му. Мускулите на ръцете и бедрата му бяха очертани съвършено.

Когато осъзна, че се държи почти като воайор, Лорен си свали очилата. Не искаше да вижда добре, в случай че изкушението станеше прекалено голямо.

Тя взе дистанционното и се усмихна, като забеляза, че и то е закачено с верижка за стената. След което включи телевизора и запримигва срещу екрана.

Двамата се държаха така, сякаш бяха женени от години. Или поне Ник. Той изглеждаше съвършено спокоен в нейно присъствие, дори не беше погледнал двойните легла.

Но нейните нерви бяха изопнати до скъсване. Ала бе решена да не го показва. Ако Ник доловеше напрежението ѝ, тя щеше да го излъже, че се дължи на травмиращите преживявания. Не би могла да му признае истината, защото това би се превърнало в ужасно бреме за него. Но същевременно се питаше как би реагирал той, ако знаеше какви мисли се въртят в главата ѝ.

Ник имаше ли представа за чувствата ѝ? Какво ли би казал, ако му признаеше, че го желае? Споменът за една прекрасна нощ заедно можеше да ѝ остане за цял живот.

Само една нощ, след която без разкаяние всеки от тях щеше да продължи по пътя си. О, как само копнееше ръцете му да я обгърнат. Да я държи в прегръдките си и да я гали.

Но това нямаше да се случи... От самото начало Ник беше пряк и честен с нея. Той не искаше брак, нито деца, а тъй като знаеше, че тя жадува за това, никога нямаше да я докосне.

Но макар да беше сигурна, че за една продължителна връзка не може да става и дума, пак копнееше да го докосне. Тя го обичаше. Бог да ѝ е на помощ! Как така си беше позволила да стане толкова уязвима? Трябваше да предвиди, че това ще се случи и да направи каквото и да е, за да се защити. Но вече беше твърде късно. Той щеше да си замине и да разбие сърцето ѝ, а тя нищо не можеше да направи.

Но мисълта за болката, която ѝ предстоеше, не променяше чувствата ѝ. „Само една нощ!“, каза си тя. Щеше да ѝ стигне за цял живот, но знаеше, че Ник не би могъл да я възприеме по този начин. За

него това щеше да бъде предателство към брат й. Въпреки всичко Лорен продължаваше да обмисля подобно развитие на нещата.

Двамата бяха пълнолетни и можеха да отговорят за постъпките си. Каквото и да се случеше между тях, си беше личен проблем.

Но тя беше малката сестричка на Томи. За Ник това означаваше край на историята.

Тя знаеше, че той не е безразличен към нея. Но дали я обичаше? Страхуваше се да го попита.

Ник излезе от банята по боксерки на карета. Бършеше косата си с хавлиена кърпа. Когато забеляза, че Лорен е мрачна, попита:

— Какво има?

— Нищо. Просто си мислех...

Той хвърли кърпата на един стол, след което отиде до другото легло и отметна завивките.

— За тази нощ ли?

— Лорен не отговори.

— Сподели за какво си мислеше — настоя той.

— Повярвай ми. Не би искал да знаеш.

— Разбира се, че искам. Довери ми се. — Ник струпа възглавниците до таблата на леглото и посегна да угаси лампата.

— Добре, ще ти кажа. Опитвах се да измисля как да те прелъстя.

Ръката му застина. Лорен не можеше да повярва, че е изрекла тези думи. Сега несъмнено цялото му внимание бе насочено към нея. Той стоеше неподвижно, като зашеметен от ненадейна светлина. След това бавно се надигна и я погледна втренчено.

Изражението му беше толкова объркано, че ако не бе смутена, тя щеше да се разсмее. Ник я гледаше втрещено. Лорен предположи, че той явно очаква да му разясни, че просто се е пошегувала. Че думите й са началото на някакъв виц. Но тя не знаеше какво да добави. Само повдигна рамене, сякаш казваше: „Това е. Колкото и да не ти се вярва... Вземи ме“.

— Шегуваш ли се? — едва промълви той.

Тя тъжно поклати глава.

— Шокиран ли си?

Ник мълчеше объркано. Явно не вярваше на думите й.

— Ти всъщност ме попита за какво си мисля — отрони тя, сякаш се оправдаваше.

Лицето ѝ поруменя.

Изведнъж Лорен отчетна решително завивките и стана от леглото. Ник също се надигна и стъпи на пода.

— Няма да те нападна — успокой го тя.

Направи една крачка към него, а той леко се поотдръпна. Наблюдаваше я изумено.

— Мисля, че е по-добре да си стоиш на мястото, Лорен — прошепна Ник.

Изведнъж Лорен се почувства унижена. Той се държеше така, сякаш се страхуваше от нея. Със сигурност не бе очаквала подобна реакция. Мислеше си, че признанието ѝ ще предизвика у него удивление или дори гняв, но и през ум не ѝ мина, че ще изпита страх. Смяташе, че той не се бои от нищо.

— Това е изключено — прошепна Ник, продължавайки да я следи уплашено. — Престани с тази игра, Лорен.

Тя сведе глава. Беше твърде късно да си вземе думите назад. Затова реши да направи нещата сто пъти по-лоши. И да му признае всичко.

— Когато ме целунеш, изтръпвам цялата. И не искам да спиращ. Никога по-рано не съм се чувствала така. Реших, че трябва да го знаеш. И предполагаш ли кое е наистина странното? — продължи да настъпва тя.

— Не искам да говорим сега... — объркано промълви Ник.

Но тя го прекъсна, бързайки отчаяно да направи признанието, преди да е загубила кураж:

— Влюбвам се в теб.

Осмели се да го погледне за миг. Вече не изглеждаше изплашен, но сега като че ли му се искаше да я убие. Ала тя нямаше търпение да влоши още повече нещата.

— Не, аз не се влюбвам в теб. Аз наистина те обичам — продължи упорито Лорен.

— Боже, кога се случи това? — недоумяващо отрони Ник.

Хладният му глас я шибна като с камшик. Тя се присви и едва сдържа сълзите си.

— Не знам. Просто се случи. Не съм го планирала. Ти си съвършено неподходящ за мен. Не бихме могли да имаме любовна връзка. Знаеш, че аз искам семейство, много деца, а ти не желаш

нищо подобно. Разбирам, че двамата нямаме бъдеще заедно, но си помислих, че ако те убедя да се любим само веднъж, това ще е достатъчно. То няма да промени нищо.

Ник продължаваше да мълчи.

— За бога, сега забрави, че съм го казала. Аз си мислех, че ти изпитваш... Че държиш на мен, колкото и аз... О, вече няма значение! Отвращава те мисълта да спиш с мен.

— По дяволите, Лорен, опитай се да ме разбереш.

— Аз наистина те разбирам. Не ме желаяш.

Изведнъж тя се разрида. Не искаше да изглежда слаба пред него, затова бързо избърса сълзите си, но те продължиха да се стичат.

Лорен по-скоро бе готова да умре, отколкото да си го признае.

— Лорен, не плачи — умолително каза той.

— Това е от... моите алергии. — Тя неволно изхлипа.

Опита се да мине покрай него и да отиде в банята, но той я привлече към себе си. Тя припадна на гърдите му и остави сълзите си да се стичат на воля. Ник я стисна в прегръдките си и я целуна по челото.

— Чуй какво ще ти кажа, Лорен. — Гласът му звучеше като на човек, който отчаяно търси помощ. — Ти не ме обичаш. Преживя истински ад и си изплашена, затова чувствата ти са съвсем объркани в момента.

Той разбираше какво става с нея. Лорен бъркаше благодарността с любовта. Да, точно така беше. Не бе възможно да го обича. Тя беше прекалено добра за него, прекалено свършена. И той не я заслужаваше. Трябваше да прекрати всичко това, преди да е станало твърде късно.

— Аз знам какво е в сърцето ми, Ник. Аз те обичам.

— Престани да повтаряш това.

Гласът му прозвуча гневно, но в същото време той трескаво я целуваше и беше толкова нежен, че Лорен не знаеше как да тълкува необяснимото му поведение. Не можеше да спре да го прегръща, да го докосва.

— Миличка, моля те, престани да плачеш.

Но тя продължаваше да риде, притиснала лице в рамото му.

Ник докосна с устни шията ѝ.

Обичаше това нейно ухание. Обхвана лицето ѝ с длани и нежно пресуши сълзите ѝ с целувки.

— Ти си толкова красива — прошепна той и устните му се впиха в нейните. Започна да трепери, като юноша, който за първи път докосва жена.

Боже мой, как само я желаше. Не можеше да се преструва повече, че просто я утешава. Ръцете му се плъзнаха под фланелката и започнаха да гаят топлата ѝ копринена кожа. Желанието му бе така неистово, че го разтърси до мозъка на костите и дяволски го изплаши.

Не можеше да престане да я гали. Тялото ѝ се притискаше в неговото и това бе толкова хубаво, толкова нежно... Той свалеше фланелката ѝ и се опитваше да я целуне, докато ѝ казваше, че не бива да правят нищо, за което ще съжаляват на сутринта.

Лорен се съгласяваше с него, но в същото време трескаво смъкна гащетата му. Ръцете ѝ се плъзнаха по бедрата му и преминаха към поинтимни ласки.

Пръстите ѝ бяха вълшебни, лекото им докосване до слабините му го влуди. Беше твърд и целият пулсираше, когато усети, че няма да издържи и минута повече, ако тя продължава да го гали по този начин. Сграбчи ръцете ѝ и ги положи на раменете си. Тогава я притисна грубо към себе си и докосването на облите ѝ гърди едва не го погуби. Усещаше кадифената ѝ кожа, докато се опитваше да я погълне цялата с устни.

— Почакай... — прошепна в един момент Ник и отиде до банята, за да вземе необходимото от несесера си за бръснене. Върна се и отново отрони колебливо: — Лорен, аз... — Може и да имаше някакви други намерения, но те мигновено се изпариха, когато тя обви ръце около него и го целуна.

Двамата паднаха заедно на леглото, сплели ръце и крака. Той легна върху нея и разтвори бедрата ѝ. Погледна сочните ѝ устни и изведнъж красотата ѝ го изуми.

Обхвана гърдата ѝ, пръстите му бавно опипваха твърдото зърно. Тя леко простена и затвори очи, давайки му да разбере, че това ѝ харесва. Той го направи отново и отново, наблюдавайки растящата ѝ възбуда.

— От безкрайно дълго време те желая — прошепна той. — От момента, в който те видях, исках тези дълги крака да обгърнат тялото

ми. Само за това можех да мисля.

Лицето му бе потъмняло от страст, а сините му очи искряха. Лорен нежно прокара пръсти по твърдата извивка на брадичката му, а след това по шията.

— А знаеш ли какво друго желаех?

И след това той ѝ показа с ръце и с устни за какво си е мислил. Знаеше къде да я докосне. Тя се притисна в него, милувките ѝ ставаха все по-настойчиви, докато ноктите ѝ не се забиха в раменете му. Тя започна да го моли да престане да я дразни.

Устните му я побъркваха. Пръстите му погалиха вътрешната част на бедрата ѝ — толкова нежни, толкова чувствени. Той усети как тялото ѝ се извива нагоре и се притиска в неговото. Чу я как простена, когато докосна малките косъмчета между бедрата ѝ.

Правеше любов с нея, казваше ѝ без думи колко много я обожава.

Лорен никога не беше изпитвала такова блаженство. Отново се надигна и с цялото си тяло, извито като дъга, се притисна към него, сега далеч по-настойтелно.

— Сега, Ник... моля те. О, боже, сега...

Той проникна в нея изведнъж, неспособен да се овладее. Сля се с нея, а когато тя го обгърна с дългите си крака, простена. Реалността беше много по-хубава от фантазиите. Лорен бе по-прекрасна, отколкото въобще би могъл да си представи. Потънал докрай в нея, той пое дълбоко дъх, за да се успокои и да се опита да забави движенията си.

— Това харесва ли ти?

— Да — простена тя.

— А това? — прошепна той и ръката му се плъзна между слетите им тела. Лорен изпадна в екстаз, обви с ръка шията му и го привлече за една дълга, жарка целувка.

— Не спирай — прошепна тя.

Той отново проникна дълбоко в нея. Тя повдигна бедра и страстно се притисна към него.

Никой от тях вече не бе в състояние да се овладее. Двамата бяха обзети от неистовото желание да стигнат до края.

Тя се предаде на оргазма преди него, започна да хлипа, завладяна от красотата на своето отдаване. Ник усети как тялото ѝ трепери в ръцете му, как краката ѝ се стягат около него и извика от удоволствие,

когато проникна докрай... Никога по-рано не беше изпитвал такова блаженство.

Дълго време остана в нея и когато най-накрая нежно я притисна в обятията си, тя доверчиво се сви до него, а ръката ѝ се отпусна върху гъстите косми на гърдите му.

Лорен беше като зашеметена, не можеше да говори. Когато отново бе в състояние да си поеме дъх, тя се надигна да го погледне в лицето.

Впери поглед в тези дълбоки сини очи, наситени с чиста страст и с усмивка се притисна цялата към него. Харесваше ѝ да усеща мускулестото му тяло.

Тя го обичаше. Сега и завинаги, трябваше да си го признае. Тогава забеляза как тревогата се прокрадва в очите му и се опита да измисли някакъв начин да прогони разкаянието, което със сигурност скоро щеше да го обземе. Дари го с една безкрайно дълга целувка и отново му се усмихна.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита закачливо тя. — Аз наистина мога да стана много добра в тази работа.

Ник простена, а след това изведнъж се разсмя.

— Ще ме убиеш, ако станеш по-добра.

— И на теб ти хареса, нали?

Тя прокара пръсти по рамото му, забеляза избледнелия белег над лакътя му и се наведе да го целуне.

— Откъде ти е това?

— От футбола.

— А това? — попита Лорен, като докосна едва забележимия белег на бедрото му. — От куршум ли е?

— Не, пак е от футбол — повтори той. Но по лицето ѝ личеше, че не му вярва.

— А някога стреляли ли са по теб? — с треперещ глас попита Лорен.

— Не — отговори Ник. — Бил съм пробождан, пребиван, но никога не съм бил прострелван.

„Във всеки случай, все още не“, помисли си той. Имаше белег от удар с шило за лед в долната част на гърба си. Два сантиметра понагоре и сега нямаше да е жив. Ако Лорен забележеше и този белег, бе решил да я излъже.

— Повечето ми белези са от спорта — каза той.

Тя прокара пръсти през косата му.

— Освен онези, които носиш в себе си.

— Всеки носи със себе си малко от миналото.

Накрая Ник се обърна по гръб и каза, че е време да поспят малко, но Лорен не го послуша.

Легна върху него. Подпря с ръце брадичката си и впери поглед в очите му.

Ръцете му вече бяха на бедрата ѝ. Той искаше да я накара да поспят, преди да се е предал на желанието да се любят отново, но не намираще сили да я пусне.

— Обещай ми нещо и ще те оставя да спиш — каза тя.

— Какво? — В гласа му прозвучаха нотки на подозрение.

— Независимо от това какво ще се случи... Никакво разкаяние!

Съгласен ли си, Ник?

Той кимна утвърдително.

— Никакво разкаяние! — закле се тя. — Повтори го!

Той въздъхна, но продума отчетливо:

— Никакво разкаяние.

И двамата лъжеха.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Разбивачът на сърца не обичаше изненадите, освен ако самият той не беше авторът им.

А тази нощ беше препълнена с неприятни изненади. Вече бе чул „мулета“ да му се присмива и бе преглътнал това без усилие. Той очакваше агентите да са глупави, тъй че се почувства леко обиден, когато чу епитетите, с които го наричаха. Но думите не можеха да го засегнат. До тази вечер, когато бе научил, че Лорен също разпространява отвратителни лъжи. Беше го нарекла „импотентен“. Не можеше да понесе мисълта за това как устните ѝ оформят тази гадна дума. Как смееше тя да го предаде по този начин?

Трябваше да ѝ отмъсти и бе принуден да действа бързо. Неустоймото желание да я нарани притъпи предпазливостта му. Колко дълго бе стоял така в задния двор, вперил поглед в прозореца ѝ? Най-малко един час, а може би два. Но времето нямаше значение.

И точно тогава видя Лони. Това тъпо хлапе се катереше по дървото, същото дърво, което Разбивачът на сърца бе използвал безброй пъти, за да влезе в къщата и да я наблюдава през нощта.

Той проследи как Лони пропълзя по покрива и се плъзна на стряхата, над прозореца на банята. Точно както самият той го бе правил.

Умно момче, помисли си той. Върви по стъпките ми.

Но докато чакаше да види какво ще направи Лони, един друг човек привлече вниманието му. Добрият стар Стив Бренър пълзеше към задната врата на Лорен. Той пък какво бе намислил?

Кучето на съседките не би могло да го издаде. Разбивачът на сърца бе убил животното, за да може нощем да се движи свободно из двора. Той се беше справил с досадния пес, а сега това момченце Лони и Стив Бренър се възползваха от свършената работа.

Заредиха се все нови и нови изненади, докато най-накрая цялата къща бе в пламъци, а Бренър бе заобиколен от „мулета“.

Сега той можеше да си тръгне и никой нямаше да разбере. Смятаха, че са хванали техния човек. След като си направи една малка разходка по улиците на Холи Оукс и намери онова, което търсеше, той щастливо продължи по пътя си. Шансът му бе паднал направо от небето. Да, той можеше да си тръгне, но дали да го направи? Ето че сега този въпрос го измъчваше.

Ама че затруднение.

Манията го превръщаше в хладнокръвен убиец. Перфектният убиец, експертът. Той бе в състояние да проумее какво се случва с него, но не можеше да си наложи да скърби за загубата на онова, което другите наричаха здрав разум. Той не беше смахнат. Не, разбира се, че не. Но беше отмъстителен. В това нямаше никакво съмнение. Бе негов свещен дълг да отвърне на удара с удар.

Той крачеше нервно из малката стаичка и кроеше планове. Това лигаво хлапе Лони беше забъркало истинска каша и той не би могъл да го остави да се измъкне безнаказано, нали така? Именно заради него бе пропаднал перфектният му план. Но какво би могъл да направи сега?

Този тъп неблагодарник го принуждаваше да избърза. Голямо неудобство му създаваше тоя Лони и трябваше да си плати за това. В края на краищата така беше честно, а освен това бе забелязал, че Лорен не харесва тоя зелен плужек. Пък и кой ли би го харесвал? Може би вече бе време да ѝ покаже колко много държи на нея. Той реши да ѝ направи подарък, нещо много специално... Например да ѝ поднесе далака или черния дроб на Лони. Със сигурност не и сърцето му. Той искаше да ѝ достави удоволствие, а не да я обиди и нямаше да позволи тя да си мисли, че Лони е разбивач на сърца.

Той погледна часовника на нощната масичка. Мили боже, толкова много работа имаше да свърши, а толкова малко време му оставаше за това, благодарение на тоя хлапак Лони! О, той щеше да си плати и още как! Но първо най-важното — имаше работа за довършване.

В края на краищата всичко зависеше от подготовката. Партието трябваше да бъде идеално.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Тя обичаше да спи с него, сгушена на сигурно в прегръдките му, а краката ѝ — неподвижно притиснати под бедрото му. Събуди се, но се чувстваше прекалено изтощена, за да се размърда. Ник спеше така спокойно. Тя не искаше да нарушава почивката му и затова лежеше неподвижно и изучаваше лицето му с критичното око на художничка. Той имаше великолепен профил. Изваяната линия на долната му челюст, правият нос, съвършено оформената уста. Искаше да го нарисува, да улови силата, която бе видяла в очите му. Чудеше се дали съзнава колко е красив и дали въобще му пукаше за това. Той беше практичен мъж — нямаше време за суетни мисли.

Искаше ѝ се Ник да се събуди и пак да правят любов. През нощта отново и отново се беше обръщала към нея, но сега вече бе сутрин и всичко изглеждаше различно. Тя го беше помолила само за една нощ. Знаеше, че е невъзможно да желае още.

Как сега да се върне отново към обичайните неща? Тя беше силна жена. Можеше да направи всичко, което си наумеше, и умееше майсторски да прикрива чувствата си. Би могла да се преструва, че са прекарвали една великолепна нощ на секс за забавление и това е всичко. Един прост начин да освободят натрупаното напрежение и отчаяние... Но, о, Боже, как изобщо щеше да се справи с това? Искаше ѝ се да бъде по-земна. Много нейни приятелки в училището в Европа и на работното си място в Чикаго намираха за съвсем нормално да заведат у дома си един мъж, с когото току-що са се запознали, и да прекарат само една нощ с него, без повече да го видят. Жените си имаха своите нужди, в края на краищата. Какво ѝ беше лошото на любовната връзка за една нощ? В нея нямаше нищо хубаво, смяташе Лорен. Защото и сърцето участваше в това. Тя никога не би могла да се отдаде така пълно на Ник, ако вече не се чувстваше обвързана и не беше признала, че го обича.

От тяхната нощ щяха да ѝ останат спомени и това щеше да ѝ е достатъчно. Лорен стисна очи. Искаше нещо повече от спомени.

Искаше да се събужда до Ник всяка сутрин през останалата част от живота си.

Мразеше да се чувства толкова уязвима, молеше се да стане безчувствена. Отметна завивките и стана от леглото.

Никакво разкаяние.

И двамата бързаха да напуснат мотела. Той искаше да се измъкне от стаята, преди да я е сграбчил, за да се любят отново. Тя искаше да тръгне колкото е възможно по-бързо, преди пак да се е разплакала... Като едно глупаво провинциално момиче, каквото си беше.

Тишината между тях бе напрегната и ужасно неловка. Лорен се взираше през прозореца, докато Ник шофираше. Чудеше се какво ли мисли той, но не го попита.

Ник се ругаеше наум. Ама че гадно копеле беше. Що за човек бе, след като се беше възползвал от сестрата на най-добрия си приятел? Ненормално, извратено копеле. Ето такъв беше той, а Томи никога нямаше да го разбере.

Изпитваше разкаяние и все пак знаеше, че ако бяха останали в онази мотелска стая още пет минути, отново щеше да се люби с нея.

Спряха пред един голям магазин край главната магистрала и набързо напазаруваха. На следващата бензиностанция Лорен се преоблече, а Ник си взе две кутии диетична кока-кола от автомата. Тя се появи, облечена с блузка на бели и розови карета за седем долара, напъхана в протрити дънки за петнайсет, които изглеждаха като луксозни маркови дрехи. Бяха плътно прилепнали към сексапилното ѝ тяло и той трябваше да извърне глава, за да се успокои сърцето му. Аз съм най-долна отрепка, помисли си Ник. След това я погледна отново и забеляза, че на слънцето в косите ѝ блестят медни отблясъци. Спомни си докосването на меките ѝ къдрици, когато тя се навеждаше над него. Осъзна какво прави и отново мислено изруга.

Тя отиде до колата, пристъпвайки грациозно по паважа с дългите си сексапилни крака. Ник намръщено ѝ подаде кутията с кока-кола, сякаш го беше обидила с нещо. А след това седна зад кормилото и в продължение на цели дващест мили не ѝ продума. Колкото и да се стараше да съсредоточи вниманието си върху пътя, не можеше да не я

поглежда през минута. Тя имаше най-изкусителните устни и когато той си помисли за нещата, които бе правила с тях, усети, че му призлява.

Не можеше да отпъди образите, които изникваха в съзнанието му.

— По дяволите! — изруга гласно той.

Лорен го изгледа учудено, но той побърза да я успокои:

— Няма значение.

— Пит вече обади ли ти се?

— Не — кратко отвърна той. — Казах ти, че той пътуваше за Хюстън. Самолетът му ще се приземи най-рано след час.

— Не, не си ми казвал такова нещо.

Ник присви рамене.

— Мислех, че съм ти го казал.

Завиха на изток, слънцето грееше ослепително. Ник си сложи тъмни очила и отпи голяма глътка от кутията.

— Винаги ли си такъв кисел сутрин? — попита тя.

— Вече сме живели заедно достатъчно дълго, за да знаеш отговора.

— Просто не си в настроение — каза тя. — Така си мисля.

— Означава, че се държиш като глупак — обясни Лорен спокойно. — На какво според теб се дължи това?

Виж ти, не знам, помисли си той. Може би се дължи на факта, че прекарах по-голямата част от нощта, като се чуках със сестрата на моя най-добър приятел.

Сметна за по-благоразумно да замълчи. Допи кока-колата си и пусна кутията в поставката за чаши.

— Жаден ли си още? — попита го тя и му предложи своята кутия.

— Ти не я ли искаш?

— Можеш да я вземеш.

Това беше краят на разговора им. През следващите десет минути никой не продума. Лорен изчакваше той да преодолее онова, което го тревожеше и когато усети, че не може и минутка повече да търпи тишината, се обади:

— Предполагам, че Ноа вече е казал на Томи.

— За бога, надявам се, че не. Моя работа е да призная пред брат ти.

— Но той ще научи — започна тя.

— Аз ще му кажа — настоя Ник.

Тогава Лорен се досети, че двамата може би не говорят за едно и също нещо.

— Ник, аз те питах дали смяташ, че Ноа вече е казал на Томи за пожара — обясни му тя. — И за арестуването на Стив Бренър.

— О, да, сигурен съм, че вече му е казал. Е, поне се надявам, че го е направил, преди Томи да е прочел за него във вестника.

— А ти за какво говореше?

— Няма значение.

— Искам да знам. Кажете ми.

— За нас — каза той и стисна волана. — Помислих си, че ме питаш дали Ноа е казал на Томи за нас.

Тя рязко вдигна глава.

— И ми отговори, че ти би трябвало да му кажеш! — удивено възкликна тя.

— Да, точно така.

— Шегуваш се, нали?

— Не, не се шегувам.

— Смяташ да кажеш на брат ми за снощи, така ли? — разпалено възкликна Лорен.

— Така трябва. — Изведнъж гласът му прозвуча съвсем спокойно и разумно.

Тя помисли, че си е изгубил ума.

— В никакъв случай. Каквото се е случило между нас, си е личен въпрос.

— При нормални обстоятелства е така — съгласи се той. — Но ти си... нещо различно. Трябва да му кажа. Твоят брат е най-добрият ми приятел и също така по една случайност е свещеник. Освен това той сам ще се досети. Ще разбере.

— Намекваш, че е ясновидец ли?

— Нито веднъж не съм успявал да го „изпързаям“ от втори клас насам. Винаги се досеща какво се върти в главата ми. Измъквал ме е от разни бели. За известно време, когато бяхме в Пенсилвания, той беше нещо като моята съвест. Не, аз нямам намерение да го лъжа.

Тя усещаше, че започва да я боли главата.

— Не е необходимо да лъжеш. Просто трябва да си мълчиш.

— Казвам ти, че той сам ще разбере.

— Да не си си изгубил ума? Нищо няма да му казваш. Знам, имаш чувството, че си го предал, но...

Ник не я остави да довърши:

— Той ми имаше доверие, по дяволите!

Шосето беше пусто и Ник спря колата на банкета.

— Знам, че ти ще се почувстваш малко неудобно, но ще го преживееш — каза той.

Лорен не можеше да повярва на ушите си.

— Ник, брат ми разчиташе на теб да ме запазиш жива и здрава. Ти направи това. Не е нужно да му признаваш за снощи.

Изведнъж удивлението ѝ се смени с гняв и смущение. Тя така се разстрои, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Закле се пред себе си, че по-скоро ще умре, отколкото да се разплаче пак пред него.

— Не съм извършила нищо, от което да се срамувам. — изрече строго Лорен. — А и ти ми обеща, че няма да се разкайваш.

— Е, излъгах.

Лорен побесня. Но отново положи усилия да се овладее и предложи:

— Щом се чувстваш чак толкова виновен, иди да се изповядаш.

Гледаше го свирепо, а той можеше да си мисли само за това колко е красива, когато е разгневена. Нямахше да се учуди, ако от очите ѝ започнеха да изскачат искри.

— Помислих си и за това — призна той. — Но си представих как юмрукът на Томи пробива решетката в изповедалнята и реших, че идеята ми не струва. Трябва да му го кажа очи в очи.

Тя притисна с ръка слепоочието си, опитвайки се да притъпи пулсиращата болка.

— Не съм казала, че трябва да отидеш да се изповядаш пред Томи — рече тя. — Иди при някой друг свещеник.

— Не се разгорещявай толкова.

— Нямах причини да се чувстваш виновен! — избухна Лорен. — Аз те прелъстих.

— Не, не е вярно.

— Със сигурност е така.

— Тогавата ми обясни как го направи? — ядоса се той.

— Накарах те да ме съжалиш. Разплаках се.

— Разбирам — подсмихна се той. — Значи аз се любих с теб от съжаление? Така ли?

Лорен се замисли дали да не слезе от колата и да не продължи пеша обратно до града.

— Нека да те попитам нещо — рече тя, като се опитваше да го накара да разбере колко е неразумен и упорит.

— Нали си спал и с други жени?

— Да, така е — съгласи се той. — Искаш да знаеш точния им брой ли?

— Не. Искам да знам какво се е случило, след като си правил секс с тях. Чувстваше ли се задължен да кажеш за това на майките им?

Той се засмя. После стана сериозен.

— Както вече ти споменах, ти си различна.

Лорен скръсти ръце на гърдите си и впери поглед напред.

— Повече няма да говоря за това.

— Лорен, погледни ме. Какво ще кажеш, ако ти обещава нещо?

— Защо ще си правиш този труд? Ти не изпълняваш обещанията си.

— Да ме накараш да ти обещава, че няма да се разкайвам, си беше глупаво. Затова не смятам, че трябва да го броим. Но това обещание ще го спазя — увери я Ник. — Ако той не ме попита сам, нищо няма да му призная. В продължение на два дни нищо няма да му казвам. Това би трябвало да ти даде достатъчно време да се успокоиш.

— Тази работа не ми харесва особено — възрази тя. — След като се чувстваш задължен да издрънкаш всичко, трябва да почакаш, докато се прибереш в Бостън.

— Ще му го кажа в лицето, така че ще може да ми цапне един, ако поиска.

— В Бостън! — просъска тя със стиснати зъби.

Най-накрая Ник отстъпи. Върнаха се на магистралата и поеха отново към дома.

Сега направо изглеждаше развеселен. Този човек страшно я вбесяваше.

— Имаш ли и други изненади, с които да ме зарадваш, преди да се приберем? — попита тя.

— Да, като се замислих, има и още едно нещо, което май би трябвало да спомена.

Лорен се пригответи да понесе следващия удар.

— Какво е то? Не, остави ме да позная. Искаш да публикуваш съобщение за случилото се между нас във вестника?

Той се разсмя. Тя го изгледа ядосано.

— Не.

— Когато се върна в Бостън... — започна Ник.

— Какво? — не издържа Лорен.

— Ти идваш с мен.

— Защо?

— Защото нямам намерение да те изпусна от погледа си, докато не се уверя, че сме вкарали зад решетките човека, когото търсим.

— За колко време?

— Колкото е необходимо.

— Ще дойда с теб в Бостън, докато тук текат юбилейните празненства, но после ще се наложи да се върна. Трябва да си намеря място, където да живея, да отворя моето заведение, да взема решение какво ще правя през останалата част от живота си. Нуждая се от малко време, за да уредя нещата.

— Искам да поговоря с теб и за нещо друго.

— Да, слушам те.

— Ти не си влюбена в мен.

Лорен примигна невярващо:

— Така ли?

— Не, не си — бавно изрече той. — Ти просто се заблуждаваш. Объркана си — обясни Ник. — Беше под страшно напрежение, а и двамата бяхме задължени да бъдем заедно. Това е нещо като пациентка да се влюби в своя лекар. Не е истинско.

— Значи страдам от заблуда?

— Не страдаш, скъпа — отвърна той. — Но аз наистина смятам, че си объркала благодарността с любовта.

В продължение на една дълга минута тя се престори, че размишлява над тази вероятност, а след това рече:

— Може и да си прав.

— Наистина ли? — Той изглеждаше леко стъписан.

— Да, така смятам — каза тя по-твърдо.

— Значи съзнаваш, че не ме обичаш.

Не, помисли си тя. Съзнавам, че ако ти кажа, че те обичам, това ще те ужаси, защото означава обвързване и поемане на риск.

— Да, точно това съзнавам — каза Лорен. — Бях объркана, но вече не съм. Благодаря ти, че ми изясни нещата.

Той я погледна подозрително:

— Дяволски бързо си смени мнението?

— Просто успя да ме убедиш.

Изведнъж го обзе гняв. Усети, че побеснява, и не му пукаше дали му личи. Дяволите да я вземат, тя му беше признала, че го обича и само след минута спор беше отстъпила!

— И това е всичко, което имаш да ми кажеш ли? — попита хладно Ник.

— Не. Всъщност има още едно нещо, което бих искала да спомена.

— И какво е то?

— Ти си идиот.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лорен използва телефона на Ник, за да се обади на Мишел и да ѝ съобщи, че шаферската рокля е изгоряла в пожара.

Мишел отговори при първото позвъняване.

— Къде си? Добре ли си? Чух за пожара и Беси Джийн каза на мама, че си заминала с Ник, но никой не знаеше къде. Боже мой, можеш ли да повярваш, че Стив Бренър се оказа толкова извратен? Да скрие камера в къщата ти!

Лорен търпеливо отговори на въпросите ѝ, а след това ѝ каза за роклята. Мишел прие новината спокойно.

— Само да беше оставила роклята при Роузмари — каза тя, имайки предвид шивачката, която бе я преправила.

— Ти ми каза да я взема от нея, не помниш ли?

— Да, но ти кога въобще си ме слушала?

— Мишел, какво ще правим? Не трябва ли просто да се оттегля?

— Няма начин. Можеш да облечеш някоя от моите рокли.

— Сигурно се шегуваш. Ти си толкова слабичка. Някоя от твоите рокли няма да ми стане.

— Слушай, Лорен. Двете скучни братовчедки на Кристофър ми се натресоха за сватбата, но няма да позволя на нито една от тях да ми стане шаферка. Нали си най-добрата ми приятелка?

— Разбира се — каза Лорен. — Но...

— Тогава импровизирай. Няма значение какво ще облечеш. Ела гола, ако искаш. Не, по-добре не прави това. Ще предизвикаш безредици. Кристофър няма да може да си спомни клетвите за вярност — добави през смях Мишел.

— Ще намеря нещо да облека — обеща Лорен, чудейки се кога ще успее да пазарува.

— Все пак ще бъдеш тук в четири, нали?

— Дай ми време поне до пет.

— В града се вдигна страшна врява заради Бренър — каза Мишел. — Колко глупаво от негова страна да подпали собствената си

къща. Ти знаеше ли, че със заплахи е принудил бедничката госпожа Талбът да му я продаде. И не е имал никаква застраховка. Тоя извратеняк е платил в брой.

— Откъде си научила всичко това? — попита Лорен.

— От любопитните приятелки на майка ми. През последния час Малката Лорна се обади три пъти на мама, за да ѝ даде още информация.

— Стив не подпали пожара — рече Лорен. — Лони го направи. Сигурно не е знаел, че Стив е купил къщата.

— Но това не го пишеше във вестника! — възкликна Мишел. — Синът на шерифа е замесен ли?

— Да — отговори Лорен. — Има и още много, Мишел, но сега не мога да навлизам в подробности.

— Ще можеш да ми разкажеш всичко, докато се обличаме — каза тя. — Ама всичко, до най-малките подробности! Сега трябва да затварям. Тъкмо си лакирам ноктите. Ще се видим в пет и моля те, престани да се притесняваш. Ще бъде чудесно. Нищо не може да ми развали този ден и знаеш ли защо?

— Защото се омъжваш за мъжа на мечтите си?

— Да бе, но има още нещо.

— Какво е то?

— Че независимо от всичко, тази нощ ще правя страхотен, луд секс. Ох, мама ме гледа свирепо. Трябва да затварям.

Лорен върна телефона на Ник.

— Нека първо да минем покрай къщата — каза тя. — Ако огънят не е стигнал до втория етаж, може би ще успея да си намеря нещо подходящо, което да облека за сватбата.

— Дрехите ти ще миришат на пушек — отвърна той. — Но ако занесеш някоя рокля на химическо чистене, може да успеят да я оправят преди пет часа.

Тя мислено прегледа гардероба с роклите си от отдавна отминали времена. Така наричаше тези красиви луксозни рокли и костюми, които ѝ беше подарил шефът на европейската модна агенция, опитвайки се да я привлече да работи за тях. Сребристо синята рокля на „Версаче“ можеше да свърши работа или пък прасковената на „Армани“. И двете бяха официални и дълги, а сандалите с високи токчета щяха да подхождат на всяка от тях. Ако бяха изгорели в

пожара, не знаеше какво би могла да облече. В местния магазин за дамско облекло нямаше официални рокли.

— Какво друго трябва да свършиш преди сватбата — попита Ник.

— Да намеря място, където да преспя довечера — отвърна тя. — Ще изчакам до утре, за да прибера каквото може да се спаси от пожара. Прекалено съм объркана, за да мисля за това днес. И трябва да ти намерим костюм за сватбата — добави тя.

— Имам само тъмносиния блейзър и два чифта официални панталони.

— Ще свършат работа. И тях ще занесем на химическото.

Гласът ѝ звучеше уморено.

— Отпусни се, скъпа. Нещата ще се оправят.

Тя се опита да мисли оптимистично.

— Днес е хубав ден за сватба, нали?

— Твоята приятелка разстрои ли се заради роклята?

— Не — отговори Лорен. След това се усмихна. — Мишел не се разстройва за такива неща. Каза ми, че нищо не може да ѝ развали днешния ден.

Телефонът иззвъня. Не се обаждаше Моргенщерн, както се надяваше Ник. Беше Ноа — искаше да знае кога Ник и Лорен ще пристигнат в абатството.

— Томи притеснява ли се?

— Не — отговори Ноа. — Само иска да знае дали ще поостанем.

— Ще пристигнем след около час. Гледай той да не мърда оттам.

Лорен вече огладняваше, но не искаше да отделя време за ядене. Толкова много неща трябваше да свърши до вечерта, а вече бе почти обед.

Влязоха в Холи Оукс и по тихите лъкатушни улички стигнаха до нейната къща.

— Знаеш ли какво ми каза Мишел? Във вестника нищо не пишло за Лони. Тя смяташе, че Стив Бренър е подпалвачът.

— Фарли ми обеща, че ще го закара в Нюджънт — рече Ник. — Лони и Бренър може да споделят една килия.

— Искат ли ти се да беше на разпита, нали?

— Да, така е — призна си той. — За мен ще е голямо удоволствие да се заема с разпита. Да погледна Бренър в очите. Тогава

ще съм сигурен.

— Че е престъпникът, когото търсиш ли?

— Не. По-скоро, че *не е* той.

— Ще ми се да грешиш.

— Знам. — В гласа му прозвуча съчувствие.

— До миналата нощ за нищо на света не бих повярвала, че Стив е гаден воайор — замислено изрече Лорен.

— Това е защото не познаваш тъмната му страна.

— Със сигурност я видях снощи. Лицето му беше разкривено от омраза и отровните думи, които излизаха от устата му, ме шокираха. Мисля, че той е способен на всичко, дори да извърши убийство. Но знаеш ли кое все пак ми се вижда странно?

— Кое? — заинтересува се Ник.

— Стив винаги е бил много скован и напрегнат, във всеки случай пред мен се държеше така. Той обича да контролира нещата, организиран е. Винаги планира всичко предварително. Доста хитро е манипулирал собствениците на магазини, за да ги накара да му ги продадат. Купил е пет магазина, преди хората от града да открият какво е намислил. Той е много потаен и много хитър. Мисля, че е усещал колко опасен и непредсказуем може да бъде Лони. Защо тогава би го замесил в тази работа?

— За да го използва като изкупителна жертва.

— Може би — съгласи се тя. — А как е влязъл Стив в къщата?

— През задната врата. Счупил е стъклото, немарлива работа — презрително изрече Ник.

— Мисля, че Лони е търсил начин да влезе през някой прозорец.

— Ти ми каза, че бил на покрива.

— Чух го, беше зад прозореца на банята.

— Но не си го видяла, нали?

— Не — отговори тя. — Може просто да е искал да се убеди, че няма никой въкъщи. Легнах на пода в мига, когато видях светлината.

Ник спря автомобила пред знака „стоп“ и изчака две момченца да преминат с велосипедите си през кръстовището. Родителите им как ги бяха изпуснали от поглед? По дяволите, всичко можеше да им се случи и родителите нямаше да разберат, докато не станеше прекалено късно.

Ник отново насочи вниманието си към Лорен.

— Лони е имал джобно фенерче?

— Не. Беше по-скоро миниатюрен лъч с размерите на писалка, светеше червено.

— Искаш да кажеш червен лъч... Лазерен ли?

— Да, точно така.

— Защо не ми съобщи за това снощи? — ядоса се той.

— Казах ти, че Лони беше на покрива.

— Онзи кучи син може да те е наблюдавал през оптически мерник. — Лицето му се изопна от гняв. — Откъде, за бога, би могъл да докопа подобно оборудване?

— От шкафа на баща си — отговори тя. — Шерифът много се гордее с колекцията си от оръжия, а Лони лесно би могъл да се добере до нея.

Ник извади телефона си и започна да набира някакъв номер.

— Затова ли излезе от банята?

— Да — отвърна Лорен. — На кого се обаждаш?

— На Фарли — отговори Ник. — Той може да установи дали Лони се е качвал на онзи покрив или не.

— Кой друг може да е бил?

Ник не ѝ отговори.

Агент Фарли тъкмо се готвеше да се качи на самолета в Де Мойн, когато телефонът му иззвъня. Щом чу гласа на Ник, той се отдалечи от хората, които се качваха на борда.

— Хвана ме тъкмо навреме — каза той. — Само след минута щях да си изключа телефона.

— Задържа ли Лони?

— Не — отговори той. — Покрил се е, а мен ме преместиха. Уесън позволи на шерифа на Нюджънт и неговите заместници да издирят Лони.

— Файнбърг все още ли е наоколо, или Уесън го е пратил да си събира багажа?

— Не съм сигурен — отговори Фарли. — Те двамата отидоха до Нюджънт заедно с Бренър. И може би все още са там. Това не ти се нрави, нали, Ник? Ти не смяташ, че Бренър е нашият човек.

— Не, не смятам. Но все още нямам с какво да го докажа.

— Случаят може да се окаже прост и лесен, а ти никога по-рано не си попадал на нещо подобно.

— Може би.

— Ще останеш ли в Холи Оукс?

— Да.

— Съжалявам, че трябваше да стане така, но нямах никакъв избор. Щом Уесън изпрати имейл в управлението и им събщи, че съм готов за прехвърляне на друга работа, те веднага ме атакуваха.

— Закъде пътуваш?

— За Детройт. Нещо се мъти там. Бъди благодарен, че си в отпуск.

— Бъди внимателен — каза Ник. — Благодаря ти за помощта, Джо.

— Голяма работа свърших, няма що. Едно ще ти кажа. В миналото два пъти съм работил с Уесън и той винаги е бил голям досадник, но не е създавал чак такива проблеми. Мисля, че се дължи на теб — добави той. — Ти по някакъв начин изваждаш на показ най-лошото у него. Но този път той отиде твърде далеч. Повече никога няма да работя с този маниак, дори да се наложи да си върна значката. „Като по учебник“, ама че гадно копеле. Уесън няма представа какво е това работа в екип и тъкмо това ще напиша в доклада си. — Джо млъкна за секунда. — Ник, знаеш ли какво ме притеснява?

— Че ще се качваш на самолет?

— Това си е твоята фобия, на мен нищо ми няма. Притеснява ме онова твое инстинктивно усещане. Ако си прав и Бренър не е търсеният човек, то тогава ти и Ноа оставате там на показ. Съвсем сами. Бог да ви е на помощ.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Лорен откри две рокли, които щяха да ѝ свършат работа за сватбата. След като оставиха дрехите на химическо чистене, двамата с Ник потеглиха към абатството. Ноа беше в кухнята и ядеше студено пиле с най-разнообразни гарнитурни. Ник дръпна един стол за Лорен и грабна едно пилешко бутче.

— Трябва да хапнеш нещо, скъпа.

Погледът на Ноа започна да снове между пламналото лице на Лорен и измъченото изражение на Ник. След това избухна в смях.

— Отне ви доста дълго време.

— Не започвай с това! — предупреди го Ник.

— Какво да не започвам? — невинно попита Ноа.

— Ник нарича всички „скъпи“ — изтърси Лорен, чувствайки се като истинска глупачка.

— Несъмнено — съгласи се Ноа. — При всяка възможност нарича така мен и Томи.

— Млъкни! — настоя Ник. — Къде е Томи?

— В една от залите за събрания заедно с онази редакторка.

— Какво иска тя? — попита Лорен.

Ноа сви рамене.

— Не мога да проумея.

Ник чу шум от затваряща се врата и прекоси кухнята, за да погледне през прозореца. Видя Лорна да бърза надолу по стълбите.

— Ноа, откъде е цялото това угощение? — попита Лорен.

— От клуба на почитателките му — отговори Томи от вратата.

Ноа се усмихна неволно:

— Дамите ме харесват, какво да сторя!

— Той дава лични консултации — каза Томи, клатейки глава с явно раздражение.

— И много добре се справям.

На Лорен ѝ беше трудно да погледне брат си. Знаеше, че Ник е виновен за това; беше ѝ внушил абсурдната мисъл, че щом Томи я

погледне в очите, веднага ще разбере какво се е случило снощи.

— Лорен, искам да поговорим за малко насаме — каза Томи.

Ник я погледна красноречиво. „Нали ти казах, че ще разбере“, говореха очите му.

— Томи, двамата с теб трябва да поговорим.

— Не — почти извика Лорен и скочи. — За какво искаш да говориш с мен?

— Лорна току-що беше тук.

— Тя събра достатъчно новини, та да има с какво да се занимава през следващия месец. Имам предвид и пожара и Стив Бренър. Дали не търси начин да ми припише вината и за всичко това, а? — ядоса се Лорен.

— Тя пише нова статия за теб, но това няма нищо общо с пожара, нито с Бренър. От мен искаше потвърждение. Случайно налетяла на жената на банкера и тя ѝ споменала за кредита, който си взела, за да купиш твоя магазин. Така от една клюка на друга всичко станало ясно. По дяволите, Лорен — възкликна той с треперещ от гняв глас, — защо не ми каза, че парите под попечителство ги няма? През цялото това време аз си мислех, че няма защо да се притеснявам за теб.

Лорен бе слисана от неочаквания обрат на разговора. Искаше ѝ се да удуши Лорна.

— Трябваше да попълня бланка за финансовото си състояние, за да получа заем, но банкерът няма никакво право да говори за това — възнегодува Лорен. — Дори на жена си не бива да казва. Това беше поверителна информация. И как смее Лорна да си завира носа в моите работи. — Лорен пристъпи към брат си. — Чу ли се какво ми каза току-що? През цялото време си смятал, че съм добре и че няма защо да се притесняваш за мен? Аз не съм на десет години, Томи, но ти като че ли не можеш да го проумееш. Парите ги нямаше още преди да навърша двайсет и една и нищо не можех да направя. Адвокатите ги взеха. До последния цент. Не ти казах, защото знаех, че ще се разстроиш, а нищо не можеше да направиш.

— Милиони долари... Спечелените с труд пари от нашия дядо ги няма? Когато се подписах да прехвърлят моя дял на теб, аз си мислех...

Изражението на лицето му едва не я накара да се разплаче. Изглеждаше напълно съкрушен. И ужасно разочарован от нея. Накара

я да се почувства така, сякаш сама е пропиляла парите.

— Сестра ти не е виновна — тихо се обади Ник.

— Знам това.

— Но се държиш така, сякаш не го разбираш.

Раменете на Томи тежко се отпуснаха.

— Кога точно откри, че парите ги няма? — Лицето му пламтеше от гняв и той с всички сили се стараеше да се овладее.

— На двайсет и първия си рожден ден.

— Тогава трябваше да кажеш на семейството си. Може би е било възможно да се направи нещо.

Ноа знаеше, че не е негова работа да се меси, но не успя да се сдържи. Той погледна Томи право в очите:

— Какво семейство? Доколкото ми е известно, Лорен не е имала такова, докато навърши пълнолетие. На кого по-точно е трябвало да съобщи?

— Аз съм нейното семейство — възропта Томи.

— Опитай се да видиш нещата с нейните очи — настоя Ноа. — В детските си години ти си имал семейството на Ник и помощта му, а след като са те ръкоположили за свещеник, църквата е станала твоето ново семейство.

— Моята сестра винаги ще бъде част от семейството ми.

— Тя е била в Европа, а ти тук. Не можеш да промениш нещата. Чувството за вина те кара да се гневиш, защото е била изоставена да се справя сама.

Томи придоби измъчен вид. Лорен бавно поклати глава и се приближи до него.

— Това не е вярно, не съм била изоставена. Винаги съм знаела, че те имам. Наясно бях, че се бореше, за да мога да дойда да живея в Съединените щати. Томи, винаги съм чувствала, че ме обичаш. Моля те, не се ядосвай.

Той я прегърна и я притисна към себе си:

— Това просто беше голям шок. Повече не крий нищо от мен. Предполага се, че един голям батко трябва да се грижи за малката си сестричка, независимо на колко години са и двамата. Виж какво, хайде да се договорим за нещо, искаш ли? Отсега нататък няма да крием нищо един от друг. Ако се наложи да ходя на химиотерапия, ще ти кажа, а ако ти имаш проблем, ще ми кажеш.

— Не очаквам да решавааш проблемите ми вместо мен.

— Да, знам, но би трябвало да ги обсъждаме заедно.

— Добре — съгласи се Лорен.

— Кога ще излезе статията? — попита Ник. Той се опитваше да разбере дали има време да бъде спряна.

— Няма да излезе във вестника. С Лорна малко си поговорихме.

Ноа се ухили:

— Да не би да си я заплашил с адските мъки?

Томи остана сериозен.

— Не, не съм, но пък ѝ казах, че завижда на Лорен. Тя не искаше и да чуе моето мнение, но се съгласи да не пуска статията. Страхува се, че и други хора могат да си помислят, че завижда на Лорен, след като толкова пъти я е преследвала.

— Искам чаша мляко — каза неочаквано Лорен.

Споменеше ли се името на Лорна и стомахът ѝ започваше да се бунтува.

— Аз ще ти донеса — предложи Томи.

— Поне малко хапни — предложи ѝ Ноа.

— Нищо ли не може да се направи с тези адвокати? — попита Ник.

— Аз вече правя нещо.

Томи подаде глава от килера.

— Какво? — попита той.

— Съдя ги.

Брат ѝ грабна една чаша и побърза да се върне в кухнята.

— Съдиш ги?

— Да — отвърна Лорен. — След като узнах какво са направили, на следващия ден започнах да търся адвокат. Отне ми една година да намеря юрист, който да пожелае да се захване с тези колоси.

— Давид срещу Голиат, а? — обади се Ноа.

— Вече започваш да разсъждаваш като свещеник. Може би трябва да помислиш дали да не се присъединиш към братството — подразни го Ник.

Ноа се намръщи ужасен.

— Това никога няма да се случи.

Томи извади кутията с мляко от хладилника и наля малко в чашата на Лорен.

— Ще ми кажеш ли за делото? Какво става?

Тя отпи от млякото си, преди да му отговори.

— Спечелих го на две инстанции. Те го проточиха с искания за отлагане, но моят адвокат ме предупреди, че предстои последното обжалване. Скоро трябва да получа новини от него. Или ще загубя, или ще спечеля.

— Значи има голяма възможност да си получиш парите обратно.

— Вероятно — отговори тя. — Подготвена съм и да загубя.

— Нищо чудно, че караш тая разнебитена стара кола — рече Ник. — Живяла си с оскъдни средства.

Той ѝ се усмихна така, сякаш смяташе, че е извършила нещо забележително.

— Живях като повечето хора — рече тя. — А по една случайност харесвам и колата си.

В този миг разговорът бе прекъснат внезапно. Шерифът яростно влетя в кухнята.

— Къде, по дяволите, е моето момче? — изръмжа той, посягайки към пистолета си. — Какво сте направили с него?

Ник бе обърнат с гръб към вратата, ала Ноа стоеше точно срещу вилнеещия шериф. В миг ръката му изчезна под черното расо и под масата той насочи пистолета си към Лойд.

— Само извади оръжието и си мъртъв.

Лойд замръзна на място, слисан от този свещеник, който дръзваше да го заплашва.

Лорен не успя да се извърне на стола си, когато Ник рязко извади своя пистолет. Вече бе застанал пред нея, за да я защити, а дулото опираше в слепоочието на Лойд.

Томи се приближи отзад и отне пистолета на шерифа. След това кротко предложи на Лойд да седне, за да обсъдят разумно проблема.

— Аз съм властта тук — изкрещя шерифът.

— Не, не си — осведоми го Ник, прибирайки пистолета си обратно в кобура.

Лойд се тръшна на стола, който беше в най-отдалечения край на масата.

— Върни ми пистолета.

Томи връчи оръжието на Ник, а той бързо изпразни пълнителя и го плъзна по масата към шерифа.

— Та какъв ти е проблемът? — попита го Томи.

— Моето момче — промълви Лойд. — Изчезна безследно. Ето това е проблемът.

— Скрил се е — предположи Ник. — След пожара, който запали. Крие се.

Лойд разтърси глава.

— Аз няма да се занимавам с цялата тая работа около пожара, щото ние с теб виждаме нещата различно. Моето момче знае, че може да разчита на мен за алибито си. Няма защо да се крие. Той беше в леглото, спеше дълбоко, когато се прибрах у дома от Нюджънт. Бях уморен до смърт, защото прекарах на крак почти през цялата нощ. Тъкмо си лягах, когато онази отрепка шерифът от Нюджънт почука на вратата ми. Той каза, че ще арестува Лони по обвинение в палеж. Поспорихме малко, ама после реших да оставя тая работа на адвокатите и го пуснах вътре. Обаче Лони го нямаше в леглото, а прозорецът му беше широко отворен.

Ник погледна към Ноа, после рече:

— Може би Уесън е решил да го прибере.

— Не е това! — Шерифът вече хленчеше. — Той все още е с другите, натъпкан е заедно с Бренър в една килийка, два на два, разпитват го. Не ми позволиха да подслушвам, не искаха да знам какво става. Най-накрая вдигнах ръце и тръгнах към вратата, но тогава чух, че го обвиняват в убийство. Един от заместник-шерифите каза, че имат всички улики срещу него.

Той свали шапката си и се почеса по челото.

— Наистина ли те интересува какво става с Лони? — попита Ноа.

Този въпрос обърка шерифа. Като видя смутеното му лице, седна до него и рече миролюбиво:

— През годините твоят син ти е причинил доста мъка, нали така?

Гласът на шерифа се сниши:

— Той никога не е бил добре с главата, никога. Но има наистина гаден характер.

Томи предизвикваше шерифа да се разприказва. Подтикваше го да даде воля на гнева и разочарованието си, натрупани у него за толкова дълго време. И само след няколко минути шерифът започна да

излива душата си; разказа му за всички бели на сина си, които е трябвало да покрива. Списъкът беше ужасяващо дълъг.

— Лони е извършил ужасни неща. Знам, обаче е мой син и трябваше да го защитавам. Направо ми е дотегнало от тази работа. Знам, че от мен се очаква да съм загрижен за момчето, но не мога, вече не. Все пак трябва да го намеря, защото, ако той се прибере у дома, ще бъде... ядосан на мен, а аз не искам това да става. Може да се забрави и да започне да буйства. — Избърса очите си и продължи да се изповядва: — Срам ме е да си го призная, но аз се страхувам от моето собствено момче. В някой от близките дни той ще ме убие. Вече на няколко пъти едва не го направи.

— Може би е време Лони да научи какви са последиците от неговите действия — намеси се Ноа.

— Той ще ме преследва. Знам, че ще го направи.

— Имаш нужда от време, за да помислиш за възможностите, с които разполагаш — рече Томи. — Защо не се качиш на колата и не напуснеш Холи Оукс за една-две седмици само докато нещата се успокоят и Лони отиде зад решетките.

Шерифът с радост прие тази идея.

— Но какво ще кажат хората? Не искам да си мислят, че бягам.

— Имаш право да си вземеш малко почивка, нали така? — успокои го Томи.

— Разбира се — съгласи се той. — И може би никога повече няма да се върна. Но ще оставя всичко тук, няма да взема никакъв багаж, та моето момче да не си помисли, че съм си отишъл завинаги. Тогава няма да тръгне да ме търси.

— Те ще го хванат и ще го пхнат зад решетките — увери го Ноа. — Гледай да съобщиш на отец Том къде се намираш.

Шерифът изведнъж се разбърза. Вече излизаше през вратата, когато се обърна към Лорен:

— Той от самото начало обира големите пари.

— Кой, Бренър ли? — попита тя.

— Да. Казва на своите покровители от „Грифин“, че ще му трябват сто хилядарки да купи някой магазин, а след това предлага половината сума на собственика и прибира разликата. Открил си е банкова сметка, ама не знам къде. Може да поискаш да надникнеш в нея преди съвещанието за града — каза шерифът.

— Да, ще го направя — отвърна Лорен.

Шерифът отново понечи да тръгне, но Ник го спря.

— Доколко си замесен и ти във всичко това, Лойд?

— Помагах му малко — смотолеви шерифът. — Ще свидетелствам срещу него. Може би, ако го затворят, няма повече да ми се налага да му служа. — Той хвърли обнадежден поглед към Ник, а след това се обърна към Томи: — Ще ти съобща къде съм. Ще се върна, щом ме повикаш.

Шерифът се затътри обратно с вид на съсипан старец и сложи значката и пистолета си на масата. След това напусна стаята.

Всички го наблюдаваха как излиза.

— Наистина ли ще го пуснеш да си върви, Ник? — попита Ноа.

— Да. Той няма да отиде далече.

Ник се опита да се свърже с Уесън по мобилния телефон, но той не отговаряше. Тогава набра номера на Файнбърг, но попадна на гласовата поща. Чувстваше се все по-безсилен. Току поглеждаше часовника си. Самолетът на Моргенщерн сигурно вече се бе приземил в Хюстън. Защо, по дяволите, той не отговаряше на повикванията му?

Томи се върна в килера, за да потърси чипс, а Ник го последва. Лорен го чу да казва на брат й, че не бива да се отказва от охраната си, докато не са напълно убедени, че Бренър е истинският престъпник.

Двамата стояха в килера и си приказваха. Лорен бе толкова заета да ги следи, че не забеляза как Ноа я наблюдава.

— Престани да се притесняваш — каза й той.

Тя сведе очи към храната на масата.

— Нямам причина за безпокойство.

— Притесняваш се и още как. Мислиш си, че Ник ще каже на Томи, че е спал с теб.

Лорен дори и не опита да отрече. Тя надникна в лукавите му сини очи и попита:

— Винаги ли си така прям?

— Неизменно.

— Как разбра?

— От начина, по който двамата избягвате да се погледнете. Познавам Ник от дълго време, но никога не съм го виждал така напрегнат. Предположих, че ти си причината.

Тя взе едно пилешко крилце, но бързо го остави.

— Ник може да каже на Томи.

— Така ли мислиш?

— А Томи ще се разстрои, все пак е свещеник.

— Но ти вече си голямо момиче и всъщност това не е негова работа.

— Той няма да го изтълкува по този начин.

— И така, от колко време си влюбена в Ник?

— Откъде знаеш това?

Той се засмя.

— Познавам жените.

— Какво намекваш?

— Че ти си от онези жени, които няма да легнат с мъж, ако не са влюбени в него. И Ник го знае. Сигурно направо се побърква от страх заради теб.

— Аз не го плаша. Той не иска онези неща, които аз искам, но не желае и да ме нарани. Миналата нощ беше грешка — прошепна тя. — Но сега всичко свърши.

Искаше да създаде впечатление, че за нея всичко това е вече минало, но разбра, че не е успяла.

— Като грешка ли ти изглежда преживяното? — попита Ноа.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не, но както ти току-що каза, вече съм голямо момиче. Мога сама да продължа живота си. Ти просто се съгласяваш снизходително с мен. Затова нека да говорим за друго — предложи Лорен. — Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се. Какво искаш да знаеш?

— Защо Уесън толкова много мрази Ник?

— Това е стара история.

— Но коя беше причината да избухне тази вражда?

— Може да се каже, че това съперничество започна заради една котка, макар че сега, като си помисля, държанието на Ник също имаше значение. Той беше нов в отдела, но смяташе, че знае всичко. Моргенщерн току-що бе получил разрешение да ръководи Апостолите, а Ник беше вторият новобранец, избран от него.

— А кой беше първият? — попита тя.

— Аз — отговори Ноа с нахална усмивка. — Пит лично избираше своите агенти, като ги вземаше отвън и ги обучаваше по

специална програма. Уесън направо си умираше да участва в тази работа. Всъщност според мен от самото начало той искаше сам да ръководи програмата, но нямаше начин това да се случи.

— Уесън стана ли един от новобранците на Моргенщерн?

— Не. Моргенщерн не го прие и това наистина страшно много го раздразни.

— Значи така е започнала враждата между двамата?

— Не, причината, както ти казах, беше една котка — търпеливо повтори той. — Имаше един такъв случай. Тригодишно момиченце беше изчезнало и извикаха ФБР на помощ. Уесън беше дежурен по график и нямаше начин да позволи на никого от асовете на Моргенщерн да се намеси и да поеме работата. Уесън искаше сам да се справи със случая и то бързо.

— И справи ли се?

— Не, но Ник разреши случая. Ето какво се случи. Момиченцето било с майка си в един универсален магазин. Сградата беше наистина много стара, с дървени подове, които скърцаха ужасно, когато стъпваш по тях. Имаше високи гипсови тавани и големи стари отдушници покрай подовите первази. Вътре ставаше течение и беше студено. Сградата се намираще в съседство с района със складовете и градския пазар, съвсем близо до реката. Това беше едно приятно малко място за пазаруване. Всички околни постройките бяха съборени или реконструирани, но в тази имаше проблем с плъховете. И затова собственикът държеше там котка.

— Продължавай — настоя Лорен, тъй като искаше Ноа по-бързо да приключи разказа си, преди Ник и Томи да са се върнали.

— Било е около обед в съботата преди Коледа и магазинът бил пълен с клиенти, пазаруващи в последната минута. Наоколо царяло шум и бъркотия, чувала се оглушителна коледна музика, а една от продавачките случайно забелязала някакъв мъж на около трийсет и пет години да се шляе из магазина. Помислила си, че може да е крадец. Носел парцаливи стари дрехи и дълъг сив шлифер. Тя каза, че бил мръсен и окъсан. Жената не можа да ни даде кой знае какво описание, освен че онзи бил мършав и имал рошава брада. Каза ни, че се канела да повика охраната, но тогава го видяла да се насочва към изхода и си помислила, че си отива.

Една от клиентките на опашката си спомни, че е видяла как мъжът клекнал до момиченцето и му говорел нещо. Тя каза, че майката едва успяла да си проправи път до касата. И докато ровела в чантата си, търсейки разплащателната си карта, не забелязала, че дъщеричката ѝ говори с непознат. След това според клиентката мъжът си тръгнал.

— Взел ли е момиченцето със себе си?

Ноа не отговори на въпроса ѝ.

— Друга клиентка пък твърдеше, че едва не настъпила детето, когато то изскочило пред нея. Момиченцето гонело котката — обясни Ноа. — А около десетина минути по-късно майката вече трескаво търсела дъщеря си. Разбира се, всички наоколо се мъчели да ѝ помогнат и тогава продавачът си спомнил за мъжа с шлифера, а клиентката — че го видяла да говори с детето. Шефът на охраната извикал полицията, а собственикът на магазина — ФБР. За чест на Уесън трябва да се признае, че бързо пристигнал там. Моргенщерн бил уведомен по телефона от шефа на Уесън и поискал двамата с Ник да отидем там, за да придобием малко опит. Изпрати ни да разследваме случая, само че успяхме да отидем твърде късно вечерта. Аз пристигнах от Чикаго, а Ник бе пътувал със самолет от Далас. Той бил на мястото около петнайсет минути преди мен, наел кола, снабдил се с пътна карта и дойде да ме вземе.

— Уесън не се зарадва, като ви видя, нали?

— Това е меко казано. Но за нас нямаше значение. Той не ни беше началник. Докладвахме единствено на Моргенщерн и на никой друг. Уесън нямаше абсолютно никакво желание да сподели с нас сведенията, които вече имаше и това наистина вбеси... искам да кажа ядоса Ник. Когато се разгневи, той става по-лош и от мен — поясни Ноа с нотки на възхищение в гласа.

— Какво направи той?

— Даде на Уесън добър урок. Ник можеше да се държи и по-дипломатично, но тогава така притисна Уесън в ъгъла, че той си призна: имало заподозрян, а положението било под контрол. Което, разбира се, не беше истина. Сетне Уесън обяви, че екипът на Моргенщерн само пилее време и пари, и че двамата с Ник трябва да се приберем у дома, и да си намерим нормална работа.

— С други думи, опита се да ви разкара.

— Да — каза Ноа. — Клиентите напуснаха магазина. Беше около два часа след полунощ и в сградата цареше вледеняващ студ. Уесън беше установил команден пункт в полицейското управление, на две преки разстояние оттам. Всички, които бяха на разположение, бяха излезли по улиците да търсят мъжа с шлифера. С Ник стояхме на тротоара пред магазина и се опитвахме да разберем какво се очаква от нас. Шефът на охраната заключваше вратите и се канеше да се прибере у дома, когато Ник му каза, че иска да влезе обратно. Той убеди стареца да изключи алармената система и да ни даде ключовете.

Двамата отново претърсихме сградата от горе до долу. Нищо не открихме и си тръгнахме. Аз карах колата. Не бях сигурен накъде сме тръгнали. Просто се опитвах да проясня мозъка си, както ни беше учил Моргенщерн — спомни си Ноа. — Тъкмо минавахме покрай една болница, когато попитах Ник какво ще правим, по дяволите, след като Уесън ни изолираше по този начин.

Ноа млъкна за малко, усмихна се и след това продължи:

— Ник не каза нищо. Пъхна една дъвка в устата си и предположих, че се опитва да прави същото, което правех и аз — да прояснява мозъка си. И тогава изведнъж той се обърна към мен и ме попита: „А къде е котката?“.

Започнахме да правим онова упражнение, което Моргенщерн би нарекъл „извикване на свободни асоциации“. Децата обичат животните, във всеки случай повечето деца, а една клиентка бе съобщила, че е видяла момиченцето да гони котката. Тогава и двамата се сетихме какво може да се е случило. Карах с пълна газ, за да се доберем до универсалния магазин колкото е възможно по-скоро. И точно тогава видях входа към спешното отделение на една болница. Спрях и двамата с Ник изтичахме вътре, показахме набързо значките си и взехме с нас доктора, който тъкмо излизаше в почивка. Ник му нареди да тръгне и да си вземе стетоскопа.

— Момиченцето все още е било в магазина, нали?

— Разбира се — каза Ноа. — То влязло след котката в един от онези големи стари отдушници. Както пълзяло по пода покрай стените, никой не е могъл да го забележи в този гъмжащ от хора магазин. Не успяло да се задържи в отдушника, паднало два и половина етажа надолу и останало заклещено на един перваз над сутерена. Падането би трябвало да я убие — добави той. — Ударила си беше главата и

беше в безсъзнание, когато я намерихме. Котката стоеше при нея. С помощта на стетоскопа чухме едва доловимото мяукане.

— А момиченцето оправи ли се? Той отново се усмихна.

— Да, всичко беше наред с нея.

— С Ник сигурно сте тържествували.

— Да, така беше, но в същото време и двамата бяхме разочаровани от себе си. Пропуснахме да видим очевидното. Позволихме на онзи тип с шлифера да застане на пътя ни. Трябваше веднага да забележим, че отдушникът, в който е пропъзляло момиченцето, е в по-лошо състояние от останалите. И че котката я няма.

— Но все пак сте открили момиченцето само няколко часа след пристигането си — отбеляза Лорен.

— Ако бяхме по-наблюдателни, щяхме да намалим това време наполовина. Това, че тя се оказа все още жива, си беше дяволски късмет. Можеше да лежи долу и да ѝ изтича кръвта, а ние да пристигнем прекалено късно.

— А Уесън зарадва ли се? — попита Лорен.

— Той не е чудовище или поне не беше по онова време — отбеляза Ноа. — Но завистта направо го изяждаше отвътре. Разбира се, той се радваше, че момиченцето е добре, но...

Лорен го погледна изпитателно.

— Ник нарочно го изолира — продължи Ноа. — Би трябвало да каже на Уесън какви подозрения има и да го остави да довърши работата. — Агентът помълча малко. — Да, точно това трябваше да направи, но аз се радвам, че не го стори. Зъб за зъб, колкото и детинско да звучи — това е! И в негова защита, а и в моя, защото аз го подкрепих тогава, би трябвало да кажа, че по онова време бяхме млади и глупави. И на никого от нас не му пукаше за кариерата. А и все още е така. Ник трябваше да е сигурен, че детето е там, аз също. Във всеки случай Уесън разбра за момиченцето по-късно от Моргенщерн, когато с Ник вече пътувахме към летището. Той искаше да докаже нещо, но по този начин унижи Уесън и оттогава само при споменаване на имената ни той реагира по един и същи начин — все едно че поръсваме със сол отворената му рана. Оттогава на никого от нас не се е налагало да работи с него. До този случай.

Лорен облегна лакът на масата и впери поглед в Ноа. Но всъщност не го виждаше. Мислеше си за историята, която той току-що ѝ бе разказал.

До този момент някъде в периферията на съзнанието ѝ се беше въртяла малка надеждица, че Ник ще напусне работата си. Но колко егоистично и погрешно беше от нейна страна да мисли така!

— В този живот нищо не е гарантирано, нали? — въздъхна Лорен.

— Така е. Трябва да грабнеш каквото можеш и когато можеш. Ник е добър в работата си, но тя го изгаря отвътре. Виждам го в очите му. Напрежението ще го убие, ако не намери някакво равновесие в живота си. Има нужда от някоя жена като теб, при която да се прибира вечер.

— Но той не иска това.

— Може и да не го желае, но има нужда от него.

— Ами ти?

— Сега не говорим за мен — рече Ноа. — Ти и Ник сте нещо различно. Знаеш ли, като ви наблюдавам отстрани, за мен наистина е много лесно да разбере какво става. Искаш ли да те просветля по въпроса? Но те предупреждавам предварително. Няма да ти хареса онова, което ще ти кажа.

— Давай — окуражи го Лорен. — Просветлявай ме. Ще го понеса.

— Добре — съгласи се той. — Ето как виждам нещата. С Ник се опитвате да промените действителността. И двамата бягате от живота. Недей да спориш с мен, докато не приключи — предупреди я той, когато видя, че се кани да го прекъсне. — Ник се опитва да се затвори в себе си, да се дистанцира от всички, дори от семейството си. И това е голяма грешка при неговата професия. Той има нужда да изпитва чувства, защото само така ще остане с ясен и съсредоточен ум. Стигнал е до точката, когато въобще не иска да рискува, за да изпита нещо, защото това ще го направи дяволски уязвим. Ако продължава по този начин, ще стане жесток и циничен. И със сигурност няма да го бива в работата. А що се отнася до тебе...

Лорен се напрегна, очаквайки да чуе присъдата му.

— Ти правиш същото нещо, само че по различен начин. Скрила си се тук, в това малко градче. Повече от Ник се страхуваш да поемеш

някакъв риск. Ако не излезеш оттук, няма да те наранят. Ето по този начин гледаш на живота, нали? Ако продължаваш така, ще се превърнеш в една озлобена, стара, сбръчкана досадница. И при това — страхлива.

Тя знаеше, че Ноа не се старае да бъде преднамерено жесток, но онова, което той току-що каза, я съкруши. По този начин ли я виждаше? Лорен се отдръпна назад и склучи ръце в скута си. Как бе възможно да си помисли, че тя въобще някога би могла да се покаже страхлива?

— Не съм сигурна, че разбираш...

— Още не съм свършил. Има и нещо друго. Искаш ли да го чуеш?

— Да, казвай — примирено рече тя.

— Видях една от твоите картини.

Погледна го, но веднага отмести очите си встрани.

— Къде? — удивено попита тя. Усети, че изведнъж я пронизва страх.

— Окачена е в спалнята на Том — обясни й той. — И това е една от най-впечатляващите картини, които някога съм виждал. Ти трябва страшно много да се гордееш с нея. Аз не съм единственият човек, който смята тази творба за невероятна. Абатът искаше да я окачи в църквата. Том ми каза, че я е откраднал от теб. Довери ми също, че всичките ти картини са опаковани и скрити в гардероба, така че никой да не може да ги види. Това е един много сигурен начин да не те отхвърлят, нали така? Също като живота, който си подготвяш тук. Е, малката, на този свят няма такова нещо като сигурен живот. Лоши неща се случват, като това, че брат ти се разболя от рак и ти нищо не можеш да направиш, дявол го взел. Но ти със сигурност се опитваш да направиш нещо, нали? Може би след трийсет години ти ще си убедила себе си, че си доволна от своя перфектен, сигурен живот, но те уверявам, че той ще бъде самотен. И дотогава удивителният талант, който притежаваш, вероятно ще е отишъл на вятъра.

Лорен потрепери, усетила бремето на бъдещето, което Ноа току-що й беше описал. Той я принуждаваше да отвори очи и да се погледне безпристрастно.

— Ти не знаеш какво приказваш.

— Знам, но ти просто не искаш да ме чуеш.

Лорен сведе глава и се опита да обори наум мрачната му прогноза. Може би, когато бе дошла първоначално в Холи Оукс, наистина бягаше от живота. Но вече не бе така. Тя се беше влюбила в града и хората тук, и се чувстваше обвързана с тази общност. Не беше се изолирала и оставила света да се върти около нея.

Но Ноа бе прав за нейното рисуване. Винаги го беше смятала за нещо прекалено лично, за да го сподели с когото и да било. То бе част от нея и ако другите видеха работата ѝ, и я отхвърлеха, тя щеше да има чувството, че отхвърлят самата нея.

Беше се държала като страхливка. И щеше да изгуби дори малкото талант, който притежаваше, ако продължаваше да върви по този път. Ако не вкусваше живота, как въобще щеше да е възможно да го изобрази върху платното?

— Аз не изхвърлям картините си — колебливо призна тя. — Аз ги запазвам.

— Значи е възможно в някой от близките дни да ги разопаковаш и да позволиш на хората да ги видят — рече Ноа.

— Може би — каза Лорен. И след като поразмисли малко, го погледна и се усмихна. — Да, може би... Трябва да го направя.

Ноа занесе чинията си до умивалника и нави ръкави, приготвяйки се да измие съдовете. Взе да се оплаква от това, че в близко време абатът няма намерение да похарчи пари за съдомиялна машина.

Лорен не го слушаше. Все още бе потънала в мисли. Той току-що я беше накарал да се събуди. Беше отворил една врата и от нея зависеше дали да излезе, или да я затвори отново.

Когато Томи се върна в кухнята, Ноа му съобщи:

— Казах на Лорен, че си взел една от картините ѝ.

Томи веднага застана в отбранителна позиция.

— Откраднах я и не съжалявам. Вече искаш да ти я върна, така ли?

— Коя си откраднал? — попита Лорен. Изведнъж усети страшен глад. Отхапа парче от пилешкото и си взе една бисквита.

— Единствената, до която успях да се докопам — отвърна той. — Беше поставена пред другите в гардероба. Дори не знаех какво точно съм взел, докато не си отидох вкъщи и не я разопаковах. И знаеш

ли кое е най-жалкото, Лорен? Че съм виждал само тази твоя картина. Държиш ги скрити, сякаш се срамуваш от тях.

— Но коя точно си взел?

— Децата в пшеничната нива, които са окъпани в толкова много светлина. Аз обичам тази картина и искам да си я запазя. Знаеш ли защо? Защото в нея има много радост и надежда. Когато я погледна, виждам как небето се усмихва на децата. Тези потоци от светлина, това сякаш са ръцете на Бог, който посяга да ги докосне.

Чувствата напиреха в гърдите ѝ. Знаеше, че всяка негова дума е истина.

— Добре, Томи. Можеш да я задържиш.

Брат ѝ изглеждаше шокиран.

— Наистина ли?

— Да — отговори тя. — Толкова съм щастлива, че ти харесва.

Ник съвсем не беше съгласен да го изолират.

— По дяволите, искам да я видя и аз — рече той.

— Добре — съгласи се Лорен.

Ноа ѝ намигна и изведнъж ѝ се прииска да се засмее.

— Да, говоря сериозно, но ви предупреждавам, че това не е най-доброто ми постижение. Мога много повече.

Телефонът на Ник извънтя и прекъсна разговора. Усмивките мигновено изчезнаха от лицата им и в кухнята се възцари напрегнато очакване. Ник отговори и отиде в килера, за да се уедини.

Обаждаше се Пит и имаше да му съобщи шокираща новина. Мобифонът на Тифани Тара Тайлър бил намерен в белия пикап на Стив Бренър, пхнат на сигурно място под предната седалка. С това ново вещественно доказателство случаят приключваше. Бяха намерили техния човек.

— Открити ли са някакви отпечатъци?

— Избърсал ги е, но е бил малко немарлив — обясни Пит. — Пропуснал е едно петно в долната част на телефона. Специалистът е открил нещо като частичен пръстов отпечатък до извода за зарядното устройство. Той смята, че е достатъчен, за да направим солидно сравнение. Както изглежда, случаят скоро ще бъде приключен успешно.

Но Ник не беше толкова оптимистично настроен.

— Чувствам, че нещо не е наред — рече той. Помълча и добави:
— Значи това е. Случаят е приключен, така ли?

— Горедолу — съгласи се Пит. — Има и други доказателства. Но доколкото разбирам, агент Уесън не е споделил с вас информацията срещу Бренър.

— Как разбра това?

— Поговорих набързо с агент Фарли.

— Значи Уесън има достатъчно доказателства, за да потвърди вината на Бренър?

— При положение че телефонът на жената е намерен в неговата кола? Да, има достатъчно.

— Телефонът може да е подхвърлен.

— Не вярваме, че е така — каза Пит. — Ако ти бяха предоставяли информацията в процеса на събирането ѝ, според мен щеше да бъдеш по-сигурен, че Бренър е нашият човек. Ти си бил изолиран от разследването — добави той. — И аз възнамерявам да поставя този проблем пред шефа на агент Уесън, това е първото, което ще направя в понеделник сутринта. Такова нещо повече няма да се случи — закани се той. — Що се отнася до теб, предлагам ти да заведеш отец Том на риболов. Отпусни се малко. Бог знае, че си заслужил почивката си.

Ник разтри тила си, опитвайки се да отслаби напрежението. Беше уморен и объркан.

— Не знам, Пит. Интуицията ми подсказва, че всичко това е погрешно. Нали сравняват гласовете на двата записа, от изповедалнята и от разпита на Бренър?

— Да, разбира се.

— Бренър не си е признал, нали?

— Все още не.

Ник бе изпълнен със съмнения. Но може би не искаше да повярва на очевидното. От самото начало Уесън го беше поставил в позиция да се опитва да работи по случая на сляпо. Телефонът на Тифани беше намерен в пикапа на Бренър. Това би трябвало да реши въпроса. Но той все още не беше убеден.

— Защо се съпротивляваш? — попита го Пит. — Постигнахме добър резултат.

— Да, сър, зная — въздъхна Ник. — Предполагам, че наистина имам нужда от малко почивка. Вие бяхте прав — аз съм прекалено лично ангажиран.

— С Лорен ли?

— Вие го очаквахте.

— Да, разбира се.

— Ще ми съобщите ли лабораторните резултати?

— Да — обеща Пит. — Много поздрави на отец Том и Лорен.

Ник изключи телефона и в продължение на една дълга минута остана да стои неподвижно в килера. Искаше да обмисли нещата, да свикне с положението, да повярва, че всичко е приключило. Каза си, че се опитва да направи случая по-сложен, отколкото е. Някои случаи се решаваха лесно. Като този. Да, всичко свърши. Бяха хванали техния човек.

Но въпреки всичко онова натрапчиво съмнение си оставаше.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Кошмарът най-накрая приключи. Томи и Лорен бяха поразени, когато научиха, че телефонът на Тифани е бил намерен в колата на Бренър. Въпреки всичко братът и сестрата бяха във възторг от това, че убиецът вече е зад решетките. Когато Ноа предложи да го отпразнуват, Томи отхвърли тази идея. Напомни му, че две жени са били убити и заяви, че ще отиде в църквата да прочете една молитва за душите на Тифани Тайлър и младата жена на име Милисънт.

— Той наистина много майсторски си преправяше гласа, когато ми шепнеше в изповедалнята. Изигра ме! — призна си Томи.

— Изигра всички ни — каза Лорен.

Но при мисълта, че всичко е свършило, тя изпита невероятно облекчение. Сега щеше да се присъедини към брат си и да отиде в църквата да се помоли.

Изправи се, погледна Ник право в очите и го попита:

— Значи с Ноа скоро заминавате, нали така?

— Да — отговори Ник, без да се поколебае и за секунда.

— Нямаме вече причини да се въртим наоколо, нали Ник? — попита Ноа.

— Не — лаконично му отговори той. — Нямаме никакви причини.

Лорен се извърна, за да не види той колко силно я нараниха думите му. Макар че от самото начало ѝ беше известно, че той ще си тръгне, щом работата му приключи. Неговият живот беше в Бостън. Той бе зарязал всичко, за да помогне на приятеля си, но сега имаше нужда да се прибере у дома.

— Трябва да отидем на някои места, да се видим с някои хора... — каза тя.

— Точно така — съгласи се Ник.

Томи държеше вратата отворена.

— Хайде, Лорен. Стига си се мотала.

Тя остави салфетката на масата и побърза да последва брат си. Ник и Ноа тръгнаха след тях. Когато влязоха през задния вход на църквата, Ник остана с Ноа настрана, а Лорен и Томи продължиха напред. Отидоха до една от скамейките и коленичиха един до друг.

Цяла дузина работници сновяха наоколо и се опитваха да подготвят църквата за сватбата. Петима от тях разглобяваха скелето, издигнато на централната пътека, докато други двама сгъваха парчетата насмолен брезент и изнасяха навън кофите с боя. Служители от местния цветарски магазин стояха пред входа и държаха вази с лилии, нетърпеливо изчаквайки Уили и Марк да приключат със забърсването на стълбите и мраморния под пред олтара.

Ник и Ноа се преместиха под галерията, за да не пречат. Но в този момент двойните врати зад тях се отвориха и двама снажни мъже вкараха вътре количка с малък роял.

— Отче, къде искате да сложим това? — попита единият от тях.

— Не знам — отговори Ноа.

— Брей да му се не види, отче. Това нещо е тежко. Може ли да се разберете къде да го сложим?

Джъстин бързаше към тях по пътеката между скамейките. Носеше видеокамера, а на рамото си беше метнал навит червен шнур. Забави крачка, за да ги поздрави.

— Знаеш ли къде трябва да бъде поставено пианото? — попита го Ноа.

— Разбира се — отговори той. — Хорът ще бъде в южната част на църквата.

Той отстъпи назад, за да могат мъжете да закарат пианото до страничната пътека.

— Че защо просто не използват органа? — попита Ноа.

— Първо трябва да се почистят тръбите — обясни му Джъстин. — Абатът казва, че всичкият този прах във въздуха ще зацапа струните, ако органът не е лъснат, преди да го използват отново.

— Какво ще правиш с тази видеокамера? — попита го Ник.

— Бащата на Мишел ме помоли да заснема церемонията от галерията — обясни той. — Вече са си наели професионален фотограф, който да снима долу, но предполагам, че той иска снимки и от друг ъгъл. Нямам нищо против да го направя — добави Джъстин с широка усмивка. — Ще ми плати сто долара, парите ми трябва. Освен

това той е поканил Марк, Уили и мен на приема, ще има безплатно ядене и бира. Ти ще дойдеш ли на сватбата?

— Не бих я пропуснал — отговори Ник.

— Тогава ще се видим по-късно — рече припряно Джъстин и отново забърза напред. — Само се надявам църквата да е готова навреме. Имам да свърша цял куп работа преди седем.

Пак се отдръпнаха настрана, за да може Джъстин да отвори портата от ковано желязо и да се изкачи по стълбите в галерията.

— Какво искаше да ми кажеш? — попита Ноа, след като последва Ник до най-задната скамейка.

— Имам чувството, че работата не е наред.

— С Бренър ли?

Ник кимна утвърдително.

— Може би ще бъда убеден, след като получа докладите. Вече имаме отпечатък от палец, във всеки случай частичен. Сега сравняват гласовете от двата записа. Когато резултатите потвърдят, че Бренър е човекът, когото издирвахме, ще се успокоя. Но дотогава...

— Искаш да остана.

— Да. Знам, че Пит ще те извика за ново назначение...

— Ще се опитам да го отложам. Освен това най-късно до утре ще научим какви са заключенията на специалистите.

— Наистина оценявам това, което правиш, Ноа.

— Щом имаш чувството, че работата не е наред, аз оставам. Трябва ли да продължавам да нося тази рокля?

Ник се усмихна.

— Вероятно ще се наложи, докато не напуснеш Холи Оукс. Твърде много хора знаят, че си свещеник. Нека да оставим нещата така.

Ник огледа Ноа от горе до долу и любопитства:

— Чудя се само къде криеш пистолета си? А, сетих се — прикрепил си го с каишка на глезена. — Ник погледна към краката на Ноа. Изпод дългите поли на расото се подаваха носовете на черните му спортни обувки.

— Твърде трудно е да го извадиш оттам — отговори Ноа. Той повдигна широкия ръкав, покриващ лявата му ръка. Кобурът беше прикрепен с каишка точно под лакътя му. — Благодаря на Бог за това, че ги има лепенките „Велкро“.

— Добре си го измислил — похвали го Ник.

— Кажи ми едно нещо. Не би ли трябвало да обясниш на Том и Лорен, че все още имаш някои резерви?

— Какво да им кажа? Доказателствата изглеждат доста убедителни. А и само Бог знае какво друго има Уесън срещу Бренър. Освен това Лорен и Томи дълго време живяха под огромно напрежение, а и Лорен очаква с нетърпение сватбата на приятелката си. Искам да може да се забавлява тази вечер. Ти дръж Томи под око, а аз ще се погрижа за нея.

— Не, няма да работя по този начин. Ти прави каквото искаш с Лорен, но аз ще предупредя Том да си отваря очите. Поне докато ти не се убедиш, че престъпникът наистина е заловен.

— Добре.

— Каза ли на Пит за съмненията си?

— Да. — Ник пхна ръце в джобовете си. — Според него не съм бил обективен, защото съм бил прекалено лично ангажиран.

— Той може да се окаже прав.

— Когато пристигнат докладите, ще престана да се притеснявам.

— А след това какво?

— Отиваме си у дома — каза Ник: — Нов ден, нов късмет.

— Ще си тръгнеш просто ей така и ще я оставиш ли? — недоверчиво попита Ноа. — Тя е най-хубавото нещо, което някога ти се е случвало в живота. Но ти си прекалено бързлив, за да поемеш отговорност. Направо си смахнат. Знаеш ли го?

Ник отговори на въпроса, като се обърна и се отдалечи.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В шест без петнайсет бащата на Мишел се върна от абатството, за да докладва, че скелето е махнато и че централната пътека е застлана с червен килим. Цветарката и нейната помощничка трескаво работеха, като връзваха букети отзад на всяка скамейка. Той каза на жена си, че работата е на косъм, но е напълно сигурен, че когато гръмне сватбеният марш, църквата ще е готова.

Майката на Мишел, едно истинско видение в син шифон, продължаваше да се притеснява, но младоженката прие последните ѝ вдъхновени идеи с лекота. Тя седна на леглото, облегна се на таблата и взе да наблюдава как Лорен се облича, докато споделяше с нея последните клюки.

— Вече са повдигнали обвинение срещу Лони в палеж. Да се надяваме, че ще го тикнат в затвора до края на живота му. Толкова много пъти се е измъквал през последните две-три години. Заслужава да изгние зад решетките. — Тя млъкна, за да отпие глътка лимонада. — Всички все още са шокирани след разкритията за Стив. Не си вдигай косата, Лорен, остави я пусната.

— Добре — съгласи се тя. Взе копринената рокля в прасковен цвят от стола и бързо я облече. С гръб към Мишел закопча ципа и намести корсажа. След това се обърна и широката пола се разпери около глезените ѝ. — Какво ще кажеш? Става ли или не? Бих могла да облека и синята рокля на „Версаче“, но си помислих, че този цвят ще подхожда повече на тъмнорозовите рокли на другите шаферки.

Госпожа Брокман за пореден път влезе в спалнята, за да се опита отново да накара дъщеря си да побърза. Закова се на място, щом видя Лорен.

И двете, майката и дъщерята, направо онемяха. Лорен се смути под втренчените им погледи.

— Кажете нещо, Мишел — настоя тя. — Харесваш ли роклята ми или не?

— Изглеждаш като принцеса от приказките — прошепна Мишел.
— Нали така, майко?

— О, да — съгласи се тя. — Скъпа моя, ти си направо прелестна.
Мишел тронаво се смъкна от леглото и се изправи. Майката забеляза гримасата ѝ.

— Новата шина все още ли е неудобна?

— Малко — призна Мишел. Тя не откъсваше очи от Лорен. —
Ех, ако можех да изглеждам така! Обърни се и се погледни в
огледалото. Майко, Лорен няма ни най-малка представа колко е
красива. Тя не вижда себе си по начина, по който я вижда целият свят.
Би трябвало да я накарам да надене един чувал на главата си, защото
иначе в църквата всички ще гледат само нея.

— Не, те няма да откъсват очи от красивата младоженка. —
Лорен се разсмя. — Е, ще бъдеш красива веднага щом свалиш тези
смешни слонски ролки от главата си и облечеш нещо. Или може би
възнамеряваш да отидеш до олтара с този стар халат?

— Да, точно така, накарай я да побърза. Тя не иска да ме чуе и
ще закъснее за собствената си сватба — намеси се госпожа Брокман.
— Аз съм твърде стара за това напрежение — добави тя. — Не бях в
първа младост, когато родих Мишел.

— Да, майко — усмихна се тя. — Бях бебето на критическата ти
възраст и ти се отнасяш много критично към мен.

Майка ѝ се усмихна.

— Ти беше истинска благословия. А сега се облечи или ще пратя
баща ти тук.

Мишел пристегна колана на халата си и започна да измъква
бодливите ролки от косата си.

— Лорен, сутиенът ти се подава — каза тя. — Точно под
презрачките.

Лорен издърпа корсажа, но бялата дантела продължаваше да се
показва.

— Нямам други сутиени тук.

— Тогава не го носи — предложи Мишел.

Майка ѝ ахна.

— Как тъй ще влезе без сутиен в Божия дом?

— Майко, аз не ѝ предлагам да влезе по монокини. Никой няма
да разбере дали носи сутиен или не. Роклята е от релефен плат.

— Бог ще разбере — обяви майка ѝ. — Ще отида да донеса безопасните игли.

Веднага щом вратата се затвори зад нея, Мишел въздъхна:

— Нервите ѝ са съсипани, а и татко е така. Тая сутрин очите му бяха пълни със сълзи. Каза ми, че ще изгуби малкото си момиченце. Нали звучи много мило?

Лорен издърпа един стол, за да може Мишел да седне пред тоалетната масичка.

— Да, мило е — каза тя. — Не му ли напомни, че вие двамата с Кристофър ще живеете на две преки оттук?

— Няма да е същото — замислено рече Мишел. — Той ще плаче, докато ме води към олтара, а и аз ще се разплача, ако църквата не е готова.

Лорен взе четката за коса и я подаде на приятелката си.

— Осъзнаваш ли каква късметлийка си само? Имаш такива любящи родители и си на път да се омъжиш за най-прекрасния мъж. Искрено ти завиждам — добави тя с въздишка.

Мишел погледна приятелката си в огледалото.

— Няма да мине много време и аз ще ти помагам да се приготвиш за твоята сватба.

Лорен можеше да ѝ каже истината — че всичко е било лъжа и че тя и Ник няма да се женят, но запази мълчание. Днес беше денят на Мишел и тя не искаше приятелката ѝ да изгуби нито една минутка, мислейки за нещо друго.

— Не се вживявай чак толкова в моите неща, че мама и на теб ще ти намери работа. Така се оправя със сълзите — обясни Мишел. — Тя накара горкичкия татко да тича из целия град. Той вече направи две експедиции до абатството. Първо го принуди да отиде да види със собствените си очи, че скелето е махнато. След това — да се върне там, за да се увери, че цветята са пристигнали. И преди да ни закара до църквата, татко трябва да отиде до къщата на семейство Вандерман и да вземе Беси Джийн и Виола.

— Беси Джийн си има кола.

— Виждала ли си я въобще някога да шофира?

— Не, но съм виждала автомобила в гаража ѝ.

— Тя не иска да шофира, а да си има шофьор. Казала на мама, че при това натоварено движение напоследък е много опасно да караш

кола.

— Натоварено движение в Холи Оукс!

Двете избухнаха в смях.

— И трябва да ти е ясно едно нещо — добави приятелката ѝ. — Тя обвинява за всичко католиците. Казва, че караме като луди.

Пак се разсмяха, но майката на Мишел сложи край на разговора им, като влетя отново в спалнята.

— Мишел, умолявам те, облечи се! — Тя тръгна към Лорен, като размахваше две гигантски безопасни игли. — Само тези успях да намеря — каза тя с извинителен тон и прихвана сутиена на Лорен за подплатата на роклята.

В седем без двайсет Мишел най-после беше готова да тръгне за църквата. Украсената ѝ с мъниста сватбена рокля с цвят на слонова кост представляваше копие на един модел на Вера Уонг — беше го видяла в модно списание и се беше влюбила в него. Идеално подходеше на дребната ѝ и с тънка талия фигурка. Когато Мишел най-накрая се обърна и застана пред майка си и Лорен, двете грабнаха носни кърпички да попият сълзите си.

— О, Мишел, толкова си красива! — прошепна Лорен. — Невероятно красива.

— Татко ти ще се разплаче, като те види! — обяви майка ѝ, подсмърчайки.

Мишел оправи воала си, а след това стисна ръката на приятелката си.

— Добре, готова съм. Да тръгваме. Докато вървеше към вратата, извика:

— Лорен, не забравяй да си сложиш колието, което ти подарих.

Тя щеше да го забрави, ако Мишел не беше ѝ напомнила. На вечерята след репетицията за сватбата Мишел бе подарила на всички шаферки по една изящна златна верижка.

След няколко опита успя да закопчее верижката. След това се изправи пред голямото огледало и си сложи диамантените обеци. Единственото друго бижу, което носеше, бе годежният пръстен. Тя протегна ръка напред и дълго се взира в искрящия диамант. Сълзи замъглиха погледа ѝ. Сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне. Помисли си да свали пръстена и незабавно да го върне на Ник, но после промени

решението си. Щеше да изчака да мине сватбеното тържество. Тогава щеше да му върне пръстена и да му каже „довиждане“.

Мили Боже, как изобщо някога щеше да преживее това? О, колко много го обичаше. Той бе влязъл в живота ѝ и го беше променил завинаги, защото я бе накарал да отвори очите и сърцето си за света наоколо.

Как изобщо бе възможно да прекара останалата част от живота си без него? Лорен впери поглед в образа си в огледалото и бавно изопна рамене. Да, сърцето ѝ щеше да е разбито, но тя щеше да оцелее.

Сама, отново.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Църквата беше така претъпкана, сякаш всички жители на Холи Оукс бяха поканени на сватбата — така реши Ник, докато стоеше в дъното на църквата и наблюдаваше прииждащите хора. Няколко семейства се опитаха да се качат горе, но желязната врата, водеща към галерията, беше заключена. Над нея имаше табелка, изписана на ръка: ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО! Някои се опитаха да разклатят веригата на ключалката и да се качат горе, но после се отказаха и отидоха да си потърсят места в главната част на църквата.

Двама разпоредители приканваха гостите да седнат по-близо, тъй че повече хора да могат да се поберат на скамейките, докато майката на младоженката бе придружена от тях до първия ред долу.

Ник се стараеше да стои по-настрана и да не пречи. Лорен беше заедно с близките на младоженците в преддверието под галерията. Вратата беше отворена, но младоженката не се виждаше. Ник забеляза, че Лорен отвори вратата и остави чантата си на полицата вътре. Докато се обръщаше, тя улови погледа му, усмихна се колебливо и се отдалечи от него.

Бащата на Мишел бе притворил двойните врати, водещи в църквата, така че роднините да могат да се наредят в редица и да не ги виждат останалите гости. Той надничаше вътре, докато чакаше отец Том да излезе от сакристията и да заеме мястото си пред олтара. Изнервен и притеснен, че може да забрави инструкциите или пък да настъпи роклята на дъщеря си и да я препъне, той започна да се задъхва от вълнение. След няколко минути щеше да заведе единствената си дъщеря до олтара. Пъхна ръка в горното джобче на взетия под наем смокинг и измъкна носната си кърпичка. Докато попиваше потта от челото си, изведнъж се сети за сестрите Вандерман и възкликна високо:

— Мили Боже!

Дъщеря му го чу и видя паниката, изписана върху лицето му.

— Какво има, татко? Да не би някой да е припаднал?

— Забравих за сестрите Вандерман — призна си той.

— Татко, сега не можеш да отидеш да ги вземеш. Венчавката започва.

Баща ѝ трескаво се заоглежда наоколо, търсейки помощ. Зърна Ник и го сграбчи за ръката.

— Моля ти се, ще отидеш ли да вземеш Беси Джийн и Виола? Те сигурно чакат на тротоара пред къщата си и ако пропуснат тази сватба, цял живот ще ми го натякват.

Ник не искаше да остави Лорен в преддверието, но тук той беше единственият човек, който не участваше в сватбената церемония. Знаеше, че ще му отнеме само две минути да се спусне с колата по склона и да се върне обратно, но въпреки това не му се искаше да тръгне.

Лорен видя, че той се колебае. Тя излезе от редицата и забърза към него, а дългата копринена пола на роклята ѝ шумолеше около глезените.

— Нищо няма да пропуснеш — каза тя достатъчно високо, за да я чуе бащата на Мишел. После се наведе към него и прошепна: — Всичко свърши, забрави ли? Не е нужно да се притесняваш повече за мен.

— Ще отида, но само след като ти минеш по пътеката към олтара — неохотно се съгласи той.

— Но, ако побързаш...

— Искам да те гледам как вървиш към олтара — неочаквано си призна той.

Всъщност Ник искаше да се увери, преди да напусне църквата, че тя е в сигурните ръце на Ноа.

Не ѝ даде възможност да каже нещо повече. Промъкна се в църквата и покрай задната стена бързо отиде до южния ъгъл, така че да е точно до сакристията. Очакваше Томи и Ноа да излязат оттам.

Тълпата притихна в очакване. Тогава се появи Томи и с шумно потрепване гостите се изправиха на крака. Той бе облечен с церемониалните си одежди в бяло и златисто и с усмивка си проправи път до олтара, за да заеме своето място на най-горното от трите стъпала, срещу централната пътека. Щом застана там, скръсти ръце, а после погледна към пианиста и му кимна.

Музиката засвири и тълпата се обърна едновременно към двойните врати. Всички източиха шии и се преместиха така, че да виждат по-добре булката, когато се появи на входа.

Ноа бе последвал Томи до олтара, но сега стоеше на заден план до вратата на сакристията, скръстил ръце на гърдите си. Ръцете му бяха скрити в ръкавите на черното расо, дясната бе стиснала дръжката на „Глока“. Той бавно оглеждаше тълпата.

Ник му помахаша. Първата шаферка тъкмо отиваше към Томи, когато Ноа се спусна по страничните стъпала, излезе до пътеката и тръгна към Ник.

Когато стигна до ъгъла, където той го чакаше, втората шаферка току-що бе стъпила на централната пътека.

— Накараха ме да свърша една работа — рече Ник. — Щом Лорен се приближи до олтара, аз ще изляза. Ще отсъствам само две-три минути, но искам от теб да пазиш нея и Томи, докато се върна.

— Няма проблеми — увери го Ноа. — Нито за миг не ги изпускам от погледа си.

— Знам, че съм прекалено неотстъпчив за тази работа... — извинително рече Ник.

— Слушай интуицията си — посъветва го Ноа. — По всяко време бих предпочел да се доверя на твоите инстинкти, вместо на неопровержимите веществен доказателства на Уесън.

— Ще отсъствам най-много пет-десет минути — повтори Ник.

Ноа кимна към задната врата:

— Лорен е ей там. Мили боже, изглежда страхотно!

— Намираш се в църква, Ноа.

— Прав си. Но, о, боже, само какви й са... очите!

Ник едва-едва я погледна. Ноа бавно си проправи път обратно към олтара, където го причакваха млади жени, за да го сграбчат за ръката и да го поздравят, докато минаваше покрай скамейките, а в това време Ник внимателно оглеждаше лицата на хората.

Той забеляза Уили и Марк близо до предната част на църквата. И двамата не бяха избръснати, но се бяха преоблекли в ризи с къси ръкави и вратовръзки. Те също не откъсваха очи от Лорен.

Веднага щом тя стигна до Томи и се обърна да се присъедини към другите шаферки, Ник излезе през страничната врата. Изтича до колата си и започна да ругае на висок глас, като видя, че паркингът е

претъпкан с автомобили, които му блокираха изхода. Качи се в колата, запали мотора, а след това мина по тротоара и по идеално подрязаната морава, като се стараяше да избегне лехите с цветя, преливащи от розови храсти и балсамини.

Движеше се като охлюв, докато не стигна до главната алея за автомобили. Тогава натисна педала до дупка и се понесе надолу по улицата. Бореше се с инстинктивното си желание да завие обратно и да се върне в църквата. Опита се да разсъждава логично и да отпъди чувството на паника. Лорен и Томи бяха в безопасност, Ноа нямаше да позволи да им се случи нищо лошо. Докато бяха вътре в църквата, всичко щеше да е наред. Брачната церемония и литургията щяха да продължат около час, в зависимост от това колко дълга щеше да е проповедта на Томи.

Нямаше да е толкова напрегнат, ако беше получил резултатите от проклетите доклади. Защо се бавеха толкова дълго? Ник си помисли да се обади на Пит, за да разбере дали не е научил нещо ново, но после промени решението си. Знаеше, че Пит ще го потърси в момента, когато получи информацията.

Караше с шейсет мили в час, когато стигна до улицата, на която живееше семейство Вандерман. И трябваше да натисне здраво спирачките, за да закове колата пред тяхната алея. Беси Джийн и Виола чакаха на тротоара. Той остави мотора включен, изскочи навън и заобиколи, за да им отвори задната врата. Забеляза, че Виола носи голяма пластмасова кутия, но не искаше да губи време да я пита какво има в нея. Пък и Беси Джийн се нахвърли върху него, раздражена, че ще пропусне венчавката.

— Не обичам да закъснявам за нищо, дори за...

— Нямаше друг начин — прекъсна я Ник. — Хайде да тръгваме, дами.

— Сега вече може и да не бързаме — нацупи се Виола. — Пропуснахме да видим как младоженката отива при младоженеца?

— Така е, сестричке. Сватбата трябваше да започне в седем часа. Виж вече кое време е.

— Да се качим в колата, дами — настоя Ник, стараяйки се да прояви търпение.

Но Виола нямаше намерение да позволи да я припират.

— Николас, ще бъдеш ли така любезен да притичаш отсреща и да занесеш този кейк? Остави го в кухнята, моля. Момчетата не са си у дома.

— Те са на сватбата — обясни Беси Джийн. — И сигурно са отишли там много по-рано.

— Изпекох този кейк за Джъстин — поясни Виола, — защото ми помогна да оправя лехата.

— Не може ли да го занесеш утре? — едва не избухна Ник.

— Не, скъпи, до утре ще е станал корав — увери го Виола. — Аз сама бих го занесла отсреща, ама съм си обула чисто новички лачени обувки и много ми убиват на пръстите. Ще ти отнеме само една минутка — добави тя и му подаде кейка.

По-лесно и по-бързо щеше да изпълни онова, за което тя го молеше, отколкото да спори с нея на тротоара. Ник грабна кейка от ръцете ѝ и притича през улицата.

— Казах ти да обуеш практични обувки, но ти никога не ме слушаш — скара се Беси Джийн на Виола.

Ник прекоси двора и изтича до каменните стъпала. Искаше да остави кейка пред входната врата, но знаеше, че Виола го наблюдава и ако не изпълнеше точно указанията ѝ, щеше да му натяква, докато го накара да се върне обратно.

„Ама че досадница!“, помисли си той, когато бутна вратата. Вътре беше тъмно и хладно, чуваше се само тихото бръмчене на централната климатична инсталация. Ник прекоси претрупаната с вещи всекидневна, като стъпваше по стари вестници и изхвърлени кутии от пица и бира, пръснати по пода. С угълчето на окото си зърна хлебарка, която бързо се скри в една от тях. Забеляза, че има кутии и бутилки от бира по всички маси, както и на килима. Върху купчината книжа бе поставена голяма розово жълта морска раковина, която явно трябваше да служи за украса, но вместо това бе използвана като пепелник. Тя беше пълна и препълнена с угарки от цигари и пури, а въздухът в стаята бе застоял и вонящ.

Мястото приличаше на кочина. Масата в трапезарията бе покрита със стара скъсана и изпръскана с боя мушама. Върху нея се виждаха няколко неотворени кутии с боя и две големи найлонови торби от местния железарски магазин, от които стърчаха четки. Ник бутна вратата и пристъпи в кухнята.

Първото нещо, което го порази, бе острата миризма. Беше силна, дразнеща... позната. Каквато и да беше тази смес, от нея очите му се насълзиха и му запари в гърлото. За разлика от другите стаи, кухнята не беше разхвърляна, а напротив — идеално почистена. Полиците бяха голи, безупречни, блестящи от чистота. Също като в кухнята на Лорен.

Внезапно разпозна миризмата... Дъхаше на оцет и амоняк... Спомни си точно къде я беше усетил по-рано. Очите му трескаво оглеждаха кухнята. В един миг истината го зашемети. Всичко си дойде на мястото. Той изпусна кейка и инстинктивно посегна към пистолета си, като се врътна светкавично към масата, отгатвайки предварително какво ще открие там. В средата на масата, до солницата, спретнато бе положен един много голям прозрачен пластмасов буркан с таблетки против киселини. Таблетките бяха розови, точно както си ги спомняше. А до буркана имаше висока бутилка с тясно гърло, пълна с парлив сос. Липсваше единствено треперецията кокер шпаньол в ъгъла.

— Лорен! — извика Ник и се втурна през вратата.

Трябваше веднага да се върне в абатството, преди да е станало твърде късно. Докато тичаше през всекидневната, Ник се блъсна в масичката за кафе и я прекатури. Прескочи я и яростно дръпна входната врата. Това копеле щеше да грабне Лорен, след като тя напуснеше църквата. Като напъха пистолета си обратно в кобура, той се втурна към колата да вземе телефона си.

Не можеше да губи скъпоценно време в опити да се свърже с местните власти. Пит щеше да вдигне тревога и да му осигури помощ, докато Ник и Ноа защитаваха Томи и Лорен — двамата заложници в смъртоносната игра на Разбивача на сърца.

Той изхвърча на улицата и извика на Беси Джийн:

— Влез вътре и се обади на шерифа на Нюджънт. Кажи му да докара в абатството всички хора, които са му на разположение.

Ник се хвърли в колата, оставяйки вратата отворена, измъкна един пистолет „Глок“ и още един пълнител от жабката. Грабна телефона и продължи да вика на стъписаните дами:

— И им кажете да дойдат въоръжени!

Включи мотора и яростно натисна педала на газта. Колата полетя напред и вратата ѝ се затвори от стремителното движение. Натисна бутона за бързо набиране, за да се свърже с мобилния телефон на Пит.

Знаеше, че той винаги го носи със себе си и че го изключва единствено когато се прибере у дома или пътува със самолет.

При първото позвъняване се обади гласовата поща. Като крещеше ругатни, Ник изключи връзката и след това натисна бутона за бързо набиране на домашния телефон на Пит. Докато колата се носеше нагоре по склона със седемдесет мили в час, той напевно повтаряше в слушалката: „Хайде, хайде, хайде!“.

Едно позвъняване. Второ. На третото Пит отговори.

— Не е Бренър. Старк е! — извика Ник. — Използва Лорен, за да се добере до мен. От самото начало всичко е било нагласено. Той ще убие нея и Томи. Намери помощ, Пит. Всички сме негови мишени.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Доналд Старк, известен на жителите на Холи Оукс като милия и любезен фермер Джъстин Брейди, се беше свил долу под парапета на балкона за църковния хор. Дебнеше и чакаше своя шанс. О, как само се беше подготвял за този ден! Сватбеното тържество най-накрая бе започнало. Това щеше да бъде неговият миг на слава, а за Николас Бюканън — деня, в който щеше да си плати за всичко.

Но доброто му настроение бе подложено на жестоки изпитания заради същия този Николас. Всъщност това „муле“ направо побъркваше Старк. Опитваше се да провали всичките му прекрасни планове, като го караше да губи време с разни неочаквани ходове.

Още веднъж бавно се надигна и внимателно огледа тълпата долу. Усещаше как яростта набъбва в гърдите му и се бореше да я овладее. „Всяко нещо с времето си“, обеща си той. След това надникна отново: Къде ли беше изчезнало „мулето“? След като огледа тълпата за трети път, Старк заключи, че го няма в църквата. О, боже, къде е могъл да отиде? После му хрумна, че агентът стои най-отзад, под галерията.

Налагаше се да го провери. Реши, че е нужно да рискува и да се промъкне долу, за да се увери сам. Непременно трябваше да е сигурен. Бе наложително „мулето“ да присъства на церемонията. В края на краищата Ник беше почетният гост.

С приведена глава Старк се промъкна до скамейката, където бе сложил ключа за желязната врата. Тъкмо се пресягаше да го грабне, когато чу изсвистяване на автомобилни гуми. Тромаво се примъкна до прозореца и надникна навън точно когато зеленият „Експлорър“ на агента се зададе с бясна скорост по алеята.

„С търпение всичко се постига“, прошепна ухилено Старк. След това въздъхна. Нещата отново вървяха по график. Почетният гост всеки момент щеше да пристъпи в църквата.

Той извади пушката, нагласи оптичeskия мерник и зае позиция, коленичейки до пюпитъра.

Видеокамерата беше насочена към олтара и той се пресегна да натисне бутона, за да я включи на запис. Определянето на точния момент беше най-важно. *Каква щеше да е ползата да убие отец Том и Лорен, ако „мулето“ не беше там да види това?* — разсъждаваше Старк. Беше решил да заснеме и двете убийства — как щеше да се хвали, че е ударил в земята ФБР, ако нямаше с какво да го докаже? Старк знаеше, че е по-умен от всички „мулета“, взети заедно и много скоро, и целият свят щеше да научи за това. С този запис той щеше да им се надсмее, да докаже тяхната некомпетентност, да ги унизи по същия начин, както Ник го бе унизил.

— Ти се захвана с неподходящия човек — прошепна той с глас, натежал от омраза.

Пръстите му обхванаха гладката цев. Усещаше как силата в нея нараства с всяко поглаждане.

Чакаше търпеливо хубавичкият свещеник да приключи сватбената церемония, да се изкачи по стъпалата и да отиде зад масата за причастие, за да започне литургията. Старк се беше подготвил добре. Знаеше точно къде ще седне всеки от роднините на младоженците. По време на репетицията за сватбата той се беше преструвал, че работи на балкона, и знаеше, че младоженецът и младоженката, кумът и главната шаферка ще последват свещеника до олтара. И ще седнат, подобно на кралски особи, малко вдясно от него, зад масата за причастие, до северната стена. Братът и сестрата щяха да бъдат в центъра на обектива.

Всичко щеше да е идеално. Първо щеше да убие Томи — един изстрел в средата на челото би изглеждал направо великолепно, като на филм. И докато на Николас все още щеше да му се вие свят от шока — та кой не би се шокирал, след като види смъртта на най-близкия си приятел! — Старк щеше да обърне пушката надясно и да застреля Лорен. Камерата щеше да улови как реагира тя на смъртта на брат си. Старк си представи ужаса в очите ѝ в кратката секунда, преди да я убие и отново се усмихна. Щеше да бъде вълшебно. Бам, бам — благодаря ви, мадам! Щеше да ликвидира брата и сестрата, преди хората в църквата да успеят да реагират. Старк разчиташе гостите да изпаднат в паника и подобно на стадо да хукнат панически към вратите. Трябваше да си осигури малко врява и безредие, за да има време да слезе долу през вратата с капак, която бе направил в пода зад

органа. Щеше да се озове в стаичката до преддверието, да излезе навън през предния прозорец и да се смеси с тълпата от изпаднали в истерия мъже и жени. Възможно беше дори да се позабавлява още малко и да попищи.

„Толкова много работа имам за вършене, а толкова малко време!“ — прошепна си той. Защото през тези скъпоценни две-три секунди, преди тълпата да скочи от скамейките и да хукне, той щеше да се опита да убие Уили и Марк. Те бяха седнали близо до централната пътека, на шестия ред. Старк съзнаваше, че е ненаситен, но не му пукаше. Трябваше да се отърве от тях. Много отдавна, откакто му се налагаше да живеят заедно, все си фантазираше как ще го направи. Неговите съквартиранти бяха свине — гадни и мръсни. Не можеше да понесе мисълта да остави такава измет да продължава да мърси света. Не, това не бе възможно. Те трябваше да умрат и ако не успееше да ги убие днес, по-късно щеше да се върне и да ги пипне. Но нямаше да си даде труд да заснеме тяхната смърт, защото също като онази курва Тифани, Уили и Марк не бяха достойни да ги запомни.

Изкиска се ехидно при мисълта за ключалката на гаражната врата, така хитро я беше приспособил. Беше свързана с козирката в неговия пикап. Никой нямаше да забележи, нито да се замисли. С тази ключалка никой повече нямаше да може да отваря гаражни врати. Едно натискане на бутона и — прас! Новините в единайсет.

След малко ще се забавлява.

Мишел не можеше да коленичи заради металната шина на крака си, затова отец Томи венча младата двойка в началото на церемонията, вместо да изчака до средата на литургията, какъвто беше обичаят. Той имаше големи надежди за тази двойка младоженци. Кристофър беше добър, почтен, здравомислещ мъж. Той вярваше в брака, също като своята красива невеста. И двамата бяха преживели тежки изпитания в миналото и бяха оцелели достойно и с чест, и Томи знаеше, че ще се борят да останат верни на брачните клетви, дори когато ги сполитаха неизбежните тежки периоди в живота.

Беше истинско удоволствие да ги венчае. Усмихна се, когато Кристофър надяна брачната халка на пръста на Мишел. Ръката ѝ така

силно трепереше, че младоженецът не успя да сложи халката при първия опит. Кристофър беше солиден и надежден мъж.

Томи ги благослови и се обърна да се изкачи по стъпалата. Хорът започна да пее „О, безценна любов“. Докато роднините кротко се настаниха на предните скамейки, самите младоженци, придружени от кума и главната шаферка, последваха Томи до олтара. Зад гърба му отидоха до столовете, сложени до стената и седнаха. Лорен оправи дългия шлейф на венчалната рокля на Мишел и след това се настани до нея. Никой от тях нямаше да става оттам, докато не получи участие.

Двете момчета иподякони, братовчеди на Мишел, седнаха от другата страна на олтара, до вратата на сакристията. Ноа се бе изправил до тях. Когато заобикаляше олтара, Томи забеляза нехайно облегналия се на стената Ноа. Изглежда го намръщено и му направи знак с ръка да застане прилично. Ноа веднага го послуша.

Тогава Томи се обърна към паството. Наведе глава, опря ръце в масата за участие и бавно коленичи.

И точно в този миг забеляза цветята. Там, под олтара, бе скрита красива кристална ваза, пълна с бели лилии. Предположи, че цветарката ги е оставила там, за да не пречат, докато подготвят олтара за сватбената церемония. Онзи, който бе сложил бялата ленена покривка върху мраморната маса, просто бе забравил да върне цветята обратно. Томи се наведе да вземе вазата и в момента, когато я вдигаше, зърна тъничкия като игла червен лъч, мигащ насреща му.

Слисан, той се приведе още, за да види по-отблизо. Тогава забеляза овалния предмет, прикрепен под масата за участие. Беше голям колкото тухла и омотан с дебел слой тиксо. От него излизаха червени, бели и сини жици, а в средата имаше червена лампичка.

Той знаеше точно какво вижда в момента. Това беше бомба. И по размерите ѝ си личеше, че може да вдигне цялата църква във въздуха. Мигащата червена светлинка показваше, че бомбата е активирана.

— Боже мой — прошепна Томи стъписан. Не можеше да помръдне от мястото си.

Сърцето му сякаш спря да бие. Първата му реакция беше да скочи и да предупреди с вик всички, но успя навреме да се овладее. Трябваше да стои спокойно. Последното нещо, което искаше да направи, бе да предизвика паника. Пусна вазата, но след това успя да я

грабне, преди да се е преобърнала. Ръцете му трепереха, усети как по челото му избиват капки пот.

За бога, какво би трябвало да стори? Все още подпрян на едно коляно, той се обърна към Ноа и му направи знак да се приближи.

Агентът видя шокираното му изражение и помисли, че му е прилошало. Лицето му беше сиво като мраморната маса за причастие.

Свещеникът трябваше да се вкопчи в ръба ѝ, за да се изправи. Мислеше единствено за това как да изкара богомолците навън от църквата. Виеше му се свят. Не бяха изминали повече от четири-пет секунди, откакто бе коленичил, но все пак това бе достатъчно, за да започне тълпата да се чуди какво прави той. Хвана се за масата с една ръка, грабна вазата с другата и се изправи точно в момента, когато Ноа стигна до него. Томи си наложи да се усмихне, сложи цветята на масата до микрофона и след това отстъпи назад. Не искаше микрофонът да улови шепота му.

Ноа застана пред Томи, с гръб към богомолците.

— Какво има? — прошепна той.

Томи се наведе по-близо към него:

— Под олтара има бомба.

Изражението на Ноа не се промени. Той хладнокръвно кимна:

— Нека да погледна.

След това се обърна към тълпата, набързо направи кръстен знак с ръка, както го беше учил Томи и коленичи. Искеше богомолците да си помислят, че участва в церемонията. Сведе глава, приклепна и се наведе. „Божичко“, прошепна той. Бе поискал да види с какво си има работа, надявайки се, че това е някакво просто домашно направено устройство, което лесно би могъл да обезвреди. Но от пръв поглед разбра, че взривното устройство е дяволски сложно, за да успее да се справи. Само специалист можеше да каже кои жици да бъдат отрязани. Но откъде, за бога, щяха да намерят сапъор в един такъв малък град като Холи Оукс?

Ноа се дръпна назад и погледна към Томи.

— Не мога да го обезвредя.

— Добре тогава, ще трябва да изкараме всички тези хора навън — прошепна свещеникът. — Ще извикам Кристофър да помогне. Ти накарай иподяконите да се размърдат.

Томи забърза към младоженеца, правейки знак на Кристофър да стане и да дойде при него. Не искаше Мишел да чуе какво ще му каже. Тя го наблюдаваше внимателно с озадачено лице, а след това се наведе към Лорен и й прошепна нещо. Приятелката ѝ учудено поклати глава, показвайки, че няма понятие какво прави Томи.

Томи прошепна напрегнато:

— Трябва да помогнеш да изкараме всички хора навън. Под олтара има бомба. Не искаме никой да изпада в паника — добави той, като видя изуменото лице на Кристофър. — Можем да се справим с това. Хората ще последват теб и Мишел. А сега върви — нареди му той.

— Пещерата! — досети се Кристофър. — Кажете на всички да ни последват до пещерата, все едно че съм приготвил някаква изненада за Мишел.

— Да, добра идея — отвърна Томи с нисък глас.

Той бързо се обърна и тръгна обратно към олтара. Нагласи микрофона, пое си дълбоко дъх и каза:

— Дами и господа, Кристофър има изненада за Мишел. Моля, последвайте младоженците до пещерата в подножието на хълма.

Кристофър вече бе стигнал до Мишел. Тя изглеждаше съвсем слисана, когато той ѝ помогна да се изправи на крака, а след това я грабна в прегръдките си.

— Кристофър, какви ги вършиш? — прошепна тя.

— Просто се усмихни, скъпа. Трябва да излезем оттук.

Мишел обви ръце около раменете му и се усмихна, както ѝ беше наредил.

— Ще ми хареса ли тази изненада? — прошепна тя.

Кристофър не ѝ отговори. С бързи крачки премина покрай олтара, слезе по стъпалата и тръгна по централната пътека.

Неговият ентузиазъм накара Лорен да се усмихне. Тя и кумът Дейвид изчакаха Томи да довърши съобщението си. След това се изправиха. Лорен хвана под ръка Дейвид и последва невестата и младоженеца, но с много по-спокойна крачка.

През тълпата премина учуден шепот. Всички станаха доста шумни, когато започнаха да събират нещата си. Избутаха поставките за коленичене и тръгнаха да излизат от църквата.

Старк не можеше да повярва на очите си — те си отиваха! Не, крещеше цялото му същество. Това не го устройваше. Никой не можеше да напуска така църквата. За каква изненада дърдореше тоя свещеник? За нея не беше споменато нищо по време на репетицията. Пещерата ли? Защо хората отиваха до пещерата? Какво ли беше пропуснал той? Умът му вече трескаво работеше, мислите му съвсем се объркаха. Това не го устройваше. И Лорен си тръгваше. Не! Сега тя минаваше покрай олтара. А така го беше планирал! „Мулето“ трябваше да види всичко.

Свещеникът отново заговори по микрофона:

— Онези от вас, които са близко до страничните врати, могат да излязат през тях. Така ще стане по-бързо.

Старк се тресеше От ярост. Усещаше, че губи контрол над себе си, че се разпада. Но точно когато се канеше да скочи на крака и да започне да стреля, видя как се отваря страничната врата и в рамката ѝ се появи самото „муле“. Агентът се мъчеше да влезе вътре, проправяйки си път през напирещата навън тълпа. Най-накрая Николас беше пристигнал. „Хайде, хайде, всичко е наред“, прошепна си той. Искаше му се да извика от радост. Толкова се развълнува, като видя „мулето“, че му се прииска да му помахва! „Радвам се да те видя, Николас!“

Все още имаше време... време за шоу... Но само ако действаше бързо! Като насочи пушката нагоре, той се прицели в първата си мишена. Тръпката беше толкова силна, че не знаеше дали ще може да се овладее. Погледна през оптичeskия мерник и плъзна пръст върху спусъка. „По-спокойно сега, изчакай!“, говореше си той.

Ноа тъкмо беше избутал иподяконите към страничната врата и се обърна да пресрещне Лорен, преди да е стигнала до централната пътека. Нямахше намерение да я изпуска от погледа си. Тя щеше да напусне църквата заедно с него и Томи.

Ноа беше на около десетина крачки от свещеника, когато зърна светлинния лъч да подскача по стената. Мигновено реагира.

— Снайпер! — извика той, измъкна собствения си пистолет от ръкава си и се втурна към Томи. Без да откъсва очи от балкона за църковния хор, той стреля срещу източника на светлината.

Ник бе видял лазерния лъч да подскача покрай олтара към Томи точно когато Ноа извика предупредително.

— Легни на земята! — кресна той, докато трескаво си пробиваше път през стъписаната тълпа.

Томи нямаше време да реагира. Чу се съскащ звук и една отломка от олтара хвъркна във въздуха. В един миг Ноа и Ник крещяха, в следващия Ноа стреляше по балкона, докато се хвърляше върху Томи, за да го събори на пода. Докато двамата падаха, главата на Ноа се удари в ръба на мраморната маса и той остана да лежи като мъртъв върху него. Томи го избута да се освободи и се помъчи да изтегли тялото на изпадналия в безсъзнание агент зад някакво прикритие. Докато го дърпаше назад, видя, че от рамото на Ноа тече кръв.

Писъците на паникьосаната тълпа, която трескаво се боричкаше да напусне църквата, пронизаха въздуха. Пътеките бяха претъпкани с изпаднали в истерия мъже и жени. Ник държеше своя пистолет „Зиг Зауер“ с дясната си ръка и си пробиваше път напред, като избутваше хората пред себе си. Пъхна другата си ръка отзад под сакото и измъкна заредения „Глок“ изпод колана на панталона. Скочи на една скамейка и откри огън. Тичайки по скамейките, той започна да стреля ту с единия пистолет, ту с другия, опитвайки се да прикове копелето на място.

Старк се шмугна зад парапета. Какво ставаше? Русокосият свещеник бе измъкнал пистолет и бе започнал да стреля по него, а той бе успял да даде само няколко изстрела. Бе видял как отец Том пада, а след това падна и другият свещеник и беше сигурен, че ги е улучил и двамата.

Сега трябваше да пипне Лорен. Старк вдигна малко по-нагоре пушката и я хвана в оптичeskия си мерник. Тя беше на колене в подножието на олтарните стъпала. Мъчеше се да стане, когато той стреля. Лорен падна отново, но той не можеше да прецени дали куршумът я е улучил. Непрекъснато стреляха по него. Старк изпусна пушката и запълзя по корем към вратата в пода. Трябваше да вземе видеозаписа. Във въздуха около него свистяха куршуми. Когато посегна към видеокамерата, един едва не го улучи в ръката. Не успя да я грабне, но не можеше да си тръгне без нея. Изпълзя до отдушника в съседство с органа, а след това дръпна шнура. Наоколо отекнаха изстрели и писъци. Камерата падна с трясък на пода и се разби, а той я издърпа към себе си. Само след миг касетата със записа беше в ръката му. Пъхна я в джоба на якето си, а след това с мъка се мушна зад органа и отвори вратата в пода. Първо спусна краката си и се смъкна

долу върху издатината, която бе вградил на тавана. След това посегна нагоре, затвори вратата и сложи резето.

Беше много шумно и той не се притесняваше, че някой може да го чуе как се спуска от тавана. Приземи се в канцеларията на църквата, отвори вратата и надникна навън. В преддверието нямаше никой, но той можеше да види тълпата, която се блъскаше да излезе през централните врати. Старк реши да се смеси с останалите. Притича през преддверието и се мушна сред хората. Една стара жена се вкопчи в ръката му, за да не я блъснат напред, той я прегърна и ѝ помогна да излезе навън.

Погледна назад и едва се сдържа да не се разсмее. Николас вероятно все още продължаваше да се бори с тълпата, опитвайки се да се добере до желязната врата. Най-накрая щеше да стигне до нея по стълбите, но дали щеше да открие изхода в пода? Едва ли той беше така хитро замаскиран. Старк ясно си представяше как „мулето“ стои там и се оглежда озадачено. Къде бе изчезнал Джъстин Брейди? Да, ето кого търсеше „мулето“. Но когато агентът на ФБР го видеше следващия път, Старк бе сигурен, че няма да го разпознае. Брадата му щеше да е обръсната, подстрижката на фермер щеше да е заменена с по-дълга модерна прическа, косата — боядисана в друг цвят. Щеше да промени и цвета на очите си, може би щяха да станат зелени или сини. Имаше такава хубава колекция от контактни лещи — всички цветове на дъгата бяха на негово разположение.

Старк вярваше, че е майстор на дегизирането. Тайната се състоеше в незабележимите промени. Нищо драстично, просто мъничко от това, мъничко от онова и се получаваше огромна разлика. Ами че и собствената му майка не би го познала днес, ако се бе приближил до нея. Разбира се, майка Милисът не виждаше много в последно време, както гниеше в задния двор под петуниите, към които толкова много беше привързана. Все пак, ако можеше да го зърне с тази фермерска премяна, Старк бе сигурен, че това щеше да ѝ достави истинско удоволствие.

Той не пусна старата жена, която се беше увесила на ръката му, а я помъкна със себе си, когато зави покрай ъгъла. Гледаше да е близо до сградата, та когато „мулето“ стигнеше до балкона на църковния хор, да не може да го види през прозореца.

Старата вещица плачеше. Щом стигнаха до страничната врата на църквата, през която тълпата се изсипваше на улицата, тя започна да се съпротивлява.

— Пуснете ме. Трябва да намеря съпруга си. Помогнете ми да го открия.

Старк я блъсна и тя падна в храстите. След това той продължи напред, като си проправяше път през множеството. Обърна се още един път, за да се увери, че агентът не е по петите му.

В този момент отец Том изскочи от църквата и тълпата се раздели да му направи път. Носеше на ръце другия свещеник. Белите одежди на Том бяха изцапани с кръв, но самият той не изглеждаше никак зле. И Лорен! Всемогъщи боже, тя излизаше през вратата заедно с него.

Старк беше толкова шокиран да ги види двамата все още живи и здрави, че едва не им извика. Дръпна се до стената, притиснал рамене към студения камък. Какво да прави? Нямахше време за нов план, но се налагаше да предприеме нещо, преди шансът да му се е изплъзнал.

Сега тълпата заобиколи Том. Старк наблюдаваше как той бавно положи другия свещеник на тревата, а след това се наведе над него и му прошепна нещо в ухото. Несъмнено се молеше за него, сякаш от това щеше да има някаква полза.

Само че свещеникът, когото бе застрелял, не беше свещеник, нали така? Той имаше пистолет. Той беше „муле“. Как смееха да го мамят така? Той си беше агент и още как. Но сега умираше.

Старк отчаяно искаше да убие Том, но все пак разбираше, че няма как да се прицели право в него — твърде много хора се щураха наоколо.

Насочи вниманието си към Лорен. Лесни жертви, помисли си той. Тя се беше изправила до страничната врата, притисната до стената и се стараеше да стои настрана от тълпата. И току се обръщаше, и опитваше да надникне вътре. Беше на не повече от десетина метра от него. Изглеждаше замаяна и това му даваше допълнително преимущество.

Старк извади пистолета от джоба си и го скри под якето.

— Лорен! — извика той, стараейки се гласът му да звучи жално и отпаднало.

Наведе глава, преви се на две, но погледна крадешком, когато отново я извика.

— Лорен, раниха ме. Моля те, помогни ми. — Залитна към нея. — Моля те.

Лорен чу Джъстин Брейди да я вика и без да се колебае нито за миг, тръгна към него.

Той нарочно се спъна и издаде силен стон. Вярваше си, че е отличен актьор.

Лорен направи една крачка към Джъстин, но усети пронизваща болка в глезена на левия си крак. Най-вероятно се беше наранила, когато една от шаферките я бе блъснала на пода, опитвайки се да я изпревари на пътеката. Усети, че обувката ѝ се напълни с кръв.

Куцаше, но се движеше колкото бе възможно по-бързо. Когато се приближи към него, изведнъж спря. Нещо не беше съвсем наред. Гласът на Ник отекна в мислите ѝ: Не вярвай, каквото и да ти кажат! И точно в този миг тя погледна надолу и разбра какво не е наред.

Джъстин видя как тя отстъпи крачка назад. Той бе пъхнал дясната си ръка под якето, държеше пистолета, притиснат към гърдите си. Препъваше се и вървеше към нея, наполовина приведен, стараейки се да покаже, че изпитва ужасна болка.

В какво се беше вторачила тя? В ръката му. Погледна надолу и тогава я видя. Хирургическата ръкавица. Беше забравил да свали хирургическите ръкавици. Стреснат от собствената си небрежност, той връхлетя върху нея. Тя се обърна да хукне и викна Ник, когато Старк я удари с дулото на пистолета по темето и заглуши писъка ѝ.

По-бързо, хвани я! трескаво си нареждаше той. Хвана я през кръста, преди да се свлече на земята и започна да я влачи назад, покрай ъгъла на сградата. Хората продължаваха да се изсипват от църквата и в паркинга се виждаха тук-там групички от мъже, жени и деца, но никой не се опита да го спре. Дали осъзнаваха какво прави? Съзираха ли пистолета, опрян в гърдите на Лорен? Цевта бе насочена нагоре, дулото опираше в брадичката ѝ. Ако някой посмееше да се намеси, Старк знаеше какво точно ще направи. Ще пръсне на парчета красивата ѝ глава.

Той не искаше Лорен да умре, във всеки случай не още. Можеше да му се наложи да направи някои малки промени, но имаше велики планове за нея. След като я заключеше в багажника на другата си кола

— стария буик с подобренията, за който никое от „мулетата“ не знаеше, че е негов, — щеше да я закара някъде на сигурно място и да я завърже. Имаше цял куп изоставени вили в гората. Знаеше, че лесно ще намери идеалното място. Щеше да я остави там със запушена уста и да отиде да пазарува. Да, точно това щеше да стори. Щеше да купи още една видеокамера — от високо качество, разбира се, само най-доброто щеше да свърши работа, — а също и най-малко десетина видеокасети. „Сони“ например бяха с много добра резолюция. А след това щеше да се върне при своята сладка Лорен и да заснеме смъртта ѝ. Щеше да се опита да я запази жива колкото е възможно по-дълго, но когато неизбежното дойдеше и светлината в очите ѝ угаснеше, той щеше да пренавие лентата и да преживее отново великолепната екзекуция. Старк знаеше от предишния си опит, че в продължение на дълги часове ще гледа отново и отново записа, докато запамети всяко потръпване, всеки писък, всяка молба. Само след като беше напълно задоволен, той щеше да може да си почине.

Щом веднъж се отървеше от трупа, изхвърляйки го някъде в гората, той щеше да се прибере у дома. Щеше да направи копия на записите и да ги разпрати на всички, които искаше да впечатли. Николас щеше да получи едно за спомен, за да му напомня колко е бил безсилен да се изправи срещу Господаря. Друг запис щеше да изпрати на шефа на ФБР. Директорът можеше да иска да използва подаръка при обучението на бъдещи „мулета“. То се знае, Старк щеше да си запази няколко за собствената си лична видеотека — дори най-добрите записи в края на краищата се изтъкваха, — а последният щеше да предложи за продажба на търг в интернет. Макар че всемогъщият долар не беше негов господар, малко бели пари за черни дни щяха да му дадат свободата да търси друга идеална партньорка, а този запис щеше да му донесе цяло състояние. Куп негови последователи с подобен вкус към воайорството сърфираха в интернет.

Лорен лежеше отпусната на земята до неговия пикал, докато Старк извади ключовете. Никой не можеше да ги види, както бяха закътани между две други коли. Той отвори вратата, а след това вдигна Лорен и я положи вътре. Когато затваряше вратата, затисна с нея дългата ѝ пола, но прекалено много бързаше, за да я отвори отново. Не обичаше немарливостта, но днес нещата се променяха толкова бързо... Да не говорим за това, че беше забравил да свали ръкавиците. Бързо

притича до предната седалка и видя линейката, която си проправяше път нагоре по алеята през тълпата и струпаните автомобили. Сирената виеше оглушително.

Старк знаеше, че не може да мине надолу по алеята, която беше единственият изход. „Не се притеснявай“, прошепна той. Запали мотора и внимателно изкара колата на тротоара. След това натисна газта. Пикапът се люшна напред и се заби в розовите храсти. Едно бодливо клонче бръсна прозореца и Старк инстинктивно се дръпна, сякаш щеше да го удари през стъклото. Сега направо се беше изправил върху педала на газта и натискаше с цялата си тежест. Пикапът се понесе надолу по тревистия склон, като се клатушкеше и подскачаше. Старк имаше чувството, че лети.

Взря се в огледалото за обратно виждане и започна да се смее. Никой не го преследваше. Беше в безопасност.

Дали да не го направеше сега? Дали да не ги изпратеше всичките на оня свят? Детонаторът беше точно над главата му, прикрепен към козирката, все едно че бе обикновен ключ за гараж.

Не. Той искаше Лорен да наблюдава фойерверките. Тогава реши да се придържа към първоначалния си план. На излизане от града щеше да вдигне във въздуха абатството. Вече беше избрал мястото. Най-доброто място, на върха на хълма. Щеше да види как всяка тухличка хвърква във въздуха. О, каква гледка му предстоеше! Боже мой, той трябваше да заснеме и нея. И да изпрати записа на всички телевизионни станции. Новините в единайсет!

— Зеленооко момиче, няма ли да се събудиш и да си поиграеш. Да се събудиш и да си поиграеш... Лорен, време е да се събудиш.

Той погледна часовника си и бе шокиран, като видя колко малко време е изминало. Тогава чу свистене на гуми и рязко вдигна глава. Погледна в огледалото за обратно виждане и забеляза зеления „Експлорър“ горе на върха на хълма. Старк гледаше с невярващи очи как колата излетя във въздуха и предните ѝ гуми стъпиха на склона. Обхвана го неудържима ярост. Той изкрещя и удари с юмрук волана.

Пикапът излезе на две гуми на главната улица, забърса странично една паркирана кола и се завъртя. Старк натисна до дупка педала на газта, полетя напред и зави на две колела на следващия ъгъл. Вече се носеше към парка с осемдесет мили в час. Пикапът едва не се преобърна, когато взе следващия завой по същия начин, но той успя да

го изправи, като завъртя кормилото рязко наляво. Зави още веднъж и най-сетне пред него се появи задният вход на парка, минаващ през резервата.

„Мулето“ не се виждаше вече отзад и Старк бе сигурен, че агентът е изгубил следите му. Като се кискаше, той намали скоростта и навлезе по пътеката за сутрешен крос. Пикапът заподскача по черния асфалт, като левите му колела се движеха плавно по гладката повърхност, а десните се тътреха по скалите покрай ръба на пътеката.

Стори му се, че Лорен простена. Трябваше да се овладее, иначе щеше да скочи през седалката и с голи ръце да я разкъса. Яростта му се засилваше и мислите така бързо препускаха в главата му, че му беше трудно да се съсредоточи. Пресегна се да намести огледалото, за да може да я наблюдава. Тя бе легнала сгушена на една страна с гръб към него и не помръдваше. Сигурно му се беше причуло, че е простенала.

Толкова бе зает да я наблюдава, че едва не заби пикапа в езерото. Рязко зави и се върна на пътя, след това отново нагласи огледалото, за да може да вижда какво става отзад. Пътеката завиваше, така че се наложи още да намали скоростта. Но не можеше да забави трескавите си мисли. Отново погледна назад към Лорен, но не я видя. Там беше онази курва Тифани. Той разтърси глава. След това пак така внезапно се появи Лорен.

Той искаше да спре колата и да затвори очи. Имаше нужда от време да проясни мозъка си и отново да се организира. Трябваше да е в чудесна форма. Той обичаше да планира нещата — педантично, до последния детайл. Ненавиждаше изненадите. Ето защо беше толкова изнервен.

Невероятна изненада бе да види как русият свещеник изскача пред Томи. Свещеникът с пистолет, който стреля по него. Свещеникът, който въобще не беше свещеник. Старк не можеше да преживее факта, че „мулетата“, колкото и да бяха тъпи, всъщност го бяха изпързали. Той не беше помислил дори за секунда, че приятелят на Томи е дегизирано ченге.

Точно затова сега беше толкова изнервен. Бяха го изиграли, накараха го да сгреша. Той въздъхна. Усети, че пак започва да се съсредоточава. Вече се владееше отново.

— Почти пристигнахме — изпя той на Лорен.

Когато приближи главния път, който завиваше към езерото, намали скоростта, за да може пикапът да се промъкне между боровете. След това отново увеличи скоростта. Буикът се намираше на около двеста ярда разстояние, паркиран между дърветата зад изоставената хижа. Още не се виждаше, но той знаеше, че колата го чака там, където я беше оставил.

— Почти пристигнахме — повтори Старк.

Оставаше му само да заобиколи покрай входа на парка, после да направи завой и да скрие пикапа сред дърветата.

Тъкмо бе стигнал до пътя, водещ към една колиба, когато отново видя зеления „Експлорър“. Той изскочи през входа на парка и намали скорост, за да вземе завоя.

— Не! — Старк бясно удари спирачките. Нямаше време да даде на заден ход, да направи завой и да се опита да надмине „мулето“. И напред нямаше изход. Николас щеше да го види и да блокира пътя му. Какво да прави? „Не, не!“ — повтаряше напевно Старк.

Грабна пистолета си и изскочи от пикапа. Тъй като беше махнал вътрешните дръжки на вратите, за да не могат неговите приятелки да бягат, докато той е зает да шофира, трябваше да заобиколи и да отвори вратата отвън.

Пъхна пистолета в джоба на якето си и посегна с две ръце да вдигне Лорен. Вече имаше нов план, той можеше да го осъществи. Щеше да я пъхне вътре, където беше хубаво и тъмно, и щеше да поработи върху нея зад заключените врати. „Мулето“ щеше да стои отвън и да се опитва да влезе, слушайки писъците на Лорен. Тогава агентът щеше да направи грешки. А после Старк щеше да го убие.

Лорен се свести изведнъж. В един миг тя беше в безсъзнание, а в следващия вече се стараяше да не се разпиши. Усещаше парливия вкус на горчилка в гърлото си.

Беше в неговия пикап. Не помръдна от страх, че той може да я види в огледалото или да чуе как опипва с отмаляла ръка пода, търсейки нещо, което да използва като оръжие. Осмели се набързо да огледа обстановката. Забеляза кутията с инструменти, но трябваше да се премести, за да ги стигне. Лежеше до задната врата. Би ли могла да се измъкне през нея? Да я отвори и да скочи? Но къде беше ключалката? Тя присви очи, за да вижда по-добре в тъмното и тогава забеляза зеещата дупка в задната врата. Този психопат бе махнал

вътрешните дръжки. Защо ли го бе направил? Краката ѝ бяха притиснати в страничната врата, но не можеше да види дали вътрешната ѝ дръжка също е премахната. Трябваше да се помести, а не смееше да го направи.

Сега вече цялата се тресеше. Опита се да спре конвулсиите си, ужасена, че той ще ги забележи и ще разбере, че е в съзнание. Пикапът се удари в нещо на пътя. Тялото ѝ подскочи, а после се блъсна в облегалката на предната седалка. След миг возилото се люшна напред и я отхвърли отново назад. Лорен усети допира на студения метал до гърдите си. Безопасната игла, която майката на Мишел ѝ бе дала, се притискаше в кожата ѝ. Тя я опипа и се опита да я отвори. Ръцете ѝ така трепереха, че едва не я изпусна и с усилия овладя желанието си да извика.

Откопча иглата и я изправи в цялата ѝ дължина. Нямахше представа какво ще прави с нея, но това бе единственото оръжие, което имаше. Може би щеше да успее да я забие в гърлото му. Сълзи замъглиха очите ѝ. Главата така силно я болеше, че ѝ бе трудно да мисли. Дали той я наблюдаваше сега? Дали държеше пистолет в ръката си? Навярно би могла да скочи върху него отзад и да го изненада.

Много бавно тя раздвижи краката си. Помисли си, че би могла да се обърне и да скочи, да го сграбчи за врата и да удари с все сила главата му в кормилото. Но нещо я задържаше. Полата ѝ беше заклещена между седалките.

Пикапът изведнъж се закова на място със скърцане. Тя изпусна безопасната игла, но успя да я грабне от пода, преди да чуе отварянето на вратата. Къде я караше той? Какво смяташе да прави?

О, Боже мой, той идва за мен! ужасено си помисли Лорен.

Трябваше да е готова, когато той се опиташе да я измъкне от пикапа. Беше като обезумяла, ръцете ѝ силно се тресяха, но успя да свие иглата във вид на кука около показалеца си. Металната закопчалка се заби в кожата ѝ и я разкъса, но успя да закачи иглата, за да стърчи право напред. Обви я с лявата си ръка, опитвайки се да я скрие.

Не му позволявай да държи пистолета си в ръка. Моля те, Боже, не му позволявай да държи пистолета. Не би могла да скочи върху него, ако той държеше оръжието. Щеше да я убие, преди да успее да го докосне. Ако пистолетът е в ръката му, ще изчакам. Накарай го да ме носи. Ще остави пистолета, ако трябва да ме носи.

Пикапът се движеше, когато страничната врата се плъзна и се отвори. Докато се молеше мълчаливо, тя бе стиснала очи, стараяйки се да не се разплаче.

Помогни ми, Боже, моля те, помогни ми...

Чуваше шумното му дишане. Той я сграбчи за косата и я дръпна към себе си. Когато натисна главата ѝ надолу, за да я извади от пикапа, тя отвори очи и видя пистолета. Старк заби пръсти в кръста ѝ и я вдигна на рамото си.

Беше ужасно силен. Затича, като носеше отпуснатото ѝ тяло на рамото си. Лорен отвори очи, но не смееше да повдигне глава, за да не усети движението ѝ. Докато си мислеше, че е в безсъзнание, той нямаше да я наблюдава внимателно. Тя разпозна вилата на абата, която се виждаше пред тях.

Дочу шума от приближаваща се кола, а след това долетяха грозните ругатни на похитителя ѝ. Старк изтича нагоре по стълбите, а след това изведнъж спря.

Лорен чу как той разтърси дръжката на вратата, но тя беше заключена. След миг до ухото ѝ прозвуча изстрел. Лорен потръпна.

Старк трескаво се мъчеше да влезе вътре, ритна вратата и тя се откачи от пантите. Натисна копчето на стената и две лампи осветиха хижата — едната върху шкафчето до входната врата, другата на една маса на балкона на горния етаж. Все още носейки я на рамото си, той притича през предната стая и влезе в кухнята. Сложи пистолета си върху плота, започна да дърпа чекмеджетата и да ги хвърля на пода.

— Ето ни и нас! — извика той радостно, когато откри чекмеджето с ножовете.

Грабна най-големия, приличаше на касапски нож. Изглеждаше стар и потъмнял, но на него не му пукаше дали е остър. Работата, която възнамеряваше да свърши, не изискваше голяма точност. Просто нямаше време. А този го биваше.

Той грабна пистолета си, а след това се обърна и изтича обратно във всекидневната, изритвайки чекмеджета и съдове от пътя си. Когато стигна до средата на стаята, той спря и смъкна Лорен от рамото си. Тялото ѝ се удари в масичката за кафе, след това се свлече на пода.

Той я сграбчи за косата и я дръпна да се изправи на колене.

— Отвори си очите, кучко. Искам да гледаш през вратата. Да видиш „мулето“, когато нахлуе да те спасява.

Докато говореше, Старк осъзна, че държи и ножа, и пистолета с едната си ръка. Той пусна Лорен и премести ножа в лявата.

— Хайде сега — каза той. — Погледни ме, Лорен. Виждаш ли какво имам за теб?

Тя все още бе на колене и той приклепна зад нея. Тялото ѝ щеше да го пази от пистолета на Николас. Размаха ножа пред лицето ѝ:

— А сега какво според теб смятам да направя?

Макар че не беше очаквал отговор, той се разочарова, задето тя не извика. Но щеше да изпищи, щом веднъж се заемеше да поработи с нея. О, да, знаеше как да получи онова, което искаше. Той все още беше господарят. Заби ножа в лявата ѝ ръка и се изкиска доволно, когато тя изпищя. Бликналата кръв се стече по ръката ѝ и това го наелектризира. После отново я прободде.

— Браво, моето момиче, продължавай да пициш — насърчи я той, а гласът му зловещо изтъня. Звучеше налудничаво. — Искаме Николас да те чуе.

Старк клекна и зачака. Насочи дулото на пистолета към отворената врата и притисна раменете ѝ към себе си. Държеше главата си приведена зад нейната, надничайки към вратата. Отново я поряза, просто за забавление, но този път тя не извика. Тогава опря върха на окървавения нож в шията ѝ.

— Опитваше се да бъдеш смела, а, Лорен? Когато искам от теб да пициш, за бога, ще пициш.

Чу я как изскимтя и се усмихна.

— Не се вълнувай. Няма да застрелям веднага „мулето“. Искам той да наблюдава как те убивам. Зъб за зъб — напевно изрече Старк. — Защо ли се бави толкова много тоя Николас? Какво ли е намислило това момче? Може би се опитва да се промъкне през кухненската врата. Е, няма такава.

Ако не говореше, Старк щеше да чуе лекото проскърцване над главата си. Ник беше влязъл през прозореца на спалнята. Клонът на дървото се счупи точно когато той се вкопчи в перваза на прозореца, но шумът бе заглушен от тупурдията в хижата.

Вратата на спалнята беше отворена и Ник изпълзя напред. Видя Лорен и Старк под балкона, в средата на стаята, обърнали лица към входната врата. Държеше единия пистолет в ръка, а „Глокът“ бе затъкнат в колана му.

Можеше да стреля право в това копеле, но ако куршумът преминеше през тялото му, щеше да улучи Лорен. Не биваше да рискува. Не бе възможно и да слезе по стълбите, Старк щеше да го види. Какво трябваше да направи, по дяволите?

Лорен вдигна очи и видя сянката на тавана, която се придвижи съвсем леко. Тя разбра, че Николас е на горния етаж. Беше само въпрос на време мъжът зад нея също да забележи сянката.

— Защо правиш това, Джъстин?

— Млъкни! Трябва да се ослушвам за колата, да чуя как „мулето“ пристига.

— Ти действаше прекалено бързо. Той може да не е видял пикапа ти и да е завил на север вместо на юг.

Старк се ослуша да чуе стъпки по настланата с чакъл пътека отвън.

— Да, аз бях бърз, нали така? — усмихна се доволно той. — Едно „муле“ не може да ме надхитри.

— Какво означава „мулетата“? Агентите от ФБР ли?

— Да — отговори той. — Ти си много умно момиче?

Трябваше да го кара да продължава да говори. Да се съсредоточи върху казаното от нея, за да не погледне нагоре.

— Не съм умна колкото теб. Но защо избра мен? Защо ме мразиш?

Той прокара палец по лицето ѝ. Гумената ръкавица беше студена.

— Стига с тези приказки, не те мразя — загука нежно той. — Но аз съм Разбивачът на сърца. Разбивам сърца.

— Но защо избра мен? — настоя тя.

Лорен продължаваше да гледа нагоре как сянката бавно пълзи напред.

— Сега въобще не става въпрос за теб — призна си той. — „Мулето“ уби жена ми, а после взе да се фука с това по вестниците. О, да, точно това направи. Цялото време и енергия, които изразходвах за нейното обучение, отидоха на вятъра. Тъкмо тя стана достойна. Аз търсех съвършенство и тя почти го постигаше. Да, беше почти съвършена. Тогава Николас я уби. Те го нарекоха герой, а той съсипа живота ми. Казвах, че е страотно умен. Аз не можех да понеса това, нали така? Трябваше да докажа на света, че аз съм Господарят.

Тя потръпна от омразата в гласа му. Не беше необходимо да му зададе друг въпрос. Той явно сам щеше да ѝ обясни всичко. Сега думите излизаха по-бързо от устата му. Искаше да ѝ се похвали, че е надхитрил „мулетата“.

— Когато прочетох статията във вестника и разбрах кой е убил жена ми, аз трябваше да му отмъстя. Не разбираш ли? Бях принуден да го направя. В онази статия споменавах и за брат ти и аз поисках да узная повече за отец Том. Прочетох, че той и Николас са били първи приятели още от детските си години. Отначало смятах да убия Том, а после да преследвам семейството на „мулето“, но сетне си помислих: защо да давам на Николас семейно преимущество? Холи Оукс беше идеалният град за онова, което бях намислил. Така приятно е изолиран. Направих моите проучвания, открих всичко каквото можах за Томи и представи си само колко се зарадвах, когато разбрах за теб.

Именно Николас преследвах през цялото време — изкиска се той. — Докато не те срещнах. Тогава поисках и теб. Когато се запознах с моята жена, в нея имаше нещо, което ми напомняше за майка ми. И ти ми напомняш за нея. Ти си свършена, Лорен. При други обстоятелства щях да се заема да те обучавам.

Майка ми вече я няма. Нямах причини да я оставям жива. Тя беше достигнала съвършенството и знаех, че трябва да действам бързо.

Той млъкна за момент, но Лорен побърза да попита:

— Коя беше Милисът? Наистина ли е съществувала?

— О, ти си слушала записа от изповедалнята, нали?

Лорен усети как той кимна, притиснат в нея. Долавяше мириса на одеколona „Калвин Клайн“, смесен с киселия му дъх.

— Дали е съществувала Милисът? — повтори той. — Може би.

— Колко жени си убил?

— Засега нито една — отговори Старк. — Майка ми не се брой. Не можеш да убиеш съвършенството, а и курвите не се броят. Не, разбира се, че не се броят. Така че, нали разбираш? Ти ще бъдеш първата.

Той видя сянката. Рязко обърна Лорен към себе си и изкрещя:

— Ще я убия! Хвърли пистолета, Николас. Направи го веднага!

Ник беше стигнал до средата на балкона. Той вдигна ръце, но не хвърли пистолета. Масата в трапезарията се намираще точно под него. Само ако можеше да се прехвърли през парапета...

Старк все още стоеше свит зад Лорен и се опитваше да се обърне заедно с нея към стълбите, за да бъде напълно защитен от стената зад него.

— Хвърли пистолета — отново извика той. — И слез долу да се присъединиш към нашата компания.

— Този път няма да можеш да се измъкнеш — каза Ник.

Той виждаше ужаса и болката в очите на Лорен. Ако можеше да накара Старк да се отдръпне от нея само на сантиметър, щеше да успее да стреля в него.

— Разбира се, че ще се измъкна. Аз ще убия Лорен и теб и ще се измъкна. Тъпите „мулета“ ще търсят онзи селяндур фермера Джъстин Брейди. Ще й прережа гърлото, ако не хвърлиш веднага пистолета.

Ник пусна оръжието, което безшумно падна на килима в краката му.

— Ритни го по-надалеч — кресна психопатът, размахвайки пистолета си.

Ник направи каквото му заповяда, но бавно свали ръцете си надолу на височината на раменете. Всяка секунда може би имаше значение. Искаше ръцете му да са по-близо до парапета, за да може да скочи в подходящия момент.

— Сега аз те пипнах, нали така, „муле“? — извика ликуващо Старк. — Кой е тук господарят? Кой е героят? Никога няма да ме намерят, не, господинчо — тържествуваше той. — Те дори не знаят кой съм.

— Разбира се, че знаят — извика Ник. — Винаги сме знаели. Ти си Доналд Старк и ние знаем всичко за теб. Ти си един долнопробен фотограф. Използваш проститутки, за да снимаш аматорски убийства, но те въобще не са правдоподобни. Домашно направени боклуци. Едва си изкарваш прехраната, като ги продаваш по интернет и имаш куп недоволни клиенти.

— Недоволни ли? — изрева Старк.

Ник сви рамене.

— За нищо не те бива. Трябва да си намериш друга работа. Може би ще успееш да научиш някой нов занаят в затвора.

Цялото внимание на Старк бе насочено към балкона. Той не усети, че вече не държи много здраво Лорен и че острието на касапския нож е насочено към вратата, а не към гърлото ѝ.

— Не, не, ти лъжеш! Никой не знае кой съм. Чу ме да говоря с Лорен и така си разбрал...

— Винаги съм знаел кой си ти, Старк. Статията, която пуснахме във вестниците, представляваше просто начин да те накараме да излезеш на светло. Всички бяха наясно, дори Томи. Планирахме всичко до последната подробност.

Ник усещаше, че лъжите му имат въздействие. Лицето на това копеле бе станало на червени петна, а очите му щяха да изскочат. Той се надяваше гневът да заслепи Старк, за да сгреша. На Ник му трябваше само една секунда.

Хайде. Ела да ме хванеш. Забрави за нея. Преследвай мен.

Лорен видя как дулото на пистолета се вдигна нагоре, усети как похитителят се напруга. Опитваше се да я повдигне, изправяйки се, за да застреля Николас. Тогава тя чу хрущенето на гуми по настланата с чакъл пътека пред вратата. Дали това не беше Томи? О, Боже, не! Който и да влезеше през вратата, щеше да бъде убит.

— Не! — изкрещя Лорен, извъртя се в ръцете му и се хвърли назад.

С рамото си удари ръката му, която стискаше пистолета. Старк стреля напосоки, улучи прозореца от цветно стъкло и той се разби на парчета. Пистолетът бе толкова близо до лицето ѝ, че тя усети парещата топлина. Лорен започна да се блъска и да се бори, но той беше прекалено силен.

Старк отново вдигна оръжието, когато Джулс Уесън се появи на вратата. Свит в позиция на стрелец, с изпънати напред ръце, стиснали пистолета, той изчакваше, за да бъде изстрелът му точен.

Лорен се дръпна назад, отново се изви и започна да се бори с всички сили, докато застана с лице към Старк. Тогава го нападна. С лявата си ръка сграбчи китката му и впи нокти в нея. Той опита да се пресегне и да я намушка с ножа, но в този миг Лорен изви дясната си ръка и заби иглата в окото му.

Старк изрева от болка. Изпусна ножа и посегна към окото си, виейки като разярено животно.

В момента, когато Лорен удари Старк, Ник се вкопчи в парапета и се прехвърли през него. Като ѝ викаше да залегне, той посегна към колана си отзад, сграбчи „Глока“ и започна да стреля.

Старк скочи на крака и откри безразборна стрелба. Уесън се хвърли на пода и на косъм избегна един куршум.

Ник стреля, докато летеше във въздуха, приземи се на масата и отново стреля. Първият куршум улучи Старк в гърдите. Куршумът на Уесън изби пистолета от ръката на Старк. Вторият изстрел на Ник го улучи в главата точно когато се обръщаше да хукне. Третият куршум се заби в крака му.

Старк лежеше по гръб, единият му крак бе неестествено извит под тялото, очите му — широко отворени. Ник се надвеси над него, като дишаше тежко и се опитваше да овладее яростта си.

Лорен ридаеше на пода, стиснала главата си с ръце. Когато Уесън се втурна напред, Ник падна на колене до нея и протегна ръка да я докосне.

— Съжалявам — прошепна той. — Боже, колко съжалявам. Аз причиних всичко това на теб и Томи. Всичко стана по моя вина.

Тя се хвърли в прегръдките му.

— Мъртъв ли е?

Ник я прегърна здраво и я притисна силно към себе си. След това затвори очи.

— Да, любов моя. Всичко свърши.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Когато Ник заведе Лорен в болницата, Ноа вече беше в хирургията. Томи, все още облечен с окървавените одежди, изтича долу в кабинета за приемане на спешни случаи, когато разбра от една медицинска сестра, че Лорен също е докарана тук.

Изпадна в паника, докато не я видя. Изглеждаше така, сякаш е преминала през ада. Едва дишаше, но успя да му се усмихне с усилие. Ник седеше до нея, обвил ръка около кръста ѝ. Томи си помисли, че той изглежда още по-зле от нея, което означаваше, че изглежда направо ужасно. Лицето на Ник беше сиво, погледът му — измъчен.

— Ами Ноа? — попита Ник. — Как е той?

— В момента го оперират — отговори Томи. — Докторът ми каза, че куршумът не е засегнал важни органи, но е изгубил много кръв. Ще се оправи. Просто ще му трябва време да възстанови силите си.

— Откога е в операционната? — попита Ник.

— От двайсетина минути. Познаваш Ноа. Той е як като камък.

Лорен се отпусна тежко и сложи глава на рамото на Ник. Ръката ѝ беше в скута му и той я стискаше здраво. Цялото тяло я болеше, пулсираше от болка. Искеше да си почине, но когато затвори очи, стаята започна да се върти около нея.

— Къде, по дяволите, е докторът? — нетърпеливо попита Ник.

— Току-що му изпратиха съобщение по пейджъра — отговори Томи. Той се приближи до сестра си и нежно отмахна косата от лицето ѝ. — Ще се оправиш. — Постара се гласът му да звучи уверено, но не се получи.

— Да, ще се оправя. Просто съм уморена.

— Можеш ли да ми кажеш какво се случи? Ти вървеше точно зад мен, когато изнасях Ноа от църквата.

— Той беше там и ме извика. Помоли ме да му помогна. Май ми каза, че е ранен.

— Кой те извика?

— Джъстин Брейди — отговори тя. — Само че той всъщност не беше Джъстин. — Лорен вдигна поглед към Ник. — Тръгнах към него, но изведнъж твоят глас прозвуча в главата ми...

— Какво ти казвах?

— „Не вярвай на онова, което ти казват“. Знаех, че в този човек има нещо, което не е наред и тогава видях ръкавицата. Струва ми се, че това беше хирургическа ръкавица. — Тя погледна към Томи и добави: — Опитах се да избягам, но той се втурна след мен и следващото нещо, което си спомням е, че се свестих в пикапа. Беше махнал вътрешните дръжки на вратите и не можех да изляза. Томи, той ми показа снимка на жена си. Беше на пикника и ми показа снимка. Трябва да я е откраднал от някого.

— Нека да говорим за това по-късно — предложи свещеникът, като забеляза колко е разстроена. — Сега не мисли за него.

— Томи, иди да накараш проклетия доктор да побърза — извика Ник.

Докторът, слабоват мъж на средна възраст на име Бенчли, дръпна завесата тъкмо когато Томи тръгваше да го търси. Той погледна Лорен и след това нареди на Ник и Томи да излязат. Подходът му към болните беше достоен за доберман. Кресна на сестрата да дойде да му помогне, изгледа свирепо Ник, след като той не се помести от кушетката и отново му нареди да напусне.

Ник отказа да изостави Лорен. Но не го направи особено дипломатично, тъй като страхът го караше да се държи войнствено и враждебно. Ала не съзнаваше, че се е изправил срещу един също толкова войнствен човек. В продължение на дванайсет години доктор Бенчли бе работил в Лос Анджелис в приемна за много тежки спешни случаи. Всичко това му беше добре познато. Нищо не можеше да го стресне, нито дори един въоръжен агент на ФБР с налудничав поглед.

Томи се намеси и избути Ник от кабинката, преди да е избухнал.

— Остави го да я прегледа — каза той. — Той е добър лекар. Ела да седнем в чакалнята. Ако си близо до вратата, ще можеш да виждаш завесата.

Ник се съгласи, но не можа да седне, крачеше нервно напред-назад.

— Защо не отидеш горе да почакаш — предложи Ник. — Накарай сестрата да ми изпрати съобщение на пейджъра, когато Ноа

излезе от операционната. Искам да поговоря с лекаря.

— След минутка ще се кача — обеща Томи. — Но искам да остана тук, докато Бенчли прегледа Лорен.

— Томи, аз едва не я убих, мътните го взели. Психопатът я беше приковал към себе си с опрян нож в гърлото. Никога през живота си не съм бил толкова изплашен. Една секунда. Толкова щеше да му отнеме да й пререже артерия. И всичко е по моя вина. Трябваше да се досетя.

— Да се досетиш за кое?

Ник не му отговори веднага. Той преживяваше отново онези ужасяващи мигове, когато бе изпълзял на балкона и бе видял Лорен в ръцете на Старк.

— Трябваше да проумея какво става, преди той да е имал шанс да я отвлече. Поради моята непредвидливост Лорен едва не изгуби живота си, а Ноа беше прострелян.

Томи никога не беше виждал Ник толкова разстроен.

— Престани да се самобичуваш и ми кажи какво стана. Какво е трябвало да проумееш?

Ник потърка челото си и се облегна на стената. Погледът му беше отправен към завесата. Той му разказа всичко и когато приключи, на Томи му се наложи да седне.

— Боже мой, можеше да ви убие и двамата. — Той тежко въздъхна и след това се изправи. — Нали знаеш, че щях да ти кажа, ако смяхах, че си се провалил.

— Може би.

— Но ти не си се провалил — натъртено каза Томи. И Пит не е проумял какво става. Ти си вършил работата си, защити сестра ми и спаси живота ѝ.

— Тя сама си помогна. Аз нахълтах, въоръжен до зъби, а тя закова онзи кучи син с безопасна игла. Заби я направо в окото му.

Томи потръпна.

— Дълго ще сънува кошмари.

Една медицинска сестра дойде да извика Ник, агент Уесън го търсел по телефона. Томи остана в чакалнята. Случайно погледна надолу и едва тогава осъзна, че все още е облечен с белите одежди, просмукани с кръвта на Ноа.

— Уесън е открил детонатора. Бил е монтиран в ключ за гаражна врата — каза Ник, когато се върна.

— Ами бомбата?

— Абатството е отцепено, а звено от сапъори пристига с хеликоптер.

— Знаеш ли какво, Ник, имаме късмет, че никой друг не е ранен.

Той се стараеше да отвлича вниманието му, защото усещаше, че търпението му вече е изчерпано. Не искаше да връхлети в кабинета за прегледи.

— Защо толкова се бави тоя доктор?

— Преглежда я внимателно.

— Ти си дяволски спокоен.

— Единият от нас трябва да е спокоен.

— Ако бях на твоє място и моята сестра беше там вътре, щях направо да се побъркам.

— Лорен е силна жена.

— Да, силна е, но човешката издръжливост си има граници.

Завесата се разтвори и медицинската сестра, която бе асистирала на доктора, излезе. Отиде до бюрото и вдигна слушалката на телефона.

Докторът остана с Лорен. На четири очи с пациентката неговият подход претърпя коренна промяна. Той беше любезен, мил и нежен. Сложи ѝ обезболяваща инжекция и почисти раната. А след това я покри с марля, за да я предпази, докато пластичният хирург дойде да я зашие. Опипа мястото около лявото ѝ око, но дръпна ръката си, когато тя потръпна от болка.

— Имате огромна синина.

Докторът ѝ каза, че я праща на рентген. Подутината в основата на черепа ѝ го притесняваше и искаше да се увери, че не е получила мозъчно сътресение.

— Ще останете тук за през нощта, за да сте под наблюдение.

Сложи още една лепенка, за да прикрепи по-здраво марлята, и отбеляза:

— Научих какво се е случило в църквата. Имате късмет, че сте жива.

Лорен се чувстваше объркана. Беше ѝ трудно да се съсредоточи. Струваше ѝ се, че лекарят ѝ е задал въпрос, но не беше сигурна в това, а и бе прекалено уморена, за да го помоли да го повтори.

— Сестрата ще ви помогне да облечете болнична нощница.

Къде ли беше Ник? Дали не стоеше отвън заедно с брат ѝ, или си бе тръгнал? Искаше ѝ се той да я вземе в прегръдките си. Помести нозете си и прехапа устни, за да не извика от болка. Имаше чувството, че кракът ѝ гори.

Докторът понечи да си тръгне, когато я чу да шепне:

— Струва ми се, че пак кърви. Може ли да ми дадете малко лейкопласт?

Бенчли се обърна.

— Трябва да зашият раната на ръката ви. Нали ви казах, че пластичният хирург е тръгнал насам?

Говореше така, сякаш тя беше дете. После вдигна два пръста и я попита колко са.

— Два — отговори тя, като присвиваше очи срещу миниатюрното фенерче, с което той осветяваше зениците ѝ. — Говорех за крака си — обясни му тя.

Все повече ѝ се гадеше и дълбокото дишане не ѝ помагаше. Бенчли повдигна полата ѝ и видя изцапания ѝ с кръв комбинезон.

Отметна го над коляното и повдигна крака ѝ. Прегледа кървавата рана.

Тя не можеше да я види. Пречеше ѝ полата.

— Просто ми трябва малко лейкопласт — настоя Лорен.

— Да, наистина — съгласи се той. — Но първо ще се наложи да извадим куршума.

Хирургът беше много натоварен тази вечер. След като свали шапката си, той отиде в чакалнята, за да съобщи, че Ноа е в залата за следоперативно лечение. Той увери Ник и Томи, че не е имало никакви изненади или усложнения и че агентът ще бъде добре. После се обърна да си изтърка отново ръцете и да се заеме с Лорен. Докато оперираше крака ѝ, заши и раната на ръката ѝ.

Една медицинска сестра връчи на Томи часовника и годежния пръстен на сестра му. Без да се замисли, той ги подаде на Ник.

Лорен не остана дълго в операционната и за известно време двамата с Ноа бяха в залата за следоперативно лечение. Все още беше под упойка, когато я откараха с количката в отделна стая.

След като провери как е Ноа, Ник отиде в стаята на Лорен и остана там през цялата нощ. Веднага щом закараха Ноа в интензивното отделение, за да могат непрекъснато да следят състоянието му, Томи отиде в абатството да се преоблече. След това се върна в болницата и седна при Ноа.

Пит Моргенщерн пристигна около два часа след полунощ. Първо отиде да види Ноа. Томи бе заспал на стола си, но се събуди, когато Пит влезе. Двамата излязоха в коридора да си поговорят. Тогава Томи му обясни къде може да намери Лорен и Ник.

Лорен спеше неспокойно. В редките моменти, когато идваше на себе си, викаше името на Ник. Бавно се отърсваше от упойката. Трудно ѝ беше да отвори очи, но усещаше, че той държи ръката ѝ, и отново заспиваше, успокоена от гласа му.

— Ник?

— Тук съм.

— Струва ми се, че щях да повърна върху доктор Бенчли.

— И хубаво щеше да направиш.

Измина още един час.

— Ник?

— Все още съм тук, Лорен.

Тя усети как той стиска ръката ѝ.

— Каза ли на Томи, че спяхме заедно?

Настана тишина, но след това Ник отговори:

— Не, но ти току-що го направи. Той е тук.

Тя заспа, но този път нямаше сънища, нито кошмари.

Когато Пит влезе в болничната стая, видя, че Ник се е навел над Лорен. Той остана да го наблюдава как ѝ слага годежния пръстен и закопчава часовника на китката ѝ.

— Как е тя? — попита тихо, за да не я обезпокои.

— Добре е.

— Ами ти?

— По мен няма нито една драскотина.

— Не за това те питах.

Излязоха в коридора да поговорят. Пит предложи да слязат долу в закусвалнята, но Ник не желаше да остави Лорен.

Седнаха в коридора на столове, които Пит донесе от стаята на сестрите.

— Дойдох тук по две причини — започна той. — Първата беше да видя Ноа, разбира се.

— А другата?

Пит въздъхна.

— Да поговоря с теб и да ти се извиня.

— Аз съм човекът, който забърка тая каша.

— Не, това не е вярно — рече Пит. — Аз обърках всичко. Трябваше да те послушам. Когато арестуваха Бренър, ти ми каза, че нещо не е наред. А как реагирах аз? Пренебрегнах всичко онова, на което съм те учил. Бях толкова сигурен, че заради дребните подробности не виждаш главното, поради личната си ангажираност при този случай. А не обърнах внимание на интуицията ти. Тази грешка никога повече, няма да се повтори. Съзнаваш ли колко близко до катастрофа бяхме този път?

Ник кимна. Облегна гръб на стената и изпъна уморено крака.

— Много хора щяха да бъдат убити, ако бомбата беше гръмнала.

Пит започна да разпитва Ник и не спря, докато не научи всичко до най-дребните подробности.

— Прочитането на онази статия във вестника... Да, именно това го е подтикнало — рече Пит.

— Предполагам.

— Чул си да казва на Лорен, че жена му била почти съвършена.

— Да — отвърна Ник. — Жената на Старк трябва да е знаела какво я чака. Щом веднъж е решил, че не е възможно да я усъвършенства повече, че тя е самото съвършенство, той е щял да я убие. Точно както е убил и майка си. Като знам всички подробности сега, струва ми се, че тя наистина е превъртяла и затова е отвлякла момченцето.

— Никога няма да разберем какви са били мотивите ѝ — умислено отбеляза Пит. — Може да се е надявала семейството да промени нещата.

— Искала е да го превърне в любящ баща?

— Нещо такова.

— Според мен тя е искала да сложи край на всичко... Да ни накара да заловим нея вместо него.

Пит кимна.

— Може и да си прав. — После попита: — Ами Лорен?

— Докторите казват, че ще се оправи.

— Ще останеш ли още до нея?

Ник разбра какво го пита Пит.

— Ще остана достатъчно дълго, за да мога да ѝ кажа колко много съжалявам, че я забърках във всичко това.

— А после?

— Заминавам си. — Вече беше взел решение.

— Разбирам.

Той погледна Пит.

— По дяволите, наистина мразя да се държиш така! Говориш ми като психиатър.

— Ник, не можеш да предпазиш сърцето си. Бягството няма да реши проблема ти.

— А ти ще ми кажеш точно какъв ми е проблемът, нали?

— Разбира се — с готовност се съгласи Пит. — Любовта към Лорен те превръща в човешко същество и именно това те плаши. Толкова е просто.

— Аз не бягам. Връщам се на работа. Какъв живот бих могъл да ѝ предложа? Тя заслужава да бъде щастлива и да живее в безопасност, по дяволите, а аз не мога да ѝ гарантирам това. Старк използва нея и Томи, за да се добере до мен. Това може да се случи отново. Само един Бог знае колко врагове съм си създал, откакто работя за теб. Ами ако някой друг смахнат започне да я преследва? Не, не мога да позволя това да се случи. Няма да поема този риск.

— Значи ще живееш още по-изолирано отпреди? Така ли? Взел ли си вече решение? — притисна го Пит.

Той съзнаваше, че няма да спечели в този спор, но се почувства задължен да продължи:

— Психиатрите са обучени да забелязват дребни неща. Ние наблюдаваме внимателно.

— Е и какво от това!

— Когато влязох в стаята на Лорен, забелязах, че слагаш годежния пръстен на ръката ѝ. Това ми се видя много любопитно.

Ник не можеше да обясни действията си.

— Не исках Лорен да се събуди и да си помисли, че го е изгубила. Тя може да го върне в магазина и да получи обратно парите. Това е всичко.

— Още няколко думи и ще престана да ти досаждам. Обещавам.
Всъщност ще ти задам един въпрос.

— Какво ще питаш? — Ник имаше много нещастен вид.

— Откъде ще намериш сили да я напуснеш?

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Цяла седмица Ноа се възстановяваше в абатството. Но не можеше да си почива пълноценно, тъй като постоянният поток от посетители не секваше заради честването на стогодишнината. Бяха главно жени, които носеха подаръци. Абатът беше във възторг. Имаха домашно приготвена храна за цял месец напред.

Томи току-що бе изпратил една от мирянките до вратата, беше ѝ благодарил за вкусно приготвеното задушено на фурна и се бе върнал в кабинета, където Ноа се бе излегнал на дивана. Той се отпусна тежко в креслото и вдигна крака на възглавницата отоманка. Започна да осведомява Ноа за последните събития, но той постоянно го прекъсваше.

— Добре, докъде бях стигнал?

— Разправяше ми какво се е случило с Лорен в болницата.

— Да, точно така. С Ник не знаехме, че в крака на Лорен има заседнал куршум. И така, докторът се появи и ни каза, че тя е била простреляна. Тогава Ник направо откачи.

— Така става с мъжа, когато се влюби.

— Предполагам — съгласи се Томи. — Той си се държеше смахнато, но тази новина го извади от релси.

— Така ли? — с усмивка попита Ноа. — Ще ми се да го бях видял. Винаги изглежда толкова спокоен и хладнокръвен. И какво направи?

— Започна да вика: „Какво искаш да кажеш с това, че е била простреляна, дявол те взел? Каква е тая шибана болница тука?“

Ноа се засмя.

— И на кого крещеше така?

— На доктор Бенчли. Ти се запозна с него, нали?

— Да, той е истински чаровник.

— Та докторът на свой ред се развика на Ник: „Ей, драги, да не съм я прострелял аз?“. Но Ник напълно си беше загубил акъла и аз взех да се притеснявам, че ще застреля Бенчли.

— Е, гръмна ли го?

— Не, но не искаше да се отдели от Лорен. Стоеше при нея по цяла нощ. Ала каза на Пит и на мен, че щом тя се събуди, ще си вземе довиждане. Така и направи. Стисна й ръката.

Ноа избухна в смях.

— И как реагира тя?

— Нарече го „идиот“ и пак заспа.

— Имаш страхотна сестра, Томи.

— Ник наистина беше взел твърдо решение. Имаше доста много работа за довършване и това го задържа за няколко дни в Нюджънт. Издириха Лони, който се беше покрил в един мотел отвъд Омаха. Вече бяха го обвинили в палеж.

— Ами Бренър? Откриха ли банковата му сметка, за която шерифът беше казал на Лорен?

— Да, откриха я. Бренър подправял документите и крадял от „Грифън“, предприемаческата фирма. Но Стив няма да го има дълго време. Ей, ами казах ли ти какво направи Кристофър?

— Младоженецът ли?

Томи кимна утвърдително.

— Докато двамата с Мишел били на меден месец на Хавайските острови, той прекарал доста време на телефона, за да уреди една сделка. Убедил „Грифън“ да купи друг парцел, собственост на града и да остави на мира градския площад. Така е уредил нещата, че някои от печалбите ще отидат за реконструкцията на площада и за привличането на нови фирми. Кристофър направи нещо много хубаво за този град. Веднага щом се установи, той ще окачи табелата си през две врати от заведението на Лорен. А след като го открият, Мишел ще го управлява.

— Ами с какво ще се занимава Лорен?

— Ще рисува.

Ноа се усмихна.

— Това е добре.

— Време е да си изпиеш антибиотика.

— Ще го поляя с една бира.

— Не можеш да пиеш още от десет сутринта.

— Вие, свещениците, сте дяволски строги.

Томи му донесе една пепси кола и отново седна.

— Чух, че Уесън смятал да си подаде оставката.

Усмивката изчезна от очите на Ноа.

— Би трябвало да го накарат да напусне.

— Не бива да го съдиш чак толкова — рече Томи. — Ник ми каза, че в хижата той превърнал себе си в мишена, като се опитвал да отвлече вниманието на Старк и да даде възможност на Ник да се прицели точно.

— Твърде късно. Но не ми се говори за Уесън. Пит вече ме осведоми по този въпрос. Така че я ми кажи — продължи той, — Ник напусна ли Лорен или не?

— Тя го напусна.

— Я не се шегувай. И къде е отишла?

— В Париж. — Томи направо сияеше, когато добави: — Тя спечели делото. Взе си обратно парите на дядо до последното пени, плюс огромни лихви. Трябваше да лети дотам, за да подпише някои документи.

— Всичко е добре, щом свършва добре.

— Но аз не казах на Ник защо е заминала.

Ноа повдигна вежди въпросително:

— А какво му каза? Томи сви рамене.

— Че е заминала за Париж.

— Намекнал си, че е за постоянно ли?

— Може би.

— Дявол да го вземе, няма начин Ник да я е последвал. Това е трансатлантически полет. Не би го направил за нищо на света.

Томи погледна часовника си.

— Вече всеки момент трябва да кацне в Париж.

Ноа отново се засмя:

— Смахнат човек! Значи е било добре той да я напусне, но не е могъл да преглътне това, че тя го е напуснала?

— Всъщност той стигна до Де Мойн, а след това направи завой и се върна обратно. Тогава му казах, че тя е заминала.

— Завинаги.

Томи кимна утвърдително.

— Любовта е жестока — обясни той. — Аз обичам Ник като брат, но трябваше да бъда жесток.

— Искаш да кажеш, че си го излъгал.

— Да.

— Е, не може да бъде. Според мен ти току-що си извършил грях. Искаш ли да се изповядаш пред мен?

Лорен беше изтощена. През по-голямата част от пътя до Париж плака, а когато не плачеше, беснееше, задето се бе влюбила точно в Ник. Не можа да заспи, а веднага щом самолетът кацна, трябваше да отиде директно в кантората на юридическата фирма, за да подпише документите.

Те искаха да празнуват, ала тя — да замине за Бостън и да намери Ник. Но не можеше да реши какво ще направи след това. В един миг си мислеше, че ще го целуне, а в следващия, че ще му даде да се разбере, макар че самата тя вече нищо не разбираше. Винаги е била една практична, земна жена, но Ник я беше променил. Лорен не можеше да спи, не можеше да яде, не можеше да прави нищо друго, освен да плаче.

Регистрира се в хотела и взе горещ душ. Беше си донесла красива нощница, но вместо нея облече червената фланелка с огромния костур отпред.

Как беше могъл да я напусне? Сълзите отново потекоха по бузите ѝ и това я ядоса. Лорен си спомни как реагира той, когато му каза, че го обича. Изглеждаше ужасен. Тя си бе помислила, че той се държи така, защото тази любов ще му създаде усложнения, но сега престана да се залъгва и прие истината. Той не я обичаше. Бе толкова просто.

Лорен грабна една хартиена кърпичка, легна в леглото и се обади на Мишел, за да ѝ поплаче на рамото.

Мишел вдигна слушалката при първото позвъняване. Гласът ѝ звучеше сънливо.

— Ако ми се обаждаш, за да ми кажеш, че съжаляваш за сватбата, прощавам ти. Точно както направих и последните три пъти, когато ми се обади на Хавайските острови. Вината не беше твоя. Майка ми ти прощава, татко ти прощава, а също и ние с Кристофър.

— Той ме напусна, Мишел.

Приятелката ѝ изведнъж се събуди напълно.

— Какво искаш да кажеш с това? Всъщност ти къде се намираш?

— В Париж — отговори Лорен, подсмърчайки.

— Плачеш ли? Изгубила си делото. Лорен, толкова много съжалявам.

— Не съм го изгубила.

— Искаш да кажеш, че отново си богата?

— Предполагам.

— Нещо не ти личи да си щастлива.

— Не чу ли какво ти казах? Ник ме напусна. Не ти го съобщих последния път, когато се обадох, но той ме напусна в деня след сватбата ти. Стисна ми ръката за довиждане, Мишел и си тръгна. Той не ме обича.

— Стиснал ти е ръката? — Мишел избухна в смях.

— Никак не е смешно. Този телефонен разговор струва пари, затова говори бързо и се отнасяй със съчувствие.

— Добре — съгласи се приятелката й. — Хайде, нещата ще се оправят.

— Сега пък си язвителна.

— Извинявай, какво смяташ да правиш с него?

— Нищо. Той не ме обича.

— Забелязах как те гледаше, когато танцувахте на пикника. По същия начин ме гледа и Кристофър, когато иска... е, нали знаеш.

— Това е похот, а не любов. Аз го изплаших.

— О, скъпа, това ти наистина го умееш. Остава ти само едно-единствено нещо — посъветва я тя. — Ще ти се наложи да тичаш след него. Да го хванеш.

Лорен въздъхна.

— С нищо не ми помагаш. Чувствам се ужасно нещастна. Мразя да съм влюбена.

— Тичай след него — повтори тя.

— А после какво? Не мога да го накарам да ме обича. Ако това е любовта, не ми трябва. Знаеш ли какво ще направя? Ще продължа живота си и ще забравя за него. Да, точно това ще сторя!

— Добре — съгласи се Мишел и по гласа й Лорен позна, че се усмихва. — Имам само един въпрос. Как смяташ да го забравиш?

— Влюбих се в него почти изведнъж, значи това може би не е истинската любов. Звучи смислено, нали?

— О, моля ти се. Чуваш ли се какво приказваш? Дълбоко в сърцето си знаеш, че това не е сляпо увлечение. Аз се влюбих в Кристофър след нашата първа среща. Понякога се случва така. Просто разбрах, че искам да прекарам с него остатъка от живота си. Последвай го, Лорен. Не позволявай на гордостта си да провали всичко.

— Гордостта няма нищо общо с това. Ако той ме обичаше, нямаше да ме напусне. Всичко свърши и аз трябва да се примиря.

Лорен имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Мишел продължаваше да говори, но тя не я слушаше. Прекъсна я, за да ѝ каже „чао“. Искаше да се прибере у дома, но вече не знаеше къде е това.

Обади се на румсървиса и си поръча горещ чай. Преодоляваше трудностите по този начин, Ник ѝ го беше казал.

Изведнъж ѝ се прииска по-бързо да напусне Париж. Звънна в авиотранспортната компания и изтегли напред часа на полета си. Можеше да спи в самолета. Стана от леглото и започна отново да събира багажа си. Тъкмо бе затворила чантата, когато някой почука на вратата. Сигурно бяха донесли чая. Тя грабна една носна кърпичка пътьом и отиде да отвори вратата.

— Просто го сложете...

Ник стоеше в коридора и я гледаше сурово. Лорен застина. Не можеше да продума, не можеше да помръдне.

Той изглеждаше ужасно. Косата му падаше върху лицето, дрехите му бяха смачкани, сякаш бе спал с тях, погледът му — измъчен. Но в този миг Лорен си помисли, че наистина е красив.

— Дори не си сложила веригата на вратата? За какво си мислеше, като отвори? Беше ли заключила?

Тя не му отговори. Просто стоеше там, вторачена в него, със смаяно изражение. Ник забеляза, че е плакала. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали.

— Ето как се заключва вратата — показа ѝ той, след като влязоха.

Сега тя беше в ръцете му. Ник си пое дълбоко дъх и онова чувство на паника, което го беше преследвало през цялото време, изведнъж изчезна. Лорен се намираще само на една крачка от него и светът отново придобиваше смисъл.

— Как ме намери?

— Аз съм от ФБР. Такава ни е работата. Намираме хора, които се опитват да избягат. По дяволите, Лорен, как може да ме напуснеш така? Без да кажеш една дума, просто си опакова багажа и се премести в Париж? Какво ти става, по дяволите! Не разбираш ли какво ме накара да преживея? Не можеш да кажеш на някого, че го обичаш и след това да избягаш. Това просто е дяволски жестоко.

Лорен се опитваше да следва мисълта му, но Ник говореше така бързо и яростно, че я затрудняваше. Защо според него беше заминала за Париж? И какво го караше да си мисли, че тя бяга от него?

Смяташе да му поиска обяснение за това веднага щом успееше да преглътне факта, че той наистина стои пред нея, въпреки че се държи като един много очарователен идиот.

— Аз ще напусна работата си — каза съвсем сериозно той. — Ако трябва да го направя, за да те накарам да се омъжиш за мен, тогава, за бога, ще напусна.

Едва сега Ник забеляза, че тя носи фланелката, която ѝ беше купил. Това извика в съзнанието му най-различни вълнуващи спомени. Лицето му се озари от чаровна разтапяща усмивка. След това посочи с пръст фланелката и каза:

— Ти ме обичаш.

Опита се да я прегърне, но Лорен се отдръпна.

— Не можеш да напуснеш работата си.

— Да, мога — каза той. — Ще направя каквото поискаш, за да се почувстваш в безопасност, но трябва да престанеш да бягаш. Където и да отидеш, аз ще те последвам. По дяволите, Лорен, никога повече няма да позволя да ме напуснеш.

Тя вдигна ръка да се предпази от него, когато той се опита да я прегърне.

— Аз не бягах. Ти ме изостави, не помниш ли?

— Да, но после аз се върнах, а теб те нямаше. Томи дори не искаше да ми каже къде си отишла, но аз го накарах.

Тя започваше да загрява. Брат ѝ беше станал сватовник.

— И какво ти каза той?

— Че си се преместила в Париж. Направо се побърках, като разбрах, че си толкова далече — призна си той. — Ти трябва да бъдеш част от живота ми. Искам всяка вечер да се прибирам у дома при теб. Искам да остареем заедно. Нуждая се от теб, Лорен.

Тя отново се разплака. Този път Ник я привлече в прегръдките си и я стисна здраво. Целуна я по челото и прошепна:

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Няма да се омъжа за човек, който не може да се задържи на работата си.

— Тогава ще приема поста на координатор, който ми предложиха.

— Не. Онова, което вършиш, е прекалено важно. Трябва да ми обещаеш, че ще продължиш да го правиш.

— Сериозно ли говориш?

— Обичам те, Николас.

— Тогава няма да напусна работата си.

Той повдигна брадичката ѝ и се наведе към нея. Целуна я страстно, за да ѝ покаже колко много я обича.

— Омъжи се за мен, Лорен. Избави ме от този нещастен живот.

Изведнъж тя се досети за нещо и отново го погледна слисано:

— Как пътува дотук?

Но той не желаше да ѝ позволи да избегне въпроса му.

— Омъжи се за мен — повтори Ник.

Тя се усмихна.

— Искам да имам деца.

— Аз също — каза той. — С теб искам всичко. Ще бъда баща, който ще се притеснява за тях, но при положение че ти ще си им майка, постоянно всичко ще е наред. Докато ти си до мен, ще направиш всичко. Обичам те, любима.

Лорен трескаво го целуваше по шията.

— Вече знам, че ме обичаш.

— И кога установи това?

Лорен се надяваше децата им да имат неговите сини очи. Бяха толкова красиви.

— Когато те видях на вратата. Ти си се качил на самолет и си прелетял над океана заради мен.

Той се засмя.

— Видя ми се по-ужасно да те загубя. Пък и не беше чак толкова лошо.

— Да не би да си преодолял фобията?

— Разбира се — неуверено изрече той.

Тя се усмихна, целуна го нежно и прошепна:
— До дома ще пътуваме с кораб.

Издание:

Джули Гарууд. Разбивач на сърца

Редактор: Петя Димитрова

Коректор: Красимира Станева

Оформление на корицата: Георги Станков

ИК „Хермес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.